

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

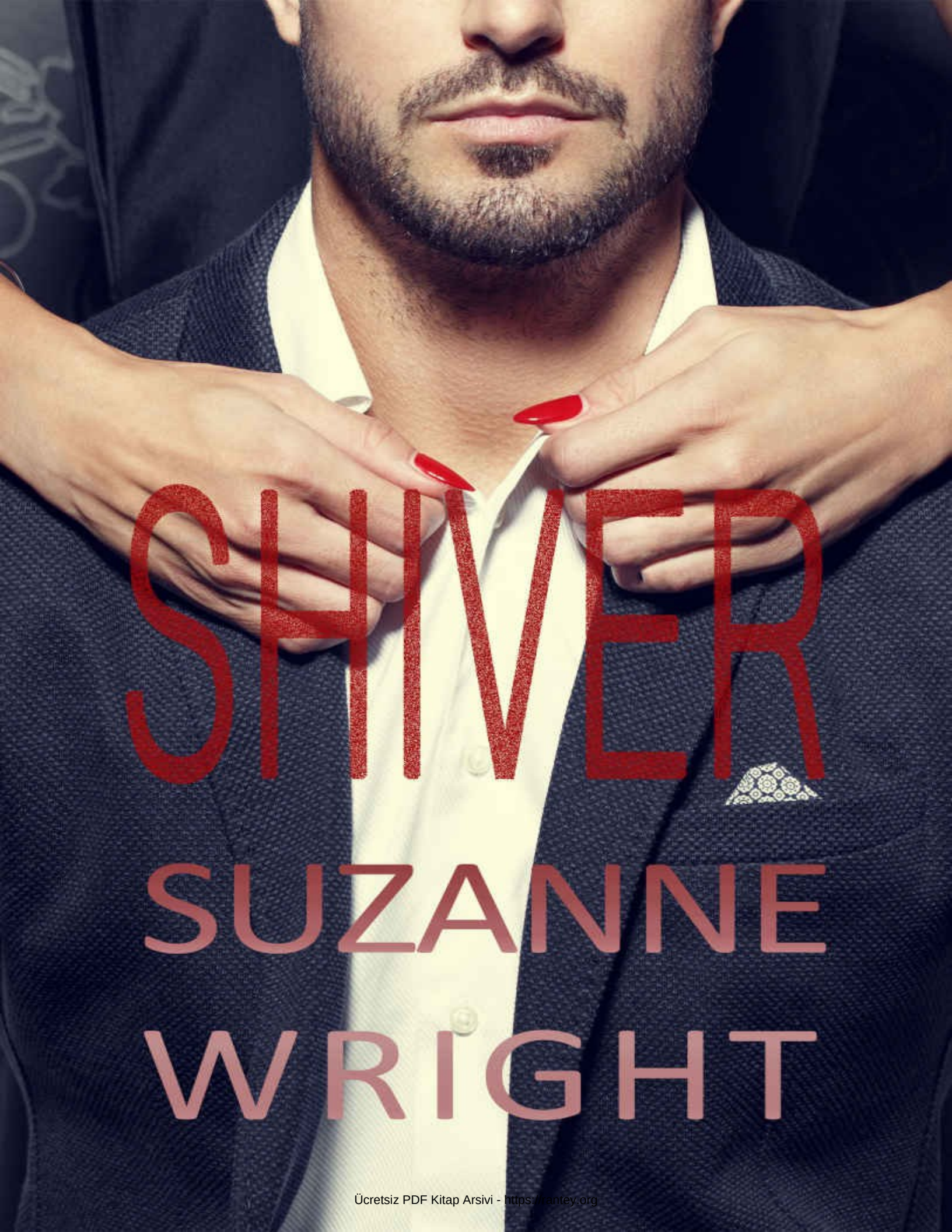
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHIVER

SUZANNE

WRIGHT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

SHIVER

Tarafından
Suzanne Wright

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif Hakkı © 2018 Suzanne Wright

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bayan G için, çünkü beni her zaman 'düşünmeye', 'teorileştirmeye' ve 'sorgulamaya' teşvik ettiniz. Benim için sağlam bir tavsiye.

BİRİNCİ BÖLÜM

Kensey Lyons, yaş 7

Annem "Haftanın Öğrencisi ödülünü aldı" diye övünürken ben sert sandalyeye oturmuş, bacaklarımı sallıyordum.

Babamın gözleri kısa bir süreliğine bana kayd, gururla parlıyordu.

"Yine mi?" "Ve öğretmeni Kensey'in hikâyesinden o kadar etkilendi ki

tüm sınıfa yüksek sesle okuyun."

"Tabii ki etkilendi," dedi. "Kensey'nin benim için yazdığı tüm öykülere bayılıyorum."

Annem bana baktı. "Oh, babama resmini ver çekti."

Katlanmış kâğıt parçasını ona uzattım. Elini uzattı ve gülümsedi ve kelepçeleri takırdadı.

Sustum. *Onlara bakma*, dedim kendime.

Her zamanki gibi, orada yoklarmış gibi davranmaya çalıştım. Tıpkı parlak turuncu bir tişört değil de normal bir gömlek giyiyormuş gibi davranmaya çalıştığım gibi. Tıpkı metal ve beton kokan soğuk, donuk bir yerde yere sabitlenmiş bir masada değil de evdeki mutfak masasında oturuyormuşuz gibi davranmaya çalıştığım gibi.

Ateşin patlaması, perdelerin hışırtısı ya da çamaşır makinesinin tıkırtısı gibi ev gibi sesler yoktu. Sadece kapı zillerinin, yankılanan ayak seslerinin ve açılıp kapanan demir kapıların sesleri vardı.

Hapishanenin ne olduğunu anlayacak yaşa gelmeden önce, bir keresinde neden bizimle eve gelmediğini sormuştum. "*Baban kötü bir şey yaptı meleğim. Biz kötü şeyler yapınca ne oluyor?*"

Odamı toplamadığımda annemin bana "televizyon yok" dediği zamanları düşündüm. "*Cezalandırılıyor*uz," diye cevap vermişim.

Başını salladı ve dedi ki, "*Doğru. Babam kötü bir şey yaptı ve şimdi burada kalmak zorunda.*"

O zamanlar, "kötü bir şeyin" *çok* kötü olamayacağını düşünmüştüm. Babam beni severdi ve ben de onu severdim. Bana resimler çizdi, şiirler ve hikayeler yazdı ve bana bir sürü mektup gönderdi. Bana her zaman gülümser, sarılır ve yanaklarımdan öperdi. Asla kızmaz ya da kötü davranmazdı. Her zaman beni sevdiğini ve benimle gurur duyduğunu söylerdi. Bazen gözleri sertleşirdi ama bana baktığında *asla*.

Resmimi değerli bir şeymiş gibi tutarak gülümsedi. "Bu çok güzel. Çok yaratıcı. Teşekkür ederim, bebeğim. Artık duvarıma yapıştıracak bir resmim daha var." Başını eğdi. "Bugün çok sessizsin. O zeki kafanın içinde neler oluyor, Kensey'ciğim?"

Dudağımı ısırdım. Bu konuda konuşmak istemedim. Annemin bir sorun olduğunu bilmesini istemiyordum. Ama iyi olduğumu söylemenin de bir anlamı yoktu. Yalan söylediğimi her zaman anlardı. Sanki süper bir gücü varmış gibi. "Bir şey duydum." Fısıldamak istememiştım.

"Ne duydun?" diye sordu nazikçe.

Yüksek sesle söylemek istemedim. Söyleyemedim. "Kızlardı. Okuldaki. İçlerinden biri ailesinin bu konuda konuştuğunu duymuş ve diğerlerine anlatmış." Sonra hepsi teneffüste benimle bu konuda dalga geçtiler ve ona korkunç isimler taktılar ama bunu söylemedim. Bu sadece annemi ağlatırdı.

"Ne hakkında

konuşuyorduk?" "Senden."

"Anlıyorum. Ne dediklerini duydun?"

Yutkundum. "İnsanları öldürdüğünü," diye fısıldadım. "Bayanları. Birçoğunu." Annem nefesini içine çekti.

Nazik ifadesi hiç değişmedi. "Kızların söylediklerinin hepsi bu mu?"

Yavaşça başımı salladım. "Senin benim babam olmadığını söylediler.

Dediler ki

Sen zaten hapisteyken annem seninle evlendi." Ayrıca gerçek babamın başka biriyle evli olduğunu ve annemden çok daha yaşlı olduğunu söylediler.

"Beni dinle, Kensey'ciğim. Bir baba ile bir baba arasında çok büyük bir fark vardır. Benim bir babam vardı ama hayatımda değildi, yani benim babam değildi. Farkı görüyor musun?"

Bir kez başımı salladım. "Evet."

"Baban senin hayatında değil -ki bu da onun aptal olduğunu gösteriyor- ama ben senin hayatının bir parçasıyım. *Ben* senin babanı. Kimsenin seni farklı düşündürmesine izin verme."

Yine başımı salladım.

"Hakkımda daha çok kötü şey duyacaksın meleğim. Bazıları doğru olacak, bazıları olmayacak. Bana her zaman sorabilirsin. Sana elimden geldiğince gerçeği anlatacağım - bazı şeyleri henüz anlayacak yaşta değilsin. Ama ne duyarsan duy, çok önemli bir şeyi asla ama asla unutmamalısın.

-Baban seni seviyor. Tamam mı?" Yutkundum.
"Tamam."

Kensey, 10 yaşında

Kendimi yerden kaldırıp dizime baktım. Kızgın bir kırmızıydı ve ortasında büyük bir kesik vardı.

"Yara bandına ihtiyacın olacak," dedi en iyi arkadaşım Sarah Armstrong.

Arkadaş.

Yara bandı takmayı sevmezdim. Kaşınıyorlardı ve annem o antiseptik kremi kullandım -dizim zaten yeterince ağrıyordu. Sanki biri bir sürü iğne batırmış gibiydi.

Cade'in burnu kırıştı. "İğrenç. Kan damlamaya başladı."

Sarah kaşlarını çatarak ağabeyine baktı. "Bu *senin* hatan, aptal herif. Ona çelme taktın."

"Hayır, ona *çalım* attım. Futbol oynarken böyle yaparsın. Ve 'salak' dememen gerekiyor, salak."

Ona burnunu çekti. "Aptal." Bana dönerek dirseğimi tuttu. "Hadi, içeri girelim."

Evimin arka kapısından geçtik, doğruca annemin kullandığı limonlu temizlik spreyi kokan mutfığa girdik. Oturma odasına yaklaştığımızda durdum. Çünkü burnumu çektiğimi duyabiliyordum.

Sarah ve Cade'in annesi olan Sherry, "Bana doğruyu söyle Clear, seni bu hale getiren ne?" diye sordu. Aynı zamanda annemin arkadaşı - *tek arkadaşı*, gerçekten - ve benim vaftiz annemdi.

"Geçen hafta bir televizyon yapımcısı aradı," diye yanıtladı annem. "Seri katiller üzerine bir belgesel hazırlıyormuş. Michael'ı da dahil etmek istiyor. Onunla röportaj yapmak için hapishaneye gitti."

"Eminim Michael buna *bayılmıştır*."

"Hayır, adamı geri çevirdi. Michael medyanın adını yeniden gündeme getirmesinden hoşlanmıyor, bu saçmalıkların Kensey'e dokunmasını istemiyor." Annem yine burnunu çekti. "Yapımcıya söyledim ki

belgeseli için röportaj yapmakla ilgilenmiyordu. Birkaç gün önce eve geldi ve daha fazla para teklif etti. Yine hayır dedim. Sonra ..."

"O zaman ne?" diye itti Sherry.

"Bugün Kensey'in okuluna gitti; teneffüs sırasında kapıdan geçerek onunla konuşmaya çalıştı."

"Ne?"

"Onun fotoğraflarını çekti."

"Piç kurusu," diye mırıldandı Sherry. "Kensey nasıl?"

Bana seslenen ve yaklaşmamı isteyen yabancıyı hatırladıkça midem bulanacak gibi oldu. Ama o zaman da hareket etmemiştim, şimdi de etmedim. Bacağımdan aşağı akan kanı ıslak ve sıcak hissetmeme rağmen kıpırdamadım.

"İyi görünüyor. Onunla konuşmadı; 'yabancı tehlike' diye bağırdı ve herkesi oraya koşturdu. Tanrım, Michael bunu duyduğunda çok kızacak."

"Gerçekten mi?" Sherry'nin sesi buna inanmamış gibi

çıkıyordu. "Onu seviyor. Beni seviyor."

"Buna gerçekten inanıyor musun? Gerçekten mi?"

"Oraya atıldığı gün kadınlardan teklifler almaya başladı," dedi annem, sesi biraz... keskindi.

"Hapsedildi, atılmadı."

"Hayranlarından günde iki yüzden fazla mektup alıyor. Ona yazdığım da, kendisini ziyaret etmemi isteyeceğini düşünmemiştim ama istedi. Duydunuz mu? Öylece ortaya çıkmadım. Beni o *davet etti*."

"Bütün bunları biliyorum Clear, ama-"

"Çok iyi biriydi. Ne kadar yalnız olduğumu anlıyor gibiydi. Yalnız *olmanın nasıl bir şey olduğunu* biliyor. Kensey'i aldırmadığım ya da onu başkasına vermediğim için bana hayranlık duyuyor; bizim için iyi bir hayat kurmaya çalıştığım için."

Kaşlarımı çattım ve 'iptal etmek' ne demek diye merak ettim.

"Onu görür görmez aşık oldu. Bana evlenme teklif etti. Onun dikkatini çekmeye çalışan, sonsuz aşklarını ilan eden ve kendileriyle evlenmesini isteyen onca kadın arasından o. Beni seçti. Beni seçti." Annem titrek bir nefes aldı. "Onun yetiştirilme hikayesini biliyorsun. Annesinin de benimle aynı şeyleri yaşadığını biliyorsun. Ama onu sevmedi. Erkek arkadaşlarının onu taciz etmesine izin verdi ve sonra da onu başkasına verdi.

Hayır, onu *sattı*. Ona aşağılık şeyler yapan hasta piçlere *uyuşturucu için* sattı."

Ellerim birbirine dolandı ve zorlukla yutkundum. Hangi anne çocuğunu satar ki?

"Ve sana baktığında, Clear, haklı olduğunu görüyor - annesi onun için daha iyisini *yapabilirdi ve onu* ve onun yerine geçen diğer tüm kadınları öldürmekte *haklıydı*. Beni duyuyor musun, Clear? Kendi annesini öldürdü. Bir sürü diğerini öldürdü-"

"Ne yaptığını biliyorum, Sherry."

Titremeye başladım. Annem bana okuldaki kızların yalan söylediğini, onun kimseyi öldürmediğini söylemişti. Ama o öldürmüştü. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ve gözlerim dizimdeki kesik kadar acıdı. Kan hala bacağımdan aşağı damlıyor, çorabımı ıslatıyordu ama yine de hareket etmedim.

"O artık farklı," dedi annem. "Dediği gibi, hapishane insanları değiştiriyor. Zamandan başka bir şeyleri yok. Düşünmek ve yansıtmak için zaman. Yaptığı şey için üzgün."

"O bir sosyopat, Clear. Onlar sevgi, suçluluk ya da pişmanlık hissetmezler." "Ben buna inanmıyorum. Belki de sadece farklı türde bir sevgi hissediyordur.

Tanrı biliyor ya, eşlerini sevdiklerini düşündükleri halde ilişki yaşayan pek çok erkek gördüm. Dürüst olmak gerekirse, bence çoğu eşlerini gerçekten seviyor. Ama yine de ilişkiye girmenin sorun olmadığını düşünüyorlarsa, anlamadığım türden bir sevgi hissediyorlar demektir."

"Michael hapisten çıkarsa ne olacağını düşünüyorsun? Olmayacak. Şartlı tahliyeye bile çıkmayacak. Ama gerçekten serbest bırakılırsa ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Bence hepimiz mutlu olurduk." "Bence yine öldürürdü." İşte o zaman dışarı koştum.

Kensey, 15 yaşında

Sırt çantamın ağırlığından sırtım ağrıyordu, omzumdaki kayışı ayarladım. Kaldırıma ulaştığımda *neredeyse evdeyim* diye düşündüm. Trigonometri sınavı, Ezik Libby'yle tartışmam ve Ezik Libby'ye tokat attığım için ceza almamla geçen boktan bir gün olmuştu. Her şeyi o kemikli kaltağın başlatmış olması önemli değildi. Hayır. Hiç de olmadı.

Her neyse.

Yoğun trafikte bir durgunluk olduğunda, caddeyi geçtim ve bahçemdeki patikadan yukarı doğru yürüdüm. Ön kapının aralık olduğunu görünce kaşlarımı çattım ve ardından bir tartışma duydum.

"Hareket *etmiyoruz*," diye kırıptı Clear.

"Sen Redwater'a ait değilsin. Hiç olmadın."

O sesi tanıyordum. *Eloise Buchanan*. Kimsenin standartlarına göre hoş bir kadın değildi. Buchanan ailesi varlıklı ve kendini beğenmiş bir aileydi. Ailenin 'reisi' olan Eloise, Florida'nın Redwater Şehri'nin üst tabakasında yer alan kibirli bir özel okulun müdürüydü. Aynı zamanda benim baba tarafından büyükannemdi. En azından biyolojik olarak. Pratikte mi? Pek sayılmaz.

"Bunun seni neden rahatsız etmesi gerektiğini anlamıyorum, Eloise," dedi Clear. "Ailen şehrin diğer ucunda yaşıyor."

"Evet ve sen *burada* yaşıyorsun." Ses tonunda hoşnutsuzluk vardı. Evet, bu mahalle Buchananların yaşadığı yerden çok farklıydı. Burada özel okullar, konaklar ya da güzel gökdelenler yoktu. Hayır, yıkık dökük evler, terk edilmiş binalar, bir çöplük ve bir evsizler barınağı vardı. Ayrıca dış mahallelerde bir motorcu yerleşkesi vardı ki bence oldukça havalıydı.

"Sana başka bir yerde güzel bir yer ayarlayabilecek türden bir para teklif ediyorum," diye ekledi Eloise.

"Paranı istemiyorum ve başka bir yerde olmak da istemiyorum. Burası benim evim. Burası kızımın evi."

"Torunumun burnunu kıran bir kız!"

"Eğer değerli torununuz buraya gelip Kensey'i azarlamasaydı, böyle bir şey olmayacaktı. Onu boğazından *yakaladı* ve duvara doğru itmeye çalıştı! Tek yaptığı ona kafa atmak olduğu için mutlu olmalısın."

"O sadece kız arkadaşını savunuyordu!"

Hayır, değildi. Libby boş bir odada bile drama yaratabilen birinci sınıf bir kaltaktı. Benimle uğraşmasının sebeplerinden biri de üvey kardeşim Joshua'yı etkilemekti.

"*Kızınız* Libby'yi tehdit etti," dedi Eloise. "O tamamen vahşi. Sürekli kavgaya karışıyor."

Vahşi mi? Sarah ya da Cade ile takılmıyorsam kitap okuyor ya da yazıyordum. Pek de vahşi bir yaşam tarzı sayılmaz. Ve kavgaya karışmazdım, insanlar beni köşeye sıkıştırdığında ya da incittiğinde *karşılık* verirdim; arada belirgin bir fark vardı.

"Nasıl giyindiğini gördüm," diye devam etti Eloise. "Aklı başında hiçbir kız etrafta böyle dolaşmaz. Belli ki evlenmeye karar verdiği canavar kadar berbat durumda."

Bir yıl önce goth-slash-steampunk tarzını benimsedim. Rujum da dahil olmak üzere giydiğim her şey siyahtı. Ve evet, belki de yüzümdeki piercingler ve insanlık dışı kontakt lenslerle biraz fazla ileri gitmiştim - bugün sürüngen lenslerimi takıyordum. Ama berbat aile durumum yüzünden zorbalığa çok açıldım. İnsanlar bana ucube diyordu, ben de onlara bir ucube verdim; hakaretlerinin acısını ve gücünü alarak karşılık verdim.

"Kızımın hiçbir sorunu yok. Torununuz genç bir kıza fiziksel saldırıda bulunmuşken *ona berbat deme* cüretini nereden buluyorsunuz?"

"Joshua kızgın ve bu beklenen bir şey. Eğer oğlumu baştan çıkarmamış olsaydın, Maxwell'in evliliği iyi bir evlilik olacaktı. Ama Linda Maxwell'in ihanetini asla unutamadı ve şimdi ondan boşanıyor."

"Onu suçladığımı söyleyemem - bunu uzun zaman önce yapmalıydı. Maxwell'i baştan çıkarmaya gelince? On yedi yaşındaydım ve beni sevdiğine ve Linda'dan boşanma sürecinde olduğuna inanacak kadar saftım. Bir aile olacağımızı sanmıştım."

"Aile mi? *Aile* hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Evli bir adamı baştan çıkararak kendi aileni küçük düşürdün!"

"Oğlunuzun kızını tanımayı reddettiği ve bakımı için hiç para ödemediği düşünülürse, ailenizin taş atacak durumda olduğunu sanmıyorum."

Zengin ve başarılı Maxwell'in bize bahşış vermeye gücü yeterdi. Bunun yerine, onun olduğumu inkar etti. Koyu renk saçlarım ve bal rengi tenimle yarı Latin anneme çok benzediğim için, eğer biri yeşil, diğeri mavi olan uyumsuz gözlerini miras almamış olsaydım, bundan kurtulabilirdi.

Onun acımasızlığının ve sadakatsizliğinin yürüyen, konuşan bir hatırlatıcısıydım.

Yani, evet, Buchananlar -ya da benim onlara sevgiyle hitap ettiğim şekliyle 'Pislikler'- benden ve Clear'dan nefret ediyorlardı. Özellikle de Clear daha sonra hüküm giymiş bir seri katille evlendiği için. Bu durumla gevşek bir şekilde ilişkilendirilmek değerli Buchanan adını daha da lekeledi.

"Maxwell'den tek bir kuruş bile istemedim," dedi Clear. "Bunca yıldır hiçbirinizi rahatsız etmedim. Ama aynı nezaketi bana göstermiyorsunuz, değil mi?"

"Şu haline bak, masum rolü yapıyorsun ve mağdur taraf olduğunu iddia ediyorsun. Sende hiç iyi bir şey yok. Hayır. Kızını sevdiğini iddia ediyorsun ama ben buna inanmıyorum. Michael Bale ile evlendiğinde kendini onun önüne koydun. Bunun ona ne gibi sorunlar getireceğini ve hayatını nasıl karartacağını bilmen gerekirdi ama bunu umursamadın. Hayır. Sen sadece *kendini* ve ne istediğini *önemsiyorsun*. Okuluna gelip Bale'in oğlu olduğunu ve onu *çaldığını* söyleyerek saçmalayan çocuğu duydum. O canavarla evlenerek onun hayatına böyle birini davet ettin. Onun için yaptığın tek iyi şey onun soyadını almayı reddetmek oldu."

Eloise'e Clear'ın Michael'la evlendiği için kendini kötü hissetmesini sağlamaya çalışarak zamanını boşa harcadığını söyleyebilirdim. Hiçbir şey onu pişman edemezdi. Clear, Ricky Tate denen o pisliğin bana tuhaf mektuplar gönderdikten sonra okuluma geldiğini duyunca üzölmüşüü ama kararlarını sorgulamasına neden olacak kadar üzölmemişti. Aslında, Michael'la konuşabilmeyi dilediğini söyleyerek ağlamıştı. Ona bir koltuk değneğı gibi yaslanmıştı. Onun soyadını almamasına gelince... Clear aslında ikimizin de soyadımızı kullanmamızı istemişti. Michael buna izin vermedi çünkü bu beni ve Clear'ı gazeteciler için çok kolay bulunabilir hale getirecekti.

"Michael öldürmüş olabilir," diye başladı Clear, sesi titreyerek, "ama Kensey için Maxwell'in - biyolojik babasının - yaptığından daha fazlasını yaptı. Söyle bana Eloise, bu oğlun hakkında ne söylüyor?"

"Hadi büyükanne, gidelim." *Joshua*.

Küçük pislik evimde miydi? Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Koridorda duran Eloise, koruyucu elini onun omzuna koydu.

Alay etti. "Bu Redwater Şehri'nin kendi ucubesi değil mi?" Yumruğunu eline vurarak bana doğru kasıla kasıla yürüdü. Muhtemelen bunun onu korkutucu gösterdiğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı.

"Komik yürüyorsun, Joshua. Külotunu yine mi burktun?"

Kısık gözleri parladı ama zorla sıırttı. "Beni gördüğüne sevinmişe benzemiyorsun."

"Hiç yaptım mı?"

"Joshua, *buraya* gel," diye emretti Eloise.

Onu görmezden geldi. Dikkati sadece benim üzerimdeydi. "Komik olan ne biliyor musun, Lyons?"

"Sen olmadığını biliyorum, bu da bir başlangıç."

Joshua'nın sırtışı söndü. "Her zaman zekice bir söze hazırsın."

Clear çenesini kaldırdı ve Eloise ile konuştu. "Sanırım senin ve torununun gitme vakti geldi."

"Katılıyorum," dedim.

Joshua, "Senin ve yuva yıkan annenin Redwater'ı temelli terk edeceğinizi duyana kadar olmaz," diye tükürdü.

"Her zaman çok yükseğe uzandın." Bir elimi kaldırdım. "Bizi burada istemiyorsun, bizden nefret ediyorsun, sapkın olduğumuzu düşünüyorsun. Bu yeni bir bilgi değil. Git hayali arkadaşlarınla bu konuda sohbet et. Muhtemelen onlar da senin aptal olduğunu düşünüyordur."

Bana doğru yalpalayarak bir adım attı ve Clear anında aramıza girdi. Aynı anda Eloise kolundan tuttu ve onu geri çekti.

Clear, "İkinizin de *hemen* evimden çıkmanızı istiyorum," diye tersledi. "Ayrılmak bir zevk olacak." Eloise Joshua'yı dışarı çıkardı.

Clear kapıyı arkalarından çarparak kapattı. İç çekerek parmaklarını şakağına götürdü. "Kensey, o kadar çok hata yaptım ki. Pek çok yalana inandım. Gerçekten de Maxwell'in evliliğinin çoktan bittiğini düşündüm. Benimle oynadı. Ama bundan pişman değilim, Kensey. Bana seni verdi. Seni aldırmadığım için ailemin beni sokağa atması anlamına gelse ve şimdi onlar için öldüğümü düşünseler de pişman değilim. Ve hatalar yapmış olsam da, sana sahip olmayı ya da babanla evlenmeyi bunlardan biri olarak görmüyorum."

Bunu biliyordum, çünkü hayatımın yıllarını içinde yaşadığı kendini koruma balonunun içinden ona ulaşmaya çalışarak geçirmiştım; ona yetmeye ve onu "iyileştirmeye" çalışıyordum ki artık Michael'a ihtiyaç duymasın. Ama onun Clear için neredeyse bir bağımlılık gibi olduğunu fark ettim. Onun içinde benim asla yapamayacağım bir şeyi yerine getiriyordu. Ona ihtiyacı vardı ve yaptığım ya da yapabileceğim hiçbir şey bunu değiştiremezdi.

Bu yüzden ondan nefret etmek istedim. Denedim. *Çok uğraştım.* Gerçekten çok. Ama senin için her şeyden vazgeçen birinden nasıl nefret edebilirdin ki? Gerçekle başa çıkamayacak kadar kayıp, yaralı ve savunmasız birinden nasıl nefret edebilirdiniz?

Birçok kişinin inandığının aksine, deli olduğu için değildi. İnsanlar ne tür bir insanın ölüm döşegindeki bir katille evleneceğini bildiklerini sanıyorlardı.

Satır. Bir seri katil hayranı. Öldürmeyi bir başkası aracılığıyla deneyimlemek isteyen bir manyak. Ya da on beş dakikalık şöhret için her şeyi yapabilecek biri.

Clear bunların hiçbirini değildi.

Öz babası da dahil olmak üzere hayatındaki her erkek onu bir şekilde istismar etmişti. Bu istismar döngüsünden ruhunu kaybetmeden çıkmıştı, ama ruhu gerçek bir dayak yemişti. Onarılamayacak kadar kırılmıştı.

-Sonunda kabul ettiğim bir şeydi. Çocukluğundan beri açlığını çektiği sevgiyi bulmak için çaresizce, bulabildiği her yerde onu aradı, bu da aslında kendini duygusal olarak yaralanmış bir şekilde yaşamaya mahkum ettiği anlamına geliyordu.

Özetle, kendi yarattığı bir dünyada yaşayan, sevgi ve korumayı tüm yanlış yerlerde arayan kayıp, kırılgan küçük bir kızdı.

Bir seri katille evlenmek çok boktan bir şeydi ama tek yapabildiğim, kocasının ona zarar verme şansını asla bulamayacağı bir ilişkide kendini güvende hisseden bu insana acıydı.

Şartlı tahliye şansı olmayan birkaç müebbet hapis cezasını çeken Michael Bale, Clear'ı asla incitemez, istismar edemez, ihanet edemez veya terk edemezdi.

Michael hakkında bulabildiğim her şeyi okudum, onu anlamak istiyordum. Onunla 'konuşan' şeyin ne olduğunu anlamak istiyordum. Geçmişini, hayatını, işlediği suçları öğrendim. Bir zamanlar korkunç bir şekilde istismar edilmiş ve hiç sevilmemiş olan o küçük çocuk için üzülmekten kendimi alamıyordum.

Bir zamanlar sorunlu bir genç olduğu için bile üzüldüm, sert ve incitici bir dokunuştan başka bir şey bilmiyordu. Yaşadığı sokaklarda çok kavga etmişti; bunu hayatta kalmak için para için yapmıştı ama aynı zamanda acıyı sevdiği için de yapmıştı. Endorfinlerin vücudunda yüzdüğünü hissetmek hoşuna gidiyordu, hatta bunu bağımlılık yaptığını bile söylemişti. Ama bu Michael için yeterli değildi, çünkü o da acı vermeyi seviyordu. Ve kısa sürede bunun tadına varmıştı.

"Sen onun tipisin," dedim ona. "Onun seçtiği kurban tipi." Genç yaşta hamile kalmış bir anne, tıpkı onun annesi gibi. Kurbanlar ve Clear arasındaki fark, onun çocuğunu tutması, sevmesi ve ona iyi bakmasıydı. Diğerleri kendi çocuklarını ya istismar etmiş ya da kötü bir şekilde ihmal etmişti.

"Biliyorum. Ama bizi sevdiğini de biliyorum. Bu duyguyu senin ve benim hissettiğimiz gibi hissetmiyor olabilir ama bu yine de sevgi."

Eğer onun bir sosyopat olduğunu bilmeseydim, buna inanabilirdim. Ama bir insan otuz iki kadına işkence edip öldürdükten sonra aşk gibi bir duyguyu *herhangi bir* şekilde hissedemezdi, değil mi?

"Tanıdığınız baba ile o şeyleri yapan adamı bağdaştırmakta zorlanmanızı anlayabiliyorum. Ben de anlıyorum. Ama onun kimsesi yoktu, Kensey. Onu anlayan kimse yoktu. Onu bağlayan ya da sevildiğini hissettiren kimse yoktu. Tıpkı benim çok uzun zamandır olmadığım gibi. Bence o zamanlar biz olsaydık, bunları asla yapmazdı."

Bundan pek emin değildim.

"Ölüm hücresinde, bu da her an ölebileceği anlamına geliyor. O gün gelene kadar onun yanında olmaya niyetliyim."

Ani bir ürperti hissettim, çünkü korktuğum şeylerden biri de o gün geldiğinde Clear'ın onunla birlikte ölmeyi seçmesiydi.

İKİNCİ BÖLÜM

On bir yıl sonra

Arabamı Chrome Canvas Bar'ın önündeki park yerine çekiyorum, Kontağı kapattım ve yorgun bir iç geçirdim. Pazartesi günlerini sevdiğini söyleyen herkesten şüphelenirdim. Herkesten. Vardiyamın öğlene kadar başlamaması gibi küçük bir merhamet için minnettar olmam gerektiğini düşündüm.

Aynı zamanda orada garsonluk yapan Sarah, hafta sonumuzu bir müzik festivaline giderek değerlendirmemizi önermişti. Redwater'a dün gece geç saatlere kadar varamamıştık ve gerçekten de dünyayla yüzleşecek enerji ve koordinasyondan yoksundum. Bunun için sadece kendimi suçlayabilirdim. Aslında, hayır, *Sarah*'yı suçlamalıyım. Ve bunu yapmaya tamamen niyetliydim.

Arabamdan kayarak çıktım ve tembelce bara doğru yürüdüm. Burası aynı zamanda motosiklet parçaları ve aksesuarları satan bir mağaza olarak da hizmet veriyordu, çünkü özel motosiklet üretiminde uzmanlaşmış Chrome Canvas Cycles'a (ya da sıkça kullanılan adıyla CCC) bağlıydı. Motosikletlerin bu lanet dünyanın dışında olduğunu düşünüyordum ama CCC, Sherry'nin kocası Dodger'ın ortak sahibi olduğu için bana önyargılı demek doğru olur. Büyük, sakallı ayıcık en sevdiğim insanlardan biriydi.

Gerçekten de garsonluk için uygun bir kişiliğim yoktu. Dışa dönük, konuşkan ya da yardımsever değildim. Beni bir parti ortamına sokarsanız, saati izlemek ve telefonumla oynamak arasında gidi gelirdim, kibar bir süre kaldıktan sonra kaçmak niyetindeydim. Dürüst olmak gerekirse, en sevdiğim kitap karakterleri hakkında etrafımdaki yaşayan, nefes alan insanlardan daha çok şey biliyordum.

Sherry ona, sürü hayatının sosyal yönleri çok yorucu olduğu için her zaman sürümün çevresinde var olan uçarı bir dişi kurt gibi hissettirdiğimi söyledi. Gerçeğe oldukça yakındı.

Başlangıçta Dodger'ın da ortak olduğu barda, garsonu bir motorcuyla kaçıktan sonra Sherry'ye yardım etmek için çalışmaya başlamıştım. Sherry istediği için kalmaya devam ettim. Koca göğüslü, koca saçlı, motorcu fıstık en sevdiğim insanlardan biriydi ve ona çok şey borçluydum. Clear'ın beni sevmesine rağmen asla yapamayacağı şekilde yanımda olmuştu.

CCC'nin açılır kapanır bölme kapısı açıldığında, Dodger'ın siyah ve neon mavisi canavar bir bisikletin yanına çömeldiğini görebiliyordum. Tam merhaba demek üzereydim ki pençelerin betonda çıkardığı tıkırtıyı duydum. Yüz on kiloluk mavi/kırmızı kürkü ve sert kaslarıyla CCC'den dışarı fırladı. Kötü görünümlü, belalı bir köpekti. Aynı zamanda kesinlikle muhteşemdi. Uzun boylu ve orantılıydı; koyu renkli, badem biçimli gözleri ve kısa, şık bir kürkü vardı.

İçinden bir hırıltı yükseldi ve üst dudağını geriye doğru sıyırdı. İçten gelen bir gülümsemeyle ben de ona hırladım. Kendi hırlaması eriyip gitti ve mutlu bir havlamayla bana doğru ilerledi. Onun hizasına kadar çömeldim. "Günaydın, Haydut." Pürüzsüz kürkünü okşadım ve Cane Corso Mastiff neredeyse bana doğru eridi. Bu bizim sabah ritüelimiz gibiydi; o hırlardı, ben hırlardım, o da şakacı bir şekilde bana dalar ve biraz ilgi isterdi.

Omzunun üzerinden bakan Dodger, altın dişini göstererek gülümsedi. "Hey, Kenz."

"Günaydın, Dodger." Doğrulup CCC'ye girdim. Metal, yağ ve boya kokuyordu. Birkaç bisiklet asansörlerle kaldırılmıştı ve tekerlek ve jant yığınları orada burada duruyordu. Elektrikli aletler ve büyük ekipmanlar tezgahların üzerinde dururken teneke kutular, şişeler, fiçılar ve sürahiler metal raflarda sıralanmıştı. Birkaç tabure, üzerinde çeşitli aletlerin asılı olduğu büyük panonun altına yerleştirilmişti.

"Festival nasıldı?" diye sordu.

"Harika. Ta ki Sarah bir güvenlik görevlisinin suratına yumruk atana kadar. Uzun hikâye; sorma." Sarah'ya bayılırdım. Bana Pitbull Terrier'i hatırlatırdı.

Sevgi dolu, sadık, güçlü iradeli. Ayrıca onu tehdit eden herkesin suratını ısıırırdı.

Dodger kıkırdadı. "Şaşırdığımı söyleyemem."

"Hayır, ben de. Cade nerede?"

Dodger iç çekti. "Muhtemelen hala içkinin etkisinden kurtulamamıştır. O olacak burada."

Cade onun için çalışıyordu ve işinde en az onun kadar yetenekliydi.

İnsanlar

baba-oğul ekibinin bisikletleri üzerinde çalışması için dünyanın dört bir yanından geldi. "Dinle, sadece seni uyarmak istedim. Bir gerçek suç yazarı telefonuma sesli mesaj bırakmış. Michael hakkında benimle röportaj yapmak istiyor. Onu sildim ve aramasına geri dönmeyeceğim, bu yüzden buraya gelebilir. Olabilir.

Hatta sana bazı sorular bile sorabilirim." Ne yazık ki daha önce de olmuştu. "Adı Noah Linton."

"Noah Linton," diye yineledi Dodger. "Hatırlayacağım. Keşke onun gibi pislikler ve gazeteciler seni rahat bıraksa."

Evet, ben de. "Benim için Cade'e uyarıyı ilet. Gitmem gerek. iş."

"Olur. Hey, bana bir iyilik yap, Kenz, ve bana bir kahve getir, Yapar mıydın?"

"Sorun değil." Bandit'e son bir vuruş yaptım. "Sonra görüşürüz, koca adam."

Döndüm... ve bir metre boyundaki sert erkeği gördüğümde durdum. Siyah, parlak bir Maserati'den inmiş, cep telefonu ile konuşuyordu. Tüm o kaslar gömleğinin altında deniz suyu dalgaları gibi dalgalanıyordu. Özel dikim siyah pantolonu, pırıl pırıl ayakkabıları ve beyaz gömleğinin üstteki birkaç düğmesi açıktı. Ve evet, ağzım kurudu.

Otoparktan geçerken uzun, rahat ve kendinden emin adımlarla yürüyordu. Yavaş hareket etti. Sakince. Akıcı bir şekilde. Tamamen kontrol altındaydı. Hafif esinti, güneşte siyah bir su gibi parıltıyan kısa siyah saçlarını karıştırdı.

Hormonlarım mutluluk dansı yapmadıysa ne olayım.

Kaç yaşında olduğunu anlamaya çalışarak onu inceledim. Muhtemelen otuzlu yaşlarının ortalarında olduğuna karar verdim. Olgun bir havası vardı.

Sert, dipsiz, buzul mavisi gözler aniden benimkileri buldu. Ve her şey bir anda tersine döndü. Elektriksel bir çekim beni sertçe çarptı, cinsel enerjinin vızıltısı tenimi süpürdü ve ardından tüylerimi diken diken etti. Bu şehvet değildi. Hayır, şehvet sizi tuzağa düşürmez ya da nefesinizi kesmezdi. Bu çok daha güçlüydü. Ve son derece korkutucuydu.

Sarah her zaman cinsel kimyadan bahsederdi; nabzınızı nasıl hızlandırdığını ve düşüncelerinizi nasıl karıştırdığını anlatırdı. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin var olduğuna inanmamıştım. Sadece inanmıyordum. Elbette çılgın bir hayal gücüm vardı, ama birçok yönden çok pratiktim. Böylesine yoğun, sarhoş edici bir kimya fikri karşısında gözlerimi devirmiştim. Bir insanın kısa bir bakıştan başka bir şeyle nasıl ateşler içinde kalabileceğini anlamamıştım.

Yine de, işte buradaydım, açık, kör edici, kontrol edilemez bir cinsel kimya gücü tarafından sersemletildim. Hiçbir şey mantıklı ya da

entelektüel bir şeydi. Hayır, içgüdüsel. Ve kendimi tuzağa düşürülmüş hissettim. Ciddi anlamda. Birdenbire ortaya çıktı ve şimdi... Büyüleyici bir şey izlerken, koltuğunuzun kenarında bir sonraki adımda ne olacağını merakla beklemek gibiydi.

CCC'ye doğru ilerlerken telefon görüşmesini sonlandırdı, gözleri hâlâ benimkileri tutuyordu. Midem neredeyse acı verecek şekilde sıkıştı ve sinirlerim aniden patlayacak gibi oldu. Abartmıyorum, sigara içiyordu ve akıl eritecek kadar ateşliydi. Yine de çekiciliğinde bundan daha fazlası vardı. Endişe verici derecede zorlayıcıydı. Açıkça tehlikeliydi. O kadar güçlü ve heybetli bir duruşu vardı ki, eminim odaya girdiği anda insanların dikkatini çekiyordu. Buna bir de yaydığı karanlık enerjiyi ve yansıttığı çiğ cinsel manyetizmayı eklerseniz, evet, ölümcül derecede baştan çıkarıcı bir örneğe sahip olurdunuz.

Yüzümün ısındığını hissettim ve yanaklarımda hafif bir kızarma olacağını biliyordum. Ama o bunu kaçırmadı. Hiçbir şeyi kaçırmadı; gözleri üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı içiyordu. Görülecek etkileyici bir şey yoktu. Uzun, koyu renk, cetvel gibi düz saçlarım sade, yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Gömleğim ve eteğim sıradan ve sıradan değildi. Ve çok az makyaj yapmışım.

-Çünkü üzerinde fazla zaman harcayamayacak kadar tembeldim.

Gözleri bir kez daha benimkileri yakaladığında, midemde beni ona doğru çeken tuhaf, önlenemez bir çekilme oldu. Aynı zamanda kafa derim diken diken oldu ve kendimi rahatsız hissettim. Tehlikeli havası birçok kızıl cezbedebilirdi ama ben kötü çocuklardan uzak durmaya özen gösterdim. Ben annem değildim.

Dodger'ın beni tanıştırması için oyalanmadım; doğruca bara yöneldim. O kadar sarsılmamış olsaydım, Bandit'in arkamdaki yabancıya hırlama sesine gülümseyebilirdim.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde odun, bira ve kahve çekirdeklerinin kokusuyla saldırıya uğradım. Bence bar-mağaza karışımı harika bir yerdi. Pencereleer doğal ışığı en aza indirecek şekilde renklendirilmişti. Kırmızı tuğlalı duvarlarda kasklar, bisiklet parçaları ve aksesuarlarla dolu rafların yanında çerçeveli bisiklet resimleri asılıydı.

Sıcak ve soğuk atıştırmalıkların da servis edildiği barın hemen üstündeki tavandan mavi neon bir 'BİRA' tabelası sarkıyordu. Barın arka tarafında tuvaletlerin ve yanıp sönen kumar makinelerinin yanında iki bilardo masası vardı.

Barın resmi olarak açılmasına daha on beş dakika vardı, bu yüzden bar boyunca dizilmiş tabureler de kabinler kadar boştu ve ağır

ahşap masalar. Arka kapılar yakında açılacak ve müşterilerin dışarıda oturup güneşin tadını çıkarmalarına olanak tanıyacaktı.

Geniş mekânda sadece iki kişi vardı. Barmen Reed kasiyerle uğraşırken Sarah barın üzerine eğilmiş, yıkılmış görünüyordu. İçeri girdiğimde başını yavaşça kaldırdı, moka-kahverengi saçları bir perde gibi açılarak solgun, bitkin yüzünü ortaya çıkardı.

"Festivalden pişmanlık duyuyor musun?" diye sordum.

"Siktir, hayır," dedi. "Ama votkadan pişmanım. Votka için kesinlikle pişmanım."

Etli yumruklarını bara dayayan Reed, geniş mavi gözlerini bana dikti. "Biraz kötü görünüyorsun."

"Duh, Vodka. Sen de süttten çıkmış ak kaşık değilsin, biliyorsun."

Kıs kıs güldü ve hafif yuvarlak karnını sıvazladı. "Karın kaslarımı o kadar çok seviyorum ki onları birkaç kat yağla koruyorum."

Homurdanarak barın arkasına geçtim ve 'Özel' yazan kapıdan girdim. Ceketimi ve çantamı dinlenme odasındaki dolabıma yerleştirdikten sonra bara geri döndüm ve Dodger'ın kahvesini tam da sevdiği gibi sade yaptım.

"Senden bir iyilik isteyeceğim," dedi Sarah.

Sorgulayan bir kaş kaldırdım. "Oh, öyle mi?"

"Mesele şu ki... ev sahibem birkaç gün içinde yıllık teftişini yapacak. O ve oğlu daireme iyice bir göz atmak isteyeceklerdir."

Bunun nereye varacağını bildiğim için ona acı dolu bir bakış attım. "Bir daha benden evini toplamamı isteme." Sarah'nın toplamaktan anladığı her şeyi dolaplarının ya da dolabının arkasına itmekti. Sarah için, eğer dağınıklığı göremiyorsa, dağınıklık yok demektir.

"Ama temizlik konusunda çok iyisin! Gülünç ve anormal derecede düzenli bir eve sahip olan ama yine de evini bir sergi salonundan ziyade bir sığınak gibi hissettirmeyi başaran tanıdığım tek kişi sensin."

"Sarah, nasıl temizleneceğini biliyorsun. Evin temiz olup olmaması umurunda değil. düzenli."

"Anal ev sahibem denetlemeye geldiğinde yaparım."

"O kıyamet sonrası savaş bölgesine her girdiğimde biraz daha ölüyorum.

içeride." Tamam, pek sayılmaz. Temizlik benim için bir zorunluluk değildi. Hayatımı kontrol ettiğimi hissetmek için düzene ve temizliğe *ihtiyacım* yoktu. Her şeyin tertemiz olması ya da kendine ait bir yeri olması *gerekmiyordu*. Bir şey bulsam paniklemezdim.

Yerde çoraplar vardı ve hiçbir şeyi renk koordinatına ya da alfabetik sıraya koyma ihtiyacı hissetmiyordum. Gerçekten, başkalarının pislik içinde yaşaması zerre kadar umurumda değildi. Hayır, ama kendi bölgemde düzen olmasını seviyordum.

Ayrıca eşyalarımı hızlı ve kolay bir şekilde bulabilmeyi de severdim - bu bir zorunluluktur, gerçekten, çünkü her zaman geç kalıyormuş gibi görünüyordum. Dairem o kadar küçüktü ki zaten dağınıklığa yer yoktu.

Yalan söylemeyeceğim, stresle karşılaştığımda temizlik işlerine daldığım zamanlar oldu. Ancak endişelerinizi oturup üzölmek veya endişelenmek yerine üretken bir şeye kanalize etmenin yanlış bir tarafı var mıydı? Ben öyle düşünmüyordum.

"*Lütfen*," diye yalvardı Sarah, ellerini dua etmek için birleştirmişti, kahverengi gözleri oldukça dramatik bir umutsuzlukla parlıyordu.

İçimi çektim. "Peki."

Sarah küçük bir alkış yaptı. "Yaşasın."

Reed bana, "Sen tam bir yumuşaksın," dedi. "Merak etme, kimseye söylemem."

"Ben yumuşak değilim. Destansı boyutlarda bir kaltağım." Bara dönerken, "Bu kahveyi Dodger'a vermem gerekiyor. Hemen döneceğim."

Maserati Guy'ın gittiğini umarak, elimde paket servis bardağıyla kapıdan çıktım. Dodger otoparkta durmuş biriyle konuşuyordu. Siyah Maserati hâlâ oradaydı, bu da sahibinin çok uzakta olmadığı anlamına geliyordu, hatta muhtemelen CCC'nin içindeydi. Dodger konuşmasını bitirene kadar orada öylece durmayacaktım. Kahvesini tezgahının üzerine falan bırakırdım.

Kendimi toparlayarak açık bölme kapısına doğru yöneldim. Seslerin mırıltısı bana doğru sürüklendi ve kelimeler içeri girdiğinde durdum.

"Michael Bale'in üvey kızını barda çalıştırdığınızı öğrenince şaşırdım," dedi o kadar derin ve sert bir ses ki neredeyse titreşiyor gibiydi. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun, Sherry?"

Sherry, "Üvey kızı olmak Kensey'i tanımlamaz," dedi. "O bir *insan*."

"Evet, öyle. Üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı bir aile dinamiği yüzünden cezalandırılması gerektiğini söylemiyorum. Ama barın ve dolayısıyla CCC'nin dikkatini çekmek istemeyeceğiniz türden bir dikkat çekiyor olmalı."

"Seri katil hayranları onu takip ediyor falan değil, Blake."

Demek Maserati Guy, Blake Mercier'di. Kısa süre önce hem CCC'nin hem de barın yarısını, hisselerini satın taşınmak isteyen Dodger'ın eski sessiz iş ortağından satın almıştı. Blake'i tanımıyordum ama adını biliyordum. Redwater'daki çoğu insan tanıyordu.

Bir gece kulübü zincirinin sahibi olduğunu ve şehrin dört bir yanına dağılmış pek çok işletmeye yatırım yaptığını biliyordum. Tüm işlerinin dürüst olmadığı söyleniyordu ama bunun ne kadar doğru olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayrıca hemen hemen her yerde bağlantıları olduğunu ve geçilmeyecek bir adam olmadığını duymuştum. Blake Mercier'e asla bir iyilik borçlu olmak istemeyeceğiniz söylenirdi.

"Belki de değil," diye izin verdi. "Ama onun bir ilgi bağımlısı olması yeterince kötü değil mi?"

"Kensey ne zaman ilgi bağımlısı oldu ki?" diye sordu Sherry.

Evet, ben ne zaman ilgi bağımlısı oldum ki? Aksine, ilgiden nefret ederdim. Ondan kaçınmayı bir sanat haline getirmiştım.

"Onunla hiç tanıştın mı, Blake?"

"Hayır. Hayatımda onu hiç görmedim. Ama artık benim de çalışmam oldukları için çalışanlarınız hakkında öğrenebildiklerimi öğrenmeye çalıştım. Kensey Lyons hakkında duyduğum hiçbir şey iyi değildi. İlgi çekmek için ağlamıyorsa neden Tim Burton filmlerinden fırlamış gibi giyinsin ki? Cidden Sherry, kim sürüngen kontakt lensi takar ki?"

Yüzümü buruşturdum. Tamam, gotiklik dönemimi garip seviyelere taşıdığımı söylemek yanlış olmazdı. Liseden mezun olduğumda bunu geride bırakmıştım ama görünüşe göre bilgi kaynağı ona bunu söylememişti.

"O bir dönemdi Blake," dedi Sherry. "Eminim sen de bazı dönemlerden geçtin. Herkes yaşar."

"Dikkat çekmek için bileklerimi kesmek gibi şeyler yaptığım bir dönemden geçmedim."

Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım. Bu saçmalığı da nereden duymuştum? Sherry de aynı şekilde şok olmuş olmalıydı, çünkü birkaç dakika boyunca sanki nutku tutulmuş gibi sessiz kaldı ve bu pek sık olmazdı.

Sherry sonunda, "Kensey de öyle, yani ikinizin de ortak bir noktası var," dedi.

"Ya da belki de bilmiyordunuz. Duyduğuma göre yara izlerini kapatmak için bileklerine dövme yaptırmış."

Bileklerimde dövme vardı - güzel Fransız, siyah dantel kelepçeler. Ama altlarında hiç yara izi yoktu.

"Vaftiz kızım kendini öldürmeye çalışsaydı bunu bilirdim, Blake."

Sert bir iç çekiş. "Bak, seri katillerin üvey kızlarıyla, gotik kızlarla ve hatta ilgi bağımlılılarıyla başa çıkabilirim. Ama keşleri sevmem. Tüm bunları bir araya getirdiğinizde, hayır, bir tanesinin barda çalıştığını duymak beni heyecanlandırmıyor."

"Crackhead? Ne oluyor Blake?"

Evet, ne oluyor lan? Tırnaklarımın avuç içlerime battığını hissederek yumak haline gelmiş ellerimi gevşettim.

"Libby Williams bana Kensey'nin küçük alışkanlığından bahsetti," dedi Blake.

Sherry homurdandı. "Kensey uyuşturucu kullanmaz, hiç kullanmadı. Ve evet, bunu kesinlikle biliyorum. Libby onun hakkında hep kötü konuşurdu."

Evet. Libby altı yıl önce Joshua'dan ayrılmış olsa da beni dinleyen herkese seve seve beni kötülerdi. Bana göre köstebek faresinden evrimsel bir adım ötedeydi.

"Lyons'ların evi yıllar boyunca polis tarafından sayısız kez basıldı. Bunun bir nedeni olmalı, Sherry."

Bir nedeni vardı. Eski şerif Donald, Maxwell Buchanan'ın - Maxwell'in daha sonra barıştığı- eski karısı Linda'nın kardeşiydi ve Donald, Clear ile beni Redwater'dan kovmayı kendine görev edinmişti. *Görev başarısız oldu.* Maxwell ve Linda'nın bir araba kazasında öldüğü sıralarda pes etmişti. O zaman on dokuz yaşındaydım.

Sherry, "Kusura bakma ama Blake, barın sadece bir kısmına sahipsin," dedi. "Burası sana ait olduğu kadar Dodger'a da ait. Barı işleten benim. Sen değil. Bir garsonda ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu biliyorum, Kensey'de. Ona güvenebileceğimi biliyorum ve ona güvenebileceğimi biliyorum. Güvenemediğim bir zaman hiç olmadı."

Sustu ve ben de bu saçmalığı dinlemekten bıktığıma karar verdim. Omuzlarımı dikleştirerek CCC'ye girdim. Döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Sanki elektrik prizine takılmış gibiydim. Zihnim "hıyar" diye bağırırken bile, güçlü bir ihtiyaç beni delip geçerken elektrik kıvılcımları tenimde oynuyor gibiydi. Duygular anlık, baş döndürücü ve kontrolümün tamamen dışındaydı.

Hava neredeyse çatırdayana kadar yüklendi. Yaydığı feromon her neyse vücudumla oynuyor, onu bir tür manyetik güç gibi çekiyordu. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kendimi ona doğru mecbur hissediyordum ama aynı zamanda ona yakın olmak konusunda son derece isteksiz hissediyordum. Cinsel vızıltı hiç olmadığı kadar yüksekti.

ama aptalca şeyler yapmanıza ve saçma kararlar vermenize neden olan türdendi.

Sherry'nin gülümsemesi küçük ama gerçektir. "Selam tatlım. Bu Blake Mercier; Skinner'ın şirketteki hisselerini satın aldı. Blake, bu Kensey Lyons, benim vaftiz kızım."

Gözlerinde şaşkınlık parladı ve alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Evet, bahsettiğin intihara meyilli, dikkat çekmeye çalışan, keş benim. Tanıştığımıza memnun oldum." Ona olan kızgınlığımı gizlemedim; evet, Sherry'ye söylediği her şeyi duyduğumu görmesini sağladım.

Bakışlarını kaçırmadı ya da rahatsız edici bir şekilde kaymadı. Hayır, dik durdu, geniş omuzları geride, çenesi yukarıda, başı hafifçe eğikti. Benden bu kadar nefretle bahsetmesi beni kızdırsa da buna saygı duydum.

Normalde insanların hakkımda ne düşündüğünü umursamazdım - tamamen yabancıların fikirlerinin sizi etkilemesine izin vermenin ne anlamı vardı? Ama böylesine anlık ve temel bir çekim hissettikleri bir adamın onları küçümsemekten başka bir şey hissetmemesinden kimse hoşlanmazdı. Bu, terazinin eşit olmadığı anlamına geliyordu. Bu ona bir güç seviyesi veriyordu.

Şehvetli ağzını büktü. "En azından sürüngen lenslerinden kurtulmuşsun. Bugün eşleşenlerden takmadığını biliyor muydun?"

"Lens takmıyorum," dedim, ses tonum eşitti. Bir orman kedisinin rahatlığıyla yavaşça bana doğru yürüdüğünde gerilmemek için kendimi zor tuttum. Hiç düşünmeden dilimi dudağımda gezdirdim. Bakışları ağzıma kaydı. Üst dudağıma kesen küçük yara izinin üzerinde durarak gözleriyle ağzımın şeklini inceledi. Sayısız erkek buna "seksi" demişti. Şahsen ben buna katılmıyordum.

Sonunda gözleri tekrar benimkilere kaydı, midemi bulandıran karanlık bir şeyle parlıyordu. O çiğ ihtiyacı görmeme *izin verdi*, diye düşündüm. Bu adamın yaptığı hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını hissediyordum; açlığını gizlemek isteseydi, bunu yapabilirdi. Bunun yerine, beni bununla korkutmaya çalışıyordu. Beni sarsmaya ve dengemi bozmaya çalışıyordu. *Siktir et onu*. Doğrudan gözlerinin içine baktım, kaslarımı gevşettim ve nefesimi rahat tuttum.

Bir motosikletin kükremesini uzaktan fark ettim. Ses gittikçe yaklaştı ve sonunda durdu. Birkaç dakika sonra ağır ayak sesleri ve tanıdık bir ısıklık duydum. Cade'in bize doğru geldiğini görmek için baktım.

Yıpranmış siyah bir tişört, yıpranmış mavi bir kot pantolon ve yıpranmış bir deri ceket giymiş olan Blake, istese de ondan daha farklı görünemezdi.

Aviator gözlüklerinin kan çanağına dönmüş gözlerini sakladığına bahse girerim, eğer bir kez daha alem yaptıysa. Kısa, dalgalı siyah saçları her zamanki gibi dağınıktı ama yine de ona yakışıyordu ve sinirli tarzına ve şeytana pabucunu ters giydiren tavrına uyum sağlıyordu.

Kolunu boynuma doladı ve yanağımdan öptü. "Bu benim için mi?" Paket servis bardağını aldı ve hızlıca bir yudum içti. İnledi. "Kensey, bebeğim, sen bir tanrıçasın. Kimse senden daha iyi kahve yapamaz."

"Hmm." Beni daha da yakına çekerken içimden iç geçirdim. Bu bölgesel bir gösteriydi. Cade beni kendisinden biri olarak gördüğünden falan değil. Yıllardır birlikte yatmamıştık ve ikimiz de birbirimize karşı ciddi değildik - sadece iki yakın arkadaş ya takılıyorduk ya da kötü zamanlarda birbirimizi teselli ediyorduk ve bu arkadaşlığımızı hiçbir şekilde etkilememişti. Ama beni ne kadar iyi saklasam da rahatsız olduğumu hissedecek kadar iyi tanıyordu ve belli ki Blake'in bana bu kadar sert bakmasından hoşlanmamıştı.

Dodger yanımıza geldi ve "Hey, kahvemi içme, pislik herif" diye çıkıştı. Kahveyi, ona pişmanlık duymayan bir sırıtışla bakan oğlunun elinden kaptı.

Cade sonra Blake'e döndü. "Bu güzel öğleden sonra seni buraya getiren nedir?"

Blake ona, "İncelememiz gereken bazı evrak işleri var," dedi.

"Sizi yalnız bırakayım," dedim. Cade'in kolu kaydı ama yanağıma son bir öpücük kondurmadan önce değil.

Sherry yanıma geldi. "Hadi tatlım, işe koyulalım." Bara girer girmez, "Bunun için üzgünüm. Blake kötü bir adam değil, ama bir fikri varsa, bunu duyarsınız."

Omuz silktim. "Benim hakkımda böyle hissedenden ilk ya da tek kişi o değil." Yine de ruh halime batmaya devam ediyordu. Ama bir günlük çalışma bu öfkeyi temizlemeye yardımcı olacaktı.

Muhtemelen işini gerçekten seven çok fazla garson yoktu ama ben seviyordum. Yirmi bir yaşımdan beri orada çalışıyordum. Evimden daha çok "ev" gibi hissettiriyordu, özellikle de Armstrong'lar benim için aile gibiydi. Reed de yeterince iyi bir adamdı, yine de onu biraz tuhaf buluyordum. Yine de, babanız bir cenaze levazımatçısıysa ve sizi gençliğinizden beri mumyalama işlemi konusunda eğitiyorsa

Aile işine katılacağınızı umuyorsanız, normal olmak kesinlikle zor olacaktır.

Sarah ve ben sık sık kulüplere ve popüler barlara giderdik; temponun yoğun, sesin yüksek ve içkilerin genellikle karmaşık olduğu yerler. Chrome Canvas Bar'da işler farklıydı. Tempo yavaş ve kolaydı, kimsenin foo-foo kokteyli sipariş ettiği nadirdi ve gürültü seviyesi hiç de kötü değildi. Çoğunlukla sadece müşterilerin sohbetleri, kısık müzik kutusu müziği ve duvara monte edilmiş televizyonda çalan CNN vardı. Arada sırada gürültü patırtı çıksa da insanlar Dodger'a olan saygılarını dışarıda gösteriyorlardı.

Bu gösterişsiz mekânı bir batakhane olarak tanımlamazdım çünkü tuvaletler temizdi, yerler yapış yapış değildi ve ihtiyaten penisilin iğnesi yaptırma ihtiyacı hissetmiyordunuz. Ancak özellikle sert içkiler ve ucuz yiyeceklerle kesinlikle bir batakhane havası vardı.

Yine de bir batakhanede bulamayacağınız şeyler vardı; kahve makineleri ve "süslü" kahve seçenekleri gibi - bu kadar popüler olmaları şaşırtıcıydı. Bazı insanlar Dodger ve Cade'in bisikletleri üzerinde çalışmayı bitirmesini beklerken ya da Mommy Troop örneğinde olduğu gibi bisikletçileri seyrederken sadece bir latte içmek için uğruyordu.

"Hey, Kensey!" diye seslendi müşterilerden biri, Henry, ben başka birinin siparişini not alırken. "Annen çok şişman, Deniz Dünyası'nda vaftiz edildi!"

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Bunu günde en az bir kez yapardık. "Annen çok aptal, kışına telefon soktu ve seks görüşmesi yaptığını sandı!"

Başını geriye attı ve güldü. "Klasik. Reed, bana bir içki daha getirir misin?"

Henry, neredeyse tüm gün oraya gömülen, burayı evi gibi gören ve viski temalı terapi seansları arayan birçok müşteriden biriydi. Her gün en az iki kez köşedeki kabinde uyuyakalır ve her seferinde bir papatya kadar taze bir şekilde uyanırdı.

Sonraki birkaç saatimi siparişleri alarak, kirli bardakları toplayarak ve masaları silerek geçirdim. Sherry ve Reed içecek ve yiyeceklerle ilgileniyorlardı ama ben her zaman kahve yapmak için çağırıyordum - özellikle de Anne Birliği için, çünkü onlar çok mızımız olabiliyorlardı.

Müşterilerin akışında ne zaman bir durgunluk olsa, kafamda sahneler gelişirken kendimi dalıp giderken buluyordum. Korku kitaplarımı Michael'la ilişkilendirilmelerini istemediğim için kendi takma ismimle yayınladım. Eleştiriler, insanların benim, Clear ya da onun hakkında düşündükleriyle lekelenebilirdi. Nina Bowen olan takma adım çok iyi bilinmiyordu ama iyi bir okuyucu kitlem vardı ve sadece barda yarı zamanlı çalışmamı gerektirecek kadar iyi telif ücreti kazanıyordum. Nina Bowen'ın gerçek kimliği ortaya çıkarsa bu durum kolayca bozulabilirdi.

Kitaplarımdan bahsettiğim tek kişiler Clear ve Armstrong klanıydı. Başkalarına tek kelime bile etmeyeceklerine güvendiğim insanlar. Reed'e bir dereceye kadar güveniyordum ama benim için bu kadar kişisel olan bir şeyi ona emanet edecek kadar değil. Clear Michael'a söylemişti elbette, çünkü ondan sır saklamazdı.

Düşüncelerimden sıyrılmamı sağlayan Sarah yanıma sokuldu ve çenesini gizlice köşede birbirlerine tıslayan bir çifte doğru eğdi. "Tanrım, biraz daha yüksek sesle tartışmalar ölürler mi? En azından biraz geçmişe ihtiyacım var."

Kıkırdadım. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Tylenol adlı mucize sayesinde başım artık zonklamıyor."

Kapılar açıldı ve Cade içeri girdi. Sarah'nın burnuna vurdu. "Hey, kaltak."

Alay etti. "Git bir ağaca işe, bok kafalı."

Cade sadece kıkırdadı ve sonra bana döndü. "Kensey, sihirli kahvelerinden birine ihtiyacım var. Babam için de bir tane yap."

"Elbette." Barın arkasına geçtim ve siparişini hazırladım.

Reed bara yaslanmış, beni izliyordu. "Benden farklı olarak ne yapıyorsun? Aynı kahve çekirdekleri ve aynı makineler ama *senin* kahvelerin taze ve zengin bir tada sahip. Sulu ya da fazla kavrulmuş değil. Ve ağzımda yanık, asidik bir tat bırakmıyorlar."

"Bu övgü eski sevgililerimden birine gidiyor." Barista kahve yapmayı bir sanat haline getirmişti ve bana nasıl doğru kahve yapacağımı öğretmişti.

"Hey, daha önce Blake Mercier ile olan şey neydi?" Cade sordu. "Birbirinize oldukça sert bakıyordunuz."

Ona bir bakış attım, bir grup kıza gülümsediğini fark ettim, dikkati dağılmıştı. İyi oldu. Belki de sorduğu sorunun beni ne hale getirdiğini fark etmezdi.

neredeysse fincanını düşürecekti. "Michael Bale'in üvey kızının burada çalışmasının iyi bir fikir olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor."

Cade'in kafası döndü. "Ne? Lanet olası pislik. Bana söylemeliydin."

"Neden? Aptalca da olsa kendi fikrini söyleme hakkı var. Unut gitsin." İki paket servis bardağını barın üzerine koydum. "İşte."

Cade başıyla teşekkür ederek onları aldı. "Bir daha sana böyle bir şey söylerse bana söyle."

Ona yatıştırıcı bir "tabii ki" gülümsemesi verdim, ama bana attığı dar gözlü bakış beni yalancı çıkardı. Yine de yorum yapmadan gitti. İşte o zaman Sarah'nın beni yakından izlediğini hissettim. Barın etrafından dolanırken, "Ne?" diye sordum.

"Az önce telaşlandın," dedi sessizce. "Cade fark etmedi; o kadınlarla göz göze gelmekle meşguldü. Blake Mercier'in nesi seni bu kadar telaşlandırıyor?"

Nasıl açıklayacağımı bilemediğim için tereddüt ettim. "Korkutucu derecede yakışıklı diyelim."

"Yani? Yakışıklı erkekler sana her zaman yaklaşıyor. Yüzün falan kızarmıyor."

Dudağımı ısırdım. "Bahsetmeyi sevdiğin o kimyadan biraz olmuş olabilir."

Sarah'nın gözleri parladı. "Tam olarak ne kadar?" "Tanrım, Sarah, sanırım bir melekler korosu duydum."

Güldü. "Kahretsin, bu çok değerli. Peki bu konuda bir şey yapmayı düşünüyor musun?"

"Benim hakkımda ayakkabısının üzerindeki bir bok parçasıymışım gibi konuştuğunu ve muhtemelen bana dokunmak yerine yeri yalamayı tercih edeceğini düşünürsek, hayır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Libby'nin kafasını saçmalıklarla doldurduğu ortaya çıktı. Ben sadece bir keş değilim, görünüşe göre bir zamanlar dikkat çekmek için bileklerimi de kesmişim."

Sarah aval aval baktı. "Bu kaltağın kötülüklerinin sonu yok." İç çekti. "Onu da sikerim, onu da sikerim."

Ben de aynen öyle düşünüyorum.

Vardiyam bittikten sonra doğruca eve gittim. Oturduğum apartman bardan çok uzakta değildi. Grafitiler, dökülen tuğlalar ve kir içinde merdiven boşlukları ile kimsenin güzel olarak tanımlayabileceği bir yer değildi. Yine de dairenin kendisi iyiydi. Küçüktü, evet, ama evin içinde hiç leke yoktu.

duvarlar, kirli pencereler, yıpranmış halılar ve tavanda çatlaklar yoktu. Komşularım da o kadar kötü değildi. Ev sahibim çılgın bir kedi kadının erkek eşdeğeri, ama beni fazla rahatsız etmiyordu.

Yine de, Sarah düzenli olarak onun yanına taşınmamı öneriyordu, çünkü onun binası daha güvenliydi, ama dağınıklık biriktiren biriyle yaşayamazdım. Yazarlar genellikle dağınık olarak kalıplaştırılırdı. Ben o insanlardan biri değildim. Düzenli olduğumu da iddia edemezdim. Yazmak söz konusu olduğunda, topun üzerindeydim. Ama iş olayları hatırlamaya, randevuları tutmaya, hatta yemek vaktinin geldiğini fark etmeye geldiğinde, tamamen işe yaramazdım. Dürüst olmak gerekirse, hafızam o kadar kötüydü ki kendi sürpriz partimi bile düzenleyebilirdim.

Akşam yemeğimi yedikten ve eşofmanlarımı giydikten sonra, dizüstü bilgisayarımın pelüş koltuğuma yerleştim ve bilgisayar tuşlarının tıkırtısının keyfini çıkararak, özellikle kendi adıma açtığım e-posta hesabıma giriş yaptım. Kitaplarımı okuyan insanlardan gelen birkaç e-posta vardı ve bu beni gülümsetti.

Yazar olacağıma hiç karar vermemiştim. Bir kader duygum ya da kabul görme arzum yoktu. Ama içimde bir yaratma dürtüsü vardı ve bunu görmezden gelemezdim. Görmezden gelmek istemedim. Yazmak benim için eğlenceli olduğu kadar tedavi ediciydi de. Yazmadan geçirdiğim tek bir gün bile beni huzursuz edebilirdi.

Benim için "iş" gibi hissettirmedi. Kolay olduğundan değil. Hayır, zorlayıcı ve yorucuydu, ama bu işi sevmemin bir nedeni de buydu.

Yalnız bir işti ama bu beni rahatsız etmiyordu. Sosyal etkileşime ihtiyaç duyan bir insan değildim. Asla yalnızlık çekmedim ve başkalarının yanında olmaktan enerji almadım ki Sarah bunun harika bir şey olduğunu düşünüyordu, çünkü o da tek başına uzun süre idare edemiyordu.

Rahatlamış bir şekilde e-postaları teker teker inceledim ve olumlu yorumlarla içim ısındı. Özellikle bir okuyucu, John Smith, kitaplarım hakkında *övgüler yağdırdıktan sonra* beni kendi yazdığı bir incelemeye götürecek bir bağlantıya tıklamam için yalvardı. Normalde e-postalarda yer alan bağlantılara tıklamaktan hoşlanmazdım, ancak bu kişi bir inceleme yazmak için zaman ayırmıştı; en azından okuyabilirdim.

Bağlantıya tıkladım, beni çevrimiçi bir yazar topluluğu gibi görünen bir web sitesine götürdüğünde hafifçe kaşlarımı çattım. Ekranda herhangi bir eleştiri yoktu. Hayır, *Gölge* adlı bir yazarın seçebileceğim çevrimiçi öykülerinin bir listesi vardı.

Başka bir kişinin yayınlanmamış eserini okumaktan rahatsız olarak sayfayı kapatmak üzereydim... ama sonra küçük bir şey gözüme çarptı. Hikayelerden birinin başlığı "Kelsey Irons" idi. Kalbim yerinden fırladı. 'Kensey Lyons'a biraz fazla yakındı. İçime bir huzursuzluk çöktü.

Saçmaladığımı düşündüm. Saçmalıyorum. Ve bunu kanıtlamak için hikayeye tıkladım. Ve sonra okuduğum şey yüzümdeki kanın çekilmesine neden oldu.

Yaklaşan bir tren kazasını izlemek gibiydi - bakmak istemiyordum ama geri de dönemiyordum. Her bölümü okudum. Hikâyenin içine girdikçe midemin daha da bulandığını hissettim. Kalbim göğsüme çarpıyordu ve ellerim titriyordu.

İşim bitince dizüstü bilgisayarını yanımdaki kanepeye yerleştirdim.

Sadece dört tane kelimeler.

Ne oluyor lan?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün işten sonra annemin evine uğradım. Dışarı çıktığımda onu çiçek tarhlarının arasına çömelmiş, yanında bir sepetle gördüm. İçinde budama makası, mala, kürek ve diğer bahçe aletleri olduğunu biliyordum. Bir ağaç onu güneşten koruyarak üzerine bolca gölge düşürmüştü. Bu basit manzara çocukluğumda çok gördüğüm bir manzaraydı.

Başlangıçta, bahçesine bu kadar iyi bakmasının nedeninin bahçesinde huzur bulması olduğunu düşünmüştüm. Daha sonra, bunun bundan daha fazlası olduğunu fark ettim. Clear'ın bahçe konusunda bu kadar takıntılı olmasının nedeni de diğer konularda bu kadar titiz olmasıyla aynıydı; kontrolle ilgiliydi. Benden bile daha düzen hastasıydı.

Gül çalıları, çiçekli ağaçlar, dekoratif kayalar ve şakayık çalıları bahçesini çevreliyordu. Birkaç sıra halinde otlar ve rengarenk çiçekler vardı; benim favorim her zaman aslanağızları olmuştur. Bir meşe dalına asılı lastik salıncağın yerinde olmaması gerekirdi ama öyle değildi.

Benim açımdan ilişkimiz biraz garip ve gergindi. Bizim için yarattığı hayat göz önüne alındığında nasıl pürüzsüz olabilirdi ki? Ama Clear hala kendi dünyasının mükemmel olduğu o kendini koruyucu balonun içinde yaşıyordu. O dünyada aramızda hiçbir gerilim yoktu.

Gerçeklerle yüzleşmesini ister miydim? Hayır, çünkü birkaç kez balonu patlamıştı, örneğin Michael'ın kurbanlarının ailelerinden aldığı küfürlü mektuplar onu Michael'ın başkalarına yaşattığı acının gerçek boyutlarıyla yüzleşmeye zorlamıştı. Sonuç çirkindi. Gözyaşları. Haplar. Votka. Clear'ın fantezileriyle yaşamasına izin vermek çok daha kolaydı.

Annemin çakıllı patikasında yürürken çiçeklerin, baharatlı otların ve zengin toprağın kokuları beni çarptı. Başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi.

Hilesiz gülümsemesi ve yumuşak sesiyle, onda çok ruhani bir şey vardı. "Merhaba bebeğim, nasılsın?"

Zorla gülümsedim. "İyiyim. Sen?"

"Harika. Sana sarılırdım ama üzerimde bir sürü pislik var."

Güneşin ısıttığı ahşap verandanın basamağına oturdum. Uzakta bir radyo çalışıyor ve çocuklar gülüyordu. Burada sadece rüzgârın yumuşak çınlaması vardı.

an sesleri, yaprak hışırtıları ve toprağa vuran kürek sesleri. "Ne ekiyorsun?"

"Dikim değil. Onarıyorum. Ruth Peterson'ın lanet köpeği yine ieklerimi kopardı," diye homurdandı.

Kaşlarımın atıldığını hissettim. "Ona bundan bahsettin mi?"

"Sevgili Fluffy'sinin asla böyle bir şey yapmayacağını söyleyerek üzüntüsünü dile getirirken bana o sahte gülümsemesini takındı ve gerçek suçluyu bulmamda bana şans diledi. Altmış yaşında ve yanlış bir şey yapamayacağını düşünüyor." Clear derin bir nefes aldı. "Peki, bugün neler yaptın?"

"Market alışverişi. Sonra iş." Ve neler olduğunu anlamaya çalışarak beynimi zorluyordum. Birinin Nina Bowen'ın bir takma isim olduğunu öğrenmesi yeterince kötüydü. Bunu bana kadar takip etmeleri daha da kötüydü. Ama bu kişi öğrendiklerini benimle uğraşmak için kullanıyordu ve neden ya da kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Peki ya sen?"

"Pek bir şey yok. İşten sonra bir süre babanla telefonda konuştum. Sonra da bu dağınıklığı düzeltmek için dışarı ıktım."

"Cumartesi onu görmeye gidecek misin?" "Tabii ki."

Kalçalarımı ovuşturdum. "Ben de seninle gelmeyi düşünüyordum." nk Michael'ın cevaplayabileceği sorularım vardı. Onu yılda sadece iki kez ziyaret ettiğim düşünülürse - doğum gününde ve Noel'de, sırf Clear'ı yatıştırmak için - onu ziyaret etmek istediğimi duyunca şpheleneceğini düşünürsünüz. Yüzünde saf bir sevinçten başka bir şey yoktu.

"Oh, buna bayılır! Seni çok zlyor. Her zaman seni soruyor. Sen."

Michael'ı görme fikri midemi bulandırdı. Karşısında otururken Bir sürü kadını öldürmüş ama sizi sevdiğinde ve çocuğu olarak gördüğünde ısrar eden bir insan... Tam bir akıl tutulmasıydı. "İşte her şey yolunda mı?"

"Harika. Bir kütüphanede çalışmak kimsenin hayalindeki iş olmayabilir ama ben seviyorum. Sadece kitapları sevdiğim için değil, sessiz olduğu için de. Huzurlu."

"Ruth ve kpeğinden başka kimse seni rahatsız etti mi?" Ses tonumu rahat tutmaya dikkat ederek sordum. Eğer bu bir şekilde Michael'la ilgiliyse, benimle sevişen kişinin Clear'la da oyun oynuyor olabileceği aklıma gelmişti.

Clear'ın kaşları çatıldı. "Buchananlar hakkında mı konuşuyorsun? Bugünlerde bana pek ilgi göstermediklerini biliyorsun. Neden? Seni rahatsız mı ediyorlar?"

"Yakın zamanda değil, hayır." Tabii gizemli John Smith -ismin sahte olduğunu tahmin ediyordum- bir Buchanan değilse. "Muhabirleri, gazetecileri, bunun gibi insanları kastetmiştim."

"Sadece senin hakkında benimle röportaj yapmak isteyen bir gerçek suç yazarı

baba.

" "Noah Linton?"

"İşte o. Onunla konuşmak istemediğimi söyledim."

Clear bahçe eldivenlerini çıkardı ve sepetine doldurdu. "Seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. Bana bir sesli mesaj bıraktı ama hepsi bu." "O zaman neden bu kadar huzursuz görünüyorsun?"

"Tedirgin değilim. Sadece kontrol ediyordum."

"Huh." Clear ikna olmamış bir şekilde bana araştıran bir bakış attı ve dalgınlıkla parmağını bir çiçeğin üzerinde gezdirdi. "Son zamanlarda sorun yaşadığım tek kişi Ruth, o yüzden endişelenmene gerek yok." Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve dizine kısa bir masaj yaptı. "Peki, akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Yapamam. Sarah'ya dairesini toplamasına yardım edeceğimi söyledim." Clear homurdandı.

"O konuda iyi şanslar."

Evet, ihtiyacım olacağından oldukça emindim.

Yarım saat sonra Sarah'nın stüdyo dairesinin ortasında dururken başımı salladım. Giysiler etrafa saçılmıştı. Kırıntılar çoğu yüzeyi kirletmiş gibiydi. Lavaboda kirli tabaklar ve fincanlar yığılmıştı. Çöpler taşan teneke kutunun üzerinden yere dökülmüştü. Ve dağınıklık... Tanrım, dağınıklık.

Dağınıklığın altına bakarsanız -ki bu biraz zordu- açık alanın ilginç olduğunu görebilirdiniz. Mobilyalar da gözlerim gibi uyumsuzdu ama eski püskü ya da pis değildi. Aslında, renklerin ve tarzların karışımı mekâna biraz kişilik kazandırmıştı.

Teknik olarak, düşüncelerim dağınıkken istemem gereken son şey birinin dairesini temizlemektir, ama temizlik düşünmeme yardımcı oldu.

Aynı zamanda öfke için bir çıkış yolu olurdu. Ve o anda dikkatimi dağıtacak her şeyi memnuniyetle karşılarım.

"Peki, nereden başlıyoruz?" diye sordu Sarah.

"Öncelikle eşyalarının yarısından kurtulman gerekiyor." Kaşlarını çattı. "Ama ihtiyacım var."

Çeşitli yüzeylerdeki ıvır zıvır yığınlarını işaret ettim. "Bütün bu pillere, makbuzlara, kalemlere ve bozuk paralara ihtiyacın var mı? Tüm bu dergilere, açılmış mektuplara, şeker ambalajlarına ve boş paket servis bardaklarına ihtiyacın var mı? Gerçekten mi? Kalem takıntını destekleyeceğim ama o kadar." Dolabını açtım. Ve hüznle iç çektim. "Ah, Sarah." Gerçek bir gardırobu vardı. "Bu kıyafet yığınının içinde nasıl bir şey bulabiliyorsun?"

"Onları çekmecelere yığarsam, orada ne olduğunu doğru düzgün göremem." "O halde her bir eşyayı rulo yapın ve yan yana yerleştirin."

Bunu bir an düşündü. "Huh. Bu işe yarar."

Etrafa bir göz attım. "Sanırım başlamalıyız." Biraz müzik açtık, kendimize biraz şarap koyduk ve sonra işe koyulduk.

Saatlerce fırçaladık, temizledik, paspasladık, cilaladık ve süpürdük. En kötü dağınıklık banyodaydı. Kirli derzlere ve kötü kirlenmiş klozet kapağına bakılırsa, uzun süredir temizlenmemişti.

Daha sonra her odayı düzenledik, dolabını ve dolaplarını organize ettik, tarihi geçmiş ürünlerini attık ve artık istemediği kıyafetleri yerel yardım mağazasına götürebilmek için poşetledik.

Çalışırken, zihnim sürüklendi. Sakinleşti. Ve bütün gün beni tedirgin eden gerginlik sonunda beni terk etti.

İşimiz bittiğinde nefesimi dışarı verdim. Sırtım ağrısa da, ellerim acısa da ve çamaşır suyu kokusu yüzünden başım ağrısa da kendimi iyi hissediyordum. Daha hafif.

Sarah neredeyse kendini kanepeye atacaktı. "Tanrım, bu korkunçtu. Bir daha asla. Buranın bir daha o duruma gelmesine asla izin vermeyeceğim. Asla." İkimiz de bunun onun açısından hüsnükuruntu olduğunu biliyorduk.

Telefonumun bip sesini duyunca gerildim. Cep telefonuma her bildirim geldiğinde, bunun 'Smith'ten gelen başka bir e-posta olup olmadığını merak ediyordum. Şimdiye kadar ondan başka bir şey gelmemişti.

Dudaklarımı yalayarak çantamdan telefonu çıkardım ve kontrol ettim.

Bir e-posta vardı ama Smith'ten gelmiyordu. Gerginlik azaldı ama

kızgınlığım geçmedi. O lanet bip sesini her duyduğumda bu şekilde tepki vermekten bıkmıştım.

"Her şey yolunda mı,
Kenz?" Sarah'ya göz
kırdım. "İyiyim."

İkna olmuş gibi görünmüyordu ama zorlamadı da. Yine de bu konuda benimle uğraşmasının an meselesi olduğundan şüpheleniyordum. Bu şüphe doğru çıktı. Birkaç gün sonra, Sarah kulağıma fısıldadığında masayı siliyordum, "Bir noktada, sen ve ben seni bu kadar meşgul eden şey hakkında konuşacağız."

"Sadece biraz dalgınım. Bir kitabın sonuna yaklaştığımda böyle olur."

Sarah başını salladı. "Bu farklı. Bu sadece şimdiki zamana girip çıkman değil. Barı tarayıp duruyorsun, şüpheli görünüyorsun."

O haklıydı. Düzenli olarak barın etrafına bakıyor, gelip giden herkesi zihnimde not ediyordum. Bu konuda incelikli davrandığımı sanıyordum. Görünüşe göre değilmişim.

"Şu Linton denen adam seni endişelendirecek bir şey yaptı mı?" "Hayır. Bana birkaç sesli mesaj daha bıraktı ama hepsi bu." "O zaman neler oluyor?"

"Bir şey yok." Saatin ilerlediğini fark edince elimdeki bezi barın arkasına attım ve Reed'le konuştum: "Mola veriyorum." Sadece başını salladı. Döndüm. Ve neredeyse Sarah'ya çarpıyordum, görünüşe göre beni dürtmesi bitmemişti.

Konuşmak için ağzını açtı, ama sonra kapı açıldı ve ... garipti ama sanki hava değişmiş gibiydi. Hatta yüklendi. Omzumun üzerinden baktığımda Blake Mercier'in içeri girdiğini gördüm. Midem bulandı ama bunu görmezden geldim. Ya da en azından görmezden gelmeye çalıştım.

Sarah fısıldayarak, "Yüzündeki kızarıklığa bakılırsa," diye söze başladı, "sanırım bu Mercier. Seni telaşlandırmasına şaşmamalı. Gerçekten güçlü bir seksapeli var."

Bara ulaştığında Reed'e, "Kahve. Sade." Bir "lütfen" eklememiş olmasına rağmen, kelimeler kulağa kaba gelmiyordu.

"Dışarı çıkarmak için mi, içeri almak için mi?" diye sordu Reed.
"Dışarı."

Reed bana döndü. "Kensey, mola vermeden önce bu adama sade bir kahve hazırlayabilir misin?"

"Elbette." Blake'in siparişini hazırlarken bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bakmadım. Bardağını bardağın üzerine koyup ona doğru kaydırduğımda bile. Korkaklık yapmıyordum. Sadece göz teması...

şey,

Bakışlarımız kilitlendiğinde vücudum hep karıncalanırdı. Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu.

Ayrıca hormonlarımın bir kez daha mutlu olmasına da ihtiyacım Dans. yoktu.

Bu nedenle, odama çekilirken ona aldırış etmemeye devam ettim. Dolaptan cep telefonumu ve su şişemi almak için mola odasına gittim. Bardan geçip dışarı çıkarken onu yine görmezden geldim ve bir banka yerleştim.

Rahat bir şekilde telefonumdaki not defteri uygulamasını açtım.

Başparmaklarım ekrana deli gibi vuruyor, saatlerdir kafamda bir film gibi oynayan sahneyi yazıyordum. Daha önce not defteri uygulamama not almamak beni öldürmüştü ama aklıma gelen her fikirde işime ara verip telefonumu almak için dolaba koşamazdım.

Karakterim Eve'in yeni satın aldığı evine döndüğünü 'gördüğümde' her ayrıntıyı, her hareketi not ettim. Karakterin üst katta kıkırdayan bir çocuğun sesiyle gerildiğini gördüm. Bu daha önce duyduğu bir sestti. Evde başka kimse yaşamadığı için orada olmaması gereken bir sestti...

Eve merdivenleri çıkarken tırabzanı kavradı. Duyabiliyordu Kalbi göğsünde deli gibi çarpıyor ve büyükbabasının saatinin tik taklarını duyuyordu. Ama artık kıkırdama yoktu. Yine de duymuştu. Duymuştu.

Hafif ayak sesleri sahanlıkta hızla ilerlerken donakaldı - bir çocuğun ayak sesleri. Bir kıkırdama daha duyuldu. Ses yaramazlık doluydu, saklambaç oynayan bir çocuğun sessiz kalma zorunluluğu altında kıkırdamasına engel olamaması gibiydi. Ama bu seste başka bir şey daha vardı.

Bir şey... sinsi. Karanlık. Yanlış bir şey. Ve o-

Bir ses zihnime doğru ilerledi ve beni o sahneden kopardı. Gözlerimi kırıştırarak dış dünyaya odaklandığımda Blake'in birkaç adım ötede durduğunu fark ettim. Ağzıma baktığını da fark ettim... ve dilimin, tıpkı konsantre olduğumda sık sık yaptığı gibi, dudağıma dokunmak için dışarı çıktığını. Yüzü tamamen boştu ama gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu.

Kalp atışlarım hızlandı ve midemde kelebekler uçuşmaya başladı. "Özür dilerim, ne dedin?" diye sordum.

"Dedim ki, Cade haklı, iyi kahve yapıyorsun."

"Teşekkürler." Oluşmakta olan cinsel gerilimden kaçmaya kararlı bir şekilde not defteri uygulamama geri döndüm, yazdıklarımı okudum ve

kendimi tekrar sahnenin içine attım. Bir kez daha büyük evdeydim, etrafım manolya duvarlar ve şık mobilyalarla çevriliydi, Eve-

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?"

Dişlerimi sıktım. "Bir süre." Olay yerinde hâlâ sahip olduğum hassas ipleri kaybetmeden önce, doğrudan hikâyeye geri döndüm. Bir kez daha Eve'in evinde dururken, yine o kıkırdamayı duydum ...

Eve yutkundu. Aşağıya geri dönmesi gerektiğini düşündü. Daha önce de kıkırdamaları takip etmeyi denemişti ama hep sonuçsuz kalmıştı. Sanki

Birisi -ya da bir şey- onunla oynama fikrinden hoşlanıyordu. "Siktir et," diye mırıldandı ve merdivenlerden aşağı inmek için döndü. Ve sonra başka bir şey duydu. Bir kıkırdama değil. Bir ayak sesi de değildi. Bu bir-

"Bir süre ne kadar uzun?"

Tekrar gerçekliğe dönerek, "Dört yıl" diye kestirip attım.

Ses tonum karşısında gözleri kısıldı. "Huysuz küçük şey, değil mi?"

Yazmaya çalışırken biri sebepsiz yere sözümü kestiğinde mi? Evet, kesinlikle. "İstedğin bir şey var mıydı?"

Blake bana doğru yürüdü. "Sessiz ortak olarak burayı ve CCC'yi koruyorum. İkisinin de hak etmediği olumsuz ilgiye maruz kalmasını istemiyorum. Söylediğim şeyler seni kızdırdı. Bunu anlıyorum. Ama işlerimi koruduğum için özür dileyemem."

"Oh. Tamam." Ve hemen cep telefonuma geri döndüm.

Blake iç çekti. "Bana karşı küçük bir kin beslemen aptalca. Seninle burada olmanın bar için iyi olup olmadığı konusunda hemfikir olmayabiliriz ama bu senin sinirlenmen gereken bir şey değil."

Kaşlarımı çattım. Küçük bir kin mi? Sinirlenmek mi? Ona inanmak mümkün değildi. Biraz öne doğru eğildim. "Bir konuda açık olalım. Benim ne yapabileceğim, ne yapamayacağım ya da ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrin ya da söz hakkın yok Mercier. Bir kişinin sözlerine dayanarak hakkımda yargıda bulunman hoşuma gidiyor mu? Hayır. Kim ister ki? Ama kin tutmuyorum. Sinirli değilim. Sadece senden hoşlanmıyorum."

Gözleri kısa bir süre için eğlenceye benzer bir ifadeyle parladı. "Bu doğru mu?"

"Evet, öyle."

Eli dışarı fırladı ve bileğimi yakaladı. Bir an için telefonumu almaya çalıştığını düşündüm - ki bu ona yumruk attırabilirdi. Ama sonra başparmağını bileğimin iç kısmına sürttü, kaşları çatıldı ve anladım.

Diğer kolumu kaldırdım. "Orada da yara izi yok. İyi bir plastik cerrah buldum."

"Şimdi mi?" dedi Blake, sesi eşitti. Bana inanıp inanmadığını anlayamadım. Bir cerrahın bu tür yara izlerini gerçekten tamamen yok edebileceğinden bile emin değildim. Elbette oldukça küçültülebilirlerdi ama bileklerimi gerçekten kesmiş olsaydım, muhtemelen orada hâlâ bir *şeyler olurdu*. Silik bir çizgi ya da bir tür girinti.

"Elimi geri istiyorum," dedim. Başparmağıyla son bir kez nabzımın etrafında döndü ve sonra bıraktı, ama tenim hâlâ dokunuşuyla karıncalanıyordu.

Bu neden oluyordu ki? Hiç benim tipim değildi. Çok yoğun. Çok baskın. Çok ... *sakindi*. Ben eğlenceli ve şakacı erkekleri tercih ederdim. Bu adam gerçekten korkutucu bir şekilde sakindi. Dürüst olmam gerekirse, bu biraz da ateşliydi. Yayıdığı bariz tehlike bile çekiciliğini azaltmıyordu. Bu da cinsel antenimin sağduyudan yoksun olduğunu gösteriyordu.

"Kendini öldürmeye mi çalıştın?" diye sordu. "Ne düşünüyorsun?"

"Libby Williams senin yaptığına inanıyor."

"O zaman doğru olmalı." Şişemin kapağını açtım ve sudan uzun bir yudum aldım. "Yine de bana sormamalısın. Duymadın mı? Ben bir keşim. Biz uyuşturucu bağımlılarının gerçeği çarpıtmak gibi bir huyu vardır."

"İntihar etmeyi denemediyseniz, insanların farklı düşünmesine neden izin verdiniz?"

"Git Libby'ye sor. Görünüşe göre, onu benim hakkımda bir otorite olarak görüyorsun. hayat."

Şişenin kapağını yerine takıp ayağa kalktım. Ama hareket etmedi. geri döndü. Olduğu yerde kaldı, bana bakıyordu ve ... kahretsin, sanki benden ona doğru küçük kıvılcımlar sıçırıyordu. Aramızdaki sıcaklık dayanılmaz olduğu kadar hissedilirdi de. Karanlık ve gizemli kokusu etrafımı sarıyor, duyularımla alay ediyor ve beni en az o sert gözler kadar güçlü bir şekilde içine çekiyordu. Bu şekilde ilgisinin odak noktası olan herhangi bir kadının, ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşmekten başka bir şey yaptığından şüpheliydim.

Kimse için erimedim.

"Kız arkadaşının bana bu kadar yakın durmandan hoşlanacağını hiç sanmıyorum," dedim. "Tabii tüm bu tepemde dikilme işi beni korkutmaya çalışmaktan kaynaklanmıyorsa. Bundan hoşlanabilir."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Kız arkadaş mı?"

"Kız arkadaş. Fuck-buddy. Seks arkadaş. Libby senin için her neyse." "Libby benim için bunların hiçbirisi değil."

Bir yanımın bundan memnun olmasından *nefret* ediyordum.

Umursamak istemiyordum. "Cade senin için ne ifade ediyor?"

Şimdi kaş çatma sırası bendeydi. "Önemli. Her şeyi paylaşıyoruz, çatlakları bile." Cep telefonu çalmaya başladı ama cevap vermek için hareket etmedi. Benimle göz temasını bile kesmedi. "Şuna baksan iyi olur."

"Muhtemelen." Ama onun yerine kahvesini yudumladı. Gözleri gümüş kolyemdeki kolyeye kaydı. Yavaşça parmakladı. "Güzelmış."

Öyleydi. Kolye, biri diğerinin üzerine hafifçe binecek şekilde katlanmış iki kalın melek kanadından oluşuyordu. "Teşekkürler." Ensemdeki tüyler aniden diken diken oldu ve sanki bir şey kürek kemiklerimin arasında bir delik açıyormuş gibi hissettim. Yavaşça döndüm ve bakışlarımı çevremdeki her santimetrekarede gezdirdim. Etrafta bir sürü insan vardı; bazıları caddede yürüyor, diğerleri mağazalara girip çıkıyordu. Ama kimse göze çarpmıyordu. Kimse bana en ufak bir dikkat bile göstermiyordu. Bu gizemli Smith meselesi kafamı kurcalıyor, beni paranoyaklaştırıyordu.

"Sorun ne?" diye sordu Blake.

Yüz ifademi karartarak ona döndüm. "Birinin adımı söylediğini duydum sandım." Omuzlarımı geriye attım. "Molam bitti. Görüşürüz." Yanından geçip doğruca bara yürüdüm, beni takip etmediği için rahatlamıştım. Blake Mercier yürüyen, konuşan bir ayartıcı olabilirdi ama benim için değildi.

Boş bardakları toplayan Sarah yüzümde gördüğü şey karşısında kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Peki," dedim.

"Hayır, değil. Ve bana nedenini söyleyeceksin." Bu sert ifadeyi daha önce birçok kez görmüştüm; bu, geri adım atmayacağı anlamına geliyordu. Bu yüzden o günün ilerleyen saatlerinde evime gelmesi hiç de sürpriz olmadı. Neredeyse hışımla içeri girdi ve şöyle dedi: "Sana bir şeyler oluyor. Sakın olmadığını söyleme, Kensey. Bunu yutmam."

Boyun eğmiş bir iç çekişle kanepeye çöktüm ve bacaklarımı altına aldım. Dürüst olmak gerekirse, Smith'in durumunu birine anlatmak beni rahatlatıacaktı. Bunun stresi göğsümde ağırlık yapıyordu. Başlangıçta bu durumdan

İki nedenden dolayı herhangi biri; birincisi, kendi pisliğini kürekle temizlemeye alışmışım. İkincisi, neler olup bittiğini tam olarak özümseyememiştim; bana çok gerçeküstü gelmişti.

Gerçeküstü ya da değil, bu oluyordu ve bunu görmezden gelemezdim. "Bunu tek bir kişiye bile tekrarlamayacağına söz vermelisin."

Biraz yatışmış olan Sarah başını salladı ve koltuğa yerleşti. "Tamam, anlat bana."

Dişlerimin önünü yaladım. "Bir hafta önce bir e-posta aldım. Şey, benim penname'im bir tane aldı. John Smith adlı bir okuyucudan. Yazarların öykülerini paylaştıkları bir internet sitesinin linkini içeriyordu. Hikayelerinden biri... benim hakkımdaydı, Sarah."

Başını öne eğdi. "Senin hakkında mı?"

"Hemen hemen. Karakterin adı Kelsey Irons'tı ve 'Tina Bowden' takma adıyla korku kitapları yazıyordu. Kelsey'nin babası, üvey babası değil, bir seri katildi. Hayatımdan o kadar çok detay vardı ki -Zorbalık, gotik dönem, hatta bir soyguncu tarafından bıçaklandığım zaman. Gerçek isimlerden bahsedilmedi, Michael'ınki bile. Ama bu benim hayatımdı."

Sarah şaşkın bir nefes verdi, yüzü endişe çizgileriyle gerilmişti. "Dahası da var," diye tahmin etti.

"Hikayenin sonu tuhafın da ötesindeydi."

Sarah yutkunarak boğazını ovuşturdu. "Durumun kendisi yeterince tuhaf."

"Hikaye benim ölümümle sona erdi. Son bölümde, bıçak zoruyla alıkonulduğumda öldüm. Bildiğiniz gibi, bu iki yıl önceydi. Hikayede, sadece dudağımda bir kesikle kaçmadım. Birçok kez bıçaklanarak öldürüldüm."

"Orospu çocuğu." Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunu sana yapanın Smith olduğunu mu düşünüyorsun? O gece seni öldürmüş olmayı dilediklerini mi?"

"Bunu düşündüm ama sanmıyorum. O gece karşı koyduğumda ve soyguncu beni kestiğinde, korktular ve kaçtılar. Hâlâ sadece beni soymak istediklerine inanıyorum."

"Ama Smith'in -eğer gerçek adı buysa, ki bu pek olası değil- o gece öldürülmüş olmanı dilemiş olması mümkün."

"Ya da sadece beni korkutmaya çalışıyor. Şahsen ben öyle olduğunu düşünüyorum." Kalçalarını ovuşturdu. "Polise gittin mi?"

"Ne demek için? 'Merhaba, biri benim hakkımda bir hikaye yazmış.' Gerçekten umursayacaklarını mı düşünüyorsun? Umursasalar bile, ne yapabilirler ki? Benim hayat hikâyeme benzer bir hikâye yazmanın yasadışı bir tarafı yok. Kaldırılması için web sitesiyle iletişime geçmeyi düşündüm, ancak hikaye herhangi bir koşullarını ihlal etmiyor, bu yüzden onlar da umursamayacaklar.

"Ayrıca, polise gitmek kendi kendime kitap yayınladığının ortaya çıkması anlamına gelir. Michael Bale'in üvey kızının korku kitapları yazdığı ortaya çıkar - Joshua bunu mutlaka yapacaktır." Keyifli üvey kardeşim polis departmanında çalışıyordu. "Kişisel pisliğimin kitaplara bulaşmasını istemiyorum."

"Smith senin hakkında çok şey biliyorsa, ya burada yaşayan biri ya da etrafta dolaşıp senin hakkında sorular soran bir yabancıdır. Aylak aylak dolaşan birini fark ettiniz mi?"

"Hayır. Kendisinden aldığım tek iletişim bu ve e-postada kitaplarım için övgüden başka bir şey yoktu."

Öne doğru eğildi. "Bana e-postayı oku."

Telefonumu çıkardım ve e-posta hesabıma girdim. "İşte burada..."

Sevgili Nina,

Kitaplarınızdan ne kadar keyif aldığımı bilmenizi isterim. Okumak benim kaçış noktam ve sizin aracılığınızla -korkutucu olsa da- inanılmaz bir dünyaya kaçabildim. Genelde yorum yazmam ama ilk kitabınızı o kadar beğendim ki beş yıldızlı bir yorum bıraktım. Bağlantıyı bu e-postanın altına ekledim. Lütfen, lütfen, lütfen okuyun. Ve lütfen yazmaya devam edin, ben de okumaya devam edeceğim.

En iyisi,

John Smith

Telefonumu kaldırdım. "Yazar topluluğunda kullandığı isim *Shadow*."

"Gölge," diye yineledi Sarah, kaşları çatılmıştı. "Smith sana değil de Nina Bowen'a kafayı takmış olabilir. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışıyor ve sonra bir şekilde bunun bir flama olduğunu keşfetmiş olabilir - belki de senin hayatını istila edip Nina'yı öğrenmesinin aksine sana kadar izini sürmüştür. Her iki durumda da bu kötü, çünkü *birisine kafayı* taktığı anlamına geliyor." Sarah yanağının içini ısırды. "E-postaya cevap verdin mi?"

"Tabii ki hayır." Her ne kadar içimden o garip orospu çocuğuna bir hayat kurmasını söylemek gelse de. "Belli ki benim ilgimi istiyor, ona hiçbir şey vermeyeceğim."

Ağzını büktü. "E-posta adresi üzerinden izini sürebilir miyiz?"

"Bilgisayar korsanlığı becerileriniz yoksa, hayır, çünkü kesinlikle yok." Sarah'nın omuzları çöktü. "Sence Smith, bu işi yapanlardan biri olabilir mi?"

Pislikler mi?"

"Muhtemelen. Beni kendilerinden biri olarak kabul etmiyorlar, onların gözünde Bale'in çocuğuyum, tıpkı Smith'in hikayesinde olduğu gibi."

"Joshua hayatını cehenneme çevirmekten zevk alırdı." Sarah düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak alt dudağını sıktı. "Eğer takıntı Nina Bowen'da değil de sendeyse, senin yazar olduğunu nasıl öğrendiklerini merak ediyorum. Biliyorsun ben, annem ve ailem bu konuda kimseye tek kelime bile *etmeyiz*. Smith başka bir şekilde öğrendi. Dairene girip dizüstü bilgisayarını karıştırmış olabilir mi?"

"Bundan şüpheliyim. Dizüstü bilgisayarımı ve not defterlerimi güvenli bir yerde saklıyorum." Mahallede suç oranı düşük değildi. "Bulunmaları imkânsız değil ama birileri onları bulmayı başarırса çok şaşırmam. E-postayı okuduktan sonra tüm daireyi gözden geçirdim. Hiçbir şeyin yeri değiştirilmemiş ya da alınmamış -eğer alınmış olsalardı bunu bir süre önce fark edecek kadar takıntılıyım. Kilitte oynandığına dair bir işaret de yok."

"Başka nasıl öğrenmiş olabilirler ki?" İçimi çekerek başımı salladım. "Hiçbir fikrim yok."

Sarah'nın gözleri büyüdü. "Belki de dışarıdaki çöpleri karıştırmışlardır."

Onlara ipucu verebilecek bir şey atmış olmanız mümkün mü? Sapıkların böyle şeyler yaptığını duymuştum."

Gözlerimi kırptım. "Benim bir sapığım yok, beni kızdırmaya ve korkutmaya niyetli ürkütücü bir sik kafam var - aynı şey değil. Çöpümü karıştırmaya gelince? Belki. Bilmiyorum." Bakışlarını sabitledim. "Bunu kendimize saklamalıyız, Sarah. Clear bunu öğrenmemeli. Bununla iyi başa çıkamaz ve tekrar anksiyete haplarına uzanmasını istemiyorum. Ailen tamamen aşırı tepki verir. Bu durum tırmanmadıkça, sessiz kalmalıyız."

"Tek kelime etmeyeceğim." Alt dudağı endişeliydi. "Michael'a söyleyecek misin?"

"Evet." Bir elimi nemli saçlarımda gezdirdim. "Ona yazanlardan herhangi birinin benimle ilgilenip ilgilenmediğini sormam gerekiyor. Smith'in dikkatini çekmemin tek nedeni Michael'ın üvey kızı olmamsa, onunla temasa geçmiş olabilir."

Sarah yavaşça başını salladı. "Michael'ı bir daha ne zaman göreceksin?" "Cumartesi. Bu arada yapabileceğim tek şey tetikte olmak."

"Ben de aynısını yapacağım." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi kaşlarını çatı. "Smith'in Blake Mercier olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Yani, bana bu tür şeyler yapacak biri gibi gelmiyor ama onda karanlık bir şeyler var."

Bir an için düşündüm. "Hayır, o olduğunu sanmıyorum. Sherry beni Kensey Lyons olarak tanıttığında gerçekten şaşırmış görünüyordu. Hiç de beklediği gibi biri değildim. Ve bugün erken saatlerde benimle konuşurken, birinin beni arkamdan izlediğine dair korkunç bir hisse kapıldım."

Kaşları birbirine çatıldı. "Seninle ne hakkında konuşuyordu?"

"Sohbet etmeye mi çalışıyordu yoksa sadece beni kızdırmaya mı çalışıyordu anlayamadım. Yazdığım sahneye konsantre olmaya çalışıyordum ve o da benim bu konuyla meşgul olmamı onu küçümsemem olarak algıladı. Barda çalışmamın iyi bir şey olmadığını düşündüğü için moralimi bozmamam gerektiğini söyledi."

Sarah'nın ağzı açık kaldı. "Bir funk mı?"

"Bir funk. Bir de Libby'nin bileklerimi kestiğim yalanı üzerine beni sıkıştırıp durdu. Hatta bileğimi tutup yara izi olup olmadığını kontrol etti."

Sandalyeye tekrar gömülen Sarah dudaklarını büzdü. "O seni istiyor. Bu hiç akıllıca değil. Ve öyle de olmalı. Garip uyumsuz gözlerinle bile göz kamaştırıcısın," diye alay etti.

Homurdandım. "Bu işin peşini bırak, Sarah. Seni çöpçatanlık yapmayı düşündüğünü bilecek kadar iyi tanıyorum ama bu adam bana göre değil. Ve şu anda yeterince şey yaşıyorum."

Ayıldı. "Smith'in kim olduğunu bulacağız, Kensey."

"Evet, yapacağız." Ve sonra onun omurgasına vururdum. Tekrar tekrar.

Tercihen kayak botları giyiyor.

Sarah gittikten sonra kapıyı kilitledim ve pencereyi kapattım. Gökyüzü kararmaya başlamıştı ve her yere gölgeler düşüyordu. Altımdaki manzarayı dikkatle taradım ama görünürde kimse yoktu. Dürüst olmak gerekirse, Smith'in orada olduğundan şüpheliydim, ama bahse girerim benden

yakından izlendiğim endişesine kapıldım. Sanki korkakça gölgelerde gizlenen bir pisliğin içime korku salmasına izin verecekmişim gibi. Kesinlikle hayır. Katil bir sosyopatla yüz yüze geldiğinizde, sizi korkutabilecek pek bir şey yoktu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tylenol'um bitmişti, Cuma günü işten eve dönerken bir markete uğradım. Günün büyük bölümünde başım ağrıyordu ve şimdi de çok huysuzdum. Cade huysuz olduğumda 'çok' dünyasında yaşadığıma hep gülerdi. Her şey ya çok fazla ya da çok azdı. Şu anda her şey beni rahatsız ediyordu - klima çok soğuktu, arka plandaki müzik çok yüksekti ve narenciye temizleyicisinin kokusu çok güçlüydü.

Gerçekten de baş ağrısı sürpriz değildi. Pek iyi uyuyamıyordum. Geceleri zihnim kapanmıyordu. Smith hakkında beynimde dolaşan çok fazla soru vardı. Beni en çok rahatsız eden cevaplardan yoksun olmalı. Beni rahatlatan tek şey yazmaktı. Smith'in olmadığı başka bir dünyada kaybolabiliyordum.

Yeni kitabımın ilk taslağını tamamen tamamlamıştım ve bu taslak çoğunlukla hikâyenin iskeletini oluşturunuyordu. Şimdi onu ete kemiğe büründürmem gerekiyordu. Ona organlar ve kaslar vermeliydim. Ama önce biraz ağrı kesiciye ihtiyacım vardı.

Tıbbi ürünlerin bulunduğu koridorda dolaşırken ayakkabılarım fayans zeminde gıcırdadı ve rafları tarayarak ... *aha*. Raftan bir kutu Tylenol aldım ve ardından mağazanın arka tarafındaki soğutucudan bir şişe su aldım.

Kasaya doğru giderken zayıf, kırılmış ve çok tanıdık bir adam fark ettim. Gülümsedim. "Hey, Bill."

Gazete ve dergi rafından dönüp bana baktı. Yerel fırıncı eski ve en sevdiğim öğretmenimle evliydi. Bana kocaman bir sırıtış fırlattı. "Kensey, hayatım, nasılsın?"

"Harika. Sen?"

Omzuma vurdu. "Yeterince iyi. Eğer uğrama şansınız olursa Sylvie sizi görmeyi çok ister."

"Alacağım." Şişeyi dirseğimin kıvrımına sıkıştırarak avucumdaki hap paketine boş boş vurdum. "O nasıl?"

"İyi, iyi." Kaşlarını çatarak bir adım daha yaklaştı. "Dinle, bilmeni istedim... Blake Mercier adında bir adam senin hakkında sorular soruyordu."

"Öyle miydi?"

"Ah, evet. Sizi tanıyıp tanımadığımı, hakkınızda nasıl bir izlenim edindiğimi, Bale ile irtibatınız olup olmadığını, uyuşturucu alışkanlığınız olduğunu bilip bilmediğimi öğrenmek istedi. Bu fikre bile burun kıvırdım."

Hmm. Görünüşe göre Blake ya Libby'nin iddialarından şüphe duyuyordu ya da benim kovulmamı haklı çıkaracak türden bir pislik arıyordu.

"Ona soruları olursa sana sorması gerektiğini söyledim," diye ekledi Bill. "Neden ilgisini çektiğinizi bildiğinizi sanmıyorum."

"Skinner'ın hem CCC'nin hem de barın yarısını satın aldı. Orada çalışan herkes hakkında bilgi istiyor."

"Ah. Oh, başka bir şey daha vardı. Blake gelip etrafı kurcalayana kadar unutmuşum. Sana ilgi gösteren tek kişi o değil. Birkaç ay önce bir adam fırına geldi ve seninle bir kulüpte tanıştığını ve numaranı kaybettiğini iddia etti, bu yüzden seni bulmayı umuyordu."

"Gerçekten mi?" Midem bulanıyordu. Numaramı rastgele yabancılara vermezdim.

"Yeterince masum görünüyordu ve sizden sizi tanıdığını düşündürecek şekilde bahsetti, ama onda bir tuhafılık vardı. Onun bir muhabir olduğunu sanmıyorum. Bale'den hiç bahsetmedi. Sadece seninle ilgileniyordu."

Midemdeki düğüm daha da sıkılaştı. "Ne tür şeyler bilmek istiyordu?"

"Nerede yaşadığınızı sormak dışında açık açık soru sormazdı. 'Ah, bahse girerim vahşi bir çocuktuk' ya da 'Sanırım büyürken çok zorlandık' gibi şeyler söylerdi."

"Senden bilgi istiyor."

"Evet. Aptalı oynadım ve seni iyi tanımadığımı söyledim. Ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler." Kolunu okşadım. "Neye benziyordu?"

"Kalın siyah saçlar. Şaşı gözler. Bir sürü sivilce izi vardı. Yirmili yaşlarının sonlarında olduğunu söyleyebilirim."

Soğuk parmaklar omurgamda gezinirken bile yüz ifademi boş kalmaya zorladım. "Yeniden ortaya çıkmaya karar vermesi ihtimaline karşı onu gözlemeye devam edeceğim. Kendine iyi bak Bill. Sylvie'ye selam söyle."

Hâlâ midem bulanıyordu, kasaya gidip ilaçların ve suyun parasını ödedim. İşim bitince iki Tylenol yuttum ve ardından

paketi ve şişeyi çantama koydum. Dükkândan çıkıp arabama doğru ilerlerken Sarah'yı aramam gerektiğini düşündüm. O-

Motoru panter gibi mırıldanan bir araba usulca yanaştı. Tanıdık siyah bir Maserati'ydi. *Vay canına*. Nabzım hızlandı ve midem dibe vurdu. Otomatik cam indirilince donakaldım. Ve Blake oradaydı. Bana baktı, gözleri okunmuyordu. "Atla."

Gözlerimi kırptım.

"Affedersiniz?"

"Konuşmamız gerek."

İçimi çektim. "Bak, barda çalışmamın seni heyecanlandırmadığını biliyorum ama-"

"Bu onunla ilgili değil." "O

zaman ne istiyorsun?"

"Dediğim gibi, konuşmamız gerek." Çenesini yolcu koltuğuna doğru salladı. "Atla."

Kafası iyi miydi? "Hayır."

Kaşları kalktı - orada bir cüret vardı. "Gergin misin?"

"Hayır." Bunun *tamamen bir* yalan olduğunu düşünürsek, sesimin ne kadar inandırıcı geldiğiyle gurur duyuyordum. "Ama tanımadığım erkeklerle arabaya binmek gibi bir alışkanlığım yok." Bir yanım bunun neyle ilgili olduğunu merak etse de.

Bana baktı, yanağındaki bir kas titriyordu. Sonra motor durdu ve arabanın kapısı açıldı. Kalbim kaburgalarımın çarptı. Zarifçe arabadan çıktı ve bana doğru yürüdü. Aramızdaki o güzel cinsel enerji alevlendi. Sıcaklık karnımın alt kısmında çiçek açtı ve içime doldu.

Kaslarımı gerilmemeye zorladım ve bir şekilde nefesimi sabit tuttum. Zordu, çünkü gözlerini ağzıma dikmiş üzerimde dolaşırken kendimi tehdit altında hissediyordum. Fiziksel olarak tehdit edilmemiştim, bana zarar vereceğine inanmıyordum. Ama bir kadın olarak tehdit edilmişim. Tehlikeli derecede baştan çıkarıcıydı ve DNA'sında nefis bir baskınlık özelliği kodlanmış gibiydi.

"Bin şu lanet arabaya, Kensey," diye fısıldadı. Naneli nefesi yüzümü okşadı.

"Olmaz."

Ağzı biraz gerildi. Gözleri etrafta gezindi ve sonra lokantaya yerleşti. "O zaman orada konuşuruz."

Ona hayır demeliyim. Arabama binip gitmeliydim. Ama yapmadım. Yapamadım. Kahretsin, merak ediyordum. Neden buradaydı? Ne yapıyordu?

İstiyor musun? Eğer çekip gitseydim, bütün gün aklımdan çıkmayacaktı çünkü evet, o kadar aptaldım.

Onu lokantaya kadar takip ettim. Kapıyı iterek açtı ve önce benim girmemi işaret etti. İçeri girdim ve kendimi kahve, ızgara et ve kızarmış soğan kokularıyla çevrili buldum. Çok fazla insan yoktu. Bir polis, birkaç kamyoncu ve iki çocuklu bir anne.

Blake elini belime koyarak beni bir kabine yönlendirdi. Karşımdaki minderli koltuğa kayarken, kontrolü ele almasına izin verdiğim için kendime lanet ettim. Kabini kendim seçmeliydim, diye düşündüm. Artık çok geçti.

Lokantaların her zamanki mekânı olduğundan şüpheliydim ama yersiz ya da rahatsız görünmüyordu. Onu orada otururken izlerken, kendi derisinin içinde tamamen ve imrenilecek kadar rahat görünürken, herhangi bir şeyin onu rahatsız edip etmediğini merak ettim.

Garson kız hemen geldi. Nancy'yi okuldan tanıyordum. Nefes aldığı kadar doğal bir şekilde flört ederdi ve şamatacı kişiliğiyle odanın havasını emebilirdi, ama zararsızdı. Ve evliydi.

Blake'e attığı gülümseme o kadar parlaktı ki, ayakta duruyor olsaydı muhtemelen onu kış üstü yere devirirdi. "Merhaba, size ne ikram edebilirim?"

"Sadece kahve" diye cevap verirken ona bakmadı. Bana soru soran bir kaş kaldırdı.

Nancy sonunda beni fark etmiş gibiydi. "Merhaba, Kensey. Ne istiyorsun? gibi mi?"

Tutucudan bir peçete çıkardım ve parçaları süpürmek için kullandım. "Sadece kahve, teşekkürler." dedim. "Neden buradayız?" diye sormadan önce Blake ve ben yalnız kalana kadar bekledim. Doğal olmayan bir şekilde hareketsiz olduğumun bilinciyle kaslarımı gevşemeye zorladım.

"Geçen gün soruma doğru düzgün cevap vermedin. Cade'in senin için kim olduğunu sordum."

İçimi çektim. "Dediğim gibi, o benim için önemli." "Bu pek çok anlama gelebilir."

"Haklısın, olabilir."

Parmaklarını bileğime doladı ve *lanet olsun* ki bu elektrik çarpması gibi bir şey değildi. "Biraz acıtıyor, değil mi?"

Evet, öyle oldu. Aramızdaki şey sadece kimyasal olabilirdi, ama o kimyasallar kesinlikle bir yumruk oluşturunuyordu. Tanrım, burası çok sıcaktı.

Başparmağı nabzımın üzerinde gezindi. "Bu deride bir yara izi bile yok. Çok iyi bir plastik cerrah bulmuşsun."

"Çok pahalıya mal oldu ama kesinlikle buna değdi."

Dudakları kıpırdadı; bir zamanlar orada olduğundan emin olamayacağım kadar hızlı kaybolan bir gülümsemeydi bu. Beni bırakarak arkasına yaslandı ve bir kolunu kabinin arkasına sarkıttı. "İnsanların senin hakkında ne düşündüğünü gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Benim için önemli olan biriye yaparım."

Nancy yeniden ortaya çıktı ve Blake'e megawatt gücünde bir gülümseme daha göndererek kahveleri doldurdu. Blake ona hiç ilgi göstermeyince biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Gözlerimde bir şey aramakla meşguldü.

Buhar yüzüme çarptı, bu da kızaran yanaklarıma hiç yardımcı olmadı. Nancy uzaklaştıktan sonra bir poşet şeker aldım ve salladım. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

Kupasını kaldırdı ve bir yudum aldı; kaşları çatıldı. "Kahvelerinizin tadı daha güzel." Başını eğdi. "Cade erkek arkadaşın mı?"

"Satılık değil, üzgünüm."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum, yoksa bana doğrudan bir cevap verirdiniz."

Şekeri fincanıma döktükten sonra kaşığımınla kahveyi karıştırdım.

"Eğer doğru cevaplar istiyorsan, neden burada olduğumuz konusunda bana karşı dürüst ol." Saniyeler süren sessizlikte parmaklarını fincanına vurdu.

"Seni CCC'de gördüğümde aklıma ilk ne geldi biliyor musun? "*Tanrım, şu lanet ağız*" diye düşündüm. Dolu. Etli. Hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı şey. Oradaki küçük yara izi onu daha da cazip kılıyor. Gerçekten, beni uçurdun. Yatak odası gözleri, sikilebilir bir ağız, siyah kiraz renginde saçlar, inanılmaz göğüsler, tam istediğim yerde kıvrımlar." Durakladı. "Buradayız çünkü seni istiyorum ve Cade'in ya da başka birinin yoluna çıkıp çıkmayacağını bilmem gerekiyor."

Tam zamanında, hormonlarım dalgayı yaptı. Sertçe yutkundum, midem sıkıştı. "Benim hakkımda düşük bir fikre sahip olman sana engel oluyor." Kendime olan saygım, bana tamamen nefretle bakan biriyle yatağa girmekten daha fazlaydı. "Bir de senden hoşlanmadığım gerçeği var."

"Bu seni çılgın attıracak kadar sert sikemeyeceğim anlamına gelmez."

Nabzım titredi. Etrafımızdaki insanlara hızlıca bir göz attım. Country müzik sesleri ve Nancy'nin kahkahaları arasında kimse onu duymamıştı,

ve çocuklar tartışıyor.

Cep telefonu çalmaya başlayınca gözlerim tekrar ona kayd1. Telefonunu çıkardı, aramayı iptal etti ve sonra masanın üzerine fırlattı. İtiraf etmeliyim ki bana tüm dikkatini vermesi hoşuma gitmişti.

"Nerede kalmıştık?" Çenesini ovuşturdu. "Ah, evet, sana çığlık attırmam hakkında konuşuyorduk."

"Ben çığlık atmam." Cade bana 'utangaç gelen' derdi, çünkü boşalmadan hemen önce sessiz kalma eğilimindeydim. Birlikteyken bunu bir meydan okuma olarak kabul etmişti, bir gün çığlık attığımı duymaya kararlıydı... ve Blake'in de bu konuda meydan okunduğunu hissettiğini görebiliyordum.

"Şimdi merak ediyorum, acaba doğuştan çığlık atan biri olmadığın için mi?

... ya da biriyle birlikteyken kendini gerçekten bırakmıyorsun." Kahvesini yudumladı. "Senin içindeyken hiçbir şeyi saklamana izin vermeyeceğim, Kensey. Bunu önceden bilmen gerekir."

Uyarıya gerek yoktu. Vermek zorunda olduğum her cevabı talep edecek bir adam olduğunu zaten söyleyebilirdim. İstedğini elde edemeyecek olması onun için utanç vericiydi. "Bu konu hakkında kesin bir sonuçmuş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkti. "Hayatta istediğim şeyin peşinden giderim ve onu elde edene kadar asla durmam. Şu anda seni istiyorum. Seni gördüğüm andan beri aletim senin için sertleşti. Sende bir şey var Kensey... Ne olduğunu bilmiyorum ama sen buradasın." Şakağına vurdu. "Seni dışarı çıkarmak benim için gerçek bir sorun oldu."

"Belki de yeterince çabalamamışsındır."

Öne doğru eğildi ve sesini bir oktav alçaltarak, "Son konuştuğumuzdan beri beni hiç düşünmediğini söyle bana," dedi.

"Yapamam," diye itiraf ettim utanmadan. "Seni düşünmenin vibratörümle kaliteli zaman geçirmeme yol açmadığını da söyleyemem." Kahvesini yudumlarken boğulmaya başladı ve ben de kendini beğenmiş bir gülümsemeyi gizledim. "Ama ben vibratörümü erkeklere tercih ederim. Sert kalıyor, benden yemek yapmamı beklemiyor, kumandayı işgal etmiyor ve her zaman tam olarak doğru noktaya vuruyor." Omuz silkerek kupamı aldım.

"Ama benim gibi klitorisini yalayamaz ya da ememez."

Sonra kahvemde boğulmaya başladım. "Yoldan çıkıyoruz. Bak, gururunu kırmak istemem ama sana karşı dürüst olacağım, böylece ikimiz de nerede durduğumuzu bileceğiz - seninle ilişkiye girmekle ilgilenmiyorum."

Yüz ifadesi beni yalancı çıkardı. "Tam olarak istediğim şeyi istiyorsun, Kensey; seni hemen eve götürmemi ve günlerce beni hissedeceğin kadar çiğ bir şekilde becermemi istiyorsun."

Bu sözler üzerine amım kasıldı - vücudum onun için o kadar kolaydı ki utanç vericiydi. "Ve sonra gideceksin ve seni bir daha asla göremeyeceğim," diye tahmin ettim.

İnkâr etmedi. O anda bana Cade'i düşündürdü, kızı tanıma aşamasını atlayarak hemen seks için bastırmıştı. Cade bunu açık olmaktan kaçınmak için yapmıştı. Onun için seks neredeyse bir kalkandı. Aynı şeyin Blake için de geçerli olup olmadığından emin değildim ama başkalarıyla bağlantı kurmak istemeyen biriyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Bir zamanlar ben de öyleydim. Duygusal yakınlıktan kaçınmak için tek gecelik ilişkilerle yetinirdim. Bundan korktuğum için değil, birini tanımaya çalışmak geçmişinizi ve yetiştirilme tarzınızı paylaşmayı gerektirdiği için. Darmadağınık aile durumum paylaşmaktan hoşlandığım bir şey değildi. Ve insanlar kız arkadaşlarının üvey babasının otuz iki kadını öldürdüğünü duyduklarında her zaman yanlarında kalmıyorlardı.

Yani, evet, ilişkilerden uzak duruyordum. Ama sonra bir gün yabancı bir dairede uyandım ve oraya nasıl geldiğimi ya da yanımdaki adamı hiç hatırlamıyordum. *En ufak bir* anı bile yoktu. Ve bu beni korkutmuştu. Bana isimlerimizi bile değiştirmedığımızı söylediğinde, kendime çok kızmıştım. Tabii ki bana adını verdi... ve yüzümdeki kan o anda çekildi, çünkü o kanın yerel bir uyuşturucu satıcısına ait olduğunu anlamıştım. Ve ne kadar dikkatsiz olduğumu anladım.

Körkütük sarhoş olduğum için başıma her şey gelebilecek kadar savunmasızken güvenliğimi tamamen yabancı birine emanet etmişim. Ve hiçbir şey hatırlamadığım için, gerçekten ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O saatleri asla geri alamayacaktım; gecenin tam olarak nasıl geçtiğini asla bilemeyecektim. İşte o an, artık yeter demiştim; daha fazlasına değerdim ve kendi işimi kendim halledecektim. Ve hallettim de.

"İstesem bile sana bir ilişki veremem," dedi Blake. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve sormuyorum da. Yaptığım şey şu Şunu bilin: Bir kez seviştikten sonra çekip gitmek sizin için bu kadar kolaysa, hiç sevişmeden çekip gitmek de sizin için oldukça kolay olacaktır."

"Teorik olarak. Ama aramızdaki şeyin mantıkla bir ilgisi yok. -"Bu tamamen elemental." Başını hafifçe eğdi. "Neden benden kaçıyorsun, Kensey?"

Kıllandım. "Senden kaçmıyorum."

"Elbette biliyorsun. Beni ilk gördüğünde yaptın. Mola sırasında barın dışında yaptın. Ve şimdi tekrar yapmaya hazırsın. Neden?"

Beni ürkek bir at gibi gösterdi. Ben soğukkanlı ve soğukkanlı değilsem hiçbir şeydim. Ve ondan kaçmamıştım. Sadece hızlı yürüdüm. "Benim için iyi olmazsın."

"Hayır, yapmazdım," diye kolayca kabul etti, alınmamıştı. "Yani kendini korumak için benden kaçtığını mı söylüyorsun?"

"Bu koşmak değil. Akıllı olmaktır."

"Benden uzak *durmak* akıllıca," diye izin verdi. "Ama istediğin bu mu?"

Hayır. İstediğim şey o, bir yatak ve bir paket prezervatifti. Ama bu eski halime dönmek anlamına geliyordu ve o hayat tarzıyla işimin bittiğine yemin etmişim. Bu yüzden yalan söyledim, "Evet, öyle." Kaçıyormuş gibi görünmek istemediğim için yavaşça ayağa kalktım. "Gitmem gerekiyor."

Ayağa kalktı, telefonunu aldı ve yoluma çıktı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece düşünceli gözlerle bana baktı. Saniyeler geçtikçe, hava beni neredeyse kıvrandıracak bir gerginlikle gerildi. "Bana bir gece ver, Kensey." Bu, her türlü kirli şeyi vaat eden kaba, gürültülü bir fısıltıydı ve etrafımda bir cazibe büyüğü ördü. "Nasıl olacağını bilmek istemiyor musun? Ne kadar iyi olacağını bilmek istemez misin?"

Tam olarak nasıl olacağı konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı. Benzersiz, unutulmaz, akıllara durgunluk veren bir karşılaşma. Ve sonra beni bir kenara fırlattı. "Kahve için teşekkürler." Onu omuzlayarak geçtim ve kapıya yöneldim. Dışarı çıktığımda etrafı şöyle bir kolaçan ettim ve sokakları oldukça boş buldum.

"Birini mi arıyorsun?"

Blake'in sorusu üzerine yarım döndüm. Sonra keşke dönmeseydim dedim, çünkü o gözlerdeki yoğunluk beni durma noktasına getirebilirdi.

Eli çenemin etrafında kıvrıldı. "Benden kaçmakta haklısın, Kensey."

"Kaçmıyorum," diye bağırdım.

"Koşmak, yürümek." Sanki bu ayrım önemsizmiş gibi omuz silkti. "Ama söylediğimde ciddiydim: İstediğimi elde edene kadar asla durmam." Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Sana sahip olacağım. İyi olacak, Kensey. Delicesine iyi olacak."

"Hayır, gerçekten olmaz. Yatakta bok gibiyim."

Bu da beni tam kalbimden vuran seksi bir gülümsemeye neden oldu. "Hmm. Nedense bundan şüpheliyim." Elini indirdi. "Yakında görüşeceğiz, Kensey." Bununla birlikte, sinsice uzaklaştı. Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim, ta ki nefesim kesilene kadar.

Arabama doğru yürüdüm. Ellerim titreyerek kapımın kilidini açtım ve hem ona hem de kendime kızgın bir şekilde içeri girdim. O bir türlü geri adım atmadığı için, ben de onun bu kadar kolay geri adım atmamasından *hoşlandığım için*. Gerçekten de bazen kendimin en büyük düşmanı oluyordum.

Telefonum çalmaya başladığında emniyet kemerimi takmak üzereydim.

Arayanın Sarah olduğunu görünce "Selam" dedim.

"Sadece eve sağ salim vardığını ve her şeyin yolunda olduğunu kontrol etmek istedim."

Gülümsedim, içim ısındı. "Henüz eve gelmedim. Dükkâna uğradım. Bill oradaydı." Gülümsemem azalırken enseme ovuşturdum. "Ona göre, Ricky Tate'e çok benzeyen biri beni tanıdığını iddia ederek fırınına gitmiş."

Sarah'nın nefesi kesildi. "O küçük piç kurusu."

Evet, küçük bir pislikti. Okulun dışında benimle yüzleştğinde on dokuz yaşındaydı. Bektan bir nedenden dolayı, adam Michael Bale'in biyolojik oğlu olduğuna tamamen ikna olmuştu. *İkna olmuştu*. Michael'ın sevgisinde onun yerini aldığım için beni hor görüyordu ve herkesin benim bir sahtekar olduğumu bilmesi gerektiğine inanıyordu. Bu tamamen berbat bir durumdu. Kim babasının seri katil olmasını ister ki? Görünüşe göre, Ricky istemiş.

Michael'a ondan bahsettim ve o da Ricky'nin kendisine aynı şeyi iddia eden mektuplar gönderdiğini söyledi. Michael kısır olduğu için Ricky'nin onun oğlu olması için en ufak bir ihtimal bile yoktu. Ricky, Michael'ın kendisini çocuğu olarak kabul etmemesine çok şaşırdığını ve öfkeli olduğunu iddia etmişti. Belki de Michael beni çocuğu olarak bu kadar kolay kabul ettiğine göre, başkaları için de aynı şeyi rahatlıkla yapabileceğini düşünmüştü.

Ama yapmamıştı.

Ve bu Ricky'yi o kadar kızdırmıştı ki, bana birkaç açık mektup göndermişti. Bazılarında babasını 'çalldığım' için bana kızılıyordu. Diğerlerinde ise sanki kardeşmişiz ve tüm ebeveyn ilgisini ben çekiyormuşum gibi konuşuyordu. En hafif tabiriyle tuhaftı.

Sonra aniden geri çekildi. Artık mektup yok, yüzleşme yok, Michael'la temas kurmak yok. Ricky bir daha benimle uğraşmadı... ta ki şimdiye kadar.

"O olmalı," dedi Sarah. "Smith olmalı."

"Mantıklı olurdu. Smith benim geçmişime Buchanan'ın bakış açısını dahil etmiyor. Hikâyedeki sosyopat benim babam. Ricky'nin zihni, benim bazen onun kız kardeşi, bazen de tam bir sahtekâr olduğum garip bir yer." Burnumun kenarını çimdikledim. "Yarın Michael'la bu konuyu konuşacağım." Yarı zamanlı çalıştığım için hafta sonları bana kalıyordu.

"Yarın saat altıda işim bitiyor. Doğruca sana geleceğim ve bana ne dediğini anlatabilirsin."

"Elbette."

"Evinize farklı bir yoldan gidin - bir takipçiniz olduğunda alışkanlıklarınızı değiştirmeniz gerektiğini duymuştum."

İçimi çektim. "Takip edilmiyorum."

"Sayılacak kadar yakın. Yarın görüşürüz."

Hat kesildi, ben de telefonumu çantama geri koydum. Bu gece uykunun bana kolay geleceğinden şüpheliydim. Yine de aklımı kurcalayan Smith değildi. Blake'ti.

Tam olarak istediğim şeyi istiyorsun, Kensey; seni hemen eve götürmemi ve günlerce beni hissedeceğin kadar çiğ bir şekilde becermemi istiyorsun.

Bunu gerçekten istiyordum. Elimi yüzüme sürerken inledim. Midem hâlâ bulanıyordu, göğüslerim ağrıyordu ve utanç verici derecede nemliydim. Eğer bana bunu sadece birkaç kelime ve cinsellik yüklü bakışlarla yapabilseydi...

Bir küfür savurarak anahtarı kontağa soktum ve o yakışıklı piçi hiç görmemiş olmayı diledim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı yoğun bir gündü. Clear ile Michael'ı ziyarete gittiğimde her zaman yaptığım gibi aynı programı takip ettim: Sabah altıda uyandım. Kahvaltı yaptım. Duş aldım. Giyindim. Her zaman dakik olan annemi almak için saat yedide evden çıktım. Sonra doğruca hapishaneye gittik.

Her zamanki gibi Clear'ın gözleri ıslıl ıslıldı, Michael'ı yakında göreceği için çok mutluydu. Onu mümkün olduğunca sık ziyaret ederdi. Anormal de olsa mutlu bir aile olduğumuza inanmak için duyduğu umutsuz ihtiyaç olmasaydı, muhtemelen onu hiç ziyaret etmezdim.

Clear'ın aksine, Michael'ı küçümseme girişimlerimde başarılı olmuştum.

Sadece yaptığı şeyler yüzünden değil, bir zamanlar bana kendisini sevdirdiği için.

Çocukken, bana mektuplar ve şiirler gönderen, resimler çizen ve sevildiğimi hissettiren "babama" tapardım. Ama çok geçmeden onun bana sadece görmemi istediği şeyleri gösterdiğini öğrendim.

ol.

Her halükarda, gerçek Michael Bale ile hiç tanışmamıştım. Bütünüyle değil. Gardiyanlar Clear'a ya da bana kaba davrandıklarında onun küçük gizli görüntülerini görmüştüm; tüylerimi diken diken eden karanlık, ürpertici görüntüler. Yine de örnek bir mahkûm olduğu iddia ediliyordu.

Birkaç saat sonra hapishanenin geniş tel örgülerinden geçip otoparka yanaştık. Güvenlikten geçip üstümüz arandıktan sonra vızıldayarak içeri alındık. Koridor bizi binanın içine kadar götürmedi. Bizi dışarı çıkardı. Bakımlı bahçelerin yanından geçerek başka bir binaya ulaştık ve burada ek bir güvenlik kontrolünden geçtik.

Bir dizi kapıdan vızıldayarak geçtikten sonra nihayet ziyaret odasına ulaştık. Burası bana hep bir lise kafeteryasını anımsatmıştır; tek farkı donuk ve sade olması, metal ve çimento kokması ve gardiyanlar tarafından devriye gezilmesiydi. Masaların dışında şeker, cips, meyve ve sandviç satan birkaç otomat vardı.

Ayrıca cam bölme duvara yaslanmış bir sıra temassız ziyaretçi kabini de vardı.

Kadınlar, erkekler ve çocuklar masaların etrafında oturuyordu. Bazıları endişeli, bazıları heyecanlı görünüyordu. Clear ikincisiydi, oysa ben duygularımı her zaman kontrol altında tuttum. Kendi balonunda yaşamasına izin verirdim ama normal, mutlu, sevgi dolu bir aile olduğumuz hayalini beslemezdim. Durumumuzda normal olan hiçbir şey yoktu. Bir sosyopatın karşısında otururken size cennetten gönderilmiş kendi meleğiymişsiniz gibi gülümsemesinin hiçbir normal yanı yoktu.

Tenim ürperdi. Orada olmak istemiyordum. Gitmek istedim. Eve gitmek. Patlayacak kadar doyana kadar pasta ve dondurma yemek.

Masanın üzerindeki yapışkan lekeye kaşlarımı çattım. Tanrım, masaları gerçekten temizleseler ölürler miydi? Roket bilimi sayılmazdı. Çantamda bir paket ıslak mendil olduğundan oldukça emindim. Bu-

"Tatlım, iyi misin?"

Anneme göz kırptım ve her zaman sinir ya da stresin neden olduğu temizlenmesi gereken sersemliğimden sıyrıldım. "Peki."

O anda mahkûmlar içeri alındı. Her zamanki parlak turuncu gömleğini ve mavi pantolonunu giymiş olan Michael etrafına bakındı. Sonunda bizi görünce gülümsedi. Hemen hemen tüm mahkûmlar gülümsedi, hücrelerinden çıktıkları için minnettar oldukları belliydi.

Clear anında ayağa kalktı. Michael'a sıkıca sarıldı ve o da yanağından öptü. Yakışıklı, çekici ve sempatik biriydi. Clear'ın ona neden aşık olduğunu anlamak kolaydı.

"İyi görünüyorsun tatlım," dedi Clear'a. Soluk mavi gözleri sonra bana kaydı. "Kensey, bebeğim, uzun zaman oldu."

Ayağa kalkmadım. "Merhaba." Ona küçük bir gülümseme verdim, Clear'ı mutlu ettiği için -bazı açılardan çarpık olsa da- hem minnettar hem de kızgın olmamın berbat bir şey olduğunu düşündüm. Bu, kendi başıma asla yapamadığım bir şeydi. Ve mutsuz bir Clear kendine zarar veren bir Clear'dı.

Hâlâ gülümseyerek karşımızdaki sandalyeye yerleşti. "Kızlarımın beni ziyaret etmesine bayılıyorum. Bana işlerin nasıl gittiğini anlatın."

Konuşmanın çoğunu Clear'ın yapmasına izin verdim. Tüm zaman boyunca onun elini tuttu ama benimkini istemedi. Hiç istemedi. Her şeyle mücadele ettiğimi biliyordu ve buna saygı duyuyor gibiydi. Ya da belki de hiç gelmeyeceğimden korktuğu için beni zorlamadı.

Bir keresinde bana, onu sevmekte ve affetmekte zorlandığım için bana kızmadığını, çünkü bunun Clear'la beni doğru yetiştirdiklerini gösterdiğini söylemişti. "Yetiştirmek" benim kullanacağım bir kelime değildi.

Clear onun elini okşadı. "Tuvaletleri kullanmam gerekiyor. Hemen geliyorum.
geri."

O uzaklaşırken Michael'ın başı öne eğildi. "Bir şey rahatsız ediyor sen, benim Kensey'im."

Baş başa geçirdiğimiz zamanı boşa harcamak istemediğimden, "Size mektup yazan ya da sizi görmeye gelen, benim hakkımda sorular soran ya da bana ilgi gösteren biri olup olmadığını bilmem gerekiyor" dedim.

"Sorular?" Kaşları çatıldı. "Ne tür sorular?" "Kişisel sorular. Ya da belki sadece benden bahsettiler..." Parmaklarını masaya vurdu. "Bana neden
Bu mu?"

Sadece ben ona karşı dürüst olursam onun da bana karşı dürüst olacağını biliyordum.
Ona Smith'i anlattım.

Gözleri kısıldı ve kısa bir süreliğine tenimi karıncalandıran karanlık bir şeyle parladı, ancak ifadesi başka türlü değişmedi. "Bana daha önce gelmeliydin." Sesi alçaktı ve hafif bir tehdit içeriyordu.

"Benden bahseden oldu mu?"

"Evet, aslına bakarsanız. Ama sizinle böyle bir oyun oynayacağından şüpheliyim. Noah Linton adında bir yazar benim hikayemi istiyor. Buraya benimle röportaj yapmaya gelen pek çok insan gibi değil. Onun için mesele atlatma haber değil. Beni buraya getiren suçlarla ilgili değil. Onu ilgilendiren durumun psikolojisi."

"Bunun psikolojisi mi?"

"Benim örnek bir mahkum olduğumu biliyor. Evliliğin ve babalığın beni bir şekilde rehabilite edip etmediğini merak ediyor. Annen gibi normal görünen birinin neden kendini bana adadığını merak ediyor. Baban olarak bana sahip olmanın sizin için nasıl bir şey olduğunu, bunun bir insanı nasıl etkileyip şekillendirdiğini merak ediyor. Bu anlamda, bizim profilimizi çıkarmak istiyor, bu da hakkımızda öğrenebileceği her şeyi öğrenmek anlamına geliyor. Bizi gerçekten insan olarak görmüyor. Bizler bakılması, düşünülmesi ve incelenmesi gereken konularız. Ama bizimle oynamıyor, bu yüzden onun Smith olduğunu sanmıyorum."

"Finch benimle ve annemle temasa geçti, röportaj yapmak istedi."

"Olabileceğini düşünmüştüm," diye mırıldandı Michael, ifadesi kararmıştı.

"Başka kimse var mı?"

Başını iki yana salladı.

İç yanağımlı çİğnedim. "Ricky Tate'in tarİfine uyan biri Redwater'a gitti, bir kulüpte tanıştığım biri gibi davranarak benim hakkımda bilgi almak için insanları sağmaya çalıştı."

Michael'ın gözleri kısa bir an için tekrar parladı. "Ricky'nin size yazdığım mektuplardan da hatırlayacağınız gibi, sözdizimi berbat ve kelime haznesi çok geniş değıl. Smith de böyle zayıflıklar gösteriyor mu?"

"Dilbilgisi daha iyi olabilirdi ve ifadeler ve cümleler söz konusu olduğunda çok fazla tekrar var. Ayrıca çok fazla argo ve hantal cümleler var, sanki biri yazmak yerine konuşuyormuş gibi."

"Ricky oldukça argo hayranıdır."

"Ama o olduğuna ikna olmadın," diye sezdim.

"O çok düşüncesiz. Çocuksu. Basit fikirli. Böyle bir planı uygulayacak sabra sahip olmak bir yana, sizinle bu şekilde alay etme fikrini bulduğunu hayal etmek bile zor. Ama o olması imkansız değıl. Ve eğer Redwater'da bilgi toplamak için dolaşıtıysa, bunun bir nedeni olmalı. Şu anda yaptığın şeyi yapmanı ve bana anlatmanı umuyor olabilir - o zaman dikkatimi çekmiş olur." Clear tuvaletlerden çıkarken Michael sustu ama o bir otomata yöneldi. "Bunu yapmış olabileceğini düşündüğünüz başka insanlar var mı? Buchanan'lardan biri belki?"

"Gerçekten bilmiyorum. Eğer içlerinden biri bir şekilde yazar olduğumu öğrenirse, benimle oyun oynamaktansa hayatımı mahvetmek için bu bilgiyi ifşa etme olasılıkları daha yüksek."

"Katılıyorum. Sanırım bunların hiçbirini annene anlatmadın."

"Endişelenirdi."

Başını salladı. "Evet, öyle. Bunu şimdilik kendimize saklayacağız. Bir noktada ona söylemeniz gerekebilir."

Haklıydı ve ben bunu dört gözle beklemiyordum. "Ricky mektuplarına cevap yazabilmen için sana adresini verdi, değıl mi?"

"Evet, ama mektuplarını saklamadım ve adresini hatırlayamıyorum. Jacksonville'de annesiyle birlikte yaşadığını hatırlıyorum. Onu aramaya gitme, Kensey. Akıllı ol." Daha fazlasını söyleyebilirdi ama sonra Clear yaklaştı.

Tekrar yerine otururken gülümsedi. "Peki, ne hakkında konuşuyoruz?"

Bir süre sonra, ziyaret bittiğinde Clear ona bir kez daha sarıldı. Bana dönerek, "Ben de sarılabilir miyim bebeğim?" diye sordu.

Clear'ın yaşıyan gözlerindeki yalvarışı fark ettim. Ona sarıldım ve yanağına kondurduğu öpücüğü sözsüzce kabul ettim.

"Teşekkür ederim meleğim," dedi gülümseyerek. "Beni tekrar görmeye gel yakında."

Bir kapıdan diğerine defalarca vızıldayarak geçerken Clear burnunu çekti.

Bir başkası. Otoparka geri dönene kadar gerçek bir nefes alabileceğimi hissetmedim. Burası beni her zaman boğulmuş ve hapsedilmiş hissettirmişti.

Sonunda kapıdan çıktığımızda midemdeki düğüm gevşedi. Oraya gitmek hiç bu kadar kolay olmamıştı. Clear için olduğu gibi benim için de hiçbir zaman normal olmamıştı.

Eve dönerken uyuyakaldı ki bu oldukça tipik bir durumdu. Ziyaretler onu itiraf etmek istediğinden daha fazla yoruyordu. Sessizlik bana Michael'ın söylediği her şeyi düşünme fırsatı verdi.

Ricky konusunda haklıydı; küçük pislik bu saçmalığı gerçekleştirecek sabra ya da özdenetime sahip görünmüyordu. Ama insanlar değişiyordu, değil mi? Hayatıma ilk girdiğinde daha ergenlik çağındaydı. Şimdi yirmi dokuz yaşında olacaktı. Muhtemelen daha olgun. Muhtemelen kendini daha iyi kontrol ediyordu.

Bana göre, benimle aynı zamanda Redwater'da takılıyor olması çok fazla tesadüftü... bunun için doğru terim neydi? Alay mı? Hedef mi? Oyuna mı getirildim? Ricky bunların üçünü de bana daha önce yapmıştı. Şimdi de tekrar yaptığından oldukça emindim.

Sonunda Clear'ın evinin önüne geldiğimizde, onu hafifçe sarsarak uyandırdım. "Anne, eve gelmişsin."

Hafif bir sarsıntıyla başını kaldırdı. "Üzgünüm tatlım, uyumak istememiştim."

"Sorun değil."

"İçeri gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Eve gidip duş almak istedim. Hapishane hissinden ve kokusundan arınmak istiyordum. Ayrıca... "Yapacak işlerim var. Bu hikâye kendi kendine yazılmayacak."

Gülümsedi. "O zaman yazmaya başla." İç çekti. "Biliyor musun, bazen onunla asla normal şeyler yapamayacağımı düşünmek beni çok zorluyor."

Babanla yemek yemek, onunla televizyon izlemek, seni pikniğe götürmek, hatta onunla yalnız kalmak gibi. Onunla evlendiğim için pişman değilim ama keşke her şey farklı olsaydı." Elimi sıktı. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim. Bunun sana zor geldiğini biliyorum. Nedenini anlayabiliyorum. Ama bize ihtiyacı var, Kensey. Eğer biz olmasaydık, kimsesi olmazdı. Ve bence bu onu öldürür." Bununla birlikte Clear arabadan atladı.

Arabayı sürmeden önce onun güvenli bir şekilde eve girmesini bekledim.

Onun aksine, Michael'ın bizsiz kalmasının onu öldüreceğinden pek emin değildim ama muhtemelen bir şekilde bize ihtiyacı vardı. Biz onun dış dünyayla olan en büyük bağlantısıydık. Bir çeşit normalliğe sahip olma şansı bizdik.

O zamanlar benim sahip olduğum basit özgürlüğün tadını çıkaramayan birine bir nebze olsun sempati duymamak gerçekten zordu. Gerçek hakları olmayan, seçim gibi basit bir şeyden mahrum bırakılan, her gün uyandıklarında birilerinin kendilerine ölümlerinin planlandığını söylediği gün olabileceğini bilen biri. Bir keresinde bana gardiyanların insanları o gün ölümleriyle yüzleşecekleri haberiyle uyandırmak gibi zalimce şeyler yaptıklarını anlatmıştı... ancak daha sonra bunun bir 'şaka' olduğunu söyleyip gülüyorlardı. Onların yerinde olsaydım akıl sağlığımı koruyabilir miydim emin değildim.

Belki de Michael'a bir parça sempati duyabilmem beni boktan bir insan yapıyordu; belki de bu beni sadece insan yapıyordu. Bilmiyordum. Ama bunu uzun zaman önce kabullenmiştim, tıpkı onun bir zamanlar olduğu küçük çocuğa değer verdiğim gerçeğini uzun zaman önce kabullenmiş olduğum gibi. Masumiyeti elinden alınmış ve beni hasta eden ve harap eden türden bir istismara maruz kalmış olan çocuk. Bu-

Dikiz aynamda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönerken göz kapaklarım titredi. Hay *sikeyim*. Direksiyonda Joshua Buchanan'ın olduğunu ve bana kenara çekmemi işaret ettiğini görünce hiç şaşırmadım. Bunu ilk kez yapmıyordu. Sonuncusu da olmayacaktı. Hiç ceza kesmedi ya da beni herhangi bir şeyle suçlamaya çalışmadı. Görünüşe göre bunu sadece kendini eğlendirmek için yapıyordu.

Kenara çekeceğimi belirtmek için acil durum ışıklarımı yaktım ama iyi aydınlatılmış, halka açık bir caddeye ulaşana kadar bekledim. Joshua arkama park etti, ışıkları hâlâ yanıyordu ve arabadan indi. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi yavaşça bana doğru yürüdü.

Camımı indirdim ve ona neşeli bir gülümseme verdim. "Memur Buchanan." İsteddiği şeyi yapmam, atıp tutmam ve direnmem adamın çok

hoşuna giderdi. Bu yüzden her zamanki gibi sakın bir şekilde ona ayak uydurdum.

kendi copuyla karnına vurmayı hayal etti. Karma söylendiği gibi bir sürtük olsa iyi olurdu, çünkü onun *ciddi* bir dayağa ihtiyacı vardı.

İfadesi karanlık ve kırılgan bir şekilde bana baktı. "Seni neden kenara çektiğimi biliyor musun?"

Çünkü sen destansı boyutlarda bir bok kafalısın, güç konumunu kötüye kullanmaktan hoşlanıyorsun ve muhtemelen küçük bir aletin olmasını telafi etmek için insanlara zorbalık yapıyorsun, demek istedim. Onun yerine basitçe "Hayır." dedim.

"Ruhsat ve tescil."

Her zaman olduğu gibi, onları torpido gözümünden çıkardım ve uzattım. Her zamanki gibi, onları kontrol etmek için zaman ayırdı.

Sonunda onları bana geri verdi. "Ne kadar hızlı sürdüğünü biliyor musun?"

"Saatte 40 mil." Ki bu hız sınırını aşmıyordu. "Bundan emin misin?"

"Yol konusunda çok bilinçliyimdir."

Öne doğru eğildi ve burun delikleri açıldı. "İçki mi içiyordun?"

Kaşlarını çattım. "Hayır."

"Nefesinizde alkol kokusu alıyorum. Arabadan inin lütfen." "Ne?"

Bu yeniydi. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Arabadan inin."

Kıç yalayıcı bok lekesi. Görünüşe göre bugün senaryo dışı çalışıyormuş.

Dışlerimi gıcırdatarak arabadan indim ve kendime onun hapse girmeye değmeyeceğini hatırlattım.

"Alkol testi yaptırmanı istiyorum," dedi bana.

Beni bir şeyle suçlamasına bahane olacak bir şey yapmak istemediğimden, sözümü sakınmadan onun isteğine uydum. İçimden, bir voodoo bebeğine yatırım yapıp yapmamam gerektiğini düşündüm. Bazen işe yaradıklarını duymuştum.

"Görünüşe göre sınavı geçmişsin," dedi şaşkın bir ifadeyle. İkimiz de bunun onun için sadece bir oyun olduğunu biliyorduk. "Yine de arabanızda alkol kokusu aldığımı çok eminim. Aracınızı aramamın bir sakıncası yok, değil mi?"

Evet, kesinlikle umursadım. Kimin olmaz ki? "Özel mülkümün aranmasına izin vermiyorum." Bu da kaçak olduğunu düşündüğü bir şey bulursa, bunun yasadışı bir arama yoluyla elde edileceği anlamına geliyordu.

Çenesini sıktı ve bana doğru ilerleyerek beni arabaya yasladı. Taşaklarına vurup onu kendimden uzaklaştırmamak için kendimi zor tutuyordum ama Joshua'yı daha çok kışkırtmaya gelmediğim için öldürüyordum; bu bana soğukkanlı ve sakin kalma gücü veriyordu.

Doğrudan gözlerimin içine bakarken, kendi gözleri de öfkeyle parlıyordu. Ve nedenini biliyordum. Çünkü babasının sahip olduğu aynı uyumsuz gözlerle her baktığında Joshua'ya Maxwell'in Joshua'nın annesini aldattığını ve tüm ailesine ihanet ettiğini hatırlatıyordu. Joshua'nın öfkesini anlıyordum. Sadece bunu nasıl dışa vurmayı seçtiğine katılmıyordum.

"Bir gün gelecek, seni bir şey yaparken yakalayacağım ve o zaman anında kışına tekme basacağım."

Saçma sapan bir suçlama uydurmaması gerçekten kafamı karıştırdı. Sanki gücünü kötüye kullanmaktan zevk alıyordu ama belli bir noktadan öteye gitmiyordu, sanki bir kuralı vardı ve benim için bile bozmuyordu. Belki de bu kodu, baskınları sırasında annemin evine kolayca uyuşturucu yerleştirebilen ama bunu asla yapmayan amcası Donald'dan almıştı.

"Gitmekte özgür müyüm?" Sakince sordum.

Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Şu anda beni tokatlamayı ne kadar çok istediğini göremediğimi mi sanıyorsun? Tepki vermemenin sana ne kadara mal olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bunu yapmamamın seni ne kadar delirttiğini göremediğimi mi sanıyorsun?" Aramızdaki son mesafeyi de yiyip bitirerek yaklaştı.

"Yerinde olsam gerçekten geri çekilirdim. Bana o kadar odaklandın ki, polis hislerin sana yaklaşan insanları fark etmedi.

Bunu cep telefonuyla kaydeden en az bir kişi yoksa şaşıracağım." Haklı olmalıydım, çünkü gözleri kalabalığı taradıktan sonra iki yavaş adım geri gitti. Ama piç kurusu bana sırtıttı.

"Her zaman bir zevk, Bayan Lyons. Dikkatli sürün."

Arabama bindim, motoru çalıştırdım ve trafiğe karıştım. Ancak o zaman öfkemi uzun bir tıslamayla dışa vurdum. Kesinlikle bir voodoo bebeği alıyordum.

Eve giderken ona zarar verebileceğim tüm keyifli yolları hayal ettim, sonra düş aldım ve üzerimi değiştirdim. Sarah geldiğinde akşam yemeğini hazırlamak üzereydim.

Bir merhaba bile demeden içeri daldı ve "Tamam, Blake Mercier hakkında biraz araştırma yaptım" dedi.

Kapıyı kapattım. "Neden?"

"Çünkü bir adam sana ilgi gösterirken aynı anda başka biri de kafanı karıştırıyorsa, bu iki kişinin aynı kişi olmadığından olabildiğince emin olmak isterim. Ayrıca, Blake seninle ilgili sorular soruyor... Bence bu adil bir oyun."

Başımı eğdim, bunu kabul ettim.

"Smith'in Blake olduğunu düşünmediğini biliyorum. Muhtemelen haklısın. Bu noktada Ricky'nin adamımız olduğundan emin olabiliriz. Ama yine de Blake hakkında öğrenebileceklerimi öğrenmek istedim."

İlgisiz bir şekilde iç çektim. Tamam, bu tamamen yalandı. Son derece ilgiliydim, sadece bu ilgiden hoşlanmıyordum. O kadar okunaksızdı ki, meraklı yanıma ciddi bir şekilde çalıştırdı. "Peki, ne duydun?"

Koltuğa oturdu. "Çok fazla değil. O çok özel biri. Senin gibi. Zengin olduğunu düşünürsek, varlıklı bir aileden gelmiş olabileceğini düşünmüştüm. Ama öyle değil. Mercier'ler orta sınıftan sayılır; babası ölene kadar bir antikacı dükkânı işletmiş, üvey annesi de bir organizasyon planlayıcısı. Biyolojik annesi hakkında hiçbir şey bulamadım - resimde görünmüyor."

Sarah duraklayarak bir bacağını diğerinin üzerine attı. "Ama pek çok işte parmağı var. Bazı işletmelere yatırım yapıyor, onları daha iyi hale getiriyor. Diğerlerininse sanki sahipleri annesini sikmiş gibi peşine düşüyor; sonra da o işletmeleri parçalara ayırıyor."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Gerçekten mi?"

"Muhtemelen tüm işlerinin tamamen yasal olmadığına dair söylentileri duymuşsunuzdur. İnsanlar ayrıca bazı karanlık bağlantıları olduğunu da söylüyor ama bunların ne kadar doğru olduğunu bilmiyorum. Bazı işlerini sıfırdan kurduğunu biliyorum. Ve şunu dinleyin: Adam Vault'un sahibi."

Kaşlarım havaya kalktı. The Vault, Redwater City'nin en gözde mekânlarından biriydi. Seçkin, 24 saat açık kulüp özel etkinliklere ev sahipliği yapıyor ve yerel ünlüleri ağırlıyordu. Aynı zamanda pek çok zevke hitap eden bir kulüptü. Ne yazık ki, ne ben ne de Sarah üyelik ücretini karşılayabilirdik.

Komedyenlerin de düzenli olarak sahne aldığı çatı katında Düello Piyanosu gösterileri düzenleniyordu. Ana katın sis makineleri, spot ışıkları ve en iyi DJ'lerle tamamlanmış muhteşem bir yer olduğu iddia ediliyor. Ayrıca çılgınca popüler olan bir Burlesque pisti de vardı. "Sence bodrum katıyla ilgili söylentiler doğru mu?"

Sarah sırtıttı. "Yani burası bir seks kulübü mü, yoksa seks katı mı demeliyim? Olabilir. Yani, duyduğuma göre insanlar başka bir yere para ödemek zorundaymış."

bodruma erişim için üyelik ücreti. Gidip kendim görmek isterdim. Aşağıda küçük bir BDSM aktivitesi olduğu söyleniyor, ancak ağır veya karanlık bir şey yok - görünüşe göre tamamen eğlenceyle ilgili. En azından ben öyle duydum. Sadece spekülasyon da olabilir."

Kendimi Vault'un hangi katlarının Blake'in zevklerine hitap ettiğini merak ederken buldum. "Dün Cash'in lokantasında onunla kahve içtim."

Sarah ağzı açık kaldı. "Ve bunu bana *şimdi* mi söylüyorsun, neden?" Omuz silktim. "Önemli görünmüyordu."

Koltuğunda öne doğru eğildi. "Peki, kim kime kahve içmeye gidelim dedi?"

"Blake lokantanın yanındaki bakkalın önünde durdu ve arabaya binmemi istedi. Konuşmamızı istediğini söyledi. Onunla gitmeyi reddettim, o da lokantada konuşmamızı önerdi."

Sarah elini sallayarak devam etmem için beni cesaretlendirdi. "Ve? Ne istedi?"

"Özetle, bir gece."

Kızın burnu kııştı. "Sen bundan daha değerlisin."

Başımı salladım. "İstese bile bana bir ilişki veremeyeceğini söyledi, bu ne anlama geliyorsa artık."

"Hiçbir kadının adının onunkine karıştığını duymadım. Kuzenimin bana anlattığına göre Blake vurup kaçan bir adammış, bu da hayal kırıklığı yaratıyor." Uzun bir nefes aldı. "Blake'le ilgili hiçbir şey bana 'potansiyel sapık' diye bağırıyor, ama sanırım Ricky Tate'e bakmamız gerektiği konusunda hemfikirsiniz. O olmalı."

"Katılıyorum. Onun neye benzediğini hatırlıyorsun, değil mi?"

"Bir zamanlar elinde balyoz varken size bir ucube gibi bağırان birini unutmak zor."

Doğru. "Güzel. İkimiz de gözümüzü ondan ayırmayacağız." Er ya da geç biri onu fark edecekti. O zaman ben de o küçük pisliğin üzerine atlardım.

ALTINCI BÖLÜM

"Bayan Lyons?"

Bara giden yolu yarılamıştım ki arkamı döndüğümde gri takım elbisesinin ceketini bir eliyle silerek bana doğru gelen, gözleri kısık ve asık suratlı kel bir adam gördüm. İçimdeki alarmlar çalmaya başladı. "Ne istiyorsun?"

Kabalığımdan etkilendiyse de bunu belli etmedi. "Telefonunuza birkaç sesli mesaj bıraktım. Ben Noah Linton."

Uzattığı eli sıkmadım. "Güle güle, Bay Linton." Topuğumun üzerinde döndüm ve bara doğru yöneldim.

"Bekle!" Adımlarıma ayak uydurmak için acele etti. "Üvey baban röportaj yapmadığın konusunda beni uyarmıştı ama ben bir hikâye aramıyorum. Keşfetmek istiyorum-"

"Gerçekten umurumda değil, Bay Linton. Michael Bale'in zihninin işleyişini düşünmek istiyorsanız, bunun için bana ihtiyacınız yok."

"Ondan 'üvey babam' diye değil de adıyla söz etmeniz ilginç," diye düşündü.

"Öyle mi?"

"Suçlu zihnini araştırmak için uzun yıllarımı harcadım. Bence sosyopatlar çılgınca yanlış anlaşılıyor."

Bu beni kısa düşürdü. Gözlerimi iki kez kırptım. "Yanlış mı anladın?" "Hepsi öldürmez, tıpkı tüm katillerin sosyopat olmadığı gibi. Ne?

sevdikleri şey güçtür. İnsanların farklı güç tanımları vardır - para, şöhret, saygı, vs. Bazıları için nihai güç, birinin yaşaması ya da ölmesi üzerinde kontrol sahibi olmaktır."

"O zaman bu insanların cerrah olması gerekirdi. Şimdi, izninizle..."

"Belki birlikte kahve içebiliriz. Şurada bekleyen bir taksi var. Nereye istersen oraya gidebiliriz ve-"

"Hayır." Bara ulaştım ama kapıyı açmadım. İçeri tek bir adım bile atmasını istemiyordum. "Git, Linton. Bir daha hayatımızdan zaman çalma."

"Ama-"

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Cade, ellerini yağlı bir beze sürterek CCC'den çıkarken.

Linton sinirli bir şekilde ceketinin yakalarını düzeltti. "Evet, elbette. Sadece konuşuyoruz. Ya sen?"

Cade mırıldandı. "Bana öyle geliyor ki Kensey seninle konuşmak istemiyor. Haksız mıyım?"

Linton'ın ağzı inceldi. "Evet, ama-"

"O zaman mülkünden defolup gitmeni ve onu rahat bırakmanı isteyeceğim."

Linton, Cade'den bana baktı, sonra da boyunun ölçüsünü aldı. "Bayan Lyons, umarım benimle konuşmayı bir kez daha düşünürsünüz. Size bıraktığım sesli mesajlarda numaramı vermiştim. Beni istediğiniz zaman arayabilirsiniz." Bu sözlerle birlikte kaldırımında duran taksiye doğru yürüdü.

Cade yanıma geldi. "İyi misin?"

Başımı salladım ve taksinin yolda kayboluşunu izledim.

"Babama bahsettiğin adam bu mu? Gerçek suç yazarı mı?" "Evet."

"Son zamanlarda kaypak davranmanın nedeni de o mu? Sen ve Sarah bu günlerde çok fazla fısıldaşıyor gibisiniz."

Suçluluk duygusu beni çekiştiriyordu. Cade iyi bir arkadaşı ve ondan bu kadar önemli bir şeyi saklamak hoşuma gitmiyordu. Sorun şu ki, o da aşırı korumacı bir arkadaşı, bu yüzden Ricky Tate'i duyarsa tamamen aşırı tepki verirdi. Ona kesinlikle söylemem gerekmedikçe ya da söyleyene kadar, bunu yapmaya niyetim yoktu.

Cade beni dikkatle izleyerek, "Blake Mercier'le ilgili bir şey olabileceğini düşündüm," diye ekledi. "Nancy bana onunla lokantada kahve içtiğinizi söyledi."

Kahretsin. Onun gerçek bir Geveze Cathy olduğunu unutmuşum. "O ve ben sadece farklılıklarımızı çözüyorduk." Onu o zamandan beri görmemişim. "Neyse, işe gitmem gerek."

"Sonra bir şey yapacak mısın?"

"Sarah ile çıkıyorum." Eğlenmemi ve Ricky'yi unutmamı sağlamaya niyetliydi.

"Nerede?"

"Bilmiyorum." Kaşlarım çatıldı. "Bu konuda çok gizemli davranıyor."

Ancak o günün ilerleyen saatlerinde, o ve ben onun dairesinde hazırlanırken, sonunda ağzındaki baklayı çıkardı. "Edilio bizi gizlice Redwater Golf Kulübü'ne sokacak."

Heyecanını tam olarak paylaşamadığım için ağzım açık kaldı.

"Kulüp Evi mi?" "Evet. Bir şey değil!"

"Burası sadece ödeme yapan üyelere özel. Kuzenin bizi içeri sokmayı başarsa bile, içki alacak paramız olmaz." Fiyatlar çok *uçok* olurdu.

"Tabii ya, Edilio barmen, bize bedava içki verebilir." Bir elini kalçasına koydu. "Bu gece ben Sarah değilim, sen de Kensey değilsin. Hayır, sen bana Zara diyebilirsin, ben de sana Keeley diyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü."

İnanamayarak başımı salladım. Kız çıldırmıştı.

Kulüp Binası tek kelimeyle gösterişliydi. Parlak mermer zemini, yüksek tavanı, katmanlı avizeleri ve panel pervazlarıyla Chrome Canvas Bar'dan çok farklıydı. Yine de kendimi yersiz hissetmeme neden olan şey dekor değildi. Pahalı mücevherlerin parıltısı, tasarım ayakkabıların ışıltısı ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş saç modelleriydi. Oraya uymuyordum. Kırmızı saten elbisem ve yüksek topuklu ayakkabılarımla bile. *Sarah'nın* elbisesini ve topuklu ayakkabılarını bu akşam için ödünç almıştım.

Loş ışık için minnettardım. Arka plana karışmaktan başka bir şey istemiyordum... ama arkadaşınız birçok insanın toplandığı barda oturmak için ısrar ettiğinde bunu yapmak çok zordu. Diğerleri yüksek masaların etrafında kaynaşıyor ya da açık havuzun etrafında dolanıyordu, ancak hiçbiri havuzda görünmüyordu.

Ben mi? Çok sıkılmıştım.

Sarah ve Edilio çocukluk anılarına gülerken ben de mojitomu yudumluyor, iyi müzik çalan, dans edilen ve neşeli bir atmosferi olan *gerçek bir* kulüpte olmayı diliyordum. Burada her şey yumuşak fon müziği, sessiz sohbetler ve kadehlerin nazıkçe tokuşturulmasıyla fazla sakindi.

Sarah bana döndü ve gülümsedi. "Burası muhteşem değil mi?" "Hayır."

Gözlerini devirdi. "Biliyor musun, en azından gülümseyebilirsin. Bu seni süzen erkeklerin cesaretlerini toplayıp gelmelerine yardımcı olur.

Sarışın neredeyse koltuğunun kenarında asılı duruyor ama kendini tutuyor. O yüzden gülümse."

"Ne hakkında?"

Kıkırdadı. "Edilio biraz sevimli, değil mi?"

Şimdi gözlerimi deviren *bendim*. "Konu bu mu yani? Bana kuzenini mi ayarlamak istiyorsun?"

"O iyi bir adam. Başka bir deyişle, senin tipin değil. İtiraf etmelisin ki, tam bir hıyar olma eğilimindesin. Kuzenim tam bir hazinedir."

Şakağımı ovuşturdum. "Eminim öyledir, Sarah. Gerçekten."

Ama..." Yüzü düştü. "Sadece hissetmiyorsun."

"Hayır," diye itiraf ettim. "Belki de onu çocukluğumuzdan beri tanıdığım içindir, bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, umursayacağını sanmıyorum." Barda onunla flört eden kadınları işaret ettim.

Sarah kıs kıs güldü. "Edilio'nun hayatı böyle işte. Hemen hemen herkesi etkileyebilir. Belli ki sen hariç." Gözleri omzumun üzerinden geçti ve keyifle parıldadı. "Ooh, Sarışın sonunda hamlesini yapıyor. Ben tuvalete gidiyorum. Görüşürüz."

"Bekle," diye tısladım ama ben daha tabureden kayamadan o gitmişti. Sonra görüş alanımda bir metre boyunda sarışın, Viking benzeri bir adam belirdi. Tamam, bir metre değildi ama çok uzundu.

"Merhaba," dedi, geniş bir gülümsemeyle.

Benim gülümsemem biraz gergindi. "Merhaba."

"Barın sonunda otururken seni gördüm. En azından gelip bir merhaba deme zsem, hafta sonunun geri kalanında kendime kızacağımı biliyordum." Elini uzattı. "Ben Oliver."

Elini sıktım. "Kensey." Çok uzun süre tutunca geri çektim. Hemen bıraktı. İyi ve hazır olana kadar bırakmayan belirli bir Maserati sahibi gibi değil, diye düşündüm.

Oliver başını öne eğdi. "Seni daha önce burada görmemiştim."

Hatırlardım.

sen."

"Ben yeniyim." Ve şu anda evde olmayı diliyorum.

"Sana bir içki getirebilir miyim diye soracaktım ama zaten bir tane içiyorsun."

Bara yaslandı. "Sence erkeklerin sırtlarına ağda yapması tuhaf mı?"

Kıkırdadım, hazırlıksız yakalanmışım.

"Harika gülüyorsun." Dudaklarını büzdü. "Arkadaşının barmenle ilişkisi olduğunu fark ettim. Bu eve yalnız gideceğin anlamına mı geliyor?"

"Hey, Oliver," diye mırıldandı arkasından bir kadın.

Gözleri sertleşerek dişlerini sıktı. "Bana bir saniye izin ver, Kensey." Döndü ve kadına tam olarak yakalayamadığım bir şeyler tısladı. Kadın uzaklaşmadı. Adamın etrafını kolaçan etti, gözlerini bana dikti ve sonra ona doğru tıslamaya başladı. Gülümsememi bastırarak yanağımın içini ısırdım, düşündüm-

Biri sırtıma bastırırken bir ağız kulağımı sıyırdı. "Kensey Lyons, bu ne sürpriz." Derin, otoriter ses saf sıvı seks gibiydi. Ayrıca lanet olası Blake Mercier'e aitti. Harika. Sadece harika.

Şarabımdan sakinleştirici bir yudum aldım ve kulağıma değen serin nefesinden gelen hoş ürpertiye görmezden gelmeye çalıştım. "Demek buranın bir üyesisin." Hay *sikeyim*.

"Öyle de diyebilirsin." Ön tarafı yan tarafıma dayanacak şekilde hareket etti. "Öte yandan sen bir üye değilsin."

Cinsel içerikli bakışlarından birine yakalanmak istemediğim için gözlerine bakmadım. "Beni ispiyonlayacak mısın?"

"Şanslısın, sahibini tanıyorsun."

Ve sonra ampul yandı. İçimi çektim. "Burası senin, değil mi?" Bu da benim şansımdı.

Çenemi kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi. "Benim," diye onayladı. Beynimde kısa devre gibi bir şey oldu çünkü fısıltıyla söylenen bir kelime yüzünden tüm vücudumun titremesi *mümkün değildi*.

Oliver bana döndü. "Bunun için üzgünüm, ben..." Kaşları kalktı. "Bay Mercier."

Sarah sırtıtarak yeniden ortaya çıktı. "Hey, geri döndüm. Kahretsin." Gözleri benden Blake'e kayarken kocaman olmuştu. Yüzünde hiç şaşkınlık yoktu ama mekanın ona ait olduğunu bildiğini ama onu orada görmeyi beklemediğini söyleyecek kadar panik vardı. Beni uyarabilirdi.

Oliver da merakla bize bakıyordu. "Kensey'i tanıyor musun?" diye sordu Blake'e.

"Onu tanıyorum," dedi Blake, elini ensemden dolaştırarak. "Ben işlerimi hallederken ona eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Gel bakalım,

bebeği

m." Gerildim. "Ama-"

Blake Sarah'ya, "Biz dışarıda olacağız," dedi. "Eminim Edilio seni şirket." Barmene fırlattığı bakışta Edilio'nun irkilmesine neden olan bir azarlama vardı.

Blake eli hâlâ ensemdeyken bana yol göstermeye başlarken Sarah'ya "İyi olacağım," diye güvence verdim. İnsanlar onu birkaç kez durdurup sohbet etmeye çalıştılar, hepsi de zamanını ve onayını almak istiyordu. Verdiği yanıtlar kısa ama kibardı ve bir kez olsun bana olan bağını gevşetmedi. Bazıları bana başını salladı. Diğerleri ise kafa derimi diken diken eden meraklı ve değerlendirci bakışlar attı.

Dışarı çıktığımızda klor kokusu burnuma çarptı. Ay ışığının vurduğu su, geniş havuzun kenarlarına hafifçe vuruyordu. "Artık beni bırakabilirsin."

Kavrayışı esnedi. "Eğer bunu yaparsam, tekrar kaçabilirsin."

Omurgam dikleşti. "Ben kaçmam." Ve beni böyle yapmakla suçlamasının tek nedeninin bunun beni rahatsız ettiğini bilmesi olduğundan emindim.

Beni cam masanın üzerinde titreyen mumlar dışında loş olan açık bir havuz evi kabinine götürdü. Hem rahat hem de şıktı ve piyangoyu kazanırsam bir tane satın almak için aklıma not aldım. Kavisli, beyaz minderli kanepeyi işaret etti. "Otur."

Öyle yaptım, rahat edemeyeceğim kadar yakınımaya oturduğunda gerildim. Onun her bir erkeksi santimetresinin farkında olmamak imkânsızdı. Havadaki gerilim neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar yoğunlaştı. "Bu kabinin boş olmasına şaşırdım," dedim ağzım kuruyarak.

"O benim." Derin ve kadife gibi sıcak sesi, hem yıpranmış sinirlerimi yatıştırdı hem de vücudumun uğuldamasına neden oldu. "Ben davet etmedikçe kimse buraya oturamaz." Yüzünü bana dönerek dizini kalçama çarptı ve kolunu kanepenin arkasına dayadı. Spekülasyonla parlayan düşünceli, kapüşonlu gözlerle beni izledi. "Neden bir barda çalışıyorsun?"

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?"

"O gözlerin ardında çalışan keskin zekayı görebiliyorum. Sen zeki bir kızsın. Bir barda harcanıyorsun."

Tamam, bu yorum beni tamamen silahsızlandırdı. Bu hiç adil değildi, çünkü ona kızmak istiyordum.

"Anlat bana," diye ikna etti.

Omuz silktim. "Hoşuma gidiyor."

"Hmm." Kanepenin kenarına dokunan parmakları omzumdaki saç tellerini taramak için durakladı. "Saçlarının karanlık bir su gibi sırtından aşağı dökülmesine bayılıyorum," dedi, sesi ipek kadar yumuşaktı.

Belki de bir iltifat daha duyduğum için heyecanlanmalıydım ama kendimi temkinli buldum. Elim hafifçe titrerken bardağımı masaya bıraktım. "Teşekkürler, sanırım."

Ağzı seğirdi. "O güzel gözlerde çok fazla şüphe var." Güzel mi? Kaşlarımı çattım ve "Uyuşmuyorlar" dedim.

"Ağzını bir kenara bırakırsak, sende en sevdiğim şey onlar. Biri zengin bir peygamber çiçeği mavisi; diğeri derin bir orman yeşili. Ve ikisi de kocaman birer bela havuzu."

"Bela mı?" Bu kelimeyi tekrar düşünmesi için onu uyaran bir ses tonuyla yineledim. "Evet, Kensey, o günden beri başıma beladan başka bir şey açmadın.

bir

tane. Bön bön baktım. "Tam olarak nasıl?"

"Daha önce hiçbir şeyi takıntı haline getirdiğimi sanmıyorum.

Bu duyguyu çok sevdim. Seni altıma almaktan başka bir şey düşünmedim. Kaçınılmaz olanla savaşıyor olman da yardımcı olmadı." "Ama şimdi bana geldin." diye eklerken gözleri memnuniyetle parlıyordu.

Doğrudum. "Hayır, Kulüp Evi'nin size ait olduğunu bilmiyordum. Bilseydim asla gelmezdim."

"Gerçekten mi?"

Aslında bundan emin olamadım. "Gerçekten mi?" Kenara çekilmek üzereydim ama belli ki niyetimi bir şekilde belli etmiştim çünkü eli uyluğuma yerleşti, sıcak ve sahiplenici. Kırırdamadım ve o da ödül gibi görünen bir şekilde kalçamı okşadı. "Edilio'yu kovmayacaksınız, değil mi?" diye sordum.

"Bunu garanti edemem. Kulüp Evi üyelere özeldir, bunu o da biliyor. İnsanlar bu kulübün bir parçası olmak için çok para ödüyor. Bazılarının buraya bedava girdiğini öğrendiklerinde ne hissedeceklerini bir düşünün."

"Bunu sadece Sarah onu ikna ettiği için yaptı."

"Yani bu işin peşini bırakmalı mıyım?" Dudaklarını büzdü, başparmağıyla usulca kalçamda bir daire çizdi. "Sanırım yapabilirim. Bir bedel karşılığında."

"Fiyatı tanımlayın."

"Üç soruya dürüstçe cevap vermelisiniz."

Bunun üzerine iki kez göz kırptım.

"Oh, fiyatımın yatağında bir gece olacağını mı düşündün? Hayır Kensey, ben kadınlara seks için şantaj yapmam. Ve ikimiz de bunun

sadece bir

Sana sahip olmam an meselesi." Kaşlarını kaldırdı. "Peki, anlaştık mı, anlaşmadık mı?"

Arka dişlerimin kilidini açmak için zorladım. "Bir anlaşmamız var." İçimi çektim. "Dur tahmin edeyim. Gerçekten kendimi öldürmeye çalışıp çalışmadığımı bilmek istiyorsun."

"Bunun olmadığını çoktan anladım. İlk sorum şu... Dudağındaki yara izi nasıl oldu?"

"Bir insana kendi ailesi hakkında soru sormanın duyarsızlık olduğunu duymadınız mı? yara izleri?"

"Bana hassas biri gibi gelmedin. Libby Williams bana Yara izini, kafan iyiyken bir bar kavgasında almışsın. Ve hayır, bu hikayeye inanmıyorum. Gerçekte ne olduğunu bilmek istiyorum."

Libby'nin ağzını burnunu kırmalıyım. "Bıçak zoruyla tutuldum."

Sertleşti, yüzü beni ürperten bir şekilde karardı. Gözlerinde meleklerin tarafında kutsal olmayan bir şey parladı. Hava aniden... baskıcı gelmeye başladı. "Kim tarafından?"

"İkinci sorunuz bu mu?"

"Hayır. Kasıtlı olarak belirsiz davrandığınız için ilkinin devamı niteliğinde."

"Sana uzun cevaplar vermem gerektiğini hiç söylemedin," diye belirttim.

Ağzı hafifçe kıvrıldı. İşte böyle, hava artık o kadar yoğun ve boğucu değildi. "Sinsi," diye mırıldandı. "İyi o zaman; buna ikinci sorum diyelim. Seni bıçak zoruyla kim alıkoydu?"

"Gerçekten bilmiyorum."

Ben ayrıntı vermeyince Blake öne doğru eğildi ve "Sabrımı sınıyorsun Kensey" dedi. Kelimeler yumuşaktı ama kızgınlıkla titreşiyordu. "Bu senin için iyi bir fikir değil. Özellikle de sabrımı kaybetmek, o gülümsemeyi dudaklarından öpme isteğimi de kaybetmek anlamına geliyorsa. Ayrıntıları istiyorum."

Piç kurusu. Bir öpücük için kasten kontrolünü sınıdığımı düşünmesini istemediğimden, "Kim olduğunu bilmiyorum. Kar maskesi takmamış olsalar bile karanlıktı ve o kadar hızlı oldu ki pek bir şey fark etmedim." Dikkatim daha çok bıçağın üzerindeydi. "Karşı koydum ama bıçak boğuşma sırasında dudağımı kesti. Bana zarar vermek istediklerini sanmıyorum; sadece beni soymak istediler, çünkü kanadığımı fark ettikleri anda kaçtılar. Peki, üçüncü ve son sorunuz nedir?"

"Neden etrafınızı dikkatli gözlerle izliyorsunuz?"

Vücudumdaki her kas kaskatı kesildi.

"Bana yalan söyleme. Bunu yapmak istediğini görebiliyorum ama yapma."

Alt dudağımı yaladım. "Bu soruya cevap veremem." Tam bir dürüstlikle değil.

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"Olmayacak."

Derin bir nefes verdi. "Zavallı Edilio." Başını eğdi. "Topuklarına basmakta zorlanıyor musun?"

"Hayır." Benimle yorucu oyunlar oynayan küçük aptal bir herif vardı ama onu 'bela' olarak görmüyordum.

Yüzü sertleşen Blake öne doğru eğilerek o kadar yaklaştı ki burnu neredeyse benimkine değecekti. "Şimdi bana neden yalan söyledin, Kensey?"

"Ben değilim." Sesim çatallaştı. Eğer benim alanıma girip hormonlarımı çılgına çevirmeseydi, tamamen iyi olurdu.

"Seni kimin rahatsız ettiğini söyle, ben de icabına bakayım. Her şeyi halledeceğim. uzakta."

Yetişkin hayatımda hiçbir zaman kendime bakacak birini aramamıştım.

benim için sorun. Buna şimdi başlamazdım. Ama lanet olsun ki, bu karmaşayı ona devretmek biraz cazip gelmiyor değildi. Eğer bu pislği çözüp Ricky Tate'in yerini tespit edebilecek biri varsa, o da önümde duran ve içgüdüsel olarak her türlü ters köşenin üstesinden gelebileceğini hissettiğim yetenekli, akıllı başında erkekti. Ama bu benim halletmem gereken falsolu toptu. "Kendi pislğimi kendim temizlerim."

Sessizce bana bakarken dayanılmaz derecede gergin saniyeler geçti. Sonunda şöyle dedi: "Sana yardım etmek istiyorum ama kasıtlı olarak belirsiz davranıyorsun. Ve bu da kalan çok az sabrımı zorluyor. Bu pislği sana kimin kürekle verdiğini söyle ya da seni tatmam için hazır ol."

Kalbim göğsüme çarptı. Kendimi bu duruma nasıl sokmuştum? Sarah'yı. Sarah'yı suçladım. "Karışık bir durum."

"Karmaşık olan ne?"

"Uğraştığım mesele. Ben genç kız değilim Mercier, beyaz bir şövalyeye ihtiyacım yok."

"Ve ben beyaz şövalye değilim. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Sende sevmediğim tek şey bu. Sanki içimi görebiliyormuşsun gibi hissediyorum, iblislerin gizlendiği yere kadar."

Evet, o iblisleri fark etmiştim. Başka bir insanda böylesi bir karanlığı

görmemiş olsaydım belki de radarıma yakalanmazlardı. Michael'da gördüğüm parıltılar beni iliklerime kadar soğutmuştu.

oradaki kötülüğü özlüyordum. Blake'te gördüğüm parıltılar tüylerimi diken diken etmişti ama onda gerçek bir zalimlik hissetmemiştim. Acımasızlık, evet, ama kötü niyet değil.

"Hepimizin içindeki şeytanlar vardır," dedim. "Bazen benimkilerin oldukça ilginç fikirleri oluyor."

Bunun üzerine gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Bunu küçümsemenin bir anlamı yok, Kensey. Seni korkuttuğumu biliyorum."

Ondan korkmuyordum, annem gibi olmaktan korkuyordum - kötü çocuğa, tehlike saçan çocuğa gitmekten. Bu adam bir sosyopat olmayabilirdi ama kendi tarzında kesinlikle tehlikeliydi. *Onun* gibi erkeklerden hiç hoşlanmadığım halde beni bu şekilde etkileyebilmesi beni ürkütüyordu. Tabii ki bunları paylaşmaya hiç niyetim yoktu. "Korkmuyorum."

Parmakları saçlarımın arasına girdi. "Yine yalan söyledin," diye azarladı.

Ağzı benimkinin üzerine kapandı ve dili cesurca içeri girdi. Aynen böyle, aramızda uğuldayan ham ihtiyaç basitçe patladı.

Beni o kadar sert öptü ki ciğerlerimdeki nefesi ve kafamdaki tüm aklı başında düşünceleri emdi. O kadar ateşli ve seksiydi ki, seks de olabilirdi. Erimiş şehvet içime ılık bir bal gibi akıyordu ve tek istediğim daha fazlasıydı.

Açgözlülükle ağzıma sahip olurken saçlarımdaki güçlü el beni tam istediği gibi tuttu, parmak uçları kafa derime iyi hissettirecek kadar girdi. Asla pasif olmadım, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğmeye çalıştım ama beni sabit tutmak için saçımı sertçe çekti. Bu beni kızdırmalıydı ama kendimi inlerken buldum.

Kalçamdaki el beni ona doğru çekti. Ellerimi göğsüne koydum; sert ve kas doluydu. Muhtemelen onu itmeme gerekirdi. Ama yapmadım. Bunun yerine gömleğini yumrukladım ve dilini emdim. Hırıltısı göğsünde titreşti ve boğazımdan aşağı aktı. Onun içinde boğulmak istiyordum. Ve bu kötüydü. Ama kendimi tam olarak geri çekemedim. Vücudumdaki her hücre hayal kırıklığıyla çılgılık atıyor gibiydi. *Onun* için çılgılık at.

"Benimle gel," diye fısıldadı, yara izimi takip etmek için dilini çıkardı. Ben cevap veremedim sıcak, zeki ağzı tekrar benimkini aldı. "Düşünme. Sadece benimle gel." Nabzımı emdi ve ben yumuşak bir iniltiyle onun içinde eridim.

Bir telefon çalmaya başladı, beni uysal halimden sıyırdı ve büyü bozuldu.

Ondan uzaklaştım, bu kadar zayıf olduğum için kendime çok kızdım. "Gitmem gerek." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim.

"Biliyorum, şu anda tam bir baş belası gibi görünüyor olabilirim ama değilim. Yemin ederim. Bu sadece... Bu olamaz."

Başını eğdi ve sözlerimi tartıyor gibiydi. Ayağa kalkmaya çalıştım ama elleri yüzümü yakaladı. "Şşş. Sakin ol. Kimse sana yarak düşkünü demiyor. Şimdi, bu neden olamıyor?"

"Telefonun hâlâ çalışıyor." "Soruma cevap ver, Kensey."

"Unut gitsin. Burada nereye gitmek istersen peşinden geleceğine emin olduğum bir sürü kadın var."

"Burada oturup bana dik dik bakan o huysuz, uçuş riskli adamı istiyorum." Dişleri alt dudağımı acıtacak kadar sert çekiştirdi. "Daha fazla dayanamayana kadar amına girip çıkarken güzel gözlerinin parladığını görmek istiyorum."

"Kenz?" Sarah'nın sesi kabinin dışından geliyordu, titriyordu sinirler

Sert bir küfür savurdu. "Kensey..."

Yutkundum ve tekrarladım, "Gitmem gerek."

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

Hayır. "Yapacağım şey bu."

Burnunu benimkine sürttü. "Neden kaçınılmaz olanla savaşılm, Kensey? Neden?"

"Kenz?" Sarah bu kez daha yüksek sesle seslendi. "İyi olduğunu bilmem gerek. Eğer o zengin orospu çocuğu seni rahatsız ediyorsa-"

Bir küfür daha savurarak beni bıraktı ve koltuktan kalktı. Çenesini sertleştirerek kabinden çıkarken onu takip ettim.

Sarah telaşla geri sıçradı. "Sadece Kensey'i kontrol etmek istiyorum." "O iyi," diye ısırdı.

Sanki savaşa hazırlanmış gibi kendini tam boyuna çeken Sarah, "Bakın, Edilio- hakkında" diye konuştu.

"Kovulmayacak," diye başladı Blake, "tabii bir daha böyle bir şey yapmazsa. Eğer siz kızlar buraya gelmek isterseniz, beni arayın. Onun işini riske atmayın."

"Seni aramak mı?" diye sordu Sarah, afallamış bir halde.

Blake cebinden bir şey çıkarırken bana döndü.

Baş ve işaret parmakları arasında bir kartvizit tutarak, "Al bunu.

Bir Şeye ihtiyaçın olursa ya da hakkında konuşmayacağın o sorun çok yaklaşırsa beni ara. şimdi gel bakalım."

"Bekle, ne?" Ama çoktan beni kalabalığın arasına doğru çekmeye başlamıştı, eli bileğimi kelepçeliyordu. Onun elinden kurtulmaya çalışacaktım ki Sarah bana dirsek attı ve elini boynuna götürdü. Onu itmemi istemiyordu, Edilio için endişeleniyordu. Ben de içimi çekerek Blake'in beni kulüp binasından çıkarıp dairesel araba yoluna park edilmiş siyah bir Lexus'a götürmesine izin verdim. Uzun boylu, iri yarı bir adam ona yaslanmış sigara içiyordu.

"Rossi ikinizi de eve bırakacak," dedi Blake. şoför ona şaşkın bir bakış fırlattı ve sonra başını bize doğru eğdi.

Sarah gülümsedi. "Harika." Mutlu bir şekilde arabaya bindi ama ben o kadar hevesli değildim. İki adamı da tanımıyordum ve iyilik kabul etmeyi sevmezdim.

Blake'e döndüm. "Bak, yapmak zorunda değilsin-"

Parmağını ağzıma dayadı. "Bin şu lanet arabaya bebeğim," diye fısıldadı usulca. "Eve sağ salım varmış olmanın huzurunu istiyorum. Bunu bana vermenin ne zararı var?"

"Hadi Kenz, gidelim," diye ısrar etti Sarah.

Bir kez daha iç çekerek ellerimi teslim olma jestiyle havaya kaldırdım. Ben arabanın içine atlarken Blake elini başımın üzerine koyarak onu arabanın tavanından korudu. Kapıyı kapattı ve sonra şoförle sessizce konuştu ama ne dediğini anlayamadım.

"Bu adam tam bir baş belası," diye mırıldandım.

Sarah'nın gözleri büyüdü. "Bence o harika biri."

"Muhteşem mi?"

"Hey, Edilio'nun işine devam etmesine izin verdi, bizi kıcımızın üstüne atmadı, bizi fahiş bir taksi ücreti ödemekten kurtardı ve buraya geri dönmemize izin veriyor - adam harika. Özellikle de size yardım etmeyi teklif ettiği için. Bir sapığım olsa yanımda olmasını isteyeceğim türden bir insan."

Dişlerimi sıktım. "Benim bir takipçim yok."

"Daha önce de söylediğim gibi, sayılabilecek kadar yakın."

Rossi sürücü koltuğuna kaydı. "Pekâlâ kızlar, nereye gidiyorum? Sen?"

Sarah adreslerimizi sayarken pencereden dışarı baktım. Blake. Bana bakıyordu, ifadesi okunamıyordu. Tanrım, çok sinir bozucuydu. İnatçıl. Kararlı. Ve ben onu, ödümü kopartan vahşi bir yoğunlukla arzuluyordum.

Blake sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana kurt gibi gülümsedi ve arabadan uzaklaştı. Rossi daha sonra arabayı vitese taktı ve uzaklaştı.

Evim Kulüp Binası'na Sarah'nın dairesinden daha yakın olduğu için Rossi önce beni eve bıraktı. Ben güvenli bir şekilde binanın içine girene kadar kaldırımdan çekilmedi - Blake'in ondan beklemesini isteyip istemediğini ya da Rossi'nin sadece nazik davranıp davranmadığını merak ettim.

Sabahın erken saatleri olduğu düşünülürse, buranın sessiz olması gerekirdi. Hayır, merdiven boşluğunda dolaşırken boğuk sesler, bir bebek ağlaması ve bangır bangır çalan bir televizyon duyabiliyordum. Ayrıca benim katımın altından gelen esrar kokusunu da alabiliyordum. Umarım bu koku benim daireme kadar ulaşmazdı.

Katıma ulaştığımda çantamdan anahtarlarımı çıkardım ve doğruca yatağa mı gitsem yoksa- diye düşündüm.

Ön kapım aralıktı.

Bir anda yorgunluktan tetikte olmaya geçerek donakaldım. Ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Çıkmadan önce kapıyı kilitlemiştim.

Kesinlikle kapıyı kilitlemiş. Kahretsin, Ricky içeride miydi, küçük piç? Belki de.

Kendi kendime geri çekilip polisi aramam gerektiğini söylerken bile kendimi bir adım ileri atarken buldum. Bir kadının yüksek topuklu ayakkabılar üzerinde hareket edebileceği kadar sessiz bir şekilde, yavaş ve temkinli bir şekilde kapıya doğru ilerledim ama açmadım. Kıpırdamadan durdum ve dairenin içinden gelebilecek sesleri dikkatle dinledim. Ve horlama sesi duydum. İyi bildiğim bir horlamaydı bu.

Hem rahatlama hem de bıkkınlık içinde nefes vererek kapımı ittim ve içeri girdim. Işığı yaktığımda Cade kanepede dikleşti ve sanki lanet bir güneş patlaması tutuyormuşum gibi gözlerini siper etti. Onun bira markasının kokusunu alabiliyordum, sanki gözeneklerinden hızla sızıyordu.

Kapıyı çarparak kapattım. "Kahretsin, Cade, düşündüm ki-" Elimi yüzümde gezdirdim.

"Neyi düşündün?" diye mırıldandı, üzerine örttüğü battaniyeyle birlikte dolaptan çıkardığı belli olan yastıkların üzerine yığıldı. Onları nerede sakladığımı bilecek kadar çok kalmıştı.

"Birinin zorla girdiğini," diye cevap verdim. Homurdandı. "Burada kalmam gerek."

"Tamam." Işığı kapattım ve kapıyı kilitledim. "Sadece bir daha kanepeye kuma."

Kaşları birbirine çatıldı. "Hey, kanepeyi değiştirdim."

"Evet, bu da bende kalsın." Onu uyuması için bırakarak kendi yatağıma yöneldim.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah beni uyandıran horlama oldu.

Cade, tam bir baş belasıydın.

Sırt üstü yuvarlanarak gözlerimi ovuşturdum... ve önceki gecenin olayları beynimden geçti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve kendime lanet ettim. Aptalın tekiydim, buna hiç şüphe yoktu. Yoksa neden kendimden uzaklaştırmaya niyetli olduğum bir adamla öpüşeyim ki?

Beni gafil avladığı o öpücüğe kendimi kaptırdığımı bile söyleyemezdim. Hayır, o öpücüğe ben de en az onun kadar kapılmışım. Ağzının benimkinin üzerindeki hissi bir kaynak makinesi gibiydi. Ona daha yakın olmaktan başka bir şey istememiştim. İki insanın olabileceği kadar yakın.

O zaman kendimden nefret etmişim, çünkü kim böyle bir adamı öper ki, o adamın intihara meyilli, dikkat çekmeye çalışan bir keş olduğunu düşünsün?

Görünüşe göre öyle yapmışım.

Sert bir küfür daha savurarak yataktan kalktım ve banyoya yöneldim. Dişlerimi fırçaladıktan ve işimi hallettikten sonra mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdım. Üzerimde sadece bir atlet ve şort vardı, ama uygunsuz değillerdi ve Cade zaten görülecek her şeyi görmemiş değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde kanepede yatmıyordu. Yere yayılmıştı. Küçük mutfaktan ona doğru toplanmış bir bulaşık bezi fırlattım. Yüzüne geldi ve sarsıldı.

"Uyan," diye seslendim yorgunca. Tek tepkisi gırtlaktan gelen bir inilti oldu. "Hadi Cade, horlamanla daha fazla uğraşamam. Bir saat içinde işte olman gerekiyor."

Bronzlaşmış bir el tembelce yüzündeki bezi çekti.

"Cumartesi günü çalışmak zorunda olmamalıyım."

"Ama yine de biliyorsun."

"Kahve," diye geveledi.

"Konuştuğumuz gibi yapıyorum, ama yerden kalkıp gelip almanız gerekiyor."

Başını kaldırdı, kanepede olmadığını fark edince şaşırmış gibiydi. Bir iniltiyle başını tekrar aşağı indirdi. "*Kahve.*"

"*Kalktığında* alabilirsin."

Asi bir ergene yakışır bir öfkeyle, beceriksizce ayağa kalkmaya çalıştı. "Tanrım, çok kabasın."

"Ve eğer kışını kaldırmazsan işe geç kalacaksın. dişli."

"Evet, evet." Tökezleyerek mutfığa gitti, beni öptü yanak ve tezgahın üzerine koyduğum kupayı aldı. Hızlıca bir yudum aldı. "Kahretsin, buna ihtiyacım vardı. Burada kalmama izin verdiğin için teşekkürler."

"Fazla seçeneğim yoktu," dedim gülümseyerek. "Ben eve geldiğimde sen çoktan kanepeye yerleşmiştin. *Neden* buraya düştüğünü söylemek ister misin?"

"Kerri ile kavga ettim. Onun dairesi sizinkine yakın, bu yüzden sarhoş aklım eve gitmektense buraya gelmenin daha mantıklı olduğunu düşündü."

"Bir kavga, ha? Kötü bir kavga mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Sadece bana bağırdığını ve beni kapıdan dışarı ittiğini hatırlıyorum."

Yüzümü buruşturdum. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti ve kahvesinden bir yudum daha aldı. Ama bu konuda bu kadar umursamaz olduğuna ikna olmamıştım. Ondan çok hoşlandığı hissine kapılmıştım.

"Bu arada, bir dahaki sefere bizde kaldığında, kanepeme yığılmadan önce kapıyı kapatıp kilitlediğinden emin olur musun?"

Kaşlarını çattı. "Kapını kilitlemiştim." "Buraya geldiğimde açıldı."

Başını geriye doğru salladı. "Gerçekten mi? Hah. Üzgünüm, Kenz. Kapatıp kilitlediğime yemin edebilirim." Bir yudum kahve daha içti. "Kahretsin, duş almam lazım. Burada yedek kıyafetim var mı?"

"Buraya son geldiğinde dolabın içindeydi. En üst rafta." "Harika."

Elinde fincanla banyoya girip gözden kayboldu. Bir bardakla kahve ve bir kase mısır gevreği ile küçük kahvaltı barına yerleştim ve yemek yerken telefonumdaki e-postaları kontrol ettim. Nina Bowen'ın e-posta hesabında birkaç tane vardı ama hiçbiri Smith'ten gelmemişti. E-postaların her birine cevap yazdım-

Kapının çalınmasıyla kaşlarım çatıldı. Kapının önüne geçip gözetleme deliğinden baktım. Midem bulandı. *Kahretsin*. Blake'in burada ne işi vardı? Ve ben berbat bir haldeyken neden buraya gelmek zorundaydım? Yatak başım vardı, makyajım yoktu ve yarı ölü gibi görünüyordum. Evren

benden *nefret ediyordu.*

İçimden bir küfür savurarak kapıyı açtım ve belli belirsiz gülümsedim. "Günaydın."

Gözleri tepeden tırnağa beni tararken ısındı. "İçeri girebilir miyim?"

"Şey-"

Kapıyı arkasından tekmeleyerek içeri girdi. Tam o sırada Cade yeni duş almış ve tişörtünü giymiş bir halde yatak odamdan çıktı. Blake kaskatı kesildi ve buzul mavisi gözleri buz kesti. İrkildim. Doğal olarak benim ve Cade'in geceyi birlikte geçirdiğimizi düşünecekti -kim düşünmezdi ki? Ama sonra Blake'in kaslarındaki gerginlik biraz azaldı ve yastığa, battaniyeye ve buruşuk kanepeye baktığını fark ettim.

Şaşkınlıkla duraklayan Cade gözlerini kırptırdı. "Blake." Alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Seni buraya getiren nedir?"

Blake ayaklarını dikti. "Kensey ile konuşmam gerek."

Cade'in gözleri kısıldı. "Yani barda çalıştığı için ona bok mu atmak istiyorsun?"

"Hayır."

Cade bunun üzerine rahatlamadı. Aksine, daha da tedirgin görünüyordu. "O zaman neden?"

"Bu benimle Kensey arasında."

Cade bundan hoşlanmamıştı. Kaşları kalktı. "Sen ve Kensey diye biri mi var?" Odağı bana kaydı. "Sen ve o mu varsınız?"

Ensemi ovuşturarak, "Hayır ama baban kışını tekmelemeden önce işe gitmen gerekiyor" dedim.

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Güzel." Blake'e döndü. "Neden buradasın?"

"Sana söyledim, Kensey ile konuşmam gerek. Özel olarak. Burada konuşulanları daha sonra size anlatmak isterse anlatır. Şimdilik onunla yalnız konuşmam gerekiyor."

Birkaç dakika boyunca Cade konuşmadı. Gözleri bana kaydı. "İyi olacak mısın?"

"İyi olacağım," diye ona güvence verdim.

Cade homurdanarak ceketini giydi, yanağıma bir öpücük kondurdu ve Blake'e uyarıcı bir bakış attıktan sonra apartmandan çıktı. Beni Blake'le yalnız bıraktı. Ki bu hiç iyi değildi. Hem de hiç. Ve karnımın döndüğünü hissettim.

Gözlerim Cade'in yaptığı dağınıklığa takıldı. Yastığı ve battaniyeyi dolaba geri koymam gerekiyordu. Tabii önce battaniyeyi yıkamam gerekecekti. Ondan sonra koltuk minderlerini dolgunlaştırmam ve-

"Bunu çok sık yapar mı?" diye sordu Blake.

Temizlenmesi gereken sersemliğimden sıyrılıp göz kırptım. "Gece kalacak mısın? Pek sayılmaz. Neden buradasın?"

Elini cebine soktu. "Sanırım bu senin." Tanıdık bir küpeyi önümde sallandırdı.

"Teşekkürler." Ondan aldım. "Bunu bu kadar çabuk teslim etmene gerek yoktu. Aslında bunu bana barda da verebilirdin."

"Olabilirdi," diye kabul etti ve kahvaltı taburesine yerleşti. "Kahve var mı?"

Çenesinin duruşundan kıpırdamayacağını anlayınca ona bir kahve doldurdum ve önündeki tezgâha koydum. Yanındaki tabureye oturmadım; kahvaltı barını aramızda tutmak daha güvenli görünüyordu.

Fincandan bir yudum aldı ve inledi. Midem bulandı, çünkü dün gece beni öptüğünde de aynı sesi çıkarmıştı. Mantıklı gelmiyordu ama çılgınca tahrik olmuşum... ve o bana dokunmamıştı.

Gülümsemedi, flört etmedi ya da başka bir şey yapmadı. Sadece bana baktı ve o yanan gözler beni içine çekti. Bataklık gibi bir şeydi.

Kendimi tokatlamak istedim. Gerçekten. Gerçekten çok sinir bozucuydu.

Etrafına bakındı. "Burası... düzenli. Seni temiz bir insan olarak düşünmemiştim.

ucube.

"Hmm. Neden buradasın?"

"Pazarlık için." "Pazarlık mı?" Ben de yineledim.

"Dün gece, 'Bu olamaz' dedin. Sadece benimle kavga etmiyorsun. İnatçı olduğum için ya da kötü bir ilk izlenim bıraktığım için. Başka bir şey daha var. Benimle savaştıktan vazgeçmen için ne gerektiğini bana söyleyeceksin. Sonra bu konuda ne yapabileceğimize bakacağız." Kahvesini yudumlamaya devam etti ve ben de ona bakakaldım, hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim - inatçı çizgisinin sonsuz görünmesi mi, yoksa bir parçamın onun bu küçük açıklamasından hoşlanması mı?

Bir yandan, bu işin peşini bırakmaması gururumu okşuyordu. Ailevi durumumun karanlık ayrıntılarını biliyordu ama bu onun için önemli görünmüyordu. Öte yandan, yine de biraz üzücüydü. Neden mi? Çünkü bu benim kişiliğimle ilgili değildi. O sadece gördüklerinden

hoşlanmıştı.

İçimi çektim. "Bu çok saçma Mercier. Kadınlardan gelen teklifleri kaçırıyor olamazsın. Belki kovalamacayı seviyorsun, bilmiyorum ama benimle ilgili bu işin peşini bırakamayacağın kadar özel bir şey yok."

"Benim adım Blake, kullan. Kovalamacadan zevk almıyorum. İstedigime istediğim zaman sahip olmayı severim. Teklif sıkıntısı çekiyor muyum? Hayır. Parası olan hiç kimsenin yoktur. Ama sana zaten söyledim, *seni* istiyorum. Şimdi seni benden alıkoyan şeyin ne olduğunu söyle."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Aslında bu üç şeye indirgenebilir. Bir, benim hakkımda kötü düşünen biriyle yatamayacak kadar kendime saygım var. İki, seni tanımıyorum ve bir yabancıyı becermekle ilgilenmiyorum. Üç, benden hızlı bir atlayıştan fazlasını istemiyorsun - tek gecelik ilişkilere girmem." Ve onda içimdeki alarmları harekete geçiren bir şey vardı.

Kaşlarını kaldırdı. "Hiç tek gecelik ilişki yaşamadın mı?"

"Yaşadım. Kendime onlarla işimin bittiğine dair söz verdim."

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Belirttiğiniz noktaları teker teker ele alacağım. Bir numarayla başlayalım. Senin hakkında kötü bir fikre sahip değilim, Libby Williams'ın çizdiği resim hakkında kötü bir fikre sahibim. Sizi izledim. Sizinle konuştum. Başkalarına seni sordum. Kafamda farklı bir resim oluştu ve bu hoşuma gitti. Hem de çok."

Oh. Peki o zaman.

Öne doğru eğildi. "Dürüst olmak gerekirse, Kensey, beni büyülüyorsun. Hayat sana boktan kartlar dağıtmış, ama acımasız değilsin ve omzunda bir çiple dolaşıyorsun. Seni tonlarca olumsuz şekilde etkileyen bir dizi kötü seçim yapan bir annenin yanında kaldın - senin konumundaki başka biri onu uzun zaman önce terk edebilirdi ve kimse bunun için seni suçlamazdı. Buchanan Tugayı'ndan gördüğün acımasız saçmalıklara rağmen, seni Redwater'dan kovmalarına ya da perişan etmelerine izin vermedin."

Buchanan Tugayı... Bunu sevdim.

"Kesinlikle çok güzelsiniz ama görünüşünüzle oynamıyorsunuz. Fazla makyaj yapmıyorsun. Açıkta bırakan, gurur okşayan ya da göz alıcı bir şey giymiyorsun. Seni sadece Kulüp Evi'nde şık giyinirken gördüm, ama bahse girerim bunu sadece giymeseydin dikkat çekeceğin için yapmışsındır. Uyum sağlamayı seviyorsun, ama bu pek işe yaramıyor, Kensey. Senin gibi görünen biri attığı her adımda dikkat çeker. Eğer seni bu kadar çekici yapan o tanımlanamaz özelliğin olmasaydı

...ulaşılamaz görünür. Elde edilmesi zor. Ulaşılamaz. Bir erkek için çok korkutucu."

Yorum yapmadım ama zaten yapmamı da beklemiyor gibiydi.

"Belirttiğiniz noktalara geri dönelim. İki ve üç numaralara gelince, birbirlerine çok bağlıdırlar. Tanımadığınız insanlarla yatağa girmezsiniz ve tek gecelik bir ilişkiyle hiç ilgilenmezsiniz, bu da temelde bir ilişki istediğiniz anlamına gelir - sadece sıradan olsa bile. Özetle, kişisel olmayan ve gayri resmi bir şey istemezsiniz. Haksız mıyım?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet."

"Yani özetle, benimle kavga etmeyi bırakmanın tek yolu sana tek gecelik bir ilişkiden fazlasını sunmam."

"Özetle," diye kabul ettim, davamı parçalara ayırıp bu kadar basitmiş gibi göstermesine biraz kızmıştım.

Ağzını бүktü. "Ben ilişki kurmam Kensey, sıradan ilişkiler bile. Bağlanma fobim yok. Duygusal olarak bodur değilim. Yulaflarımı ekme evresinde sıkışıp kalmadım. Ama ben gerçekten meşgul bir adamım. İstesem bile sana bir ilişki veremeyeceğimi söyledim; ciddiye dim. Bir ilişkide olmak, birine zaman ayırmak demektir. Bırakın başka birine ayıracak zamanı, kendime ayıracak zamanım bile yok. Size yalan söylemeyeceğim, böyle olmasını seviyorum. Yalnız ya da mutsuz değilim. Hayatımdan bu haliyle memnunum."

Yeterince makul, ancak bu kadar çok çalışmak *zorunda* olduğu için değil de bunu yapmayı *sevdiği* için çalıştığını keşfetmek beni şaşırtmazdı. Onun bir tür işkolik olduğunu kolayca hayal edebilirim. Her halükarda... "O halde, lanetlendiğimizi söyleyebilirim."

"şart değil."

Kaşlarımı çattım. "Sen ilişki kurmazsın, sıradan ilişkiler bile." "Bu doğru."

"Ve soğuk ve gayri resmi bir şey istemiyorum."

Başını salladı. "Çok doğru."

"Bu yüzden nasıl mahvolmadığımızı anlayamıyorum."

Omuz silkti. "Birbirimizle her zaman ortada buluşabiliriz." "Ortası mı var?"

"Bir şeye sahip olmaya karar verdiğinizde her zaman bir ortası vardır. Ve ben sana sahip olmalıyım."

Ses tonundaki kesinlik notasında, geri adım atmayacağını bilmenin baş döndürücü bir yanı vardı. Ve hava çatırdarken ve benim

Vücudum ısındı, kendimi çökmüş hissettim. *Zayıfladığımı* hissettim. Ve boyun eğmeyi ne kadar çok istediğimi fark ettim. Hayatım şu anda o kadar boktandı ki ve o Ricky Tate durumundan o kadar uzaktı ki bu onu temiz bir nefes haline getirdi - inatçı, tehlikeli bir hava, ama yine de.

O anda, onunla -daha doğrusu kendimle- ancak bu kadar uzun süre mücadele edebileceğimi biliyordum. Bir daha tek gecelik ilişkilere girmeyeceğime söz verdikten sonra sonunda pes ettiğimde kendimi zayıf hissedeceğimi ve ikimize de kızacağımı da biliyordum. Gururumu korumak istiyorsam, bunun tek bir yolu vardı... bu sözü bozmak anlamına gelse bile.

"Biliyor musun, bunu müzakere etmekle uğraşmamıza gerek yok," dedim. "Sonuçta, şu anda bir ilişki bile istemezken bana bir ilişki veremeyeceğin için yakınmamın hiçbir mantığı yok." Yapacak çok işim vardı. "Hızlı bir sıçrama eğlenceli olurdu, o yüzden sadece sevişelim."

Tabureden akıcı bir şekilde kalkarken midem altüst oldu. Yavaş ve kasıtlı adımlarla kahvaltı barının etrafından dolanırken yırtıcı bir hayvan gibi görünüyordu. Beni tezgâha yasladı ve bir eliyle çenemi kavrayarak dudaklarını büzdü. "Kontrolü bırakmayı sevmiyorsun, değil mi?" Ağzı kıvrıldı. "Bu işleri ilginçleştirecek." Bir elini iki yanımdaki tezgâha koydu. "Şimdi, sen mecazi anlamda kaçmaya başlamadan önce, şu 'orta' meselesini tartışıyorduk."

Ağzım açık kaldı. "Kaçmıyorum, sana tam olarak istediğin şeyi sunuyorum." "Çünkü er ya da geç bana teslim olacağını biliyorsun ve

ne zaman olacağını kontrol etmek istiyorsun. Şimdi geri çekileceğini, tekmelerini alacağını ve beni bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşündün."

Dişlerimi sıktım. Ne zamandan beri bu kadar şeffaf olmuştum? "Ve sen de kontrolün bende olmasından rahatsız olduğun için beni geri çevireceksin," diye tahmin ettim.

Gülümsemesi neredeyse sempatikti. "Ah, Kensey, benimle asla kontrol sahibi olamazsın." Aksini düşünmemi eğlenceli buluyor gibiydi. "Hızlı bir sikişten çok daha fazlasını istediğim için teklifini kabul etmeyeceğim." Elini atletimin altından geçirdi ve karnımın üzerine koydu; dokunuşuyla karnım titredi. "Seni uzun ve sert bir şekilde becereceğim. Seninle zaman geçireceğim. İçine boşalmadan önce seni tadacağım, ısıracacağım ve yiyip bitireceğim. Bunu şimdi ve burada yapamam. Ama... bu seni benim için boşaltamayacağım anlamına gelmiyor."

"Bekle." Ama o çoktan parmaklarını karnımdan aşıağıya indirmiş ve başparmağını şortumun ve külotumun içine sokmuştu. Başparmağı klitorisimin hemen üzerindeki deriye masaj yaparken kollarını kavradım ve kahretsin, bu o kadar iyi hissettirdi ki titredim. Cinsel kimya, statik elektrik gibi havayı kıvılcımlandırdı ve tenimde küçük yumruların yükselmesine neden oldu. Sıcak elini kolumda gezdirerek karıncalanmayı yatıştırdı.

Diğer eli külotumun içine kaydđ ve beni kavradı. "Bu amđ alacağım, Kensey. Bu konuda hiç hata yapma. Sana sahip olacağım." Elinin topuğunu klitorisime bastırdı ve çaresizce eline karşı sallandım. "İşte iyi bir kız."

Beni öptü ve bu açık bir ateşe yağ atmak gibiydi. İhtiyaç içimde kükredi, hızlı ve sıcak. Tırnaklarımı tenine geçirdim ve onu öperek karşılık verdim. Başparmağını ve parmağını kıvrımlarımı yavaşça açmak için kullandı ve ben bir nefesi ısırdım. Hareket etmedi. Beklentinin verdiği istekle kalçalarını oynatana kadar beni bekletti. Parmağını içime soktu, tam olarak doğru şekilde kıvırdı ve usulca inledim.

Başım geriye düştü, ama eli saçlarımı kavradı ve başımı yukarı çekti. "İyi hissediyor musun, Kensey? İçindeki benim sikim olsaydı ne kadar iyi hissedeceğini hayal et."

Tanrım, bunu istiyordum. Olması gerekenden çok daha fazla istedim.

Parmağını içime sokup çıkarırken dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi. "Benden kaçmaya devam edecek misin, Kensey?" Bir parmağını daha içime soktu, gözlerini gözlerime dikmiş, yalan söylemem için bana meydan okuyordu. Ona karşı koyamayacağımı biliyordum. Artık etmeyeceğimi.

"Hayır," diye homurdandım.

"Neden?"

"Bir anlamı olmazdı."

"Bir anlamı olmazdı," diye kabul etti, gözlerinde bir zafer parıltısı vardı.

Parmakları hızını artırdı, her itişte g noktamı ovuyordu. Bu sırada boynumu öpüyor ve emiyordu; elinin topuğuyla ovuşturduğu klitorisime kadar tüm hisleri hissediyordum.

Kulak mememi ısırdı ve fısıldadı, "Senin canına okuyacağım, Kensey. Şimdi değil ama yakında." Amım parmaklarının etrafında sıkıştı ve kulağıma alçak, derin bir hırıltı çıkardı. "ok, çok yakında." Ve sonra beni tekrar öpmeye başladı. Hayır, öpmek bunun için doğru kelime değildi. Ziyafet çekiyordu, aç ve talepkâr. Sanki benim için aç kalmış gibiydi.

İçimdeki sürtünme, milyonlarca parçaya ayrılacağımı düşünene kadar arttı. Serbest kalmam çok ama çok yakındı. Amımın sıkıştığını ve parmaklarının etrafında çırpındığını hissettim.

Hırladı. "İşte bu, bebeğim. İstedğim şey bu. Ver onu bana. Elimin her yerine boşal." Avucunu klitorisimin üzerine biraz daha sertçe bastırdı ve ben patladım. Ağzı benimkinin üzerine kapandı, her inilti ve sızlanmayı yuttu.

Titriyor ve nefes nefese kalıyordum, yüzüme hafif öpücükler kondururken gözlerimi kapatıyordum... sanki beni yumuşatıyormuş gibi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "İyi misin?" Başımı salladığımda, "İyi. Şimdi, konuştuğumuz konuya geri dönelim. Orta ..."

O anda akıllıca bir konuşma yapabilecek gibi mi görünüyordum? "Elini hareket ettirecek misin?"

İçimdeki parmaklar dönmeye başladı. "Hayır."

Bu bir mesaj gibi görünüyordu; beni daha önce değil, iyi ve hazır olduğunda serbest bırakacağını bilmemi istiyordu. Ama başım hala orgazmımın etkisiyle dönüyordu, bu yüzden tam olarak anlamlandıramıyordum.

"Bence bu işi ikimiz için de yürütebiliriz."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Nasıl?"

"Bu gece işin kaçta bitiyor?"

"Hafta sonları çalışmıyorum." En azından barda.

"Seni almak için saat yedide burada olacağım." Parmaklarını yavaşça içimden çıkardı, amım onları tutmaya çalışarak etraflarında sıkıştığında ağzı memnuniyetle kıvrıldı. Sonra elini külotumdan çıkardı ve kıyafetlerimi düzeltti. "Hazır ol."

"Nereye gitmek için?"

"Yedide söylerim."

"En azından ne giyeceğimi bilmem için bana bir ipucu verin."

"Dışarıda bir gece kulübünde ne giyecek sen onu giy." Beni tekrar öptü, dili ağzımı yaladı ve sonra gitti. Ve ben yalnızdım. Titrek bir elimle yüzümü ovaladım. Kahretsin, az önce ne olmuştu?

Akli dengemi parmaklarımla bozmuştum, olan buydu.

Yalan söylemeyecektim, hiç bu kadar hızlı boşalmamıştım. Yine de daha önce hiç kimse beni bu şekilde ele geçirmemişti. Beni ikna etmemiş, baştan çıkarmamış ya da

dalga geçti. Dikkatli ya da tereddütlü davranmamış, kabul edip etmeyeceğimi beklememişti. Sanki bu onun hakkıymış gibi, emin ve kendinden emin bir şekilde bana dokunmuştu. Neredeyse istediğı cevabı *talep ediyordu*. Bu kadar sert ve hızlı boşalmamın nedenlerinden birinin de bu olduğunu biliyordum. Blake Mercier yönlendirilmeye ya da güvenceye ihtiyaç duyan ya da izin isteyen biri değildi. Bundan hoşlanmamak elde değildi.

Onun yönetimi ele almasından hoşlandığım için kendime kızmaktan da kendimi alamadım. Ama bu konuda kendime zorluk çıkarmamaya karar verdim. Bunun yerine, her şeyi aklımdan çıkaracaktım. Kitabıma dalacaktım.

Cade'in dağınıklığını topladıktan sonra uzun bir duş aldım ve ardından eşofmanlarımı giydim. Dizüstü bilgisayarımı kanepeye yerleştirdim ve bir gün önce üzerinde çalıştığım bölümü tekrar okudum. Sonra kendimi kitabın içine bıraktım. Kendimi o dünyaya kaptırırken diğer her şeyin yok olmasına izin verdim. Daha fazla ayrıntı ve duygu ekleyerek bölümü ete kemiğe büründürdüm ve orada burada bazı düzenlemeler yaptım. Sonra aynı şeyi bir sonraki bölüm için yaptım. Ve bir sonraki bölüme. Ve-

Bir cep telefonu sesiyle kendime geldiğimde aradan üç saat geçmiş olduğunu gördüm. Masadan cep telefonumu aldım ve arayanın Sarah olduğunu gördüm. "Alo," diye cevap verdim.

"Az önce Cade ile konuştum," dedi Sarah. "Bana söylemek istediğın bir şey var mı?"

İç çektim. Lanet olası Cade ve onun koca ağzı. "Blake küpemi geri vermeye geldi."

"Ve? Beni başından savma, Kensey, adamın sabahın köründe bir *küpe* için senin dairene gitmesine *imkan yok*. Ve daha fazlası olmadığı sürece Cade'e ölümcül bir bakış atması da mümkün değil."

Başımı kaşıdım. "Parmaklarıyla beni müthiş bir şekilde orgazm etmiş olabilir."

"Ne? Yok artık! Bu gerçekten harika bir haber." "Müthiş mi?"

"Sana söyledim, adamdan hoşlanıyorum. Ayrıca, vibratöründen başka bir şeyin seni orgazma ulaştırmasının zamanı gelmişti. Şimdi ne olacak? Bana onunla tekrar görüşüğünü söyle."

"Daha sonra dışarı çıkacağız."

"Randevuda mı?" Soru heyecanla cınladı.

"Hayır. Blake kimseyle çıkmaz, gelişigüzel bile. Tek gecelik ilişkilerle ya da kişisel olmayan şeylerle ilgilenmediğimi biliyor. Benimle ortada buluşabileceğı bir yol olduğunu düşünüyor. Beni daha sonra

aydınlatacak."

"Gerçekten mi? Merak ettim. Seni nereye götürüyor?"

"Bilmiyorum. Kulübe giderken ne giyeceksem onu giymemi söyledi." "Clubbing? Hmm. Siyah dantelli, pırlantalı elbiseyi ve dantel-

askılı yüksek topuklu ayakkabılar - kıyafet bileklerinizdeki dövmelele harika gidiyor." Arka planda mırıldanmalar oldu ve Sarah ofladı. "Reed'in bana ihtiyacı var. Sabah beni ara, *her şeyi* duymak istiyorum."

"Yapacağım."

Telefonu kapatmadan önce, "Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığınızdan emin olun," diye uyardı.

Ama zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Geç kaldığımı çok sonra, öğle yemeğini yedikten ve birkaç saat daha çalıştıktan sonra fark ettim. İyi tarafından bakarsak, kitabımın ikinci taslağı tamamlanmıştı. Ama duş almak, hazırlanmak, makyaj yapmak, saçımı kurutmak ve akşam yedi olmadan önce kıyafetlerimi giymek hiç de kolay değildi.

Tam telefonumu, anahtarlarımı, paramı ve rujumu küçük çantama atıyordum ki kapı çaldı. Omuzlarımı dikleştirerek nefesimi verdim ve gözetleme deliğinden dışarı baktım. *Blake*. Elimde çanta, kapıyı açtım. Nefesim boğazımda düğümlendi. Kahretsin, adam koyu kobalt mavisi gömleği ve siyah pantolonuyla yenilebilir görünüyordu. Şehvetli kolonyasından mı yoksa yaydığı feromonlardan mı emin değildim ama bir kızın kendini sarhoş hissetmesi için yeterliydi.

Yoğun gözlerle bana doğru ilerledi ve kişisel alanıma girdi. "Hazırsın. Sana iyice bakmama izin ver." Elini sırtımdan aşağı indirip kışıma dayadı ve sesini yatak odasına indirerek, "Güzel. Gerçekten çok güzel."

Yanaklarım pembeleşti. "Teşekkürler."

Yüzünü boynumun kıvrımına sıkıştırdı. "Hmm. Kokuyorsun iyi."

Kahretsin, bu işte iyiydi. "Sen de öyle."

Başını kaldırdı. "İhtiyacın olan her şey var mı?"

Başımı salladım. "Nereye gidiyoruz?"

"Kasa."

Sanırım beni kendi evlerinden birine götürmesini beklemeliydim. kulüpler. "Tamam, kapıyı kilitleyeyim." Dakikalar sonra Maserati'sine binmiş, Vault'a doğru yol alıyorduk. "Arabayı sen kullanacağına göre içki içmeyi düşünmüyorsun sanırım."

"Ben fazla içmem," dedi Blake. "Gerekirse daha sonra bizi alması için Rossi'yi arayabilirim."

Sonra aramıza bir sessizlik çöktü. Rahatsız edici bir sessizlik değildi. Ama düşünceliydi. Ağırıklıydı. Hava beklentiyle titreşiyordu. Ve ben sadece şunu söylemek zorunda kaldım... "Nasıl bir yol bulabileceğimizi düşündüğünü anlamıyorum."

"Yakında anlayacaksın." Eli hafifçe kalçamı sıktı. "Sadece bekleyin."

Bir süre sonra, nihayet Vault'a vardık. Eğer bu olmasaydı sadece ödeme yapan üyelerin girebildiği gerçeğinden hareketle, içeri girmek için bekleyen uzun bir kuyruk olacağından şüpheleniyordum. Blake otoparka park etmedi. Bitişikteki özel kapalı garaja gitti, bir tuş takımına bir kod girdi ve sonra içeri girdi. Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Blake'e söylemediğim şey, iki yıl önceki soygun girişiminin bir kapalı otoparkta gerçekleştiği idi. Alçak çatılar, dar şeritler ve sonsuz araba sıraları beni daha önce hiç rahatsız etmemişti. Şimdi ise tüm bunlar beni ezilmiş ve kapana kısılmış hissettiriyordu. Savunmasız.

Kendisine ayrılmış bir alana usulca girdi. "Bekle," dedi arabadan kayarak inerken.

Beklemedim. Oradan çıkmam gerekiyordu. Endişemi gizleyerek emniyet kemerimi açtım ve tam kapıma ulaştığında dışarı fırladım.

Azarlayan bir kaş kaldırdı. "Sana beklemeni söylemiştim." "Şimdi mi söyledin? Bak, kendi kapımı kendim açabilirim."

"Şimdi yapabilir misin?" Elimi tuttu ve beni garajın karşısındaki siyah kapıya yönlendirdi. Kartını bir kez okutunca kapı vızıldadı ve bir çıtırtı duyuldu. Blake kapıyı iterek açtı ve beni asansöre giden uzun bir koridora soktu. Gri duvarların arasından müziğin gümbürtüsünü, insanların yuhalayıp şarkı söylediğini ve DJ'in hoparlörden bağırdığını duyabiliyordum.

Elimi bir kez daha tutan Blake beni asansöre götürdü. Kaşlarımı çattım ve "Ofisine falan mı çıkıyoruz?" diye sordum.

"Yukarı çıkmıyoruz," dedi bana, 'aşağı' düğmesine basarak. Ve sonra bodrumda ne olduğu söylentisini hatırladım. Midem altüst oldu.

Metal kapılar açılmadan hemen önce yüksek bir ses duyuldu. Çekincelerime rağmen ayaklarım beni ileriye götürdü ve asansörün tepe ışıklarının parıltısına kaşlarımı çattım. Çalışma panelindeki 'B1' düğmesine bastı ve evet, nabzım çıldırdı.

Söylentilerin ne kadar doğru olduğunu öğrenmek istiyor muydum? Evet, istiyordum, çünkü son derece meraklı bir yaratıktım - bu benim birçok kez çöküşüm olmuştu. Ama burada beni hazırlıksız yakalamıştı ve ben sürprizlerden hoşlanmazdım.

Kendime iyi olacağımı söyledim. Aşağıda sert bir şey olmadığı söyleniyordu. Bazı sapıkça şeyler olsa bile, Blake beni yapmak istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamazdı. Bunu içgüdüsel olarak biliyordum.

"Kendini tamamen düğümlemişsin." Yüzümü avuçladı. "Bırak artık. Güvendesin. Sadece sana bir şey göstermek istiyorum ve açık fikirli olmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Başımı salladım. "Evet."

Yüzü onayla tembelleşti. "Güzel." Beni kapıya doğru çevirdi ve arkamda durarak omuzlarıma masaj yaptı; nefesini enseme hissetmek beni neredeyse ürpertiyordu. Birkaç dakika sonra yumuşak bir zil sesi duyuldu ve ardından parlak kapılar açıldı.

Blake'in eli belimdeyken asansörden çıktım.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Yarı bar, yarı restoran gibi görünen bir yerdeydim. Karanlık duvarlar, siyah mermer zemin ve loş ışıklandırma buraya gizemli bir hava veriyordu. Birinci kattaki gümbür gümbür müzik artık duyulmuyordu. Burada, arka plandaki müzik duygusaldı ve mekâna hâkim değildi, bu yüzden bulaşıkların takırtılarını, sınıfların şingirtılarını ve yumuşak sohbetleri de duyabiliyordum.

Söylentilerin hiç de doğru olmadığı sonucuna varabilirdim ama sonra masalarda oturan, kanepelerde uzanan ya da barın yanında toplanan şık giyimli insanlara daha yakından baktım. Bazılarının güzel elmas yakalar taktığını, diğerlerinin oturan partnerlerinin ayaklarına diz çöktüğünü ve bir kadının bekaret kemeri gibi görünen bir şey taktığını fark ettim. Dahası, gölgeli köşedeki çiftin biraz müstehcen bir şeyler yaptığından oldukça emindim.

Üyelerden birkaçını ünlü olarak tanıdım. Bazıları aktör, model, sporcu ve hatta bir haber sunucusuydu.

Blake dirseğimi kavradı ve beni yarım ay şeklindeki köşe kanepeye yönlendirdi. Daha kışlarımız deriye değmeden genç bir garson ortaya çıktı ve Blake'e utangaç bir şekilde gülümseyerek siparişlerimizi aldı. Benim için sipariş verdiğini umursamayacak kadar etrafı kolaçan etmekle meşguldüm. Ve evet, köşedeki çiftin biraz ön sevişme yaptıklarını doğrulayabildim.

Ayrıca bazı kadınların Blake'e bilmiş, boğucu gülümsemeler attığını fark ettim. Hah. Bundan pek hoşlandığımı söyleyemem.

Blake nazikçe saçımı çekti. "Eee?"

Hâlâ her şeyi anlamaya çalışırken ona bakmadan, "Beklediğim gibi değil," diye cevap verdim.

"Etrafta PVC ya da deri giymiş insanlar olmadığı için mi?" Sesinde bir gülümseme vardı.

"Sayılır."

Tıpkı kabinde olduğu gibi Blake de yüzünü bana dönmek için hafifçe döndü. "Özel fetiş partileri düzenlemek için etkinlik odalarımızı kiralamayı seven bir şirket var. Deri giyimli insanları orada bulabilirsin. Burada, bodrumda ise daha meraklı insanlar var. Onlar istemiyor

kostümler, ortaçağ görünümlü makineler veya çok sert şeyler. Sadece eğlenebilecekleri, deney yapabilecekleri ve benzer düşünen insanlarla tanışabilecekleri güvenli bir yerde olmak istiyorlar. Hatta bazıları burayı subs ve Dominantların birbirlerini bulmaları için bir tür sıcak nokta olarak görüyor. Daha sonra birlikte... daha karanlık otlaklara geçebilirler. Geçmeyebilirler de. Her şey neyi sevdiklerine bağlı."

Geniş alanın uzak tarafındaki bir kapı açıldı ve yüksek sesli müzik kısa süreliğine içeri süzüldü. "Orada ne var?"

"Pek çok şey." Parmağıyla kulağımın kabuğunda gezindi. "Burası salon. Çoğu insan geceye başlarken bir şeyler içmeye ya da yemek yemeye gelir. İşlerini bitirdikten sonra da genellikle oynamaya giderler."

Oyun. Bu kelime omurgamda hoş bir ürperti yarattı. "Ve, ne, sen bir Dominant mısın?"

Kaşları çatıldı. "Hayır. Etiketlerle, güvenli kelimelerle, aksesuarlarla ya da birinin bana 'Efendim' demesiyle ilgilenmiyorum. Ben kontrolü severim. Bunun yanılsamasını istemiyorum. Yatak odasında dominantım ama Dominant değilim. Bir denizaltı istemiyorum."

"BDSM size göre değil çünkü denizaltılar gerçek güce sahip, bu yüzden kontrol sizdeymiş gibi hissettirmiyor?"

"Bir anlamda, evet." Parmaklarını boş boş saçlarımda gezdirdi. "Benim asıl hoşuma giden şey, bana vermek istemeyen biri üzerinde kontrol sahibi olmaktır - benim onu almamla değil, onun istemeyerek vazgeçmesiyle. Bu güçtür. Ama kötüye kullanacağım bir güç değil. Bunu istemiyorum çünkü bundan hastalıklı bir zevk alıyorum. Birinin iradesini ezmek ya da onu değiştirmek istemiyorum."

"Mücadeleyi seviyorsun," diye anladım. "Psikolojik savaş. Kazanmayı seviyorsun." Ve bu beni, bir zamanlar birisinin onu, her zaman kazanmak için savaşmayı arzulayacak kadar güçten mahrum bırakıp bırakmadığını merak etmeye itti.

"Evet," dedi basitçe. Cinselliğini sahipleniyordu ve bunun için ne özür diliyor ne de mazeret gösteriyordu. Bu hoşuma gitti. Hayranlık duydum.

"Tamam. Peki beni neden buraya getirdin?"

Etrafına bir göz attı. "Buradaki insanların çoğunun sadece kulüp sınırları içinde bir ilişkisi var." Çenesini bir koltukta birbirlerine sarılmış, kahkahalar atan sevimli bir çiftte doğru eğdi. "Mesela onları ele alalım. Ne zaman Vault'ta olsalar, kadın onun, erkek de onun. İkisi de buradayken birbirlerinden ayrılmıyorlar. Kasa dışında ayrı hayatlar sürüyorlar ve asla birbirlerine karışmıyorlar. Bu şekilde mutlular."

Kaşlarım kalktı. "Başkalarıyla çıkıyorlar mı?"

Burada mı?"

"Bilmiyorum. Hiç sormadım. Sorduklarından da şüpheliyim, çünkü çok sahiplenici biri." Blake'in ağzı buruştu. "Sanırım nereye varmak istediğimi anlıyorsun."

Evet, anladım. Bahsettiği 'orta' buydu.

"Açık fikirli olacağını söylemiştin, Kensey. Bu çiftlerin çoğunun sahip olduğu düzenleme tipik değil, hayır, ama kötü de değil. Onlara bir bakın. Buraya gelip özel odalardan birinde kaybolmuyorlar. Önce bir şeyler içerler, hatta belki yemek yerler, birbirlerinin arkadaşlığından keyif almak için biraz zaman ayırırlar. Bu, çoğu yatak arkadaşının bekleyebileceğinden daha fazlasıdır ve anlamsız bir ilişkiden çok daha farklıdır."

Bu konuda haklıydı. Dürüst olmak gerekirse, kendimi büyülenmiş ve her şeyin nasıl işlediğini merak ederken buldum. "Kasa *dışındaki* hayatlarını karıştırmıyorlar mı?"

"Çoğu bilmiyor, hayır. Ama her biri diğerinin kirli bir sır olduğunu düşünmüyor. Sapıkça bir sır belki ama kirli bir sır değil. Onlar için burası *onların* yeri. Burası hayatlarında olup biten her şeyden kurtulabilecekleri yer. Burada her şeyi bırakıp kendileri olabilirler. Burada konsantre olmaları gereken tek şey birbirleridir."

Garson kız geldi ve masaya iki kadeh kırmızı şarap koydu. Blake'in başıyla teşekkür etmesi üzerine kızardı.

"Bazı üyeler kariyerlerine odaklanmış durumda," diye devam etti Blake tekrar yalnız kaldığımızda. "Flört oyunlarına ayıracak zamanları yok. Ama onlar da sizin gibi kişisel olmayan bir şey istemiyorlar. Buna bir de cinsel tercihlerinin geleneksel olmadığını eklersek, işe yarayacak bir şey bulmaları daha da zorlaşıyor - özellikle de ünlülerse ve bu tercihlerini gizli tutmak istiyorlarsa."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Ve bu onlar için işe yarıyor mu?"

"Evet ve bence bu bizim için işe yarar. Böyle bir anlaşmayı kabul etmek ikimizin de sorunlarını çözecektir, Kensey. İkimiz de şu anda bir ilişkiye yatırım yapamayız, ama sen de takılmak istemiyorsun. Kullanılmış ve atılmış hissetmek istemiyorsun. Soğuk bir şey istemiyorsun. Sahip oldukları şey sana soğuk mu geliyor?"

Hayır, değildi. Rahatlamış görünüyorlardı. Sanki söylediği gibi, tüm endişelerinden kurtulmuşlardı. Sanırım insanların, partnerinizin yanınızda oturmak yerine ayaklarınızın dibinde diz çökmesine gözlerini kırpmadan bakacakları pek fazla yer yoktu.

"Ve tek gecelik bir ilişkinin seni kesmeyeceğini fark ettim," diye ekledi Blake, sesi derinleşerek. "Sana yapmak istediğim çok fazla şey var."

Yutkundum, yüzüne adeta kazınmış olan ham ihtiyaç karşısında biraz telaşlandım. "Bunu bir ilişki biçimi olarak görmüyor musun?"

"Elimizde olan şey bir anlaşmadır. Sınırlar net olacak. Hayatlarımız bize ait olacaktı. Her birimiz nerede durduğumuzu bilirdik. Ama kişiliksiz olmazdı." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu seninle ortada buluşmak için geleneksel bir yol olmayabilir ama işe yarayacağına inanıyorum."

Bir uzlaşma bulmak için gerçekten çaba gösterdiğini fark ettim. "Eğer evet dersem, *nasıl* olacak? Kurallar nedir?" Kurallarla aram pek iyi değildi.

"Tek kural kendimiz için koyduğumuz kurallar olacaktır."

"Ve bir dereceye kadar sana itaat etmemi mi bekliyorsun?" Bu büyük bir sorun olurdu.

"Senden gözlerini yerde tutmanı, tasma takmanı ya da sadece ben izin verdiğimde konuşmanı istemeyeceğim. Sana söyledim, bir köle istemiyorum. Senden hiçbir şey yapmanı *beklemeyeceğim*. Ama yatak odasında seni kontrol etmeye çalışacak mıyım? Evet, deneyeceğim." Şarabından biraz içti. "Burada insanların yanlış anlamaları önlemek için uydukları belirli bir kıyafet görgü kuralları olduğuna dikkat edin." Bir elini kalçama koyarak bana doğru eğildi, ama gözleri odadaki diğer insanların üzerinde geziniyordu. "Kaç kişinin kırmızı bir şey giydiğini görüyor musun?"

Daha önce fark etmediğim için sinirlenerek etrafıma bakındım. Çok sayıda kırmızı kravat, gömlek, elbise, kuşak ve takı vardı. Bazı insanlar kırmızı çizgili ya da desenli giysiler giyiyordu. "Evet."

"Bu da demek oluyor ki, en azından Kasa'nın sınırları içinde, onlar alındı. Yasak bölge. Kimse onlara saldırmak amacıyla yaklaşmayacak. Sahiplenildiğinizi belirtmek için kırmızı bir şey giymenizi beklerdim. Ben de aynısını yapardım."

"Bu insanlardan bazıları üçlü seks yapıyor gibi görünüyor. Hatta dörtlü."

Belki de sadece gece için bir araya geliyorlardır, bilemiyorum..."

"Benden başka kimse sana dokunamaz," dedi endişemi hissederek.

"Ve senden başka kimseye dokunmazdım."

"Peki ya Kasa'nın dışında olduğumuzda?"

"Bu ayrıcalığın hâlâ geçerli olmasını istiyorum. Daha önce Cade'i dairende gördüğümde hissettiklerimden biliyorum ki seni paylaşmak benim için... zor olurdu."

Buna sevinmişim. Tüm bu 'başkalarıyla görüşmek' meselesi, birine kızmadan üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. "Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım. Burada senin olacağım. Kasanın dışında, hayatım kendime ait olacak. İki dünya birbirine karışmayacak. Ama ikimiz de başkalarıyla çıkmayacağız."

"Bu doğru."

Alt dudağımı endişelendirdim. "Burada ne sıklıkla buluşacağız?" "İstedığımız sıklıkta."

"Bunu bir sır olarak saklamak zorunda mıyım?"

Parmakları kısa bir süreliğine kalçamdaki karalamaya ara verdi. "Sarah'ya söyleyebilir misin demek istiyorsan, evet. Sherry ve Dodger'ın bilmemesini tercih ederim."

"Zaten onlara söylemezdim." Ne Cade'e ne de Clear'a. Hiçbiri anlamazdı. Bana daha değerli olduğumu söylerlerdi. Değerliydim. Ama Blake asla bana daha fazlasını verecek kişi olmayacaktı. Ve bu gerçek midemde bir acıya neden oldu - tehlikeli, beklenmedik ve beni duraklatan bir acı. "Bunu düşünmem gerek."

"Ne düşünmen gerekiyor?" diye sordu, ses tonu şaşırtıcı derecede nazik ve sabırlıydı.

Sadece bunun benim için işe yarayacağından emin olmam gerekiyordu. Bu tür bir anlaşmanın ona neden çekici geldiğini anlayabiliyordum. Tüm enerjisini kendi hayatına veriyordu. Bir ilişki, bu hayat üzerinde sahip olduğu kontrolün bir kısmından vazgeçmesi anlamına gelecekti ve Blake'in herhangi birinden vazgeçmekte zorlandığı açıktı. Dikkate alması gereken başka bir fikirler, rutinler ve yükümlülükler dizisi istemiyordu.

Sorumluluk ya da bağ istemedim. Ve eğer bunu kabul edersem, bu konuda iyi olmam gerekecekti. Şu anda öyleydim. Ama bu değişirse, bu 'anlaşma' gururumu yiyip bitirecek ve beni incitecekti.

"Eğer soruların varsa, Kensey, sadece sor."

Bir tane vardı. "Buradaki bazı kadınların size bakışlarından, kendinizi şımarttığınızı söyleyebilirim. Burada kaç kişiyle birlikte oldunuz?"

"Yok."

Gözlerimi kırptım. "Hiç mi? Neden olmasın? Yani, sen bir erkeksin." Oldukça seksi bir erkek. "Erkekler karşılıksız seksten hoşlanırlar."

"Doğru tahmin ettiğiniz gibi, kendimi şımarttım. Bazen karşılıksız seks yapıyordum ama hiçbir kadının üzerinde hak iddia etmedim çünkü istemiyordum. Ayrıca, çoğu bir Dom istiyordu; ben bir Dom olmak istemiyorum. Ben sadece kontrolü seviyorum."

Bardağımdan bir yudum daha aldım. "Hiç gerçek bir ilişkin oldu mu?"

Yüzü karardı. "Hayır." "Bu bir yalandı."

İnkâr etmedi. Ayrıca en ufak bir özür diler gibi de görünmüyordu. Yalan söylüyorsun.

"Sizden karanlık sırlarınızı paylaşmanızı ya da ruhunuzu açmanızı beklemiyorum. Ama benim gibi Bu sabah sana söyledim, bir yabancıyla yatmakla ilgilenmiyorum."

Uzun bir süre sonra omuz silkti. "Gerçek bir ilişki sayılması için çok gençtim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etti. "Ne kadar genç?"

Çenesi sertleşti. "On yedi." Yani *yasadışı olarak* genç değil, iyi.

Sıcak elini uyluğumun üzerinde biraz daha kaydırды. "Anlat bana Cade."

"Çocukluğumuzdan beri yakın arkadaşız. Biz çıkarken yaklaşık bir yıl boyunca lisedeydik."

"Ama o zamandan beri birlikte yatıyorsunuz, değil mi?"

Koltuğumda kıpırdandım. "Birkaç rastgele karşılaşma oldu." Sarhoşken ya da yalnızken.

"En son ne zaman oldu?"

"Dört yıl önce." Kendime bir daha tek gecelik ilişki yaşamayacağıma söz vermeden önce.
duruyor.

"Dün gece senin evine seks için mi gitti?" Karanlık bir kenar vardı O sözlerde tüylerimi diken diken eden bir şey vardı.

"Hayır." Mekânın diğer tarafındaki kapı açıldığında salona yine müzik sesi doldu. "Cidden, orada ne var?"

Dudakları seğirdi. "Çok meraklıyım." Şarabını yudumladı. "Özel odalar ve kubbe."

Başımı hafifçe eğdim. "Kubbe mi?"

"Geniş bir dans pisti." Bardağını boşalttı ve masanın üzerine koydu. "Sana bir tur attırayım." Ayağa kalkarak bana elini uzattı.

"Gel."

Yarı boş bardağımı bırakıp elimi onunkine koydum ve beni salonun diğer ucuna götürmesine izin verdim. İnsanlar ona doğru başlarını salladı ya da selamlamak için kadehlerini kaldırdı. Gözlerini kaçırarak kapıya odaklandım.

Blake kapıyı açtı ve beni uzun, loş bir koridora götürdü. Sıra sıra dizilmiş kapılara bakarak, "Sanırım bunlar özel odalar," dedim.

"Birçoğu temalı." Gözlerimi kırptım. "Temalı mı?"

Kalçalarımı kavrayarak beni kendine çekti. "Diyelim ki fantezin bir kütüphanede sevişmek. Bunu karşılayacak bir oda var. Ya da belki umumi bir tuvalette sevişmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorsun. Ona da hitap eden bir oda var."

Vay canına. Bu biraz ... havalıydı. Hayal gücüm cidden etkilenmişti. "Başka hangi fantezilere hitap ediyorsunuz?"

Parmağının ucuyla alt dudağımı sıyırdı. "Eğer teklifime evet dersen, öğreneceksin."

Koridorun en sonunda bir dizi süslü kapı vardı. Camın arkasından flaş ışıklarının yanıp söndüğünü görebiliyordum. Müziğin sesi kısılmıştı ama yine de yüksekti. "Sanırım burası kubbe."

"Öyle."

"İçini görmek istiyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Olabileceğini düşünmüştüm. Bu kadar meraklı olman benim işime yarıyor." Parmaklarımızı birbirine geçirerek bana koridorda rehberlik etti. Bazı insanlar orada burada oyalanıyordu. Hepsi Blake'i selamladı ama Blake adımlarını kesmedi ya da onlara kısa bir baş sallamadan başka bir karşılık vermedi. Sonunda cam kapılara ulaştığımızda beni nazikçe içeri yönlendirdi.

Kubbe büyük bir balo salonunu andırıyordu. Siyah mermer duvarlar, bana bir satranç tahtasını düşündüren kareli zemin kadar parlaktı. Kırmızı kadife perdeler sahte Fransız pencerelerini çerçeveliyor ve tavandan güzel katmanlı avizeler sarkıyordu.

Salon doluydu. İnsanlar şarkı söylüyor, dans ediyor ve kükrüyordu. Diğerleri yivli sütunlara yaslandı ya da uzun aynaların yanındaki küçük kemerli oyuklarda durdu.

Blake'in ağzı kulağımı sıyırdı. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence gerçekten çok etkileyici." İki tane daha süslü kapı olduğunu fark edince, "Bunlar nereye açılıyor?" diye sordum.

"Daha özel odalara. Sanırım kubbenin bodrumun kalbi olduğunu söyleyebiliriz." Parmaklarımızı tekrar birleştirdi ve beni kalabalığın arasından en solumuzdaki kapıya doğru çekti. Başka bir koridora adım attığımızda, "Bize standart odalardan birini ayırttım," dedi.

Zorba bir kaşımı kaldırdım. "Kendinden çok eminsin, ha?"

"Hayır. Umutluyum." Sonunda durdu ve anahtar kartıyla bir kapının kilidini açtı. Gözleri benimkilerde, kapının açılmasına izin verdi ama beni içeri sokmadı. Anladığım kadarıyla seçimi bana bırakıyordu.

Korkak değilim, yemyeşil bir halıya basarak içeri girdim. En-suite banyolu lüks bir otel süitine benziyordu. Balkon kapıları ve kahve ikramları bile vardı. Cidden, bir otelde olduğuma inanabilirdim.

"Sana düşünecek çok şey verdim," dedi Blake, odanın ortasına doğru ilerleyerek. "Bunu biliyorum. Sana teklif ettiğim şeyin romantik bir yanı yok, bunu da biliyorum. Ama bunu bir dene, Kensey."

Yanağımın içini ısırđım. Kesinlikle romantik bir yanı yoktu ama romantizmle aram hiç iyi olmamıştı. Bana kalpler ve gökkuşakları sunmamasına aldırmadım. Ama bu kadar tuhaf bir 'anlaşma' yapacağımı tahmin etmemiştim.

Bunun uzun süreceğinden şüpheliydim-Blake Mercier bana kolay sıkılan biri gibi gelmişti. Bu, sürdüğü sürece tadını çıkaramayacağım anlamına gelmiyordu, değil mi? Ama denemek için yeterince cesur muydum?

Emin olduğum tek şey, şu anda bu odadan çıkıp gidersem, aramızdaki seksin vaat edilen tüm o kimya kadar iyi olup olmadığını her zaman merak edeceğimdi. Kalır ve teklifini kabul edersem, daha sonra süper eğlenceli anılarla uzaklaşacaktım - bunun ne zararı vardı?

Elleri yüzümü çevreledi. "Seni tereddüt ettiren ne? Bana ne olduğunu söyleyene kadar bunu ortadan kaldıramam."

İçimi çektim. "Beni geride tutan tek bir şey var, ama bunun senin çözebileceğin bir şey olduğundan emin değilim. Yani, bu büyük bir sorun."

"Dene beni."

"Gerçek şu ki... üyelik ücretini karşılayabileceğimden gerçekten şüpheliyim."

Teslimiyetimi hissederek gülümsedi ve parmaklarının ucunu kolumda gezdirdi. "Sizin için ücret yok." Çantamı aldı ve masanın üzerine bıraktı. "Kulübün sahibine ait olmanın getirdiği avantajlar var."

"Ait olmak mı?"

Ses tonumdaki meydan okuma notasıyla gözleri parladı. O gözlerin ardında bir yoğunluk toplandı ve hava gerildi. Bir elini boğazıma doladı. "Buradayken sana sahibim," dedi sakince ama ipeksi bir tehditle. "Kasa'nın kapısından adımını attığın andan itibaren benimsin. Anladın mı?"

Karşı gelme eğilimimle savaşıarak, isteksizce başımı salladım. "Anladığını söyle."

"Anlıyorum," diye ısırdım.

"Bunu sakın unutma." Çenemi tuttu ve ağzımı kendine doğru çekerek dilini içeri soktu. Öpücük sert, ıslak ve sertti. Dilini emdim, bunun onun sikini emdiğimi hayal etmesine neden olacağını biliyordum.

Saçlarımı atkuyruğu yaptı ve başımı geriye attı. "Sikmek istemeden ağzına bakamıyorum. Ona sahip olacağım. Sana bir sürü şey yapacağım. Seni becereceğim. Alay edeceğim. Seni kullanırım. Ama seni asla incitmeyeceğim." Sonra beni tekrar öpmeye başladı. Daha sert. Daha derinden. Neredeyse diliyle ağzımı sikiyordu.

Fermuarını açmak için elimi aşağı kaydırdım ama bileklerimi arkamdan tuttu ve başını salladı. Kaşlarımı çatarak kıpırdandım, özgür olmak için mücadele ettim. Tek kelime etmedi; sadece beni izledi, mücadele etmeme izin verdi, bana ne kadar güçlü olduğunu gösterdi... ve kontrolün bende olmadığı mesajını verdi.

Sonunda çırpınmayı bıraktım ve hırladım, "Bırak beni, pislik." Bıraktı ama zafer kazanmış gibi hissetmedim çünkü ağzı, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir gülümsemeye dönüşmüştü. Avını inceleyen bir yırtıcı gibi etrafımda dönmeye başladı. Bana yavru bir ceylanla oynayan bir orman kedisini düşündürdü; sırf onu eğlendirmek ve ne yapacağını görmek için serbest bırakıyor, istediği zaman tekrar yakalayabileceğinden emin oluyordu.

"Ne düşünüyorsunuz biliyor musun, Kensey?" "Ne?"

"Sanırım meydan okuma senin iliklerinde var." Önümde durmak için hareket etti ve elbisemin yan fermuarını indirdi. "Ve bence ..." İnce askıları omuzlarımdan üzerinden çekti ve elbisenin ayaklarımdan dibine dökülmesine izin verdi. Siyah, dantelli sütyenden taşan göğüslerime bakarken gözleri parlıyordu. "Sanırım seni alıştırmak hoşuma gidecek."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Beni içeri mi alıyorsun?"

"Ruhunu kırmak değil. Bana körü körüne itaat etmen için seni eğitmiyorum." Burnunu benimkine sürttü. "Güvenini kazanmak. Bunu görmeni sağlamak"

Benimle güvendesin. O ürkeklikten kurtuluyorum." Sütyenimin ön kancasını açtı, kuplarını kenara itti ve ellerini göğüslerimle doldurdu. Onları iyi bir şekilde acıtacak kadar sert sıktağında inledim. "Olağüstü bir vücudun var, Kensey."

Eğildi ve bir meme ucunu sıcak ağzına aldı. Her çekişi doğrudan klitorisime vuruyor gibiydi ve amımda yavaş bir yanma başladı. Bu yüzden bacaklarımı daha da açtağında şikayet etmedim. Sadece duyumların tadını çıkarmak için kendime izin verdim.

Parmaklarının sütyenimin askılarını kollarımdan aşaağı çektiğini hissettim. Sütyen bileklerimin derisine batana kadar çekiştirip durduğunu hissettim... ve sonra kayışları arkamdan bağlamak için kullandığını fark ettim. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen-"

"Şşş. Sakin ol." Dişlerini meme ucumun üzerinde gezdirdi ve keskin bir ısırık verdi. "Düşünme. Mücadele etme. Sadece sana ne yaptığımı hisset." Meme uçlarım kızarana ve zevkten/acıdan zonklayana kadar yalama, ısırma ve emme arasında gidip gelerek işkence etti. Aynı zamanda, elleri ulaşabildiğı her şeyi okşadı, şekillendirdi ve kavradı ... amım hariç.

"Beni sikip atacağını söylemiştin," diye hatırlattım ona, sesim Titrek.

"Ve yapacağım. Önce yeni satın aldığım kişiyle tanışacağım." Yavaşça çömelirken emici ısırık izleri bıraktı. "Peki, burada neyimiz var?"

Uyluklarımın üstündeki dövmelele iyice baktığını fark edince utançtan kızardım. Jartiyerler Fransız dantelli bilek kelepçelerimle uyumluydu. Ayrıca kırmızı ince bir kurdele ve inciler sarkıyordu.

Dilini bir jartiyerin üzerinde dans ettirdi. "Hmmm."

"Kafam iyiydi." İşte bu yüzden o zaman iyi bir fikir gibi görünmüştü.

"Sıvalı mı?" Dili diğer jartiyerin üzerinde gezindi. "Onları seviyorum." En azından biri beğenmişti.

"İslandın mı, Kensey?" diye sordu, sesi derin ve baskındı. "Hadi öğrenelim, olur mu?" Külotumun yan fiyonkunu çözdü ve düşerken mırıldandı.

Elleri ayak bileklerimin etrafından kıvrılıp yukarı doğru kıvrılarak üst baldırlarımda durduğunda dudağımı ısırdım. "Blake-" Başparmağını kıvrımlarımın arasından geçirip klitorisimi ovarken neredeyse sarsılacaktım.

"Bu amı yiyeceğim, Kensey." Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirerek ona daha iyi erişim sağladı. "Ama boşalmayacaksın. Ben söyleyene kadar olmaz."

Tam bir piçti. Dili kıvrımlarımın arasından kayarak klitorisimin üzerinden geçerken nefesim kesildi. Kalçalarım titredi ve bileklerimi bağlayan sütyene karşı mücadele ettim, denge için kollarıma ihtiyacım vardı. Ama kurtulamıyordum ve ya yaptığı şeyi durdurmam ya da beni tutması için ona güvenmem gerektiğini biliyordum. Çok fazla düşünmeden çırpınmayı bıraktım ve sakinleştirici bir nefes aldım.

"Aferin kızıma."

Ağzıyla amımı harap ederken, tadını çıkarmaya kararlı olduğu bir lezzetmiş gibi yalayıp ısıtırken gözlerim kapandı. Ve zeki dili klitorisimin üzerinde çalışmaya başladığında, etrafında dönüp durduğunda, amım titremeye başladı. Böyle devam ederse uzun süre dayanamayacaktım.

"Blake." Bu bir uyarıydı. Ya beni duymadı ya da sınırlarımı zorlamak istedi çünkü klitorisimi emdi. Kalçalarım titredi, dizlerim sarsıldı... ve ağzı kayboldu. Neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlayacaktım. "Kahretsin, Blake!" Keskin dişleri iç uyluğuma battı. "Ah! Bu ne içindi?"

"Mülkümü işaretliyorum."

Mülkiyet mi? Ayağa kalkıp soyunmak için o anı seçmemiş olsaydı birkaç hakaret savurabilirdim. Kahretsin, çok lezzetli bir görüntüsü vardı. Geniş omuzlar, kement gibi kaslar, yontulmuş karın kasları ve daha önce aldığım tüm penislerden daha uzun ve kalın bir penis. Ayrıca sol tarafında, içten içe irkilmeme neden olan kocaman, soluk bir çürük vardı.

Bir hırıltıyla saçlarımdan bir tutam yakaladı ve beni kendine çekti. "Tadının ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Beni öptü, dili ağzıma girip benimkini okşadı. Onu tüm gücümle öperken ensesinden kavradım ve-

Döndürölüp yatağa yatırıldığımda gözlerimi kırptım; yanağım yatağa değiyordu, bileklerim hâlâ arkamdan bağlıydı. İki parmak içime sokuldu ve inledim.

"Siktir, bebeğim, sırlıslıkla olmuşsun." Diğer eliyle kıcımı avuçlayıp sıkarken parmaklarını yavaşça pompaladı. İtişlerine karşı koymak için kalçalarımı geriye attım, bu da bana hafif bir şaplak kazandırdı. "Ne kadar güzel bir kıç," dedi Blake. Bir parmağının ucuyla oradaki tomurcuğun üzerinde fısıldadı. "Buraya hiç yarak soktun mu?"

Yutkundum. "Sadece parmaklar."

"Bunlar Cade'in parmakları mıydı?"

Yüzümü buruşturdum. "Şu anda diğer erkekler hakkında konuşmak istemiyorum." Blake parmaklarını uyarırcasına kalçama geçirdi.

"Onlar onun muydu?"

Acının ısırmasıyla tısladım. "Evet."

"Ama kışını sikmesine izin vermedin?"

"Hayır."

"Bana izin vereceksin." Parmakları sanki sözlerini noktalamak istercesine daha sert ve daha hızlı pompalıyordu. Tanrım, boşalmaya o kadar ihtiyacım vardı ki komik bile değildi. Karnımdaki gerilim azaldı ve amım bir kez daha titremeye başladı. Ve sonra durdu.

Şok edici bir şekilde ağlamak üzereyken başımı yatağa vurdum. "Sen lanet olası bir pisliksin, Mercier!" Bir paketin hisırtısını duydum, prezervatifi nereden aldığını merak ettim ama umurumda bile değildi. Tek istediğim onun sikini tekmelemektir.

Doğrulmaya çalıştım ama bir elini enseme koydu ve beni orada tuttu. Yine de mücadele ettim. Kıvrandım, kıvrandım ve küfrettim. Ama bileklerim bağlıyken ve onun alt bedeni beni yatağa sabitlemişken kalkamadım.

Nefes nefese kaldım; kızgın, azgın ve teslim olmuş bir halde. Enseme tutan eli oradaki kaslara masaj yaparak beni ödüllendirdi. Sonunda gevşediğimde, vücudunu benimkinin üzerine koydu, ağırlığını bana vererek beni hapsetti.

Saçlarımı yumruklayan Blake başımı yana çekti ve sonra kulağıma doğru alçak sesle hırladı. "Seni becermemi ne kadar çok istiyorsun?"

Hırladım. "O kadar kötü ki, gözünü oyarsan Yapma."

Ağzının boynuma doğru kıvrıldığını hissettim. "Bunu yapmakta zorlanacaksın hemen şimdi."

Aletin başının amıma girip beni gererek açtığını hissettiğimde nefesim kesildi. Tanrım, çok kalındı. Hareket etmedi. Konuşmadı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. "Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Bana sahibinin kim olduğunu söyle."

Gözlerimi sıkarak kapattım. Kulüpte olduğumuz her an onun olacağımı çoktan kabul ettiğim için bunu yüksek sesle söylemekte zorlanmam aptalcaydı. Hatta bir parçam bu sahiplenmeden hoşlanıyordu. Yine de ona karşı gelme içgüdümü bastırmak zordu.

"Kensey. Kontrolü bırakmanın seni üzdüğünü biliyorum. Ona tutunmak zorunda olduğunu hissettiğini biliyorum. Ama yapmayacaksın.

Burada değil. Benimleyken değil. Burada, seni ona tutunmaya iten Şeylerin
hiçbirinin önemi yok. Burada, sen sadece ben var olabileyim diye varsın.

Siktir git." Dişlerini sertçe omzumun arkasına geçirdi. "Şimdi, senin sahibin kim?"

"Sen."

Yavaşça sikinin bir santimini bana yedirerek beni daha da gerdi. "Bu kulüpte biri sana yaklaşırsa, ona senin sahibinin kim olduğunu söylersin?"

"Sen."

Beni bir santim daha besledi ve yemin ederim içimi dolduran cüssesinin baskısından patlayacağımı sandım. "Tam olarak ne söyleyeceksin, Kensey?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Blake bana sahip."

Bir onay hırıltısı çıkararak, usulca derinlere doğru itti. "İşte bu, sikimi al." İç duvarlarım açgözlü ve sahiplenici bir şekilde ona sıkıca kenetlenirken yemin etti. Boynumu emerek sikini bükte. "Bu am artık benim, Kensey. Başka kimse yaklaşamaz. Anlaşıldı mı?" Dişleri omzumu tekrar sıyırdı, tartışmamam için beni uyardı.

"Evet," dedim. Ve sonra acımasızca içime girip çıkmaya başladı. Hırıltıları ve homurtuları benim hırıltılı inlemelerime ve etin ete çarpma sesine karışıyordu. Parmakları kığımın yanaklarını morartacak kadar sertti ama umurumda değildi. Tek istediğim daha fazlasıydı. Orgazmım artık çok yakındı ama aynı zamanda ulaşamayacağım bir yerdeydi. Yemin ederim neredeyse tadını alabiliyordum. "Daha sert."

Blake onun yerine hızını yavaşlattı. "Gelmene neden izin vereyim? Bunun iyi bir nedeni olmalı."

Bir kez daha piçlik yapmasını umursamayacak kadar kendinden geçmişken, zihinsel olarak bir şeyler bulmaya çabaladım. "Beni ayakta tutman için sana güvendim."

"Hmm, haklısın, yaptın." Bileklerimi serbest bıraktı ve sütyenimi bir kenara attı. "Bana güvenmek bir ödülü hak ediyor." Çekildi, beni ters çevirdi ve yatağın daha yukarısına fırlattı. "Bacaklarını iyice aç, Kensey. Şimdi." Bunu yaptığımda, kalçalarımın arasına diz çöktü, bacaklarımı omuzlarına bağladı ve sonra eve çarptı.

Sırtım eğildi ve bir dayanağa ihtiyaç duyarak saçlarını tuttum. Sonra beni yatağa bastırıp tekrar sikmeye başladı. Her hamlesi sert, vahşi ve derindi -Tanrım, o kadar derindi ki, mutluluk verici bir ıstıraptı.

Blake kaygan kıvrımlarımı ayırarak klitorisimi sikinin her darbesine maruz bıraktı. "Gel."

Tek gereken buydu. Beyaz sıcak zevk beni sular altında bıraktı, omurgamı kavislendirdi ve sessiz bir çığlıkla parçalandım. Amcığımın etrafında sıkıştı

şışen ve zonklayan horoz. Boynuma doğru homurdanan Blake bir, iki kez daha sertçe vurdu ve sonra patlayarak derinlere daldı.

Sersemlemiş ve artçı şoklarla titrerken, Blake dakikalar sonra yumuşak bir öpücükle içimden çıkarken neredeyse inleyecektim. Manzaranın tadını çıkarmaya odaklanmışken, banyoya doğru ilerleyişini izledim -kondomu atacağından hiç şüphem yoktu- ve bir başka kocaman çürüğü görünce irkildim; bu seferki sırtının alt kısmında, beline yakın bir yerdeydi. Solmaya başlamıştı ama hâlâ büyüktü.

"Bu çürükler de ne?" Yan döndüğümde sesim biraz bulanık çıkmıştı.

Yatağa tırmanana kadar cevap vermedi. "PT'mle Krav Maga ve dövüş sanatları yapıyorum. Kendini tutmuyor." Parmaklarıyla kollarımı, omuzlarımı, göğüslerimi ve karnımı izlemeye ve okşamaya başladı. Gözleri elinin izlediği yolu takip ediyordu, sanki... bir şeye hayret ediyormuş gibi.

"Tenini seviyorum," dedi. "Yumuşak. Pürüzsüz. Kusursuz." Ağzımın köşesini öptü ve yara izimden ağzımın diğer köşesine kadar yalayarak ilerledi. "İyi misin?"

"Biraz ağrım var ama onun dışında iyiyim."

Gözleri parlıyordu. "Kızgın olman hoşuma gidiyor." Parmaklarını şişmiş kıvrımlarımın üzerinde hafifçe gezdirdi. "Tenin burada daha da yumuşak." Bakışları tam olarak adlandıramadığım bir şeyle parladı ve sonra ifadesi ciddileşti.

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Hâlâ kıvrımlarımı okşarken, "Eğer Cade bir daha gecenin bir yarısı senin evine gelirse, onu gönder" dedi.

Gözlerimi kırptım, bir an sessiz kaldım. "Pardon?"

"Kanepede olsun ya da olmasın, geceyi dairenizde geçirmesini istemiyorum."

"Ama o-"

"Sana bir arkadaşımın - eskiden seviştiğim bir arkadaşımın - bazen gecenin bir yarısı evime gelip kaldığını söylesem, bunu sorun eder miydin?"

Bu fikir midemi bulandırdı, biraz da rahatsız ediciydi. "Şey, hayır."

Blake'in gözleri biraz yumuşadı ama yüzü sertliğini koruyordu ve bana bu konuda geri adım atmayacağını söylüyordu. Eliyle amımı sıkıca kavradı.

"Eğer Cade senin dairene gelirse, ona bir taksi çağır ya da onu eve bırak. Tamam mı?"

İçimi çektim. "Tamam."

Gözleri şimdi memnuniyetten durgunlaşmıştı, ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Aferin kızıma."

"Değilim, biliyorsun."

"Ne?"

"İyi bir kız."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Benim için öylesin."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Hey, Kensey!"

Kaskları rafa yeniden yerleştirirken duraksayarak Henry'ye kaşlarımı kaldırdım, ne olacağını biliyordum.

"Annen o kadar şişman ki, onu telefon kulübesinden çıkarmanın tek yolu kalçalarını yağlamak ve sokağa bir Twinkie atmak!"

Barda kahkahalar çınladı ve ben gözlerimi devirdim. "Yo mama şakaları eski ve fazla kullanılıyor, Henry-tıpkı annen gibi!"

Elini göğsüne götürdü. "Ho, ho, ho- yaydan bir atış."

Gülümseyerek başımı salladım. Ama Sarah'nın eli aniden kolumun üst kısmına dolanıp beni ileri doğru yürüttüğünde bu gülümseme kaş çatmaya dönüştü.

"Anne, şimdi mola veriyoruz," diye ilan etti. Barda duran

Sherry kaşlarını çatarak bize baktı. "Pekâlâ."

Sarah beni dinlenme odasına götürüp kapıyı kapatana kadar bir daha konuşmadı. "Cumartesi günü Blake'le ne olduğunu bilmek istiyorum. Hadi ama, dün beni arayıp bilgi vermen *gerekiyordu*. Sonra bu sabah bana molaya çıktığımızda anlatacağına söz verdin ve artık bu belirsizliğe dayanamıyorum. Dökül, kadın, dökül."

Alışkanlıktan dolayı dolabımdan cep telefonumu alarak masaya yerleştim. O benim karşımdaki koltuğa oturduğunda, e-postalarımı kontrol ederken ona Cumartesi günü gelişen olayları anlattım. Smith'ten hiç mesaj gelmemişti. Bu rahatlatıcıydı, çünkü ondan haber almak istemiyoordum. Ama aynı zamanda sinir bozucuydu, çünkü acele etmesini ve oynadığı oyunun sonuna gelmesini istiyordum - bu boku ne kadar uzatırsa hayatımdan o kadar çok zaman çalacaktı.

Bodrumla ilgili hikâyemi bitirdiğimde Sarah'nın ağzı açık kaldı.

"Tanrım, Kensey, beni bu kulübe sokmalısın."

"Ne?"

"Hadi ama, sadece bir kez. *Lütfen*."

"Blake dışında, sanırım oradaki erkeklerin çoğu BDSM yaşam tarzına ilgi duyuyor."

"Evet, anladım."

Kollarımı kavuşturdum ve şaşkınlıkla ona baktım. Benimle dalga geçmesini, gülmesini ve sorularla dolu olmasını bekliyordum. Ama bunu beklemiyordum. "BDSM ile ilgilendiğini düşünmemiştim."

Omuz silkti. "Merak ediyorum. Motorcu kampının yakınında bir BDSM kulübü var ama oraya girmeye korkuyorum. Nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yok ve nasıl bir şey olduğunu anlamak için içeri girmemi sorun edip etmeyeceklerini de bilmiyorum. Vault'un bodrum katı benim için mükemmel. Güvenli ve eğlenceli bir yer, bu yaşam tarzının bir parçası olan insanlarla konuşabileceğim ve bu tür şeylerin gerçekten bana göre olup olmadığını öğrenebileceğim bir yer."

Hâlâ şaşkınlıkla başımı salladım. "Bundan daha önce hiç bahsetmediğine inanamıyorum. Pek de özel bir insan sayılmazsın."

"Sıradan bir köle falan değilim. Sadece ilgileniyorum ama bu konuda ne hissettiğimi henüz bilmiyorum." Dirseğini masaya dayayan Sarah çenesini elinin üzerine koydu. "Blake'i bir daha ne zaman göreceksin?"

"Beni bu hafta sonu arayacağını söyledi." Cumartesi gecesinin tekrarlanmasını dört gözle bekliyordum. Zaman zaman talepkâr bir piç olsa da adamın yatakta çok iyi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

"Güzel," dedi Sarah. "O zaman ona bir ara oraya gitmemin sorun olup olmayacağını sorabilirsin."

İçimi çektim. "Buna izin vereceğinden emin değilim. Bu 'sadece üyelere özel' bir şey." "Tüm kulüp sadece üyelere açık. "Kulübe geri dönebileceğimizi söyledi.

Kulüp Evi," diye işaret etti. "Orası da sadece üyelere açık."

"Ve bunun senin için yeterli bir iyilik olduğunu düşünebilir. Ayrıca, iki yer birbirinden çok farklı."

"Sadece ona soracağını söyle.

Lütfen." Ellerimi kaldırdım. "Ona soracağım."

"Ve lütfen kubbenin fotoğraflarını çektiğinizi söyleyin. En azından neye benzediğini görmek isterim." Muhtemelen resim albümümü kontrol etmek için telefonumu kaptı. "Blake'in çıplak bir fotoğrafı daha da iyi olurdu."

Kıkırdadım. "Evet, ben de gecemi böyle geçirdim, fotoğraf çekerek."

Başparmağı ekranda durakladı ve kaşları birbirine yaklaştı.

"Huh."

"Ne?"

Omuz silkti. "Ben sadece bir kadının fotoğrafını çekmenin garip olduğunu düşünüyorum."

Masanda bir fincan kahve. Ama sen hiçbir zaman normal olmadın."

Kaşlarımı çattım. "Bir bakayım." Resme baktım ve tüylerim diken diken oldu. "Bunu ben çekmedim."

"Yapmadın mı?"

"Hayır." Fotoğrafın çekildiği tarihi kontrol ettim. Cuma günü. "Belki de Cade'dir. Cuma gecesi evime geldi." Ama Kulüp Evi'nde telefonum yanımdaydı, değil mi? Emin olamazdım.

"Hayır, pencereden parlayan güneşi görebilirsiniz. Bu gündüz çekildi."

Haklıydı. Sonra aklıma geldi... "Cuma günü isteyken telefonumu yanlışlıkla evde unutmuşum."

"Emin misin?"

"Evet. Hatırlıyorum çünkü not defteri uygulamama bazı fikirler not etmek istemiştım, bu yüzden telefonumu evde bıraktığım için kendime kızmıştım. O gün işte kesinlikle yanımda değildi." Geriye fotoğrafın nasıl ortaya çıktığına dair tek bir açıklama kalıyordu; içimi kıpır kıpır eden ve omurgamda buz gibi bir parmağın dolaşmasına neden olan bir açıklama. "Biri evime zorla girmiş Sarah," dedim şaşkınlık ve ürpertiyle. "Biri daireme girdi, kendine bir fincan kahve yaptı, bunu kanıtlamak için bir fotoğraf çekti ve sonra gitti."

Sarah'nın rengi soldu. "Yine de Cade yapmış olabilir. Evinizin anahtarı onda var ve sizi korkutacağını düşünmeden böyle aptalca bir şey yapacak kadar tuhaf biri - Smith'i bilmiyor."

Emin olmanın tek bir yolu vardı. Dinlenme odasından çıktım ve Sherry'nin sorgulayan bakışlarını görmezden gelerek bardan dışarı çıktım. Cade'i CCC'nin içinde buldum, bir yandan radyoda şarkı söylüyor bir yandan da sert bir bisiklet üzerinde çalışıyordu. Ona telefonumu gösterdim. "Cade, bu fotoğrafı sen mi çektin?"

Kaşları çatıldı. "Ne?" "Bunu sen mi aldın?"

Fotoğrafa baktı ve kaşları daha da çatıldı. "Hayır. Neden bir fincan kahvenin fotoğrafını çekeyim ki? Kim neden çeksin ki?"

Bandit'i okşayan Sarah ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundum. Cade usulca ayağa kalktı. "Sorun nedir?"

Yüzümdeki tüm duyguları sildim. "Hiçbir şey. Güzel bisiklet. Kimin Bu mu?"

Bir kedi kadar kolay dikkati dağılan Cade, bisiklet ve onun hakkında gevezelik etti.

ünlü sahibi. Gülümseyerek başımı salladım ama aklım o lanet şeydeydi.

ve o resmin işaret ettiği şey üzerine. Smith benim lanet olası evime girmişti. *Benim evime. Evime.*

Barın içine döndüğümüzde Sarah beni boş bir köşeye çekti ve fısıldadı, "Smith olmalı. Ricky. Ona ne demek istersen."

Başımı salladım. "Daireme girdiğini bilmemi istedi. Bana ne kadar zeki olduğunu göstermek istedi. Tanrım, Sarah, o piç kurusu *benim evimdeydi.*" Kafamı tam olarak toparlayamıyordum.

Sarah kolunun üst kısmını ovuşturdu. "Sence daha önce içeri girmiş olabilir mi?"

"Eğer öyleyse bu beni şaşırtmaz." Pislik herif. "Cade Cuma gecesi daireme geldikten sonra kapıyı kapatıp kilitlediğini söyledi ama ben oraya gittiğimde kapı açıktı."

Sarah'nın yüzü sertleşti. "Bahse girerim Ricky, Cade'i orada görmeyi beklemiyordu. Ya senin dışarıda olduğunu bildiği için ya da uyuduğunu düşündüğü için içeri girdi - bu iki ihtimal de hoşuma gitmiyor."

"Geçmişte başka fotoğraf çekmediğinden emin olmak için diğer fotoğraflarımı kontrol etmemiz gerekiyor - telefonumu unutma gibi bir alışkanlığım yok, bu yüzden çektiğinden şüpheliyim, ama emin olmayı tercih ederim."

Sarah ve ben fotoğraf albümünü karıştırdık ve diğer resimleri kendimin çektiğini görünce rahatladım. Bu rahatlama, şunu fark ettiğimde beni telaş içinde bıraktı ... "Cumartesi günü bir video kaydedildi. Ben çekmedim."

"Oynat," diye ısrar etti Sarah. Birbirimize sokulduk ve ikimiz de kameranın yanıp sönerik oturma odamı göstermesini izledik. Cep telefonumu tutan kişi önce mutfığa, sonra da yatak odama doğru ilerledi. İşte o zaman suyun porselene vuruşunun yankısını duydum ve midem bulandı.

Tam da beklediğim gibi, piç kurusu banyoya girdi ve beni duşta videoya çekti. Evet, beni duşta *kendi lanet telefonumla videoya çekti.* Duş perdesi sayesinde beni pek göremiyordu ama mesele bu değildi.

"Piç kurusu," diye tısladı Sarah video aniden sona erdiğinde.

Burun deliklerim alevlendi, yumruklarımı sıktım. Öfke içime işledi,

göğsümü sıkıyor. "Onu öldüreceğim, Sarah. Yemin ederim, onu öldüreceğim. Hapis fikri beni korkutmuyor."

"Siz oradayken evinize girip böyle bir şey yapacak kadar kendini beğenmiş bir orospu çocuğu." Sarah başparmağını çığnedi. "Seninle uğraşmak istiyor

ama belli ki seni incitmek istemiyor. İsteseydi çoktan yapardı. Yine de polisi aramalısın."

Başımı salladım. "Ricky'nin başardığım şeyi mahvetmesine izin vermeyeceğim." "Onun yazdığı hikâyeden bahsetmek zorunda değilsin. Sadece anlatabilirsin

Birinin dairenize girdiğinin açık olduğunu söyle. Joshua'nın bunu ciddiye almayacağını biliyorum ama başka birinin ilgilenmesini istediğinizi belirtebilirsiniz."

"Bu beni hiçbir yere götürmez. Öyle olsa bile, bir an için polis gibi düşün, Sarah. Adam içeri zorla girdi, evet, ama bana zarar vermedi, bu yüzden senin gibi onun fiziksel bir tehdit olmadığını düşünecekler. Zorla girildiğine dair bir işaret yok, hiçbir şey kaybolmamış -olsaydı şimdiye kadar fark ederdim- ve videoyu kimin çektiğini söylemenin hiçbir yolu yok. Eğer Ricky olduğuna inanıyorlarsa, ne şimdi ne de geçmişte bana fiziksel olarak zarar vermediğini göz önünde bulunduracaklardır. O zamanlar sadece mızımız mektuplar göndermeyi severdi. Polis o olduğuna inanmazsa, muhtemelen birinin şaka yaptığını söyleyecek ve dramatik davranıyormuşum gibi davranacaklardır."

"Ama-"

"Neredeyse soyulduğum zamanı hatırlıyor musun? Polis bunu ciddiye bile almamıştı. Suçlunun düzgün bir tarifi olmadan yapabilecekleri pek bir şey olmadığını söylediler. Bunu kolayca görmezden geleceklerdir, özellikle de Joshua bunu yapmalarını sağlayarak eğleneceği için."

Sarah iç çekti. "Haklısın. Ama bunu artık daha ciddiye almalısın, Kensey. Ricky belli ki sadece tuhaf bir hikâye yazmakla yetinmiyor. Senin korkmanı istiyor ama belli ki seni uzaktan korkutmak artık onun için yeterli değil. Sana yakınlaşmak istiyor ve bunu yaptığını *bilmeni istiyor*." Dudaklarını yaladı. "Blake'e söyleyecek misin?"

Gözlerimi iki kez kırptım. "Neden yapayım ki? Anlaşmamızın bir parçası da hayatlarımızın Kasa dışında birbirine karışmaması."

Omuzları çöktü. "O böyle bir pisliği üstlenebilecek türden bir adam. Ailelerimize söylemenin zamanı gelmiş olabilir. Ricky'nin etrafta dolaştığını bilmeleri ve ona göz kulak olmaları gerekiyor."

Şakağımı ovuşturdum. "Clear bunu iyi karşılamayacak."

"Biliyorum ama Ricky seni üzme için onu taciz etmeyi deneyebilir. Tetikte olması gerekiyor. Önceden uyarılmış, önceden silahlanmış demektir."

İçimi çektim. "Haklısın. Onlara söyleyeceğim."

"Reed de bilmeli. İnternet hikayesini ve kendi kitaplarını yayınladığını saklayabiliriz. Birinin evinize girdiğini söyleriz.

ve senin kaydını yaptığını ve buralarda takıldığı için Ricky olduğunu düşündüğümüzü söyledim."

Yavaşça başımı salladım. "Sen Reed'e söyle. Ben diğerlerine söylerim."

Clear beni ve Armstrong'ları o akşam yemeğe davet etmeyi kabul etti. Beklediğim gibi, olanları duyunca çılgına döndüler - tabii ki sessizce oturan Sarah dışında. Diğerlerine gelince... Cade volta atıyor, canı gibi görünüyordu. Clear yüzünü kapamış, kaybolmuş ve endişeli görünüyordu. Sherry doğal olmayan bir sakinlikle kahvesini yudumlarken gözlerini kırmıştı. Ve kırmızı suratlı Dodger dişlerini gıcırdatıyor ve parmaklarını kalçasına vuruyordu.

Clear ellerini kucağına bıraktı. "Kensey, bana daha önce söylemeliydin."

"Hem de *hemen*," diye ekledi Cade, bana ters ters bakarak.

"Ricky'nin başka bir şey yapacağını düşünmemiştim, hikâyenin onun için yeterli olacağını sanmıştım," dedim. "Geçmişte bir pislikti elbette ama benimle sadece bir kez yüzleşti. Ve sıkılmadan önce dört mektuptan fazlasını göndermedi. Yine aynı hızla sıkılacağını düşündüm."

Sherry, Sarah'ya ters ters baktı. "Tek kelime etmedin, bu yüzden bunu zaten bildiğini tahmin ediyorum."

Sherry'ye, "Sarah'dan bir şey söylememesini istedim," dedim.

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum," diye homurdandı Sherry. "Ama Sarah bu konuda yalnız olmamanız için bize güvenmeniz konusunda sizi ikna etmek için elinden geleni yapmalıydı."

Sarah homurdandı. "Kensey, Kensey ne yapmak istiyorsa onu yapar. Ben de bu durumda her iyi arkadaşın yapacağı şeyi yaptım, ona ihtiyacı olanı verdim ve kararını destekledim." Kardeşine ters ters baktı. "Ben olsam tüm bunlar *onun* suçuymuş gibi ona dik dik bakmazdım."

Cade ona ters ters baktı. "Eğer *sana* değil de *bana* söyleseydi, şu anda bir köşede somurtuyor olurdun."

Sarah hakarete uğramış gibi görünüyordu. "*Yapmazdım*."

Kesinlikle yapardı. "Size daha önce bir şey söylemediğim için beni gerçekten suçlayabilir misiniz? Gerçekten mi?" Sherry'ye bakarak, "Senin ve Dodger'ın tam da şu anda yapmayı düşündüğünüz şeyi yapacağınızı biliyordum; bana barda çalışmayı bırakmamı ve Ricky yakalanana kadar bir süre ortalıkta görünmememi söyleyecektiniz. Haksız mıyım?"

Sherry ve Dodger birbirlerine suçlu suçlu baktılar.

"Saklanmak bana göre değil ve bar... burası benim için evden uzakta bir ev.

Ricky'nin benim için bir işten çok daha fazlası olan bir şeyi kaybetmeme neden olmasına izin vermeyeceğim." Cade'e döndüm. "Ricky'nin peşine düşüp onun canına okumayı planladığını biliyordum, bu işinden izin alman anlamına gelse bile. Müşterilerin sadece bisikletlerini tamir ettirmek için para ödemiyor; bunu senin ve babanın yapması için de para ödüyorlar. İstedikleri *senin* zamanın. Ricky'nin benim işime karışmasını istemediğim kadar senin işine karışmasını da istemiyorum. Ona böyle bir güç vermem." Anneme baktım. "Sana söylemek istemedim çünkü deli gibi endişeleneceğini ve senin yanına taşınmam için ısrar edeceğini biliyordum, ki bu çözüm değil."

Clear, "Bir süreliğine eve geri taşınmalısın," diye ısrar etti. "Anne, hayır."

"Gerçekten o dairede kalmak istiyor olamazsın Kensey, muhtemelen *anahtarı* vardır!"

"Muhtemelen, bu yüzden kilitleri daha önce değiştirttim. Reed'in kuzeni bir güvenlik uzmanı. Bana kablosuz alarm sistemi kurdu. Pencere ya da kapı sensörleri herhangi bir ses ya da hareket algıladığında küçük kameralar kayıt yapmaya başlayacak. Daha sonra telefonuma bir bildirim gönderilecek ve sistemle birlikte gelen şık uygulamayı kullanarak video görüntülerine her yerden erişebileceğim. Ayrıca pakette bir anahtarlık uzaktan kumandası da var, böylece tek bir düğmeye basarak alarmımı her yerden çalıştırabiliyorum."

Clear yatışmış görünmüyordu. "Alarmlar insanları güvende tutmak için her zaman yeterli değildir."

"Hayır, değiller. Ama buraya taşınırsam, dikkatini sana çevirebilirim. Şimdiye kadar bana odaklandı. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Benim yok! Ben senin annenim; seni korumak benim görevim." "Ama koruyamazsın," dedim nazikçe. "Onun gibi birinden değil."

Sarah Clear'ın omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Kensey kendi başının çaresine bakma konusunda iyidir, Clear. Yıllarca kendini savunma dersleri aldı ve geçmişte bir soyguncuyla dövüştü. Bence Ricky ona fiziksel olarak zarar vermek isteseydi bunu çoktan yapardı. Sonra da o küçük piçin ağzını burnunu kırardı."

Clear uzun ve gergin bir an boyunca konuşmadı. "Babana anlatmalısın, Kensey. Neler olduğunu bilmeli." İfademdeki bir şey beni ele vermiş olmalı, çünkü gözlerini kıstı. "Ona zaten söyledin, değil mi?"

"Ona yazdığı mektuplarda benden bahseden biri olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Ricky bir süredir Michael ile görüşmüyordu."

"Bana söylemediğine inanamıyorum," diye sızlandı Clear. "Stresli olmanı istemedi."

Omuzları çöktü, Clear içini çekti, boyun eğdi.

"Ricky Tate olduğundan kesinlikle emin misin?" Sherry bana sordu.

"Kafamı karıştırmak için değilse neden etrafta dolaşsın ki? Bill'in bana söylemesini *isterse hiç* şaşırmam."

Cade volta atarken durakladı. "Sence Bill'in seni uyaracağını ve seni endişelendireceğini umarak onu temkinli olmaya itti mi?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim.

Clear başını salladı. "Ricky her zaman... aceleliydi. Çok öfkeli ve saldırmaya hevesliydi. Böyle bir şey için sabrı olduğuna inanmazdım."

"Uzun zaman oldu," dedim ona. "İnsanlar değişir. Ayrıca, saldırganlaşıyor. Sadece bunu çatışmacı bir şekilde değil, sinsi bir şekilde yapıyor."

Dodger çenesini ovuşturdu. "Herhangi bir işaret için gözlerimizi açık onu." tutacağız

"Bill'in anlattıklarına bakılırsa, Ricky hiç değişmemiş. çok," dedi Sarah.

"Neye benzediğini hatırlıyor musun?" Cade'e sordum.

Başını salladı. "O asla unutamayacağım bir insan değil." Çünkü Sarah gibi Cade de o gün Ricky okul dışında benimle yüzleştğinde oradaydı.

Sherry, "İtiraf etmeliyim ki Kensey, bana verdiğin tarifi hayal meyal hatırlıyorum," dedi.

"Şaşı gri gözleri var," dedim. "Kısa, kalın siyah saçları var. Çok belirgin sivilce izleri var. Onu bir kez gördüğümde kırmızı bir şapka takıyordu. O zamanlar çelimsizdi ama şimdi yirmili yaşlarının sonunda olacağından bu değişmiş olabilir." Sherry, Clear ve Dodger'a baktım. "Sizce bunu hatırlayabilir misiniz? İsterseniz yazabilirim."

"Merak etme Kenz, yüzünün bir taslağını çizebilirim," dedi Cade. Yetenekli bir ressamdı, bu yüzden yardımı dokunabilirdi. "Michael'ın sana Ricky'nin adresini verebileceğini sanmıyorum, değil mi?"

Başımı salladım. "Tek hatırladığı Ricky'nin Jacksonville'de annesiyle birlikte yaşadığı, o da şimdiye kadar değişmiş olabilir."

Cade başını eğdi. "Blake bu yüzden mi seni görmeye geldi? Ricky'yi bulmak için ondan yardım mı istedin?" Bu fikirden incinmiş gibi görünüyordu.

"Hayır. Küpemi onun kulübünde kaybettim. O geri verdi."

Clear'ın gözleri merakla parlıyordu. Beni biriyle eşleştirmeye kafayı takmıştı. "Dodger'ın iş ortağı Blake Mercier'den mi bahsediyorsun? Onunla mı çıkıyorsun?"

İçimden iç çektim. "Hayır, onunla çıkmıyorum. Sherry benden hoşlanmadığını doğrulayabilir."

Sherry fincanını yere bıraktı. "Dürüst olmak gerekirse tatlım, senden hoşlanıp hoşlanmadığı konusunun, gerçekten ilgileniyorsa seni takip etmesine engel olacağını sanmıyorum."

"Kadınları peşinden koşturuyor," dedim. "Kimsenin peşinden koşmasına gerek yok."

"Yeterince doğru," diye kabul etti Dodger. "Ricky Tate konusunda ona göz kulak olmak dışında yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Şu anda hayır," diye cevap verdim. "Yine de fırsatını bulursan onu bisikletle ezip geçersen memnun olurum."

Dodger karanlık bir şekilde kıkırdadı. "Oh, sevgilim, memnuniyetle."

Daha sonra hepimiz evden çıkıp kendi araçlarımıza yöneldiğimizde, Cade beni kenara çekti. "Dairende kalmakta ısrar etmenden hoşlanmıyorum, Kensey. O küçük pislğin seni kendi evinden kovmasına izin vermek istememeni anlıyorum ama senin için endişeleniyorum. Bir süreliğine benim yanıma taşın."

Blake'in bundan hoşlanmayacağından emindim.

"Eğer bunu yapmayacaksan, en azından birkaç hafta senin evinde kalmama izin ver."

Blake'in de bundan hoşlanmayacağından emindim. Yine de gerekli olduğunu düşünseydim Cade'in teklifini kabul ederdim. Ama bu da Cade'e söylemek istemememin bir başka nedeniydi; deli gibi endişeleneceğini ve yalnız kalmamdan nefret edeceğini biliyordum. "Endişelendiğin için sana teşekkür ediyor ve tapıyorum, ama iyi olacağım. Güvenliğimi güncelledim ve artık daha tetikte olacağım."

Çenesi sertleşerek başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum, Kensey. Hem de hiç hoşuma gitmiyor." Geri adım atmayınca küfretti. "Eğer tekrar içeri girmeyi başırırsa ya da sana bir şekilde zarar verirse, taşınırsın. Tartışmak yok."

"Tartışma yok," diye kabul ettim.

Yumuşak bir baş hareketiyle yanağıma bir öpücük kondurdu. "Seni bisikletimle eve kadar takip edeceğim ve sen içeri girmeden önce daireni

gezeceğim.

Bu konuda benimle tartışma Kensey, en azından bu kadarını yapmazsam bu gece uyuyamayacağım."

Ona yumuşak, minnettar bir gülümseme verdim. "Sen harikasın, biliyorsun." "Evet, biliyorum."

Sadece kıkırdadım.

Ertesi gün öğle yemeği molasında, Dodger dinlenme odasına girdiğinde not defteri uygulamamda bir sahnenin iskeletini yazıyordum. Şaşkınlıkla göz kırparak başımı kaldırdım ve "Hey, Dodger" dedim.

"Her şey yolunda mı baba?" Sarah sordu.

İç çekerek sakalını karıştırdı; bu onun sıkıntılı olduğunun kesin bir işaretiydi. "Görmen gereken bir şey var, Kensey."

Gerginlik kaslarımı sıkılaştırdı. Sarah ile endişeli bir bakış alışverişinde bulundum. "Ne oldu, Dodger?"

"Göreceksin. Ve bundan hoşlanmayacaksın."

Sarah arkamdayken Dodger'ı bardan çıkıp CCC'ye -o anda öğle yemeği için kapalıydı- ve kendi dinlenme odasına kadar takip ettim. Bandit mini mutfağın yanındaki yerinden ayağa kalktı, kulakları dikilmişti. Dodger beni köşedeki küçük, duvara monte edilmiş televizyona götürürken köpeğin başını hızlıca kaşıdım. Ekranda bazı güvenlik görüntülerinin duraklatılmış olduğunu fark ettim.

Dodger, CCC'nin yanında aylak aylak dolaşan ama dikkati barda gibi görünen bir adamı işaret etti. "Onu tanıdın mı?"

Yüzü biraz bulanıktı ama evet, kolayca tanıdım. Kalın saçları ve iri yapısı kadar tanıdıktı.

"O lanet olası pislik," diye tersledi Sarah. "Eğer bu Ricky Tate değilse, onun lanet olası görsel ikizi."

"Sen bize Ricky'den bahsettikten sonra," diye başladı Dodger, "adamın birinin dışarıda sinsice barı izlediği zamanı düşündüm. Cade ne istediğini sorduğu anda adam kaçtı. Cade kovaladı, ama sadece geri gelmesini engelleyeceğini umarak. Al, kendin gör." Dodger 'play' tuşuna bastı ve geri çekildi.

Olayların gelişmesini izledim. Ricky'ye oldukça benzeyen birinin sarsakça bir ayaktan diğerine geçişini izledim. Cade ona doğru döndü, ellerini yumruk yaptı. Ne dediğini duyamadım, çünkü ses yoktu, ama Ricky'nin kaskatı kesilmesine neden oldu. Sonra da kaçtı. Herif hızlıydı. Cade peşinden koştu.

ama tam hızda değil - Dodger'ın söylediği gibi sadece onu kovalamak istediği açıktı.

Görüntüyü durduran Dodger, "Daha sonra Cade adamı bir yerden tanıdığını ama yerini çıkaramadığını söyledi. Ben de muhtemelen daha önce buralarda dolaştığını düşündüm." Dodger iç çekti. "Bunu Cade'e dinlettim ve bilmelisin ki onu yakalamaya çalışmadığı için kendini kötü hissediyor."

Gözlerimi devirdim. "Salak."

"Ben de öyle dedim," dedi Dodger.

Sarah duvara yaslandı. "Ben de *hep böyle* derim. Ne yazık ki beni daha sık dinlemiyorsunuz."

Dodger kızına kısa bir azarlama bakışı attıktan sonra bana şöyle dedi: "Elimdeki tüm video görüntülerini kontrol ettim. Ricky ne o günden önce ne de sonra o noktada gizlenmemiş. Eğer o günden önce ya da sonra barı izliyorsa, bunu oradan yapmıyordu."

"Annemin bundan haberi var mı?" Sarah ona sordu.

"Sence neden bütün sabah ters davrandı?"

"Sadece ona düzenli olarak vermediğini düşünmüştüm - *sinirlendiği* zaman böyle oluyor."

İnanamayan Dodger, Sarah'ya başını salladı. "Hiç filtren yok mu senin?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

Dinlenme odasının kapısı açıldı. Cade elinde sıcak ekmek ve biber kokan bir şarküteri poşetiyle içeri girdi. Televizyon monitörünün yanında kalabalık olduğumuzu fark edince mahcup bir gülümseme takındı. "Gördün demek?"

"Ayrıca onu yakalamaya çalışmadığın için kendine kızdığını da görüyorum," dedim. "Bu son derece aptalca."

Cade'in çenesi sertleşti. "Onu yakalasaydım ve yakından görseydim, kesinlikle tanırdım. Her şey bu şekilde bitebilirdi." Cade parmaklarını şıklattı. "Yani, evet, kendime kızgıyım."

Homurdandım. "Salak."

Cade babasına bir bakış fırlattı. "O da öyle dedi."

"Bizi dinlemelisin," dedim ona. "Biz çok zekiyiz." Cade kıs kıs güldü. "*Kahveleriniz harika.*"

"Evet, öyleler," diye kabul ettim. "Bana beş dakika verin, ikinize de birer sade kahve getireyim."

"Görüntüleri kontrol etmek iyi bir fikirdi baba," dedi Sarah. Dodger sakalını hafifçe çekti. "Sence bu kesinlikle Ricky Tate?"

"Öyle olduğunu söyleyebilirim," dedi Sarah. "Ve Kensey'e sorun çıkaranın kesinlikle o olduğunu söyleyebilirim. Ricky'ye benzeyen birinin tam da bir pisliğin onu hedef aldığı sırada buralarda dolaşıyor olması çok büyük bir tesadüf."

"Adresini bulmaya çalışıyorum," dedi Cade. "Jacksonville'de çok fazla Richard Tate yaşıyor olamaz."

"Annesiyle birlikte yaşıyordu," diye hatırlattım Cade'e. "Ev muhtemelen onun adına kayıtlı olacak, ki bu iyi bir şey çünkü onun izini sürmeni istemiyorum. Hapishanede hayatta kalamayacak kadar güzelsin."

"Onu bulmak için işten izin almayacağım," dedi Cade. "Ama bunu kendi zamanımda yapacağım. Bu konuda bana ders vermenin bir anlamı yok, Kensey. Beni öldürse bile o küçük pisliğin yerini tespit edeceğim."

İçimi çektim, onu zorlamanın bir anlamı olmayacağını biliyordum. Cade baskıya cevap vermezdi. O da benim kadar iradeli biriydi. Belli ki Ricky'yi bulmanın onun kaçmasına izin vermesini telafi edeceğini düşünüyordu. "Peki, öyle olsun. Her neyse. Ama kendine kızdığın için aptal olduğunu söylediğimde ciddiye almadım. Hiçbir şeyi 'düzeltmene' gerek yok." Ama bana boş boş baktı. Sözlerim sağır kulaklara çarpıyordu. "Sadece aptalca bir şey yapma."

Sarah homurdandı, sanki onun aptalca bir şey yapacağı belliymiş gibi. Sinir bozucu olan şey... muhtemelen haklıydı.

ONUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç gün boyunca, Ricky'nin daireme tekrar girmeye çalışması ve bu sırada alarmlarımı çalıştırması ihtimaline karşı telefonumu her zaman yanımda taşıdım -iş yerinde bile-. Alarm uygulamasından bir bildirim almak için tamamen gergin bir şekilde bekledim. Bekledim, bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tek bir ses bile yoktu.

Ricky'nin hikâyesini uzatmış ya da başka bir hikâye yazmış olma ihtimaline karşı çevrimiçi yazar topluluğunu kontrol ettim... ancak profilini ve hikâyelerini silmiş olduğunu gördüm. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Clear bunun geri adım attığına dair bir işaret olduğunu söyleyebilirdi, özellikle de daireme dönmediğine göre. Ama ben o kadar emin değildim, bu da kitabımın son taslağı üzerinde çalışırken aklımı kurcaladığı ve konsantrasyonumu bozduğu anlamına geliyordu. Bu nedenle yavaş ilerleme kaydediyordum ve bu da sosyal medyada geçirmem gereken zamanı, e-postalarımı kontrol etmemi ve blogumu güncellememi engelliyordu.

Adam sadece isimle değil, yapmayı en çok sevdiğim şeyle de dalga geçiyordu. Yazmanın keyfini kaçırıyordu. Sırf bu yüzden, elime geçtiğinde Ricky'nin ağzını burnunu dağıtırdım. Ve bunu büyük bir zevkle yapardım.

"Ben vanilyalı latte alacağım ama *onun* yapmasını istemiyorum."

Bulaşık makinesini yerleştirirken duraksadım ve o şirret sese döndüm. Ve Libby oradaydı. Bana porselen bir bebeği anımsatıyordu: iri mavi gözleri, düğme burnu, soluk teni, çilek sarısı lüleleri ve her zaman küçük bir dudak bükme şeklinde duran ağzı. Tek eksik fırırlı elbisesiydi.

Libby'nin makyaj konusundaki becerisine içtenlikle hayran kaldım. Göz kalemi, maskara, göz farı, ruj, fondöten, allık, kaş kalemi ve dudak kalemi gibi her ürünü kullanmakta ustaydı. Adını siz koyun, o kullanırdı.

Yüz hatlarını en iyi şekilde nasıl kullanacağını ve saçını nasıl şekillendireceğini biliyordu, böylece yerinde olmayan sahte bir kıvrım yoktu. Bu mükemmellik seviyesine ulaşmak için çalışırken saatlerce ayna karşısında oturacak sabrım ya da becerim yoktu.

Kadının sadece şımarık, tek boyutlu, aşırı büyümüş bir velet olduğunu söylemek isterdim ama Libby'nin kendi yaraları vardı. Clear Lyons hakkında pek çok şey söylenebilirdi ama asla 'ihmalkâr' olarak adlandırılmazdı. O her zaman destekleyici, şefkatli ve koruyucu bir anne olmuştu.

Beni okuldan almayı hiç unutmadı, okul oyunlarına katılmayı hiç ihmal etmedi ve kendi işine giderken beni evde yalnız bırakmadı. Aynı şey Libby'nin ailesi için söylenemezdi.

Babası Hendrix'in onu önemseydiği hissine kapılmıştım ama Libby onun için hep ikinci planda kalmıştı. Libby'nin annesi Gilly'nin hayatta iki görevi var gibiydi; mümkün olduğunca çok erkekle yatmak ve Hendrix'in hayatını onu terk ettiği için cehenneme çevirmek. Gilly bu ikincisini başarmak için Libby'yi kullanmaktan çekinmiyordu.

Babanızı incitmek için kullanılmak yeterince zor olmalıydı, ama babanız sizi görmek için ısrar etmediğinde veya annenizin eksikliğini telafi edebilecek türden bir ilgi göstermediğinde daha da zor olmalıydı. Yani, evet, Libby için bazı açılardan kötü hissettim. Ama bu onun saçmalıklarına ayıracak zamanım olduğu anlamına gelmiyordu. "Libby, seni görmek güzel. Vanilyalı latte, değil mi?"

Reed'e uzun, kırmızı akrilik bir tırnak gösterdi. "O halleder. Kahvemi yapmanı istemiyorum. İçine tükürmeyeceğine güvenmiyorum. Ayrıca oral uçuğun varsa hiç şaşmam."

"En son test edildiğimde sonuçlar temiz çıkmıştı," dedim soğukkanlılıkla. Reed kıs kıs güldü.

Bana küçümseyici, prenses bakışlı bir bakış fırlattı ve sonra ona döndü. "Ben latte alacağım."

"İstedığınız kadar parmaklarınızı şıklatın, Reed atlamayacak. Kahveleri o yapmıyor. Ben yapıyorum. Şimdi, bir tane istiyor musun, istemiyor musun?"

Libby bana dönüp bakmadı. Reed'le konuşmaya devam etti. "Bir katilin üvey kızıyla çalışmak nasıl bir şey? Onun da Reed kadar berbat durumda olduğunu fark ettin mi? Eminim fark etmişsindir. Bunu fark etmemek zor. Bugünlerde normal görünmeye çalışıyor. Ama kaçıklar bunu yapar, değil mi?"

Karıştırmaya falan çalışın. Bu anlamsız. Herkes Kensey ve annesinin tamamen berbat durumda olduğunu biliyor."

Gerçekten de kadının malzemesi hiç değişmemişti.

Libby ona, "Onunla çalışmaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum," dedi. "Yerinde olsam, o kovulana kadar greve giderdim. Bunun için kimse seni suçlamazdı."

Sıkılmanın da ötesinde, içimi çektim. "Sanırım senin bu dramanın yakında bir arası olmayacak, değil mi? Çünkü benim devam etmem gereken bir hayatım var." Bence bu kızın kendine de bir tane edinmesi gerekiyor.

Libby'nin bakışları bana kaydı. "Drama mı? Dramı olan kişi *Sen*. Hep öyleydi, hep öyle olacak. Bundan zevk alıyorsun." "Şimdi sadece yansıtıyorsun."

"Kaltak, senin anlayışın bir evliliği mahvetti. Annen bir aileyi parçaladı-"

"O zaman sanırım senin annenle ortak bir yönü var." Tamam, bu belden aşağı bir vuruştı ama aynı zamanda doğruydı da -Gilly birkaç evli adamla yatmıştı.

Libby'nin ağız gerildi. Gözleri barın üzerindeki boş bardağa kaydığında, gerçekten de bardağı kapıp kafamda parçalamayı planladığını düşündüm.

Bardağı kaldırarak, "Lanet latte'yi istiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum. Başı dik bir şekilde bardan dışarı fırladığında pek şaşırmadım.

Reed uzun bir nefes verdi. "O kızın yardıma ihtiyacı var. Ama umarım yardım almaz."

Evet, ben de sık sık aynı şekilde hissederim.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Blake'ten bir telefon aldım ve Cuma akşamı Vault'ta buluşmak istediğini söyledi. Doğal olarak, bu konuda hiçbir sorunum yoktu. Sarah'nın önerisi üzerine beyaz straplez elbisemi seçtim ve onu kırmızı topuklu ayakkabılarım ve kırmızı aksesuarlarımla eşleştirdim.

Rossi beni kulübe bırakmak için saat yedide aldı. Şey, o Yedide *geldi*. Zavallı adamı yirmi dakika beklettim. Dakiklik benim sahip olduğum bir özellik değildi. Neyse ki, bu konuda kızgın değildi.

B1'deki asansörden indiğimde Blake'i beni beklerken buldum. Her zaman olduğu gibi, beyaz gömleği, arduvaz grisi pantolonu ve üzerinde ince kırmızı çizgiler olan gri kravatıyla kendi iyiliği için fazla yenilebilir görünüyordu.

Bana doğru hızla yaklaştı, gözleri beni içine çekti. "Büyüleyici."

Gülümsedim. Hiç merhaba, hoşça kal demedi ya da herhangi bir nezaket gösterisinde bulunmadı - telefon görüşmelerinde bile. Yine de buna aldırmadım. Havadan sudan konuşmakta iyi değildim; bu sanatta hiçbir zaman tam olarak ustalaşamamıştım.

Geçen sefer olduğu gibi, 'oynamaya' gitmeden önce bodrum katındaki salonda bir şeyler içtik. Yine standart bir oda ayırttığını duyunca şaşırdım. Görünüşe göre beni rahatlatmak istemişti. Dürüst olmak gerekirse, temalı odalardan birine göz atamayacağım için biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama akıllara durgunluk veren seks bunu tamamen telafi etti.

Cumartesi akşamı da hemen hemen aynı şekilde geçti. Ertesi Cuma günü de öyle oldu, sadece salonda bir yemek yedik - yemekler ciddiye güzeldi. Ertesi gece tekrar buluştuk ve standart bir özel odaya gitmeden önce kubbede biraz zaman geçirdik, dans ettik ve içtik.

Daha sonra, olağanüstü bir seks turundan sonra yatağa uzandığımızda ona "Beni hiç temalı odalardan birine götüreceksin?" diye sordum.

"Bir gece, evet," diye yanıtladı Blake, ben rahatça yüzüstü uzanırken parmakları sırtımda boş boş desenler çiziyordu. Ayrıntıya girmemesi şaşırtıcı değildi. Çok içine kapanıktı, uzun cevaplar verdiği pek görülmezdi.

"Neden beni henüz hiçbir yere götürmedin?"

"Seni herhangi bir fantezimin içine sokmadan önce sınırlarının ne olduğundan, nelerden hoşlandığından, nelerden hoşlanmadığından ve benimle rahat olduğundan emin olmam gerekiyor."

"Fantezilerin derin ve karanlık olduğundan değil, değil mi? Çünkü kırbaçlanmakla falan hiç ilgilenmiyorum."

Ağzı kıvrıldı. "Seni kırbaçlamak gibi bir niyetim yok. BDSM'den hoşlanmadığımı söylediğimde ciddiye aldım. Fantezilerimden herhangi birinin seni korkutacağından ya da kaçmana neden olacağından çok şüpheliyim. Sadece sonuna kadar benimle birlikte olacağından emin olmak istiyorum, çünkü bunlar *benim fantezilerim olacak* Kensey - bu da tam olarak istediğim gibi gitmelerini bekleyeceğim anlamına geliyor."

Mantıklıydı ama her emrini yerine getireceğimi garanti edemezdim. Mesele sadece otoriteye karşı refleksimin ona meydan okumak olması değildi. Benim üzerimde bir güce sahip olmasından hâlâ rahatsızlık duyuyordum... tabii ki onun da anlatmak istediği buydu. Aklımın nerede olduğunu açıkça sezmişti ve beni okumakta ne kadar iyi olduğu rahatsız ediciydi.

Daha önce Blake kadar keskin bir sezgiye ve gözleme sahip biriyle tanıştığımı sanmıyordum. Lazer keskinliğinde bir zihinsel odağı vardı. Kesinlikle hiçbir şeyi kaçırmazdı. Yine de sessiz bir gözlemciydi, bunu hiç belli etmezdi. Üzerinde çalışılıyormuş gibi hissettirmezdi. Sadece aşırı dikkat gösterirdi. Kulüpteyken sık sık çevresini tarardı.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için. Ama eğer konuşuyorsak aklı böyle dağılmazdı. Hayır, böyle zamanlarda tüm dikkati hep bende olurdu. Baş döndürücüydü.

Cep telefonunun çalmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Yataktan kalkarak pantolonunun cebinden çıkardı ve "Ne oldu?" diye sordu.

En azından bir "merhaba" alamayan sadece *ben* değildim.

Telefona cevap vermek için banyoya girdi ama "Vault'ta, neden?" dediğini yeterince net duyabiliyordum. Bir duraklama. "Gelemem. Meşgulüm.

... Hayır, başka türlü bir meşguliyet. Bastien'i ara, belki müsaittir... O zaman yarına kadar beklemesi gerekecek... Sabahın ikisinde halledilmesi gereken bu kadar önemli ne var?" Uzun bir duraklama. "*Orospu çocuğu*. Kesinlikle emin misin? Daha derine in. Harekete geçmeden önce emin olmalıyım... Tamam. Yarın."

Birkaç dakika sonra Blake odaya yeniden girdi ve hücreyi masanın üzerine fırlattı. Artık gevşek ve rahat değildi. Hayır, bir yay kadar gergindi ve savaşa gitmeye hazır görünüyordu.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, daha önce olmayan bir mesafe vardı. Bana sanki beni tanıımıyormuş gibi baktı. Ve tam o anda, onu tamamen ulaşılmaz gösteren çakmak çakmak gözlerle bana bakarken, ben de onu gerçekten tanıdığımı hissetmedim. Dakikalar önce yanımda yatan kişi bu değildi; tenime desenler çizmez ya da bana nazıkçe dokunmazdı. Yine de beni aptal gibi becerirdi. Bunu biliyordum, çünkü onunla daha önce kısa bir süre karşılaşmıştım.

Blake bir önceki hafta sonu Bastien adında birinden bir telefon almış ve bir konuda yardımını istemişti. Bastien her ne söylediyse Blake'i şu anda içinde bulunduğu soğuk ve uzak duruma sokmuştu. Yine de adamı başından savmış ve aramayı sonlandırmıştı. Çalışanının durumla başa çıkmasına yardımcı olabilmesi için eve bir taksi çağırmayı teklif ettim ama "*Bastien bir arkadaş, çalışan değil, o halledebilir*" diye kestirip attı. Bastien'le nasıl tanıştığını sorduğumda... sanki panjurlar inmiş gibiydi. Hayır, *kapandı*. Bu kadar basit bir soru aramızda bir okyanus yaratmıştı. Sonra beni öyle bir sikti ki, iki gün boyunca ağrım sızım dinmedi.

Blake'in bana öyle bir odaklanma şekli vardı ki, o anda kendimi onun dünyasının merkezinde hissediyordum, ama göz açıp kapayıncaya kadar mesafeli bir hale geçebiliyordu. Kişisel bir soru, bir telefon görüşmesi, hatta yaptığım anlamsız bir yorum - bunlardan herhangi biri aramızdaki duvarı o kadar hızlı yıkabilirdi ki

kafa karıştırıcı. Ve çıldırtıcı. Daha sonra kendimi, söylediklerim, sorduklarım ya da duyduklarımdan hangisinin onu kızdırdığını anlamaya çalışırken buluyordum.

Sık sık çarptığı o duvarlar, dünyalarımızın birbirine karışmayacağını söylerken ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu. Sadece fiziksel olarak değil, zihinsel olarak da demek istemişti. Bunu kabul edebilirdim. Kabul edebilirdim. Ama birdenbire ilgiden mesafeye geçtiğinde kendimi soğuk hissettim. Yalnız hissettim. Hoş karşılanmadı.

Dik oturarak, "Giyinmeye gidiyorum. Gitmem gerek ev."

"Neden?" diye sordu, sesi düzdü.

"Geç oldu." Ve ona musallat olan şeytanlar hemen o anda. Kendimi yataktan dışarı attım ama tek bir adım bile atamadım çünkü bana doğru geliyordu. Kaskatı kesildim. "Blake, hayır." Ama o gelmeye devam etti. "Hayır, bana öfkeyle dokunamazsın. Asla."

Bu onu durma noktasına getirdi. Yanağındaki bir kas gerildi. "Sana şu anda ihtiyacım var."

Kahretsin, bu kelimelerdeki azabı nasıl görmezden gelebilirdim? Görmezden gelemedim. Bu yüzden beni geri iterken, bacaklarımı omuzlarına asarken ve -az bir ön sevişmeden sonra- beni aptal gibi sikerken ona karşı koymadım.

Bir saat sonra beni evime bırakırken beni sertçe öptü. "Be güvenli."

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. "Yapacağım." Umarım.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Hangisinin beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değildim. Çanta saplarının avuçlarıma batması mı, ayaklarımın ağrması mı, yoksa Sarah'nın bu kadar kararsız bir alışverişçi olması mı? Redwater City Alışveriş Merkezi çok büyüktü, purodan kitaba, mobilyadan bilgisayar donanımına kadar her şey satılıyordu. Ayrıca cehennem gibi kalabalıktı ve etrafımızda binlerce ses yankılanıyordu.

Kalabalıkla, uzun kuyruklarla, bacaklarıma çarpan çantalarla ve barkod okuyucuların aralıksız biplemleriyle uğraştığım uzun bir günün ardından sadece dinlenmek istedim. Ayaklarım ağrıyor, avuçlarım acıyor ve ciddi şekilde acıkıyordum.

Yakındaki kuaförden gelen saç spreyi ve kimyasal madde kokuları burnumu kırıttı. Tam o sırada, Sarah hangi bileziği alacağını tartışırken ben bir moda takı büfesinde durmuş bekliyordum. Fikrimi sormadı, acele etmesini sağlamak için ne gerekiyorsa söyleyeceğimi ve böylece gidebileceğimizi biliyordu.

Onun için bugün terapi gibiydi. Benim içinse yorucuydu. İnternette alışveriş daha çok bana göreymiş - her şey tek bir yerdeydi, bu da giderek daha fazla yara açan yaya gezintileri olmadığı anlamına geliyordu. Evden çıkmak zorunda kalmıyordunuz, sıraya girmek zorunda kalmıyordunuz, kalabalıkla uğraşmak zorunda kalmıyordunuz. Ve mağaza görevlilerinin sık sık "Üzgünüm, stoklarımızda yok ama internette sipariş verebiliriz" dediğini düşünürsek, aracıyı aradan çıkarıp her şeyi internette kendiniz yapmak daha kolay görünüyordu.

Alışkanlığımın dışında, Ricky'den bir iz bulmak için etrafıma bakındım. Hiçbir iz yoktu. İki hafta geçmişti ve olaysız bir iki hafta olmuştu. Ne e-posta yoluyla tekrar iletişime geçmişti ne de daireme geri dönmeye çalışmıştı. Belki de yangın penceresindeki alarm sensörlerini falan fark etmişti, bilemiyorum.

Muhtemelen bu hareketsizliği iyi bir şey olarak değerlendirmeliydim, ama bunun yerine beni huzursuz hissettirdi. Beni beklemeye ve tekrar harekete geçip geçmeyeceğini, ne yapacağını ve ne zaman yapacağını merak etmeye itti. Bu da başlı başına zihinsel olarak yorucuydu. Niyeti beni paranoyleştirmek ve zihnimin bana bu şekilde işkence etmesine neden olmaksızın, istediği etkiyi yaratmıştı.

Yine uyku sorunu yaşamam şaşırtıcı mıydı? Daha da kötüsü, kitabım

hiç de iyi gitmiyordu. Daha önce benim kaçışımken, şimdi

şimdi kendimi tamamen içine atamadım. Taslağı gerçek *hayatla* besleyecek kadar odaklanamıyordum. Hele ki tetikte olma ihtiyacı beni zorlarken. Yazmak benim için genellikle morfindi, ama şimdi o bile yoktu.

Bu beni her zamankinden daha fazla sinirlendirdi, çünkü kafam fikirlerle dolu olduğunda delicesine huzursuz oluyordum. Eğer onları bir kağıda ya da dizüstü bilgisayarına boşaltmazsam, çok fazla espresso içmiş bir kadın gibi oluyordum

-İşsel enerjiyle dolu, gergin ve giderek daha tahammülsüz.

Bu sinirliliğin e-postalarım, bloguma ya da sosyal medya paylaşımlarıma yansımamasına çalıştım ama başarılı olduğumdan emin değildim. Yüz yüze etkileşim sırasında bu konuda kesinlikle başarılı olamadım. Bu kötü bir şeydi, çünkü en iyi zamanlarda bile pek sosyal değildim.

Cep telefonumun bip sesini duyunca çantamdan çıkardım ve başparmağımı ekranda kaydırdım. Midem bulandı. Blake'ten bir mesajdı.

Saat 7'de Vault'ta buluşalım.

Öfke bana sertçe çarptı. *Orospu çocuğu*. Neden bir orospu çocuğuydu? Çok basitti. Çünkü sessizliğe gömülen tek kişi Ricky Tate değildi. İki hafta önce "Kendine iyi bak" diyerek beni evime bıraktığı gecedan beri Blake'i bir kez bile görmemiş ya da ondan haber almamıştım. Bana bir buluşma daha ayarlayacağını söylemesine rağmen geçen hafta sonu aramadı. Gönderdiğim ve planda bir değişiklik olup olmadığını sorduğum mesaja da cevap vermemişti.

Elbette, meşgul bir adamdı. Bunu anlıyordum. Yine de, anlaşılmaya varmadan *önce* beni seks için zorlayacak kadar zaman bulmuştu. Benimle buluşamayacağını bildirmek için kısa bir mesaj göndermek onu öldürmezdi, değil mi?

Ondan düzenli olarak mesaj ya da telefon beklemiyordum. Bu bir ilişki değildi. Dünyalarımız ayrı kalacaktı, bunu anlıyordum. Hatta bunu tercih ediyordum, çünkü şu anda benim dünyam biraz karmaşıktı ve bu karmaşıklığı onunla paylaşmak istemiyordum. Ama eğer bir erkek arayacağını söylüyorsa, aramalıydı. Bu temel saygı ve nezaketle ilgiliydi.

Kovalamaca bittiği için sıkılmış olabileceğini düşünmeye başlamıştım. Bazı erkeklerin başına gelirdi bu; kovalamacanın, meydan okumanın heyecanını yaşarlardı ve avlarını yere serdiklerinde işler artık eğlenceli olmaktan çıkardı. Böyle adamlarla daha önce de karşılaşmıştım. Blake onlardan biri gibi *görünmüyordu*.

Ama kendinden çok şey sakladığı için bunu kesin olarak söylemek zordu. Bu da onu okumayı son derece zorlaştırıyordu.

Bir başka olasılık da, bir tür mesaj vermek için bu şekilde davranıyor olmasıydı - ondan ne gibi beklentilerim olması ya da olmaması gerektiğini anlatmak ve böylece kontrolü elinde tutmak. Ama bu biraz çocukça görünüyordu. Blake bana hiç çocukça gelmemişti. Ve *pasif* bir şekilde bir şey anlatmak için fazla açık sözlüydü. Yine de emin olamıyordum.

Durum ne olursa olsun, iki haftalık sessizliğini bir "merhaba" bile içermeyen bir mesajla bozacak kadar cesur bir herifti. Nasıl olduğumu sormamıştı. İletişime geçmediğim ya da mesajıma cevap vermediği için özür dilememişti. Bu gece boş olup olmadığımı sormamıştı. Hayır, siparişinin üzerine atlamamı *bekliyordu*.

Sadece bu da değil, onunla *saat yedide*, yani *bir saat sonra* buluşmamı söylemişti.

"İyi misin?" diye sordu Sarah, kaşları çatılmış bir halde.

"Blake az önce bana mesaj attı." Ona mesajı gösterdim ve ifadesi sertleşti.

"Ne tür bir ön bildirim bu?"

"Ararsa diye evde oturup parmaklarımı oynattığımı düşündüğünü söyleyen türden bir bildirim. Ve bak, aramadı. Beni çağıran bir mesaj gönderdi." Gerçekten de herhangi birinin emrine atlayacak biri gibi mi görünüyordum? Eğer öyleyse, düşündüğüm kadar anlayışlı değilmiş.

"Ne yapacaksın?"

"Kendine saygısı olan her kadının benim durumumda yapacağı şey tam olarak buydu." Hızlı ve özlü bir metin yazdım:

Bu gece gelemem. Meşgulüm.

Yazdıklarımı izleyen Sarah başıyla onayladı. Hıyar gibi davranması hakkında yorum yapmak istiyordum ama bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilmesine izin veremezdim. Mesajı gönderdikten birkaç dakika sonra telefonum tekrar bipledi. Blake'ten bir mesaj daha gelmişti:

Ne yapmakla meşgulsün?

Sarah ve benim Netflix, patlamış mısır ve bir şişe şarap içeren planlarımız vardı. Ona gerçeği söyleyebilirdim, Sarah ile bir kız gecesi yapıyorduk. Bir kız gecesi, sinema gecesinden kulüp gezintisine kadar her şey olabilir.

-Ne demek istediğimi bilmemenin sıkıntısını hak ediyordu. Tam olarak ne yazacağımı düşünürken, ondan bir mesaj daha geldi:

Neredesin?

"Konumum önemli değil - dünyalarımız Vault dışında karışmıyor, unuttun mu?" gibi bir şeyle cevap vermeyi düşündüm. Ama bu kulağa sadece acı gelirdi. Gerçekten istemediğim halde ondan daha fazlasını istiyormuşum gibi görünecekti. Basitçe cevap verdim:

Sarah ile dışarı.

Birkaç saniye içinde başka bir mesaj daha geldi:

Neredesin, Kensey?

Dişlerimi gıcırdatarak cevap verirken başparmaklarım öfkeyle ekrana vuruyordu:

Gitmem gerek. Yakında konuşuruz.

Görevden alındı. Gülümsedim, bunun onu kızdıracağını biliyordum, çünkü ona cevap vermem gerektiğini düşünüyor gibiydi. Cep telefonumu çantama geri koydum ve Sarah'nın seçtiği bileziklerin parasını ödemesini bekledim. Mutlu bir şekilde küçük poşeti başka bir mağaza çantasına doldurdu. Tam o sırada cep telefonum çaldı.

Oh, şimdi arıyor.

"Sence bu Blake mi?" Sarah sordu.

"Muhtemelen." Zil sesini duymazdan geldim ve yürüyen merdivenlerden zemin kattaki yemek alanına inerken Sarah ile sohbet ettim. İkimiz de bir masa bulduk ve noodle barından paket servis kutularıyla oraya yerleştik. O kadar acıkmıştım ki her lokmada neredeyse inliyordum. Elbette, cep telefonum ara sıra çalmaya devam etmeseydi muhtemelen yemekten çok daha fazla keyif alacaktım.

Sarah gözlerini devirdi. "Ona acıyın ve cevap verin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Yaptığı şey boktan bir şeydi, ancak bunun kişisel algılamanız gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bu adam muhtemelen yaptıklarını kimseye açıklamak zorunda kalmayacak. İsteddiği zaman istediğine sahip olmaya alışkın." Sarah bir peçete kullanarak ellerini sildi. "Bunun iyi olduğunu söylemiyorum. Bu saçmalığa göz yummayacağınızı anlaması gerekiyor. Ne demek istediğini anlattın. Eminim o da bunu net bir şekilde duymuştur. Ama telefonuna cevap verip söyleyeceklerini dinlemeden bunu bilemezsin. İletişime geçmemesinin çok iyi bir nedeni olabilir. Belki hastanede ya da başka bir yerdeydi."

Kısa bir süre önce onu lanet olası bir hastaneye yatırma arzusu duyduğum için anlayışlı olmakta zorlanıyordum. Yine de Sarah'ya "Bir dakikaya ihtiyacım var" derken telefonumu çıkardım.

Beni sinirlendiren bir şekilde sırttı. "İstedğin kadar zaman ayır ihtiyacım var."

Ona şüpheli bir bakış attıktan sonra koltuğumda yan döndüm. "Merhaba" diye cevap verdi.

"Neredesin?" Midemi bulandıran derin bir gürültüydü. "Sana da merhaba. Sana söyledim, Sarah ile dışarıdayım."

"Seninle bir anlaşmamız var."

"Evet, ama bu anlaşma senin araman ya da mesaj atman ihtimaline karşı etrafta dolaşmamı içermiyor," dedim kararlı ama sakın bir şekilde. "Seninle Vault'ta buluşmamı istiyorsan, bana önceden haber vermen gerekiyor."

"Yaptım," diye kestirip attı.

"Bir saat yeterli bir süre değil. Arkadaşımla geçireceğim zamanı sebepsiz yere kısaltmayacağım."

"Seni unutulana kadar becereceğim - bu iyi bir sebep."

Nabzım hızlandı. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, Blake. Ve iki haftadır senden haber alamadığım için, kendimi -" Telefonum aniden elimden kapıldı.

"Selam Blake, ben Sarah," dedi telefonda bana tatlı tatlı gülümseyerek. "Duyduğum kadarıyla bu gece Kensey'i görmek istediğini tahmin ediyorum... Evet, bak, günü birlikte geçirmek için anlaşmıştık ve o bana sonuna kadar sadıktır. Bir erkek için beni bırakmaz *ama* onunla birlikte Vault'a gidersem sorun olmaz."

Ağzım açık kaldı ama gülümsemesi daha da genişledi. Tam bir fırsatçı olduğunu düşünürsek, bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Senin eylemine katılmaya çalışmayı planlamıyorum," diye onu temin etti. "Üçüncü tekerlek olmak asla eğlenceli değildir. Siz kendi yolunuza gidebilirsiniz, ben de kendi eğlencemi yaşarım." Bir duraklama. "Anlaşıldı." Telefonumu uzattı. "Seninle konuşmak istiyor."

Elinden kaptım ve "Ne?" diye homurdandım.

"Yedi buçukta görüşürüz. Rossi seni dairenin dışında bekliyor olacak."

"Giyinmem için bana fazladan yarım saat vermek yine de 'önceden haber vermek' sayılmaz. Ne giyeceğimi düşünmek için hazırlanmaktan daha çok zaman harcıyorum. Ve hala seni görmek istediğimden emin değilim."

"Ne giydiğin önemli değil bebeğim, çünkü onu çıkarmaya niyetim var. Bana kızgınsın, anlıyorum ama şu anda bunu konuşamam. Sonra konuşuruz, yüz yüze." Hat kesildi.

Artık arkadaşım olmayan kıza ters ters baktım. "Bunu az önce yapmadın."

Ellerini bir barış jesti olarak kaldırdı. "Hey, bak, ona bir şey anlatmaya çalıştığını anlıyorum - anlatman gereken bir şeydi. Ama sırf erkek gibi davranıp son derece aptalca bir şey yaptı diye neden muhteşem bir seks seansını kaçırasın ki? Bu Ricky Tate işinde dikkatini dağıtacak iyi bir şeye ihtiyacın var. Blake Mercier çok ateşli bir dikkat dağıtıcı."

Homurdandım. "Sadece kulübü görmek istiyorsun."

"Kabul ediyorum, tamamen özverili davranmıyordum ama eğlenmeni istiyorum. Son zamanlarda deli gibi stres yapıyorsun. Stres atmanın ateşli bir seks gecesinden daha iyi ne yolu olabilir? Ve bu bize yeni aldığımız elbiseleri giymek için bir bahane olacak. Haydi Lyons, programa uy."

İçimi çektim. "Peki, gideceğim." Başka hiçbir neden olmasa bile, neden iletişim kurmadığını merak ediyordum.

Sevinçle ciyaklayarak küçük bir alkış yaptı. "Hadi

hazırlanalım." Evime geri döndük, rekor sürede hazırlandık ve Saat 18:55 - bu kadar kısa sürede yapabileceğimizin en iyisiydi. Ne zaman yoluna biri çıksa 'yol öfkesi' terimine yepyeni bir anlam kazandıran Rossi daha sonra bizi Vault'a götürdü.

Bizi özel garaja götürmeden önce, "Bizi burada bırakın. Ön girişten geçip ana katın nasıl bir yer olduğunu görmek istiyorum."

Sarah'nın gözleri parladı. "Ooh, evet!"

Rossi isteksiz görünüyordu ama omuzlarını silkti ve kulübün girişinin önünde durdu. Telefonunu eline aldığıında, plan değişikliğimizle ilgili Blake'i arayacağını düşündüm ama yorum yapmadım.

Onun yerine arabadan indim ve Sarah ile birlikte kapıya doğru yürüdüm.

Kapıcılara Blake'in bana verdiği üyelik kartını gösterirken her şeyi berbat ettiğimi fark ettim -Sarah'ın kartı yoktu, bu da içeri giremeyeceği anlamına geliyordu. *Kahretsin*. Tam Blake'i arayacaktım ki, kapıcı bizi içeri aldı. Kaşlarım kalktı ama bunu sorgulamadım. Sarah'nın elini tuttum ve onu içeri çağırdım.

Burası, Cade'in deyimiyle, uğultuluydu. Karanlık, gürültülü ve kalabalıktı. Büyük sahnede, büyük siyah hoparlörler DJ kabinini çevreliyordu. Bir duvarın neredeyse tamamını kaplayan uzun bara birden fazla kişi bakıyordu.

Çok renkli ışık huzmeleri havayı delip geçiyor ve müziğin gümbür gümbür ritmiyle hareket ediyor gibiydi - göğsümde hissedebildiğim bir ritim. Neon lazer ışıklarının çizgileri, sis makinesi sayesinde biraz puslu olan dans alanını aydınlatıyordu.

İnsan sürüleri dans etti, zıpladı, fotoğraf çekti ve birbirlerine çarptı. DJ yuhalayan kalabalığı kışkırtarak '*biraz gürültü yapmalarını*' istedi. Ve yaptılar da.

"Bu harika değil de ne?" diye sordu Sarah, gülümsemesi ışıltılı. Güneş.

Kıkırdayan bir grup kız yanımdan geçti, ellerinde İçkileri parlatıp oturma alanına yöneldik. "Kahretsin!"

Sarah'nın küfürüyle başım döndü. "Ne?" Bakışlarını takip ettim. Ve içim burkuldu. Blake barın yanında, uzun boylu esmer bir kıza çok yakın duruyordu, yüzleri neredeyse birbirine kaynaşmıştı. *Piç kurusu*.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Öfke. İhanet. Aşağılanma. Kıskançlık, hepsi içimde patladı. Midem sertleşti ve avuçlarım onun muhteşem yüzünü tokatlama ihtiyacıyla kaşındı. Onunla işim bittiğinde o kadar da muhteşem olmayacaktı.

Eğer o piçi öldürebileceğim sayısız harika yolu hayal etmekle meşgul olmasaydım, bunun beni ne kadar incittiğini fark ederdim. Güvenmeyi zor buluyordum ama sözünü tutacağına güvenerek ayrıcalıklı olmayı kabul etmişim. Görünüşe göre bu bir hataydı.

Ona hak ettiği sözlü dayaağı atma niyetiyle, kalabalığın arasından omuzlarımda ilerleyerek onlara doğru bir adım attım. Son iki haftadır benimle iletişime geçmemesinin nedeni o muydu? Başka birini bulmuş ama bana söyleyemeyecek kadar korkak mıydı? Ya da belki de bıkana kadar ikimizle de yatmayı planlamıştı-

Onlara daha yakından bakınca kaşlarını çatmışlardı. Öpüşmüyorlardı. Hayır. Aslında, adam kızın yüzüne öfkeyle tıslıyordu. Kadın da ona ters ters bakıyor, neredeyse tükürüyordu. Tartışıyorlardı, samimi bir an yaşamıyorlardı.

Kadın derin bir nefes aldı ve bir elini adamın üst koluna koydu. Blake onu omuz silkti ve çenesini kapıya doğru eğdi. İşte o zaman beni gördü. Yüzündeki öfke maskesi biraz olsun eridi. Gözleri merakla bana kaydı ve ondan çok daha yaşlı olduğunu fark ettim.

Blake'e ulaştığım anda elini ensemden geçirdi ve beni kendine çekti, gerginlik ve öfke saçıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Tamam." Ağzı kulağıma gitti. "Her zamanki gibi büyüleyici görünüyorsun." Beni uzaklaştırmaya başladı ama sonra kadın konuştu.

"Kabalık etme Blake, beni arkadaşlarınla tanıştır." Parlak bir gülümsemeyle beni ve Sarah'yı takdim etti. "Ben Laurel, Blake'in annesiyim." Adam homurdandı, o da "Üvey anne" diye düzeltti. Ama ben onu oğlum olarak görüyorum."

Öyle mi? Ona bakışında anaç bir yan yoktu. Sevecen gülümsemesi sahte ve alıştırılmış gibiydi - özellikle de gözleri utanç, hayal kırıklığı ve rahatsız edici bir açgözlülükle parlarken

Ben. Tamamen reddedilmiş bir kadın gibi görünüyordu. Blake'in ona bakışına gelince... ifadesinde çok fazla hoşnutsuzluk vardı.

Blake'in boynumdaki tescilli tutuşu karşısında ağzı açık kaldı ama "Siz kimsiniz?" diye sorarken bana bir kez daha kibarca gülümsedi.

"Blake'in bir arkadaşı," diye cevap verdim, ona adımı vermekten çekinerek.

Blake beni kendine doğru çekti, korumacı bir tavırla. "Greg sana dışarı kadar eşlik edecek Laurel." Kel, ağır kaslı bir adam yorgun bir iç çekişle ona doğru yaklaştı ve bu dansı daha önce de yaptıklarını söyledi.

Yüzü gerildi. "Eskorta ihtiyacım yok." Bir eliyle çok açık bir elbiseyi düzeltti ve bana ve Sarah'ya zorla gülümsedi. "Umarım tekrar karşılaşırız." Daha sonra gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla kalabalığın arasında salına salına ilerledi ve Greg'i görmezden geldi.

"Şey," dedi Sarah. "O bir mücevher, ha?"

Blake uzun bir nefes verdi. "Sarah," diye basitçe selamladı. "Burası *harika bir yer*," dedi ona heyecanla.

Boynumu bıraktı ve elini bana doğru uzattı. "Gel." Bu bir emirdi, davet değil. Bu biraz canımı sıksa da elimi onun elinin içine koydum. Yüzündeki gerginlik çizgileri hafıfledi ve ağzı erkeksi bir memnuniyetle kıvrıldı.

Aslında, istediği her şeyi yapmadan önce beni buraya *çağırdığı* için ona bir ton bok vermeliydim, ama burası gerçekten konuşmak için uygun bir yer değildi. Ayrıca, üvey annesiyle olan o sahne beni biraz rahatsız etmişti ve bu da dikkatimi ona ne kadar kızgın olduğumdan uzaklaştırdı.

Bizi oturma alanından geçirip üzerinde 'Özel' yazan bir kapıya yönlendirirken Sarah yanımda kaldı. Kartını okutarak kapının kilidini açtı. Küçük bir geçit asansöre çıkıyordu ve Blake 'aşağı' düğmesine bastığında Sarah heyecanla ellerini çırpma dürtüsüyle savaşıyor gibiydi. Gözlerimi devirdim.

"Eğlenceme gölge düşürme Lyons," diye şakacı bir şekilde azarladı asansöre adım attığımızda. Blake 'B1'e bastığında, "B2'de ne var?" diye sordu.

"Fonksiyon odaları," diye cevap verdi.

Tuş kilidi olan 'B3' düğmesine bir göz attım. "Peki B3?" "Stok." Bu kelimeyi söyleyişinde bir şey vardı -ya da Belki de cevap vermekte tereddüt etmesiydi kaşlarımın çatılmasına neden olan.

Yumuşak bir zil sesiyle parlak kapılar açıldı. Blake elini sırtıma koydu ve beni ileri doğru yönlendirdi.

İstedığınız kadar rahat olun, Sarah sanki oraya daha önce onlarca kez gelmiş gibi içeri girdi. "Dekora bayıldım." Bize küçük bir el salladı. "İyi eğlenceler."

Kaşlarımı çattım. "Bekle-"

"Sensiz gitmeyeceğim, söz veriyorum." Disney dünyasındaki bir çocuk gibi aşırı parlak gözlerle her şeye bakarak zıplaya zıplaya uzaklaştı.

"BDSM'den hoşlanıyor mu?" Blake bana sordu.

"Henüz tam olarak emin değil," dedim. "Sanırım biraz araştırma yapmak için burada olduğunu söyleyebilirsiniz. Muhtemelen deney yapmak için." Yüzümü tamamen ona döndüm. "Onun gelmesine izin vermene şaşırdım."

"Seni yanımda istedim. Seni buraya getirmek için yapmam gerekeni yaptım." Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken başını eğdi. "Hâlâ bana kızgın mısın?" "Evet. Beni suçlayabilir misin? Arayacağını söylemiştin.

Aramadın. Mesajımı da görmezden geldin. Sonra, nihayet iletişime geçtiğinde, bu bana emir vermek içindi buraya mesajla. Çok resmi ve kısa bir mesaj. Sonra da benimle iletişime geçmeye tenezzül edersen diye evde beklemek yerine plan yaptığım için bana kızma cüretini gösterdin."

Sözlerimi özümsemesini bekledim... rahatsız ve kendi ortamının dışındaymış gibi görünüyordu. Muhtemelen daha önce bir kadınla böyle bir durumda hiç bulunmamış olduğunu fark ettim.

"Arayacağımı söylediğim halde aramamakla haksızlık ettim," dedi. "Cuma günü Chicago'ya gittim - son dakika ve uzun bir iş seyahatiydi. İşler çok yoğun ve düzeltmem gereken pek çok hata vardı. Bu da o süre zarfında cevap verme fırsatı bulamadığım pek çok mesaj ve arama olduğu anlamına geliyordu, sadece sizinkilere değil. Odak noktam işleri tekrar yoluna koymak olmalıydı."

Ve bu şekilde her şeye tüm dikkatini vermesi hoşuma gittiğinden, buna kızamadım bile.

"Bu gece bana gelmeni soğuk bir şekilde emrediyormuşum gibi göründüyse, özür dilerim. Senden plan yapmamı beklemiyorum. Ben sadece onların bir parçası olmak istiyorum."

"Ne zaman buluşmak için bana önceden haber versen, seni planlarımın bir parçası yapıyorum. Ama bu sefer yapmadın. Ve bu beni kızdırdı. Seninki kadar yoğun bir hayatım olmayabilir Blake, ama bu hiçbir şey yapmadan oturduğum anlamına gelmez."

"Anlaşıldı," diyerek beni temin etti ve ağzıma hafif ve yatıştırıcı bir öpücük kondurdu. "Bu ağzı özlemişim." Parmakları manşetin üzerinde gezindi

üst kolumda. "Bunu sevdim. Bunu çok sevdim."

Manşet, yılan başlı olmasa da Mısır'daki altın bantlara çok benziyordu. Kolumun üst kısmına dolanıyordu ve üzerinde bir sürü kırmızı taş vardı. Siyah kravatındaki kırmızı şeritlerden birinin izini sürdüm. "Ve ben bunu sevdim."

"Güzel." Bana yumuşak bir öpücük daha verdi. "Aç mısın?"

"Yemek için değil." Bir kutu biftekli erişte yüzünden hâlâ şişmişim. Dudakları kıvrıldı. "Sadece bir içki o zaman."

Her zamanki koltuğumuza oturduktan sonra Sarah'yı bulmak için etrafıma bakındım. Barda oturmuş, Akdeniz zeytini tenli, geniş omuzlu ve kısa, sık koyu bukleli bir adamla flört ediyordu. "Sarah'nın konuştuğu adam kim?"

"Bu Bastien."

Ah, birkaç hafta önce onu arayan ve ruh halini dibe vurduran arkadaşı.

Blake parmaklarını kolumda gezdirerek beni ürpertti. "Yıllardır burayı benden satın almaya çalışıyor."

Bastien'in tamamen yasak bir konu olduğu izlenimini edindiğimden, bana adam hakkında bir şey söylemesine şaşırarak göz kırptım. "Ama satmayacaksın?"

"Hayır." Bir garson belirip siparişlerimizi aldıktan sonra aynı hızla ortadan kaybolunca durakladı. Blake bir kolunu kanepenin arkasına attı ve parmağıyla omzuma bir şeyler çiziktirdi. Ağzını kulağıma dayadı. "Omuzlarındaki küçük çil serpintisini seviyorum. Sanki biri tarçın serpmiş gibi. Eğilip yalayasım geliyor."

Cesur bir kaş kaldırdım. "O zaman neden yapmıyorsun?"

"Sanırım yapacağım." Omzumdan kulak mememe kadar uzanan bir çizgiyi yaladı. "Hangi losyonu kullanıyorsun bilmiyorum ama cildin harika kokuyor."

Dişlerinin sert darbesiyle irkildim. "Ow."

"Yine mülkümü işaretliyorum."

Cüretkâr herife homurdandım. "Bu katı BDSM ile ilgilenen insanlara hitap edecek şekilde yapmaya karar vermene ne sebep oldu? Demek istediğim, sen ilgilenmiyorsun, o zaman neden bunu yapmaya zahmet ettin?"

Omuz silkti. "Bir niş gördüm." "Niş mi?"

"Erotik romanlar ve filmler çok daha popüler hale geldiğinden beri, birçok insan BDSM'nin farkına vardı ve merak etti. Fakat,

Arkadaşınız gibi, bunun gerçekten onlara göre olduğundan emin değiller. Bir BDSM kulübüne girme konusunda gerginler çünkü orada neler olup bittiğinden tam olarak emin değiller ve nasıl davranmaları gerektiğini bilmiyorlar."

Sarah'nın bana söylediklerini tekrarladığı için başımı salladım.

"Vault bir BDSM kulübü *değil*. Normal bir kulüp ve bu da üyelerin kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlıyor. Asansörden indiklerinde, doğrudan olayların içine girmiyorlar. Sadece bir içki içip yemek yiyebilecekleri, arkadaşlarıyla veya benzer düşünen insanlarla konuşabilecekleri ve daha ileri gitmek zorunda kalmayacakları bir salona girerler. Eğer bu yolda daha da ilerlemek isterlerse, bunu yapabilirler."

"Ama nişi *nasıl* gördünüz?"

"Aslında Bastien aracılığıyla oldu. Eskiden bir BDSM kulübüne giderdi. Sahibi belli bir atmosfer yaratmak için bilerek mi karanlık ve pis tutuyor bilmiyorum ama Bastien bundan şikayetçiydi; yeni gelenlere yanlış fikir verdiğini ve BDSM'yi kirli veya yasak gibi gösterdiğini düşündüğünü söyledi. Ayrıca, oraya giren pek çok kadının sadece Elli Ton üçlemesi nedeniyle merak ettiğini ve pek çoğunun uzun süre kalmadığını, çünkü kitapların sadece dışarıda ne kadar çok sapkınlık olduğuna değinmeye başladığını söyledi. Bazıları gördükleri şeylerden korktu ve gözleri korktu."

Ağzımı büktüm ve gözleri ağzıma kaydı. "Sanırım bir anda bu kadar çok şeye maruz kalan ve kendini tamamen yabancı hisseden birini bir şeye alıştırmak zor," diye düşündüm.

"Aynen öyle." Garson yeniden ortaya çıkıp içkilerimizi bıraktığında durakladı. "Bu yüzden salonu kubbeden ayrı tutuyorum," diye devam etti Blake bardağından bir yudum almadan önce. "Tıpkı herhangi bir barda olmak gibi, tek farkı müşterilerin pek normal davranmaması. İnsanlara ne bekleyebilecekleri konusunda bir fikir veriyor ve arkalarına yaslanıp gözlemlmelerini sağlıyor. Daha sonra şuradaki kapıdan geçip kubbeye giderek kendilerini rahatlatırlar. Ya da meraklarını giderdikleri için memnun bir şekilde asansöre binerek diğer katlardan birine çıkabilirler."

Şarabımdan bir yudum aldım. "Temalı odalara sahip olma fikri nereden aklına geldi?"

"Tekrar ediyorum, bu fantezilerinizi güvenli bir yerde tadabilmekle ilgili." "Peki bu gece fantezilerinden birini tadacak mıyız?"

Ağzı, midemin sıkışmasına neden olan hınzır bir gülümsemeye dönüştü. "Evet."

Heyecandan içim içime sığmıyordu. "Hangisi?"

"Sürpriz olarak kalmasını tercih ederim. Karanlık bir şey değil.
Tamamen eğlenceyle ilgili.

Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok."

"Yani bu sefer standart bir odada değil miyiz?"

"Hayır." Omzuma desenler çizen parmak boynumdan enseme doğru ilerledi ve orada daireler çizmeye başladı.

"Bunu çok

yapıyorsun." "Ne?"

"Tenime küçük desenler çiz."

"Cildini seviyorum. Ve saçlarını." Dili kulak mememi okşadı. "Ve amını. Çok sıcak ve rahat."

Yüzüm kızarıırken uzun bir şarap içtim. Adam ölümcüldü. Sarah'ya baktım, onu kontrol etmek istiyordum ve başka biriyle göz göze geldim. Dışlerimi sıktım. "Demek Libby'yi böyle tanıyorsun." Koyu tenli bir erkeğin üzerine yayıldığı sandalyenin yanında diz çökmüş, gözlerini yere dikmişti. Beni ya da Sarah'yı henüz fark ettiğinden şüpheliydim.

Blake ona ilgisiz bir bakış fırlattı. "Bir süredir burada çalışıyor. Merak ediyorsan söyleyeyim, ona hiç dokunmadım."

Merak *ediyordum*. "Neden ona özellikle beni sordun?"

"Sormadım. O gece onun dom'u olan bir adamla konuşuyordum,

CCC'deki insanlar ve bar hakkında sorular soruyordum. Senden bahseder bahsetmez Libby söze girdi."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

"Seni üvey baban kadar berbat biri olarak tanımladı."

"Sanırım ne sen ne de ben üvey ebeveynlerimiz konusunda şanslıydık."

Sustu. "Affedersiniz?"

"Üvey anneniz ilk kez üzerinize geldiğinde kaç yaşındaydınız?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vermeyeceğinden emindim.

"On dokuz." Sesi düz ve duygusuzdu.

Sapık sürtük. "Ve hiç pes etmedi, değil mi? Babana söyledin mi?"

"Buna inanmazdı. Öldüğü güne kadar güneşin onunla birlikte doğup battığını sanıyordu."

"Peki ya annen? Ona bundan bahsettin mi?" Çenesi sertleşti. "Ben on dört yaşındayken öldü."

İçten içe irkildim. "Bunu duyduğuma üzüldüm."
Şarabından biraz içti. "Annen gerçekten seviyor mu
Bale?"

"Ona baktığında gördüğü şeyi seviyor." "Aynı
şey değil."

"Hayır," diye kabul ettim. İkimiz de Sarah ve Bastien'e baktık.
gülümseyerek yaklaştı.

"Sen Kensey olmalısın," dedi Bastien. "Oğlumu burada kırmızılar
içinde görünce şok oldum. Hiç kimsenin onun üzerinde hak iddia etmesine
izin vereceğini düşünmemiştim. Bunu görmek güzel bir şey. Ve onun bir
kadın tarafından kırbaçlanabileceğinin de bir göstergesi - bunda bir espri
buluyorum."

Blake iç çekti. "Siktir git Bastien." Sözlerinde hiç sıcaklık yoktu,
Bastien'in gülmesinin nedeni de buydu kuşkusuz.

"Kubbeye doğru gidiyoruz," dedi Sarah, gözleri parlayarak. "Biz de
öyle." Blake bardağını boşalttı, ayağa kalktı ve ardından
bana elini uzattı. "Gel."

"Umarım öyledir," diye takıldım, o da kıkırdadı. Bardağımı bırakıp
elimi onun elinin içine koydum ve ayağa kalktım.

Bana hızlı bir öpücük verdi. "Geleceksin," diye teminat verdi. "Ve
yüksek sesle geleceksin."

"Göreceğiz." Beni salonun diğer tarafındaki kapıya doğru
götürürken hafifçe arkasından yürüdüm. Şansım yaver gitmediğinden,
Libby ve ortağı ayağa kalkmak için o anı seçmişti.

Adam başını bize doğru eğdi. "Seni görmek güzel, Blake."

Libby başını kaldırdı, yüzünde hayalet gibi bir gülümseme vardı.
Ama beni fark ettiğinde bu gülümseme soldu. Gözlerinde saf ve mutlak bir
şok parladı ve ağzının sarkmasına neden oldu. Yüzünde karanlık bir şey
titreşti ve gözlerindeki şok yerini hızla asitli bir öfkeye bıraktı. Aptalca bir
hareketle Blake'in yanına gitti.

"Onun Kensey Lyons olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.
"Sana onun hakkında her şeyi anlattım, sana söyledim-"

"Yalanlar," diye bitirdi Blake. "Ve daha fazla yalan."

Libby'nin ağzı gerildi. "Tabii ki size bunların doğru olmadığını
söyleyecektir. Buchanan ailesine sorun, size söyleyeceklerdir-"

"Yalanlar," dedim. "Ve daha fazla yalan. Ama hepimiz bunun
nedenini biliyoruz. Söylediğin saçmalıklar yüzünden boğulmamak için
gerçekten dikkatli olmalısın, Libby."

Yanakları kıpkırmızı olan Libby ağzını açtı ama Blake ona doğru eğilince kapattı.

"Tek kelime daha etme," dedi yumuşak bir sesle, ama o kadar tehditkârdı ki kızın yüzü kızardı.

Ortağı bir adım öne çıktı ve dizginleyici bir eli onun omzuna koydu. "Onun bu korkunç davranışını affet, Blake. Sana ait olana saygısızlık ettiği için cezalandırılacak."

Bu cezanın bir kırbaç içerip içermediğini merak ettim. Libby'nin kendi yöntemleriyle bundan zevk alması kuvvetle muhtemel olsa da, gerçekten öyle olmasını umuyordum.

Bastien, Sarah'nın zevkten titremesine neden olan bir ses tonuyla, "Öyle olduğunu gör Warren," dedi. Buna gülümsemek zorunda kaldım.

Blake Warren'a hafifçe başını salladı ve sonra elimi sıktı. "Hadi git."

Tekrar yürümeye başladık ve Sarah benimle konuşmak için geri çekildi. "Sen bana buraya geldiğini söylemedi."

"Şu ana kadar bilmiyordum," dedim ona.

Sarah'nın kendisine attığı tuhaf bakış karşısında Bastien ellerini kaldırdı ve "Ona hiç dokunmadım," dedi. Kapıya ulaştığında ardına kadar açtı ve elini uzattı.

Koridorda dolaşırken ve nihayet kubbenin süslü kapılarından geçerken Sarah ona özel odalarla ilgili sorular yöneltti. Tıpkı geçen seferki gibi, alan doluydu. Müzik bangır bangır çalıyor ve insanlar kışkırla dans ediyordu.

Sarah ve Bastien bara doğru ilerlerken Blake, "Bir içki daha ister misin?" diye sordu. Başımı salladım ve dudakları kıvrıldı. "Güzel. Ben de istemiyorum." Kıçımı avuçladı ve beni kendine çekti, beni kendine uydurdu. Aleti sert ve dolgundu ve tekrar içime gireceği düşüncesi amımın sıkılmasına neden oldu.

Ağzı benimkini yerken kollarımı gevşekçe boynuna doladım. *İyi* dans ediyordu, ritimle tamamen uyumluydu. Hareketleri pürüzsüz, akıcı ve kirliydi.

Blake elini boğazıma koydu ve başımı geriye doğru eğdi. Boynumu yalayıp öperken ve emerken gözlerim kapandı ve küçük izler bıraktı. Muhtemelen işaretleme olayına karşı çıkmalıydım ama o kadar iyi hissettiriyordu ki eriyordum. İçimde yavaş yavaş bir yanma başladı, beni sıcak ve ağırlı bıraktı.

"Çok güzel kokuyorsun, Kensey." Bacaklarımdan birini kalçasına geçirdi ve sikini bana doğru bastırdı. Zevk klitorisimden amıma doğru kıvılcımlandı ve gözlerim açıldı.

Başımı kaldırmaya çalıştım, ağzını istiyordum, ama hassas boynumun ırzına geçmeye devam etti. Her yalayışını ve ısırışını amıma kadar hissediyordum. Aletinin her sürtünmesi klitorisimi ovuyordu ve *kahretsin*, ona ihtiyacım vardı. Tam orada, tam o anda. "Blake, sen-"

Beni döndürerek sırtımı ön tarafına bastırdı. "Benim için yeterince ıslandın mı, Kensey?" diye sordu, nefesi boynumda sıcaktı. Bir eli karnımda gezinirken, diğer elinin parmaklarını elbisemin altından kalçalarımın doğru çekti ve sonra beni sertçe kavradı. "Benimkini." Bir parmağını ustalıklı tangamın içine soktu ve sonra-oh *fuck*. Amım parmağının etrafında sıkılaştı ve o da inledi. "Güzel ve ıslak. Ama ben senin damlamanı istiyorum."

Ve sonra parmağını içime sokup çıkarıyor, kulağıma bir sürü şey homurdanıyordu - çok iyi hissettiğimi, amımın onun olduğunu, dokunmaya kalkanın boynunu kıracağını söylüyordu. Daha sıkı ve daha sıkı sarıldım, sonunda hazır olana kadar-

Parmağını geri çekti. "Burada olmaz. Geldiğini sadece ben görebiliyorum."

Titreyen bacaklarımla onu kubbeden dışarı, uzun bir koridora ve gri kapılardan birine kadar takip ettim. Kilidi açtı ve beni içeri aldı. Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Bu oda daha önce kullandığımız diğer odalardan tamamen farklıydı. Bir kere hiç mobilya yoktu. Bir yatak bile yoktu. Sadece beyaz duvarlar, parlak mermer bir zemin ve bir asansör vardı. Kısa bir an için başka bir kata çıktığımızı sandım. Sonra fark ettim.

"Seni bodruma ilk getirdiğim geceyi hatırlıyorum," dedi Blake asansörün düğmesine basarak. Kapılar açılmadan hemen önce bir *ding sesi duyuldu*. "Dantelli siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordun. Asansör aşağı inerken tek düşünebildiğim elbiseyi yukarı itmek ve seni orada becermekti. Ve böylece fantezi doğdu."

Beni asansöre doğru iterken ağzı benimkini ezdi. Sırtım duvara çarptığında nefesim kesildi ama beni öpmeyi bırakmadı. Ziyafet çekti. Hükmetti. Bunalttı. Bir yandan da kravatını ve gömleğini çıkarmak için birlikte çalışıyorduk. Kapıların kapandığını uzaktan fark ettim ve sanki asansör gerçekten hareket ediyormuş gibi makinelerin vızıltısını duydum.

Elleri sütyenimin içine daldı ve göğüslerimi çıkardı. Onları sahiplenici bir şekilde sıktı, tam o sırada aşağıya indi ve dilini kıvırdı.

meme ucumun etrafında. Dişlerinin ucunu hissetmeme izin vererek sertçe emdi. "*Blake.*" Bu daha fazlası için bir talepti.

Başını kaldırarak dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "İlk gördüğüm andan beri bu ağzı sikmeyi düşünüyordum." Dili yaramın üzerinde gezindi ve hırladı. "O artık benim ağzım, bu yüzden onunla ne istersem yapabilirim. Dizler."

Tek kelimelik emrin nüfuz etmesi bir an aldı. İçgüdüsel olarak oradaki otoriteye öfkelen dim, ama içimde o kadar sıcak ve boş hissediyordum ki boşalmak için çaresizdim. Bu çaresizlik meydan okumayı bastırdı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

Gözleri erkeksi bir memnuniyetle donuklaştı. "Güzel. Ellerini arkada birleştir. İşte böyle. Bebeğimin böyle uslu bir kız olmasına bayılıyorum." Fermuarını açtı ve sikini yumrukladı. "Aç."

Ağzımı açar açmaz saçlarımdan bir tutam yakaladı ve kalçalarını öne doğru yumrukladı. Kahretsin, kalındı. Uzunluğunun yarısından fazlasını yutabileceğimden şüpheliydim ama elimden geleni yapacaktım.

"Em." Başımı sabit tutarak, dilimi sikinin alt tarafına sürterek var gücümle emerken kalçalarını pompaladı.

Dişlerini sıkarak inledi ve parmaklarıyla ağzımın içinde gezindi. "Siktir, bebeğim, bu çok iyi." Ben onun etrafında yutkunurken saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Ağzın sikimi emmekten şişmiş olacak. Bu hoşuma gitti."

O itmeye devam etti, cesaretlendirici sözler fısıldadı ve ben de elimden geldiğince sert emmeye devam ettim. "Yeter." Ağzımdan çıktı ve geri çekildi. "Ayağa kalk bebeğim." Çok hızlı bir şekilde prezervatif paketini yırtıp açtı ve eldivenlerini giydi.

Ayağa kalkıp, "Acele et" diye ısrar ettim.

Elbisemi yukarı itip tangamı koparıırken gözlerinde çiğ bir cinsel saldırganlık parlıyordu. "Hiçbir şeyi seni istediğim kadar istemedim," diye homurdandı, kıkırmı kavradı ve beni kaldırdı. "Tek bir lanet şey bile." Acımasızca sikini içime soktu ve amım onu açgözlülükle kavradı. "*Siktir, Kensey.*"

Bana güç verdi, parmak uçları tenimi kazıyordu. Ağzına karşı inledim ve sızlandım, uzuvlarım onun etrafında kilitlendi, tırnaklarım sırtını çizdi. O kadar doluydum ki patlayacağımı sandım ama acının ısırtıcı zevki daha da artırdı.

Ağız acımasız bir yarığa dönüşmüştü, ateşli bir hızla derinlere ve sertçe dalmaya devam etti. Buzul mavisi gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Bir kez bile. Ve kalçalarını, her acımasız itişte sikiinin G noktama çarpmasını sağlayacak şekilde açtığıında, salıverilmemin bana doğru fıçı gibi geldiğini hissettim.

"Boşalacağım," diye homurdandım, ona daha da sıkı sarılmıştım. "Evet, geleceksin," diye homurdandı, çenesi sertleşmişti. "Ve bunu yapacaksın Şimdi." Hızını artırdı, daha sert vurdu ve ben boğuk, işkence dolu bir iniltiyle uçurumun kenarına yuvarlandım. Derinlere daldı, omurgam sertleşti ve adımı sert bir şekilde fısıldayarak içimde patladı. Sonra kelimenin tam anlamıyla ona doğru yığıldım.

Orada nefes nefese ve titreyerek durduk. Saatlerce.

"Bekle." Birkaç adım geri çekildi ve cihazın üzerindeki bir düğmeye bastı.

Panel. Arkamda belirgin bir *vızıltı* duydum ve omzumun üzerinden bakınca duvarın kayarak açıldığını gördüm. Sonra diğer gelişlerimizde kullandığımız otel sütlerinin daha küçük bir versiyonunun içindeydik.

Beni yavaşça yatağa yatıran Blake, sikini içimden çıkarırken beni usulca öptü. "Bu prezervatiften kurtulmam gerek. Burada bekle." Doğrudu ve işte o zaman karın kaslarındaki soluk ama çirkin çürüğü gördüm. Solar pleksusunun yakınında bir tane daha vardı, o kadar silikti ki neredeyse fark etmeyecektim.

Banyodan dönerken baldırımı biraz sıktı. "Yüzüstü dön ki fermuarını açabileyim." Ben de öyle yaptım. Birkaç dakika içinde elbisemi sıyırdı ve topuklu ayakkabılarımı çıkardı. Yatakta bana katılarak omzumu öptü. "İyi misin?"

"Hmm. Ben de sana aynı şeyi sorabilirim. PT'n yine sana sert davrandı, ha?"

"Öyle yaptı." Blake parmağıyla ağzımı yokladı, dudakları saf bir erkek memnuniyeti içinde kıvrılıyordu, bu yüzden onu emmekten şişmiş olduğunu tahmin ediyordum. Sonra parmakları omzumun arkasındaki dövmenin üzerinde gezindi. "İlk gördüğümde bunun sadece bir tüy olduğunu düşünmüştüm. Bu bir yazar tüyü.

Yazmayı seviyor musun?"

"Uğraşıyorum." Kendimi yataktan kaldırmaya çalıştım ama ensemden tuttu. "Tuvaleti kullanmam gerek," dedim.

Elinin kaymasına izin verdi. "Çabuk dön. Seninle işim bitmedi." Onunla da işim bitmemişti. Banyodan zil sesini duydum. Yatak

odasına tekrar girdiğimde, onu kapının önünde dururken gördüm.

Yatağın ayak ucunda, kasları kaskatı.

"Bu gece bu saçmalığa ihtiyacım yok," dedi telefona. "Bu yeni bir şey değil Rossi. Ona bahanelerle ilgilenmediğimi söyleyebilirsin. Uyarılmıştı. Bu onun üçüncü grevi, o dışarıda. Basit... Tamam. Sonra görüşürüz."

Bir kez daha yatağa yüzüstü uzandım ve çenemi birbirine bağlı parmaklarıma dayadım. "Birinin üyeliği mi iptal edildi?"

Omuz silkerek yatağa uzandı ve yan yattı. "Bazen olur böyle şeyler."

Bu sorumu tam olarak yanıtlamadı ama boş verdim. "Rossi'nin burada çalıştığını bilmiyordum."

Blake parmaklarıyla saçlarımı taradı. "Rossi kendini pek çok şekilde işe yarar hale getiriyor."

Kaçamak cevaplardan hoşlandığı kesindi. Muhtemelen fark etmediği şey, bunun beni sadece onun hakkında daha fazla meraklandırdığıydı, ama bu merakı şimdilik bir kenara bıraktım. Çünkü tüy kalem dövmesi konusunda bu kadar kaçamak cevaplar vermişken onu daha fazla sorguya çekmek adil görünmüyordu. Bunun yerine, "Sarah'nın üyelik kartı yok ama kapıcı içeri girmesine engel olmadı. Neden?" diye sordum.

"Farklı renklerde kartlar var," dedi Blake. "Sizinki kırmızı, bu da yanınıza üye olmayan birini alabileceğiniz ve çoğu kata erişiminiz olduğu anlamına geliyor."

"Ah, anlıyorum. Hangi katları kullanamıyorum?" "Sadece B3."

"Stoklarınızı tuttuğunuz yer."

Omzumu öptü. "Evet. Cade yine senin evinde kalmayı denedi mi?"

Konunun hızla değişmesine göz kırptım. "Cade'e karşı bir takıntın var."

Kalçamı sıktı. "Soruya cevap ver, bebeğim."

Bu konuda kaçamak cevaplar vermek istiyordum ama buna degecek gibi görünmüyordu. "Hayır, yapmadı."

"Peki o yaparsa ne yapacaksın?"

İçimi çektim. "Onu eve bırakacağıma ya da onu arayacağıma çoktan karar verdim."

bir

taksi." Beni öptü. "İşte benim iyi kızım."

Birdenbire sırt üstü yuvarlandım. Kaşlarımı çattım. "Ne yapıyorsun ne yapıyorsun?"

Üzerimde gezindi ve sonra vücudumdan aşağı kayd1. "Seni ödüllendiriyorum."

Dilinin kaygan kıvrımlarım arasındaki ilk darbesi gözlerimin kapanmasına neden oldu. Kahretsin, adam iyiydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Görünüşe göre Blake önceden haber vermenin önemi konusunda beni çok iyi dinlemişti çünkü ertesi Perşembe sabahı benimle irtibata geçerek ertesi akşam için bir toplantı ayarladı. Yine temalı bir oda rezerve etmişti. Bu oda, beni çok şaşırtacak şekilde, küçük bir spor salonu gibi düzenlenmişti. Beni ağırlık sehpasında sertçe becerirken, bana -hayır, bana *şikayet etti- ne zaman egzersiz yapsa aklına geldiğimi* söyledi.

Cumartesi akşamı da buluştuk ve beni özel bir hastane odası gibi düzenlenmiş bir odaya götürdüğünde gülmekten yerlere yattım. Ama doktorculuk oynamaya başladığında ve vücudumu ne kadar iyi tanıdığını gösterdiğinde kısa sürede gülmeyi bıraktım.

Yine eğlenceli bir hafta sonu olmasına rağmen, tam olarak rahatlayamamıştım. Ricky Tate hâlâ ortaya çıkmamıştı ve bu beni rahatlatmaktan ziyade geriyordu. Bir yanımda hep mecazi nefesimi tutmuş, onun yeniden ortaya çıkmasını bekliyor gibiydi. Cuma günü bir kez daha geldiğinde, hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Cuma günü bodrumda Blake ile buluştum, ancak Cumartesi akşamı "halletmesi gereken işleri" vardı. Bastien de o gece meşguldü, bu yüzden Sarah'nın akşamı boştu. O ve ben yine de Vault'a gittik ve gecemizin çoğunu ana katta geçirdik, ancak bir süreliğine burlesque katına çıktık. Hiçbiri Vault'u geçemezken başka bir kulübe gitmeye değmezdi.

Gecenin sonunda -ya da sabahın ikisinde demeliyim- Sarah kesinlikle kafayı bulmuştu. Bastien'i arayıp onun ne kadar harika biri olduğunu düşündüğünü söylemesinin nedeni de bu olabilirdi. Sarah'nın eve sağ salim gidemeyecek kadar sarhoş olmasından o kadar endişelenmişti ki, Laurel'e kulüpten çıkarken eşlik eden Greg'e bizi eve götürmesini söyledi. Güzel, değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm... ta ki Bastien bana Blake'e kendimizi nasıl bu hale getirdiğimizi anlatacağını söyleyene kadar. Kaç yaşındaydık, on dört mü?

Blake'e yetişkin bir kadın olduğumu söylemeye hazırdım, çok şükür... ama o aramadı. Ne o gece, ne de hafta sonu boyunca. Evet, kabul ediyorum, beni hiç aramıyor gibi görünmesi beni rahatsız ediyordu.

Bastien'in yaptığı gibi. Ve bunun beni rahatsız etmesi beni rahatsız etti. Beni mutlu bir şekilde görmezden geldiğim bir şeyle yüzleşmeye zorladı. Blake Mercier'den hoşlanmıştım.

Onu sevdim, onu sevdim. Hem de çok.

Bana hiç mantıklı gelmiyordu. Birini gerçekten tanımadığınız halde nasıl bu kadar çok sevebilirdiniz? Belki de her yönünü görmediğiniz birinden hoşlanmak daha *kolaydı*.

Her neyse. Emin değildim.

Her halükarda, ondan bu kadar hoşlandığının farkına varmak beni hiç de rahatlatmıyordu. Özellikle de bu, anlaşmamızın bir anlaşma olması nedeniyle beni o kadar da *tatmin etmemesinin an* meselesi olduğu anlamına geldiği için. Benim için yeterli olmazdı. Ve sonra acılık içeri sızabilir, sahip olduğumuz az şeyi bozabilirdi. Blake duygusal bağlar istemiyordu ve bunun için ona kızamazdım çünkü en başından beri bu konuda netti.

Her şey göz önüne alındığında, iki seçeneğim vardı: ikimizi de daha sonraki dramlardan kurtarmak için anlaşmamızı bitirmek ya da onun tarafında bir şeylerin değişebileceği umuduyla kalmaya devam etmek.

Ne *istediğimi* biliyordum. Onun hakkında daha çok şey bilmek istiyordum. Boşlukları doldurmak istiyordum. En azından hoşlandığının o mu yoksa onunla ilgili bir fantezi mi olduğunu anlamaya çalışmadan pes edip çekip gitmeyecektim.

Ancak *istediğim* şey ile benim için *en iyi olan* şey her zaman aynı değildi, bu da düşünmem gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu. Ve gerçekten de günler geçtikçe çok düşündüm.

Çarşamba günü geldiğinde Clear'ı iş yerinde ziyarete gittim. Bara giderken ona uğrayıp bir kontrol etmemi istemişti. Her ne kadar ortadan kaybolmuş gibi görünse de Ricky Tate konusunda gergin olduğunu biliyordum. Onun gerçekten gittiğine inanmak istiyordu.

-Ne de olsa ilk taciz dönemi kısa ve tatlıydı ve oldukça ani bir şekilde sona ermişti.

"Muhtemelen işe yaramadığını fark ettiğinde seni korkutmaya çalışmaktan sıkılmıştır," dedi Clear kütüphanenin bilgisayar odasında dururken sessizce. Diğer tek ses klavyelere vuran parmaklar, yazıcının vızıltısı ve bir grup öğrenciden gelen sessiz konuşmalardı. "Ya da belki de güvenliğinizi aşmaya çalışmaktan rahatsız olmamıştır."

Bu iki senaryonun da doğru olduğundan şüpheliydim. Hayır, geri adım attığını *düşüneceğimi* umarak dikkat çekmemeye çalıştığını *düşündüm*.

ve ben de gardımı düşürürdüm. Ama onun solgun yüzünü, huzursuz parmaklarını ve gözlerinin etrafındaki deriyi gördüğümde, "Belki" dedim.

Bana memnun bir gülümseme verdi ve gerginliği biraz olsun azaldı. "Cumartesi günü babanla bu konuyu konuştum. O da benimle aynı fikirde."

Hayır, söylemedi. Ama ona duyması gerektiğini bildiği şeyi söylemişti, tıpkı benim yaptığım gibi. Birkaç gün önce Michael'dan uyanık olmamı ve Ricky'yi hafife almamamı tavsiye eden bir mektup almıştım. Michael, "*Tate aceleci ve toy olabilir,*" diye yazmıştı, "*ama bu onun tehlikeli.*"

Muhtemelen bu konuda haklıydı. Clear'a "Gitmem gerek yoksa işe geç kalacağım," dedim.

"Tamam." Beni kendine çekti ve sarıldı. "Seni seviyorum, tatlım." "Ben de seni seviyorum."

Kütüphaneden çıkıp otoparka giden merdivenlerden inerken kitap, toz ve deri kokularının yerini egzoz, ıslak kaldırım ve biçilmiş çimen kokuları aldı.

"Bayan Lyons!"

Sesi tanıyarak gerildim. *Kahretsin*. Linton'ı görmezden gelerek arabama doğru yürümeye devam ettim. Topuklarımın kaldırımda çıkardığı gümbürtüyü duyunca inledim. Belli ki burada oturmuş, Clear işini bitirdiğinde üzerine atlamayı planlıyordu.

"Bayan Lyons!"

Omzumun üzerinden baktığımda neredeyse bir engelli park levhasına çarpacağını gördüm. "Daha fazla zamanımızı boşa harcama, Linton."

Bana yetişerek, "Seninle kahve içmeyi umuyordum. Ben."

İçimi çektim. "Elinizde o kadar çok zaman olabilir ki bir kütüphanenin önünde oturup dakikaların nasıl geçtiğini izleyecek param var ama benim yok." "Ben kötü bir adam değilim, biliyorsun. İşimi yapıyorum; hepsi bu." "Aferin sana." Arabama yaklaşırken, arabanın önündeki

Birinin kendi parkını benimkine ne kadar yakın park ettiğini.

"Sanırım Michael Bale ve onunla olan ilişkiniz hakkında bilgi almak isteyen benim gibi insanlarla uğraşmaya alışkınsınız."

Ön camımın altına sıkışmış olan el ilanını kaptım ve buruşturdum. "Dürüst olmak gerekirse diğerleri senden daha zekiydi."

"Daha akıllı mı?"

"Teşvik teklif ettiler. Para. T.V. röportajları. Bunun gibi şeyler." El ilanını yakındaki çöp kutusuna attım. "İşe yaradığından değil. Annem ve ben sadece rahat bırakılmak istiyoruz. Kötü bir adam olmadığını söylüyorsun, Linton.

Kanıtlayın. Bizi rahat bırakın ki hayatımızdaki huzuru koruyabilelim."

"Blake Mercier hayatınıza huzur getiriyor mu?" Bu bir alaydı.

Küçük pislik. "Şimdi beni sıkıyorsun."

"Onun gibi bir adamdan etkilenmen ilginç," diye devam etti Linton, ben Chevy'ye çarpmamaya çalışarak sürücü kapısını dikkatle açarken.

"Blake Mercier'in çok fazla kişisel gücü var," dedi Linton. "Hayatı kendi kurallarına göre yaşıyor. Duyduğuma göre oldukça da kalp kırıcı biriymiş. Kadınların genellikle duygusal olarak ulaşılmaz erkeklere çekildiğini biliyorum - onları düzeltecek kişi olmak istiyorlar. Tıpkı annenizin Michael Bale'i düzeltmek istemesi gibi, duygusal olarak ulaşılmazın tanımı olan bir adam. Mesele şu ki Kensey, bunu yapmış olabileceğine inanıyorum ve bu konuda ona yardım ettiğine inanıyorum. Eğer ikinizle de konuşabilirsem-"

"Hayır. Bırak gitsin, Linton. Bırak gitsin." Sonunda arabama bindim, motoru çalıştırdım ve Linton'a bir kez daha bakmadan otoparktan çıktım.

Clear'ın Michael'ı düzeltmek istediği konusunda haklıydı, hatta bazı açılardan bunu başardığı konusunda da haklı olabilirdi. Michael bir keresinde bana ne demişti?

"Hepimizin içinde bir şeytan var, Kensey'ciğim. Onu bir şeytana dönüştürebilirsin.

Ama bununla yaşamayı öğrenmelisin. Kendinizle yaşayabilmeniz tek yolu budur. Gözlerinin içine bakmalı ve onunla yüzleşmelisin. Onunla savaşın. İçindeki ışığı bulmalısın." Bir an için inanılmaz derecede üzgün görünüyordu. *"Benim hiç iç ışığım olmadı meleşim. Sen ve annen gelene kadar yoktu.*

Siz ikiniz olmasaydınız, dünyam bir kez daha karanlık bir yer olurdu."

Elbette Michael'ın kelimelerle çok iyi anlaştığını belirtmek gerekir. İnsanları manipüle etmek onun uzmanlık alanıydı. Sizinle uzun uzun sohbet edebilir ve bu sırada tüm dikkatini size verebilirdi. Size kendinizi özel ve ilginç hissettirmekte çok başarılıydı. Sorularınıza gerçekten yanıt vermeden cevap verdiğini ancak daha sonra fark edebilirdiniz. Bir sohbeti nasıl yönlendireceğini ve konuyu sohbet ettiği kişide nasıl tutacağını biliyordu... aslında biraz Blake gibiydi.

Linton muhtemelen Clear konusunda haklıydı ama benim hakkımda yanılıyordu. Blake'ten etkilenmemiştim çünkü duygusal olarak müsait değildi. Kimseyi düzeltmeye çalışmıyordum. Birini düzeltebileceğime

inanacak kadar kibirli değildim.

-Eğer böyle bir güce sahip olsaydım, Clear normalin timsali olurdu.

Şimdi. Blake'ten çeşitli nedenlerden dolayı etkilenmişim. Çok güzel bir pakete sarılmış zeki, kendine güvenen, inanılmaz derecede erkeksi bir tipti. Böyle bir adamın ilgisini çekmenin gurur verici bir yanı vardı.

Beni açık bir kitap gibi gösterecek kadar inanılmaz derecede kaçamak konuşması da utanç vericiydi. Havadan sudan konuşmamamıza aldırımıyordum, yüzeysel sohbetlerden onun kadar ben de hoşlanımıyordum. Ancak, birbirimizi aylardır tanımamıza rağmen, konuşmalarımızın hiçbirisi uzaktan yakından derin veya uzun değildi. Sorularımı genellikle kolaylıkla geçirir ya da çok az detayla cevap verirdi - isteksizce açıkladığı detaylar. Genellikle bir duvara toslar ve konuyu o kadar hızlı değiştirirdi ki bu bir kıza zihinsel kırbaç etkisi yapabiliirdi. Her zaman onu daha önce tanıdığımdan daha iyi tanımadığımı hissederek oradan ayrılırdım.

Sadece duygusal olarak ulaşılmaz değildi, ulaşamazdı da. Tanınmak istemeyen bir adamdı. Yalnız kalmaya öncelik veren bir adamdı. Ayrı bir adam.

Şeytanları olan bir adam.

Yine de çekip gitmemiştim. Bu şeytanları isteyerek görmezden geliyor, onda gördüğüm diğer şeylere odaklanıyordum. Belki de düşündüğümünden daha çok anneme benziyordum.

Ertesi akşamı kitabım üzerinde kıcımy yırtarak geçirdim. Lanet olası Ricky Tate sayesinde zihinsel olarak ne kadar tükenmiş olsam da çabalarımın karşılığını aldım. Nihayet ikinci taslak tamamlanmıştı, bu da artık üçüncü ve son taslağıma geçebileceğim anlamına geliyordu. Ondan sonra uzun, sıkıcı prova aşaması gelecekti ki bunu dört gözle beklemiyordum.

Normalde, bir taslaktan diğerine geçmeden önce kendime iki haftalık bir ara verirdim, ancak her zamanki hızımda çalışmamıştım ve programın gerisinde kalmıştım. Bu nedenle, kendimi doğrudan üçüncü taslağı atmak zorunda kaldım.

Sarah evime gelip Bastien'le olan hayatım hakkında beni bilgilendirmek istediğinde dördüncü bölümdeydim. Blake'in aksine o kendini resmi bir Dom olarak görüyordu. Kendi aralarında bir anlaşmaya varmışlardı ama bu dış dünyalarını ayrı tutmayı içermiyordu. Hafta içi sık sık lüks restoranlarda akşam yemeğı için buluşuyorlardı. Daha sonra, 'oynamak' için onun evine giderlerdi. Ayrıca sık sık mesajlaşıyorlardı ve adam onu her gün arıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, içimde bir kıskançlık hissettim -ki bu beni rahatsız ediyordu- ama bunu sakladım. Sarah Bastien için gerçekten heyecanlanmış görünüyordu ve onun adına mutlu oldum.

Kahvaltı taburesinde otururken, yemek yedikten sonra mutfakta dolaşırken bana 'seanslarını' tüm ayrıntılarıyla anlattı. "Gerçekten, hepsi oldukça uysaldı," dedi sonra. "Beni sevdiği şeylere alıştırmak ve hoşlanacağım bir şey olup olmadığını görmek istiyor. Hoşlanıp hoşlanmayacağımdan henüz emin değilim ama şu ana kadar yaşadıklarımın kesinlikle keyif aldım."

Gülümsedim. "Evet, anlayabiliyorum."

Dirseğini kahvaltı barına dayayan Sarah çenesini elinin üzerine koydu. "Blake'le işler nasıl gidiyor?"

Omuz silktim, tezgâhı sildim. "Bu hafta sonu bir araya gelmek isterse, muhtemelen yarın ondan haber alırım."

"Bu hafta bundan hiç bahsetti mi?"

"Sen ve Bastien gibi değil. Blake kontrol etmek için mesaj atmıyor ya da aramıyor."

Sarah'nın gülümsemesi kayboldu. "Onunla Vault'ta buluşmanızı istemek dışında herhangi bir nedenle sizinle iletişime geçmiyor mu?"

"Hayır." Başımın ağrımaya başladığını hissederek alnımı ovuşturdum. "Bu da bazı açılardan kendimi bir ganimet avcısı gibi hissetmeme neden oluyor. Ama onunla birlikteyken... işte o zaman durum değişiyor." Sadece sevişmedik. Güldük. Eğlendik. Bana tüm dikkatini verdi. Hiçbir zaman *kendimi* bir ganimet gibi *hissetmedim*.

Sarah'nın dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. "Senden çok hoşlanıyor, Kensey. Gerçekten seviyor. Ama bazı insanlar... verecek fazla şeyleri yoktur, bilirsin."

"Biliyorum." Tezgâhın ucuna yığıldığım mektupları alarak, "Başka bir şeyden bahsedelim," dedim.

"Tamam, size komşumu dairesinin dışında yerde çıplak bulduğumu anlatacağım." Sarah'nın gözleri parladı. "Birisi sırtına siyah kalemle 'Ben bir dangalağım' yazmış."

"Gerçekten mi?" Bir zarfı yırtıp açarken gülümseyerek sordum. "Ah, evet. O..."

Sarah'nın sözlerinin geri kalanı kayboldu. Sesi arka planda kayboldu. Çünkü odaklanabildiğim tek şey zarfın içinden tezgâhın üzerine düşen fotoğraflardı.

Koluma bir el dayandı ve Sarah'nın öne doğru eğilmiş, endişeli bir görüntü çizdiğini gördüm. "Ne oldu?" diye sordu.

"Resimler."

"Resimler?" Birini aldı ve yüzüne doğru çevirdi. "Oh, bu resimler karnavaldan. Gitmek istedim ve... Hey, bu Blake."

"Evet." Elimi çalkalanan mideme götürdüm.

Sarah'nın kaşları çatıldı. "Blake'in fotoğraflarını sana kim gönderdi? Peki neden?"

"Bilmiyorum. Kim olduğunu bilmek isterdim." Ona doğru bir fotoğraf uzattım - Blake ve uzun boylu bir sarışını açıkça gösteren bir fotoğraf. Bir kafeye doğru yürürken Blake'in eli kızın dirseğini kavıyordu. Her fotoğrafın sağ üst köşesine tarih ve saat basılmıştı. "O karnaval, ondan haber alamadığım iki haftalık süre zarfında gerçekleşti."

Sarah dudağını ısırды. "Bu, onunla sarışın arasında bir şeyler olduğu anlamına gelmek zorunda değil."

"Bana o hafta sonu Chicago'da olduğunu söyledi." Ağzı açıldı. "Oh."

Evet. "Bana Cuma günü uzun bir iş seyahatine çıktığını söyledi ama Cumartesi günü Redwater'da." Fotoğrafların hepsi karnavala ait değildi. Bazıları bir kahvehanede ve bir kaldırımında dururken çekilmişti - yine sarışınla birlikteydi.

Diğer fotoğraflar ise siyah kravatlı bir etkinliğin düzenlendiği bir sanat galerisinde çekilmişti. Ve eğer bu fotoğraflardaki tarih doğruysa, etkinlik Sara ve benim birlikte Vault'a gittiğimiz Cumartesi gecesi düzenlenmişti çünkü sözde "halletmesi gereken bir işi" vardı. Tamam, belki de söz konusu işin etkinlik sırasında halledilmesi gerekiyordu. Ama kolunda muhteşem bir kıvılcı saçlı olduğu ve Chicago gezisi hakkında yalan söylediği düşünüldüğünde, ona şüpheyile yaklaşma eğiliminde değildim.

"Belki de Ricky'nin son zamanlarda bu kadar aktif olmamasının nedeni budur," dedi Sarah. "Güvenliğini artırdığın için değildi. Seni rahatlatmaya çalışmıyordu. Zamanının çoğunu Blake'i izleyerek geçiriyordu. Ama Ricky bunu neden yapsın ki?"

"Bilmiyorum. Belki de Blake'in etrafta olmasından hoşlanmıyordur." Özellikle de Ricky ne zaman Vault'ta olsam beni izleyemediği için -en azından bodruma giremediği sürece.

Sarah başıyla onayladı. "Sapıklar kurbanlarını tecrit etmeyi severler." İçimi çektim. "Benim bir-"

"Ve Ricky tüm ilgini isteyecektir, değil mi? Bunu paylaşmak istemeyecektir, o yüzden Blake'in gitmesini istemesi mantıklı. Ricky belli ki Blake'le çıktığını düşünüyor, o yüzden bu fotoğrafları ondan şüphe etmen için gönderdi."

İşe yaramıştı. "Bir ilişkimiz yok ama Blake ayrıcalık istediğini söyledi."

"Göründüğü gibi olmayabilir." Ama sesi ikna olmuş gibi değildi. Bunun.

"Her iki şekilde de bana yalan söyledi. O hafta sonu nerede olduğunu hiç sormadım.

beni aramış olması gerektiğini söyledi. Chicago yalanına gönüllü oldu. Bir de şu kızıl saçlıya bakın." Ona sanki aya asılmış gibi gülümsüyordu. Gülümsemesine karşılık vermiyordu ama gözlerinde beni hasta eden bir sıcaklık vardı.

"Onda tanıdık bir şeyler var. Bara gittiğine yemin edebilirim." Sarah parmağını kaldırdı. "Bekle, evet, evet, birkaç hafta önce oraya gitmişti. Bir latte ısmarladı ve köşede oturup gümüş bir diamante kapağı olan bir telefonla konuştu. Onu hatırlamıyor musun?"

"Bu hileli bir soru muydu?" Hafızam berbattı.

"Sana birkaç kez baktı. Belki eşcinseldir ya da Michael Bale ile aranızda bir bağlantı kurmuştur diye düşündüm. Ya Blake'in ilgisini çektiğini duydu ve seni kontrol etmeye geldiyse?"

"Ama bunu *nasıl* duyabilir ki?"

"Bilmiyorum. Bastien'e sorabilirim," diye teklif etti Sarah.

"Hayır, seni ve Bastien'i bu işin içine çekmek istemiyorum."

Resimlerden birini yakından inceledi. "Bana mı öyle geliyor yoksa çenesinde kocaman bir çürük var gibi mi görünüyor?"

"Görünüşe göre, PT ile Krav Maga yapıyor."

"Bu her şeyi açıklıyor. Komşum yıllarca Krav Maga yaptı. Eve her türlü yarayla gelirdi."

Son birkaç fotoğrafa göz attım. Blake'in arabasına doğru yürüdüğünü gösteriyorlardı; sıradan, anlamsız bir şey... beş ya da altı yaşlarında görünen bir çocuğun elini tutması dışında. Göğsümde keskin bir acı hissettim.

Sarah onları gördü ve küfretti. "Ne yapacaksın?"

"Akıllıca olan. Bitirmek. Sadece yalan söylediği için değil, artık Ricky'nin dikkatini çektiği için. Bunun olmasını istemedim." Ve Blake'in ihaneti bana çok derinlerde olduğumu söyleyen bir seviyede acı verdiği için. Biz

bir ilişkimiz yoktu. Onun hakkında bilmediğim çok şey vardı. Ama içim acıyla burkuldu ve göğsümde donuk bir sızı oluştu. "Ve eğer bu küçük çocuk onun çocuğuysa, Blake'in onun iyiliği için *gerçekten* bu resimden çıkması gerekiyor."

"Aceleci olmayalım, Kensey. Ricky'nin gönderdiğinden emin değiliz.

Bunlar

."

"Bunu başka kim yapabilir ki?"

"Belki de sorun çıkarmaya çalışan biriydi, Libby ya da Laurel. Üvey anne ya da değil, Blake'e karşı bir şeyler hissediyor. Bastien, gençliğinden beri Blake'in pantolonuna girmeye çalıştığını söyledi. Görünüşe göre, o zamanlar da ona uyuşturucu teklif ediyormuş. Sanırım onu kendisine bağımlı hale getirmeyi umuyormuş."

Bastien çok konuşkan ve Blake çok kapalı olduğu için, Sarah'nın Bastien aracılığıyla Blake hakkında Blake'in kendisinden öğrenebileceğinden daha fazla şey öğrenebileceği aklıma geldi. Ve bu ne kadar üzücüydü?

Ondan ruhunu açmasını beklemediğim gibi, varsa çocuklarından bahsetmesini de beklemezdim - bu kişisel bir konuydu. Ben sadece onu tanımak istiyordum ve o buna izin vermeye niyetli görünmüyordu.

Elbette, zaman zaman muğlak olabiliyordum. Bazen sorularını dürüstçe yanıtladım. Eğer çok rahatsız edici olurlarsa, basitçe paylaşmaktan rahatsız olacağımı belirttim. Ona asla saçma hikayeler anlatmadım.

Sarah elimi sıktı. "Bazı erkekler kadın arkadaşları hakkında sır saklarlar çünkü kadınların kıskanç, güvensiz yaratıklar olduğu ve bununla başa çıkamayacağımız gibi aptalca bir düşünceye sahiptirler. Hoşumuza gitmeyeceğini düşündükleri şeyleri saklarlar, sanki bizi karanlıkta tutmak her açıdan en iyisiymiş gibi.

Gerçekten, sadece sorumlu tutulmak istemiyorlar ama aptalca yapıyorlar. Hepsi bu olabilir. O kadınlarla birlikte olması seni aldattığı anlamına gelmez, Kensey. Biri çocuğun annesi olabilir. Eski sevgilisi. Diğer... şey, sadece bir arkadaş ya da öyle bir şey olabilir." Sarah zayıfça omuz silkti.

Fotoğrafları zarfa geri koyarak tezgâhın üzerine fırlattım. "Kime daha çok kızgınlım bilmiyorum. Blake'e mi, Ricky'ye mi, yoksa bana mı?"

"Neden kendine kıızıyorsun ki? Bu çok aptalca." "Gage'i hatırlıyorsun, değil mi?"

"En son eski sevgilin mi? Aynı zamanda bir müzik grubunda olan dövme mi?" "Evet. Beni aldattığını öğrendiğimde ne yaptım?"

"Gözlerini devirdin, adamın taşaklarına bir tekme atılması gerektiğini homurdandın ve sonra onu telefonla terk ettin. İkincisi soğuktu ama bunu hak etmişti. Ve sen onunla yüzleşecek kadar umursamadın."

Başımı salladım. "Onunla dört ay birlikte oldum. Sonuna kadar iyi bir adamdı. Ama incinen tek şey gururum oldu." Parmağımı zarfa doğru uzattım. "Ama *bu...* Bu *acıtıyor*. Biliyor musun, kendime Blake'le ilgili alarmlarımı ilk harekete geçiren şeyin bilinçaltımdaki bir parçamın onun derimin altına girme yeteneğine sahip olduğunu bilmesi olup olmadığını sormak zorundayım - bu ifadeyi kullanacağımı hiç düşünmemiştim ama böyle hissediyorum."

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, bence onun derisinin altındasın. Sadece bunu bildiğini sanmıyorum. Ya da belki de biliyor ve bu yüzden sana bu kadar mesafeli davranıyor. O fotoğraflardaki kadınlar... *Kim* olduklarını bilmiyorum ama onlara sana baktığı gibi bakmıyor. Sanki aynı anda hem büyülenmiş, hem acıkmış, hem de büyülenmiş gibi."

Kaşlarımı çattım. "Bana o şekilde bakmıyor."

"Yapıyor. Sadece sen ona bakarken bunu yapmıyor. Bastien bile Blake'in seninle diğer kadınlarla olduğundan daha farklı olduğunu söyledi... yani *çıkmadığı* kadınlarla."

"Yatakta."

İç çekti. "Bence onunla konuşmalısın. Ona açıklaması için bir şans verin. Ve tabii ki sana yalan söylediği için ona bir miktar bok ver. Hiç değilse sonrasında kendini daha iyi hissedersin."

Başımı salladım ama aslında hiç de iyi hissetmiyordum. Onunla yüzleşmek istemedim. Bu cevaplara inanabileceğimden bile emin değilken cevap talep etmenin ne anlamı olabilirdi ki? Şahsen ben bunun hiçbir anlamını göremiyordum. Ertesi gün öğleden sonra işe vardığımda Blake beni aradığında, sesli mesaja yönlendirdim. Belki korkakça bir davranıştı ama ben bunu tatsız bir konuşmadan kaçınmak olarak düşünmeyi tercih ettim. Onunla tartışmanın yapıcı bir yanı olmayacaktı, değil mi?

Mola verdiğimde dolabımdan telefonumu aldım ve Blake'ten dört cevapsız arama olduğunu gördüm. Bir de kısa mesaj vardı ama okumadım. Sadece telefonu dolabıma geri koydum. Kapıyı biraz fazla yüksek sesle çarptım, bu da Sarah'nın zıplamasına neden oldu.

"O herif şimdi ne yaptı?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece onu görmezden gelirim Blake'in birkaç aramadan sonra pes edeceğini umuyordum."

Sarah homurdandı. "İki şeyden biri olacak. Daha sonra senin evine gelecek ve sorunun ne olduğunu öğrenmek isteyecek ya da egosunu yatıştırmak için bir 'siktir git' sesli mesajı bırakacak. Ben ilkinde meyilliyim."

Ama yanıliyordu. Evime gelmedi. Sesli mesaj da bırakmadı. Hayır, Sarah tahminini yaptıktan sadece bir saat sonra bara geldi. Bir grup motorcudan sipariş alıyordum. Onu görmeden önce hissettim. Havanın yüklenme şeklini hissettim. Tam dönmek üzereydim ki bir el enseme kıvrıldı. Sıkı, sahiplenici ve biraz cezalandırıcı olacak kadar sıkı bir tutuştu.

"Selam bebeğim," dedi, sesi buz gibi soğuk ve sertti. Gözlerine baktığımda, onların da aynı sertlikte olduğunu gördüm. Kaşları yavaşça kalktı. "Telefonunda bir sorun mu var?"

"Merhaba Blake," diye selamladı Sarah yanıma sokularak. Cıvıl cıvıl ses tonu ona attığı soğuk bakışla uyuşmuyordu. "Kensey, senin için bu siparişle ilgileneceğim."

Ona başımla teşekkür ettim ve Blake'e döndüm. "Dışarıda konuşuruz."

Elini açık oturma alanına açılan kapıya doğru salladı, alaycı bir cesaretle. "Yolu göster."

"Her şey yolunda mı, Kensey?" Sherry kapının arkasından seslendi Bar.

Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme attım ve "Peki" dedim.

Bununla birlikte, dışarıda kimsenin olmadığını görmekten memnun bir şekilde açık kapılardan içeri girdim.

Blake'le yüzleştüğimde kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izliyordu. Bekliyordu. Bir açıklama *bekliyordu*. Ve sonra sinirlendim, çünkü yalancı piçin *bana* bir açıklama borcu vardı. İlk başta öfke yoktu. İncinmiş, ihanete uğramış ve hatta üzgün hissediyordum. Ne kadar incindiğimi fark edemeyecek kadar paniğe kapılmışım.

"Bana neden soğuk davrandığını söyleyecek misin?" diye kestirip attı.

Gözlerimi kıstım. "Beni aramadığın hafta sonu Chicago'da olduğunu söylemiştin. Cuma günü ayrıldığını söyledin. Bu doğru mu?" Onu bu kadar dikkatle izlemeseydim, belli belirsiz nasıl kaskatı kesildiğini fark etmeyebilirdim. "Doğru mu?" Tekrarladım - bu bir meydan okumaydı; inkâr etmesi için bir meydan okumaydı.

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Hayır."

Yumruklarımı sıktım. "Neden yalan söylüyorsun? Neden bir gezi hakkında saçma sapan bir hikâye uyduruyorsun?"

"Chicago'ya bir gezi *vardı*. Sadece o hafta sonu orada değildim."

"Çünkü karnavalda bir sarışınla randevun vardı."

Gözlerinde şok parladı ve kolları iki yanına kaydı. "Ne oluyor lan?"

"Özel olacağımızı söylemiştin."

"Öyleyiz," diye homurdandı.

"Gerçekten mi?" Alaycı bir şekilde homurdandım. "Bana başka ne konuda yalan söyledin?" Cevap vermedi, sanki konuyu kapatmamı bekliyormuş gibi bana baktı. Sinirlenerek elimi salladım. "Git artık, Blake." Bara doğru yöneldim, yanaklarım acıdan alev alev yanıyordu ve-

"O benim üvey kardeşim. Sarışın olan. Adı Emma."

Yavaşça yüzümü ona döndüm. "Madem her şey bu kadar masum, neden üvey kız kardeşinle birlikte olduğunu söylemiyorsun?"

"Ailem hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Bu çok kötü bir bahane, Blake. Dürüst olalım, kişisel şeyler hakkında konuşmayı sevmiyorsun."

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler var." Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımda kat etti. "Chicago'da olmadığımı nasıl öğrendin?"

"Sana söyleyemeyeceğim şeyler var." Nefesinin altında küfretti.

"*Kensey*."

Ellerimi kaldırdım. "Bakın, bence artık buna bir son vermeliyiz." Gözleri parladı. "Ne?"

"Yorgunum, Blake." Ben de öyle dedim. "Beni öyle bir mesafede tutan bir adamla yatmaktan yoruldum ki, onun için herhangi biri olabilirmişim gibi hissediyorum. Bakışların içe döndüğünde ne düşündüğünü tahmin etmek zorunda kalmaktan yoruldum. Seni sıcaktan soğuğa çevirecek ne söylediğimi merak etmekten yoruldum. Tüm bu tahminlerden, düşüncelerden ve hayal gücümün çılgınca çalışmasından zihinsel olarak tükenmekten yoruldum. Ve bu senin hatan değil. Sen kimsen osun ve anlaşılmamızın ne olup ne olmayacağı konusunda nettin. Ama ben sadece olduğum kişi olabilirim. Ve bu... Yoruldum."

İçini çekti. "Kensey, bebeğim, hayatında asla kaçamayacağın karanlık bir şeyin olmasının nasıl bir şey olduğunu en iyi sen bilirsin. Benim pisliğimin sana dokunmasını istemiyorum."

Bu beni hazırlıksız yakaladı. "Ve bunu paylaşmak istemiyorsun."

"Tıpkı sizin Bale ile ilişkinizin iç yüzünü paylaşmak istemeyeceğiniz gibi. Buna saygı duyuyorum."

Bu beni çok kızdırdı. "Bana duyduğun saygıdan dolayı bu konudan kaçınıyorsun. Tamamen ilgini çekmediği için kaçınıyorsun. Seni ilgilendirmiyorum. Bir insan olarak değil. Ve beni tanımak gibi bir arzun da yok. Hey, sorun değil. Sadece farklıymış gibi davranma."

Burun delikleri alevlendi ve öfkesini neredeyse hissedebiliyordum. "Yaptığın *her şey* beni ilgilendiriyor. Ve bu beni çok rahatsız etmiyorsa ne olayım. Nerede olduğunu ya da kiminle olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor. Cade'e bu kadar yakın olman ya da dış dünyanın senin bana ait olduğunu bilmemesi hoşuma gitmiyor. Bunların hepsi beni delirtiyor. Seni tanımak istemediğime gelince? Seni tanıyorum."

"Blake-"

"Son derece kendine yeten, güvenmekte yavaş ve ilgiden nefret eden biri olduğunu biliyorum. Bir kedi kadar meraklı olduğunu, tam bir temizlik manyağı olduğunu ve enerjini diğer insanların etrafında olmaktan almadığını biliyorum; bu enerji senin içinden geliyor. Berbat zaman yönetimi becerilerine sahip olduğunu biliyorum - bunu inkar etme bile - ve kendini iyi hissetmek için başkalarının onayına ihtiyacın yok. Geçmişin ve özel hayatınla ilgili her ayrıntıyı bilmiyor olabilirim Kensey ama *seni* tanıyorum." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ve sen de beni tanıyorsun."

Ne demek istediğini anlamıştım. Her ne kadar kaçamak cevaplar verse ve derin duygularının etrafına bir duvar örmüş olsa da, sadece yaşadığımız etkileşimlerden bile onu bir şekilde tanıyordum. Kontrollü bir insan olduğunu biliyordum. Yan yollara sapabileceğini ama asla dikkatinin dağılmayacağını biliyordum. Güçlü yönlerine oynarken zayıflıklarını da kabul eden biri olduğunu biliyordum. Blake kendine odaklanmıştı ama bencil değildi. Kendi hızında ve kendi davulunun ritmine göre hareket ederdi. Tam olarak ne istediğini biliyordu ve kendi kaderinin kontrolünü eline almıştı. Ama bu aslında sadece bir profil, değil mi? Sadece sosyal kişiliği. Onu hâlâ *tanımıyordum*.

Çenemi kavradı. "Bana bak, Kensey. Chicago konusunda sana yalan söyledim, evet. Ama seninle ilk tanıştığımdan beri başka bir kadına dokunmadım."

"Hayır mı?"

"Hayır."

"O zaman sanat galerisindeki kıvılcık saçlı kimdi? Başka bir üvey kardeş mi?" Yüzünde daha fazla şok dalgası belirdi. "Bu da ne böyle, Kensey?"

Bütün bunları nereden

buluyorsun?" "Kızıl saçlı
mı?" Ben ittim.

Çenesi gerildi. "Bir arkadaş."

"Gerçekten mi?" Şüpheyile yaklaştım. "Yani sarışın üvey kız kardeşin ve kızıl saçlı da sadece bir arkadaşınsa, ikisi de oğlunun annesi değil mi?"

Yüzü buruştu. "Benim bir oğlum yok. Sen neden bahsediyorsun?"

"Kum rengi saçlar. Tombul yanaklar. Yaklaşık beş ya da altı yaşında." Ağır bir nefes verdi. "Kyle benim yeğenim. Üvey yeğenim."

Her neyse. O Emma'nın oğlu. Ve evet, gerçekten, Tara sadece bir arkadaş. Daha açık olmak istersen, o aynı zamanda en iyi arkadaşımın kız kardeşi. Ya da öyleydi. O öldü. On yedi yaşındayken intihar etti."

Ses tonundaki keder yelkenlerimi suya indirdi. "Özür dilerim," dedim sertçe, ama kelimeler gerçektir.

Uzun bir iç geçirdi ve elini yüzüne sildi. "Kensey," diye başladı, sesi şimdi daha yumuşaktı, "nasıl görüldüğünü biliyorum, özellikle de sana Chicago hakkında yalan söylediğimden beri, ama Tara'yla aramızda hiçbir şey yok. Hem de hiçbir şey. O, Bastien ve ben birlikte bir proje üzerinde çalışıyoruz. O gece galeride bizimle birlikteydi. Benimle ilgili hikayeleri sana kim anlattı?"

Başımı hafifçe salladım. "Önemli değil. Dediğim gibi, yoruldum-"

Blake'in güçlü elleri yüzümü kavradı ve nazikçe sarıldı. "Bebeğim," diye fısıldadı. "Seni incitmek istemedim ya da incitmek istemedim. Bunu yapabileceğimi bilmiyordum."

"Yapabilmenden hoşlanmıyorum."

"Yüzündeki acıdan dolayı içimin bu kadar burkulması hoşuma gitmiyor. Önemli olmaman gerekiyordu ama oluyorsun." Elini enseme dolaştırdı ve beni kendine doğru çekti. Onun içinde erimedim ama ona karşı da koymadım. Bana sarılırken öylece durdum, parfümünü içime çektim ve onu itmediğim için sessizce kendimi azarladım.

Yüzümün yan tarafına yumuşak öpücükler bıraktı. "Bu gece seni görmek istiyorum."

Adamın bir cephesi vardı. "Blake-"

"Seni neredeyse bir haftadır görmedim, ki bu yeterince kötü. Şimdi birinin kafanı sana ihanet ettiğimi düşünmene neden olacak saçmalıklarla doldurduğunu duyuyorum ve sana yalan söylediğim için incindiğini ve kızdığını görüyorum. Bunu bitirmek istiyorsan, seni durduramam. Ama en azından bunu yapmadan önce benimle konuş." At kuyruğumu çekiştirerek başımın düşmesini sağladı.

Geri. "Bu gece Vault'a gel," diye ikna etti burnunu benimkine sürterek. "Oynamak zorunda değiliz. Sadece bir şeyler içebilir, yemek yiyebilir, konuşabiliriz - ne istersen. Sadece seni görmek istiyorum."

Tanrım, gerçekten boyun mu eğiyordum? Evet, evet, teslim oluyordum. "Sanmıyorum-" Ve sonra ağzı benimkinin üzerindeydi, aç ve arıyordu. Aldıkça ve *talep* ettikçe dili itirazlarımı silip süpürüyordu. Ama orada yeni bir yumuşaklık vardı.

... bir özür mü? Yatıştırma çabası mı?

Alt dudağımı nazikçe ısırarak öpücüğü sonlandırdı. "Bu ağzı özledim. Her zaman özlüyorum." Elini çenemin etrafına doladı. "Biraz gerçek ister misin? Bektan bir hafta geçirdim. Bu hafta sonu seni göreceğimi bilmenin beni nükleer bombayı patlatmaktan alıkoyan tek şey olduğunu söylerken şaka yapmıyorum. Seni böyle bulmak, benim yüzümden acı çekmek... Bu içime bir tekme gibi indi. Bırak düzeltelim."

Gerçekten bunu söylemek zorunda mıydı? Kızgın kalmaya çalışıyordum ama o bunu zorlaştırıyordu.

"Bu gece bana gel, bebeğim."

"Ben-"

"Yorgunum, biliyorum. Ama beni dinlemek için bana bir saat verebilirsiniz."

Değil mi?"

Sanki orada bir ilham kaynağı varmış gibi yere baktım. Ama hayır, yoktu. Başımı kaldırdım ve kendime 'aptal'dan 'paspas'a kadar her türlü ismi takarken bile "Tamam" dedim.

Yavaş bir gülümseme ağzını kavislendirdi. "İşte benim kızım." Beni tekrar öptü, bu sefer daha yumuşaktı ama daha az aç ya da talepkâr değildi. "Rossi seni altıda alacak."

"Ben sürebilirim-"

"Bunu biliyorum bebeğim. Kulüpte yapacak bir sürü işim olmasaydı seni kendim alırdım." Ensemini sıktı. "Seninle bodrumda buluşuruz. Tamam mı?"

"Evet."

Yumuşak ve tembel bir yüzle onayladıktan sonra ağzıma nazik bir öpücük kondurdu. "Sonra görüşürüz."

Kendinden emin, ağırbaşlı yürüyüşüyle arabasına doğru ilerleyişini izledim ve ona açıklama şansı vermenin beni zayıflatıp zayıflatmadığını merak ettim. "Artık dışarı çıkabilirsin," dedim arabasını sürerken, Sarah'nın duyacağını biliyordum. Kızın kulak misafiri olmamasına *imkân* yoktu.

Dışarı çıktı, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Onun yüzünden acı çektiğini görmenin karnına bir tekme gibi geldiğini söylediğini duydun mu? Çok tatlıydı. Ve senin önemli olduğunu söyledi."

Alt dudağımı endişelendirdim. "Ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanamayacağımı düşünürken, bu gece onunla görüşmeyi kabul ederek aptallık ettiğimi mi düşünüyorsun?"

Sarah dudaklarını büzdü. "Çekip gitmeye karar vermeden önce onu dinlemenin aptalca ya da yanlış bir tarafı yok. Bir açıklamayı hak ediyorsun."

Derin bir nefes alarak başımı salladım.

"Ayrıca eğer gitmezsen, yine de seni aramaya geleceğini düşünüyorum."

Evet, ben de öyle. Topuklu ayakkabıların tıkırtısını Sherry'nin ortaya çıkışı takip etti. Ne olacağını tahmin ederek inledim.

Ellerini kalçalarına koyarak bana ters ters baktı. "Bana bunun ne hakkında olduğunu söyleyecek misin? Blake'le çıkmadığını söylemiştin. Annen-"

"Dolabında gördüğüm kırbaç ve kelepçeleri anlatmaya hazır olduğunda sana Blake'ten bahsedeceğim," dedim.

Sherry sıçradı, yanakları kızarmıştı. "Onlar şaka hediyeleriydi."

Sarah'nın gözleri parladı. "Ooh, yalan söylüyor, Kensey. Nasıl kıracağız onu?"

"Eğer annen gördüklerini unutmak istiyorsa ben de unutmaya hazırım.

Blake'in az önce buraya geldiğini söyleyeceğim," dedim. "Hatta ona, babanın işe giderken onun külotunu giydiği dedikodusunu kimin çıkardığını söyleme nezaketini de göstereceğim."

Sherry'nin gözleri büyüdü. "Dodger böyle bir şey yapmadı. Ve böyle bir söylenti de yok."

"Eğer susmayı kabul etmezseniz yakında olacak."

Ağzı gerildi. "İyi. Ama Blake'in buraya geldiğini ve sana doğru koştuğunu başkaları da gördü. Bu bir şekilde annene ulaşacaktır. Sana iyi şanslar."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asansörle bodrum katına inerken titreyen ellerimi ipek deniz mavisi elbisemde gezdirdim. Neden gergin olduğumu bilmiyordum, ama kalbim çarpıyor ve midem dönmeye devam ediyordu. Belki de bu gerginlikten çok beklenti vardı. Cevaplar için endişeliydim. Hayır, *affedilebilir* cevaplar için endişeliydim. Bana yalan söylemesinin iyi bir nedeni olmasını istiyordum. O kadınlarla bana ihanet etmediği yönündeki önceki iddiasına güvenmemi sağlayacak bir şey duymak istiyordum. Ve onun için önemli olduğumu söylediğinde bunu kastettiğine inanmak istiyordum.

Fazla bir şey istemedim, değil mi?

Asansörün kapıları açıldı. Blake, birkaç metre ötede, gururla dik duruyor, geniş omuzlarını geriye atmış, ayaklarını iki yana açmıştı. Kendinden emin görünüyordu. Güçlü. Güçlü. Ve onun temel karakterinin bir parçası gibi görünen ham manyetizma beni çok etkiledi.

Gözlerimiz kilitlendiğinde ağzının bir tarafı kıvrıldı. Asansörden çıkarken yarım bir gülümseme takındım. Bana doğru süzüldü, yavaş ve kasıtlı bir şekilde hareket etti ve bakışlarının -ateşli ve sahiplenici- her santimimi taramasına izin verdi. Boynuma ve yüzüme yayılan kızarıklığa lanet ettim.

Hiç tereddüt etmeden kişisel alanıma girdi. Ve şaşırtıcı bir şekilde, sistemim sabitlenmiş gibiydi. Sakinleşti. Sanki onun tarafından yatıştırılmış gibi. Ona kızgın olmama rağmen, o anda başka bir yerde olmak istemediğimi -sadece kendime bile olsa- itiraf etmek zorundaydım.

Ağzını usulca benimkinin üzerinde gezdirdi. "Her zamanki gibi çok güzel. Geleceğinden emin değildim ama geldin." Ses tonundaki memnuniyet notasını kaçırmak mümkün değildi.

"Ben yaptım." Ama henüz tavuklarını saymasına gerek yok. Cevaplarını beğenmeseydim, buradan çıkıp giderdim.

Sarkan küpelerimden birine dokunurken gözleri kısa süreliğine parladı.

"Kırmızı."

Kendime kırmızı elmas halkaları taktığımı söyledim çünkü başkaları tarafından yaklaşılmak için, ama bu bir yalandı. Kravatına bir bakış attım. "Kırmızı." Daha çok koyu bir bordoydu. Cidden hoşuma gitmişti.

Elini kolumdan aşağı kaydırđı ve elimi tuttu. "Gel." Beni yanından uzaklaştırırken, salonun etrafında oturan insanlarla başını sallayarak selamlaştı. Sanki aramızda hiçbir gerginlik yokmuş gibi rahat ve telaşsız bir tempoda hareket ediyordu.

Bir garsonun beklediği bir masaya geldiğimizde durdu. Midemdeki batma hissi yüzünden pek iştahım yoktu ama bifttek sipariş ettim. Blake ıstakoz ve adını hiç duymadığım bir şişe şarap istedi ama iyi olacağından emindim. şarap konusunda iyi bir zevki olduğunu kanıtlamıştı.

Garson ortadan kayboldu ve ben de dikkatimi Blake'e çevirdim. Karşımda, kolunu kabinin arkasına doladı ve öylece bana baktı. Duruşu şaşırtıcı derecede rahattı. Memnun görünüyordu. Yumuşak. Bir yaydan daha gergindim. Kıpırdanmamak için parmaklarımı kucağımda kenetledim.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıttım. "Ne zamandan beri havadan sudan konuşuyorsun?"

Dudakları kıvrıldı, kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçek bir soruydu. Gününün nasıl geçtiğini bilmek istiyorum."

Sabırsızlıkla omuz silktim. "Daha iyilerini de gördüm." Daha kötüleri de oldu. Başını yana eğerek, "Nasılsın?" diye sordu.

"Oh, Tanrı aşkına."

Gözlerinde mizah dans ediyordu. "Gerçekten bilmek istiyorum." İçimi çektim, sinirlenmiştim. "Ben iyiyim.

Ya sen?"

İşte böyle, mizah onu terk etti. "Daha önce de söylediğim gibi, boktan bir hafta."

Garson yeniden ortaya çıktı, her birimize birer kadeh kırmızı şarap sola.

doldurdu ve sonra Blake doğruldu ve şarabından bir yudum aldı - o

kadar yavaş bir hareketti ki

Böyle bir durumda bile bu kadar rahat ve kontrollü olabilmesini kıskanarak neredeyse hırlayacaktım. Bardağı yere bırakarak parmaklarını kumaş kaplı masaya vurdu. "Tamam, sadede gelelim. Bu anlaşma artık ikimiz için de işe yaramıyor, değil mi?"

Göğsüm sıkıştı. "Hayır."

Başıyla onayladı. "Daha fazlasını istiyorsun."

"Daha fazlasını istemek istemiyorum. şu anda verecek 'daha fazla' şeyim bile yok. Ne sana. Hiç kimseye."

Öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Onu bana vereceksin, Kensey. Bana vereceğin her şeyden daha azına asla razı olmayacağım."

Zihinsel olarak bocaladım, sözleriyle sarsıldım. "Daha fazlasını istediğini mi söylüyorsun?" İnançsızlığımı gizlemedim.

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

Başımı salladım, kendimi dengesiz hissediyordum. "Bana bir ilişki veremeyeceğin konusunda çok nettin. Bu nereden çıktı şimdi?"

"Geçtiğimiz hafta boyunca düşündüğüm bir şeydi bu. Aklının nerede olduğundan emin değildim, bu yüzden bu hafta sonu konuyu açmayı düşündüm. Seni daha önce incinmiş görmek çok zordu, ama bu bana belki senin de daha fazlasını istediğini düşündürdü, yoksa bu kadar umursamazdın."

Hâlâ kuşkuluydum, ona dikkatle baktım. "Neden daha fazlasını istiyorsun?" "Konu sen olunca bencil oluyorum, Kensey.

Senden hoşlanmıyorum

benden ayrı bir hayatı var; bu beni ... sinirlendiriyor. O hayatın bir parçası olmak istiyorum. Seni ne zaman istersem, nerede istersem görmek istiyorum. Benim olduğunun herkes tarafından bilinmesini istiyorum."

"Sesin... şey, biraz sinirli geliyor."

"Öyleyim." Çenesini ovuşturdu, yüzü sertleşti. "Kadınları özlemiyorum, Kensey. Nasıl olduklarını, nerede olduklarını ya da kiminle olduklarını merak etmiyorum. İyi bir gün geçirip geçirmedikleri umurumda değil, güvende olduklarından emin olmak için yanlarında olmadığım zamanlarda kafayı bulmalarından endişe etmiyorum ve erkek arkadaşları varsa *kesinlikle* kıskanmıyorum."

Başımı tekrar salladım, duyduklarıma tam olarak inanamıyordum. "Ama... sen aramıyorsun. Mesaj atmıyorsun. En azından buluşmak istemediğin sürece. Aramızdaki mesafeyi korumak için büyük çaba sarf ediyorsun." Aklıma bir şey gelince gözlerim kısıldı. "Yoksa kontrol duygusunu yeniden tesis etmeye mi çalışıyordun?"

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve bileğimi ağzına götürdü. Oraya yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Bu kolay olmayacak, Kensey. *Ben de* kolay olmayacağım. Ama gerçekten çekip gitmek istiyor musun? Bunun nereye gidebileceğini görmek istemez misin?" Çırpınan nabzıma bir öpücük daha kondurdu. Dilinin fiskeci, çok daha ilginç yerlerde nasıl hissettirdiğini hatırlamamı sağladı.

Biraz kıpırdandım. Elbisem çok dar, çok kısıtlayıcı geliyordu. Ama hormonlarım yükselirken bile aklım çok önemli olan şeyi gözden kaçırmadı

Burada bir şey var. "Bana karşı dürüst olacağına güvenemediğim biriyle ilişki yaşamam." Başımı öne eğdim. "Neden bana Chicago hikâyesini anlattın? O hafta sonu nerede olduğunu sormadım."

"Gözlerin gördü. Seni neden aramadığıma ya da seninle neden buluşmadığıma dair geçerli bir mazeret duymayı çok istediğini görebiliyordum. Gerçek paylaşabileceğim bir şey değildi."

"Bekle, üvey kardeşinle birlikte olduğunu paylaşamadın mı?"

"Demek istediğim bu değil. Karnavalda uzun süre kalmadım, hala Seninle paylaşamayacağım başka bir şey olmasaydı o gece seninle buluşabilirdim. Bu yüzden gerçeği biraz saptırdım. Bir iş seyahati *vardı* ama Emma ile karnavalda buluştuktan sonraki Pazartesi gününe kadar Chicago'ya gitmedim. Sen alışveriş merkezindeyken sana o mesajı göndermeden kısa bir süre önce Redwater'a geri döndüm." Bileğimin iç kısmına bir öpücük daha kondurdu; bunda özür dileyen bir şey vardı. "Yalan söyledim çünkü acı çekmenden hoşlanmadım ve bunu durdurmak istedim. Ve şimdi, bu yalan yüzünden yine canın yanıyor. Her şeyi berbat ettim, bebeğim."

Garson tabaklarımızı önümüze koymadan dakikalar önce yemeğin kokusunu almıştım. Tabağımdan buhar fışkırıyor, et, soğan ve biberin ağız sulandıran kokusunu da beraberinde getiriyordu. Blake isteksizce elimi bıraktı ve ikimiz de yemeğimize yumulduk. Ama düşüncelerim dağılmışken her şey tatsız görünüyordu, şarap bile.

Blake'e baktım. Bir kez daha rahatlamış görünüyordu. Omuzlarında gerginlik yoktu, gözlerinde bir cevap beklentisi yoktu. Ve bir şey fark ettim. "Bana bir ilişki isteyip istemediğimi sormuyorsun. Bana şu anda bir ilişki içinde olduğumuzu *söylüyorsun*."

Omuz silkti. "Bir şeyi çok istiyorsam, onu elde edip etmeme kararını neden başkasına bırakayım ki?"

Ona inanmak mümkün değildi. "Bu sadece senin vereceğin bir karar değil." "Bunu sen istiyorsun Kensey, yoksa çoktan kararını açıklamış olurdun.

Şimdiye kadar itirazlar. Bunu fazla düşünmeyin. Neden işe yaramayacağına dair sebepler aramayın. Bir deneyin."

"Bunun gerçekten bir anlamı olduğunu düşünüyor musun, Blake?" Kaşları birbirine çatıldı. "Neden düşünmeyeyim ki?"

"Kimsenin açık sözlü diyebileceği biri değilim, ama siz kaçamaklığı yepyeni bir seviyeye taşıyorsunuz. Sorduğum herhangi bir soruya doğru dürüst bir yanıt verdiğiniz nadirdir. Sorularımı ya geçiştiriyorsun, ya önemsizleştiriyorsun ya da basitleştirilmiş cevaplar

veriyorsun. Sizden sırlarınızı açıklamanızı beklemiyorum,

ama olabildiğince az şey paylaşıyorsun. Hayatımın bir parçası olmak istediğini söylüyorsun. Mesele şu ki, beni de kendi hayatının bir parçası yapmalısın. Şimdiye kadar beni hayatının diğer alanlarından ayrı tuttu. Artık bunu yapamazsın. Bunların senin için uygun şeyler olduğundan emin değilim."

Saniyeler süren sessizlik midemi düğümledi. Çatalı bir çınlamayla tabağa düştü. "Siktir," diye mırıldandı.

"Bak, Blake-" Ayağa kalkarken kaşlarımı çattım. "Neredesin sen? _"

Kabinin benim tarafıma doğru ilerledi ve eliyle karıştırmamı işaret etti.

birlikte. Sonra bana yakın oturdu, tabağını kendine doğru çekti ve "Daha iyi" dedi. Çatal bıçağımyı kaparak bifteğimi kesti ve sonra bana bir parça uzattı. Ben ağzımı kapatır kapatmaz, "Annemle babam ben dokuz yaşındayken boşandılar. Birlikteyken deli gibi tartışmalar da ayrıldıktan sonra gayet iyi geçinmişler. Annem ben on dört yaşındayken öldü. Ev yangını. O zaman babam ve Laurel ile yaşamaya başladım. Senin sıran; bana bir şey söyle."

Paylaştığı şey bu kadar üzücü olmasaydı, hızlı, kesik kesik, madde madde anlatımına gülümseyebilirdim. Adamdan berbat bir hikâye anlatıcısı olurdu. "Annem beni on yedi yaşındayken doğurmuş. Maxwell Buchanan Clear'la bir keman gibi oynamıştı. Onu sevdiğini ve karısını terk edeceğini söylemiş. Clear ona inanmış, onu sevdiğini düşünmüş."

Bana bir parça daha biftek yedirdi. "İtiraf ediyorum, onu sordum. Birinin neden idam mahkumu bir katille evlendiğini anlamak istedim. İnsanların ona kaçık demesini bekliyordum. Çoğu sadece çok kırılgan ve çökmüş olduğunu söyledi. Ona her şeyden çok acıyor gibydiler."

Başımı salladım ve yemeğinin bir kısmını yerken onu izledim. "İçten içe hasar görmüş, o kadar hasar görmüş ki olaylara bizim baktığımız gibi bakmıyor.

Michael Bale'in onu anladığına inanıyor. Bazı insanlar beni tuttuğu için onu yargıladı ama o yargılamıyor."

"Onu neden yargıladılar?"

"Maxwell ona ait olmadığımı iddia etti; ona hiç dokunmadığını söyledi.

İnsanlar ona inandı, Clear'ın ailesi bile. Beni aldırması için ısrar ettiler. Aldırmazsa onu sokağa atmakla ve mirastan mahrum etmekle tehdit ettiler. Ama beni aldırmayı reddetti ve ailesi de sözlerini yerine getirdi. O büyük evden bir araba ve bir bavul dolusu eşyadan başka bir şey almadan ayrılmış. Okulu bıraktı ve parasız, vasıfsız bir şekilde

Boktan bir bölgede yaşıyor, boktan işlerde çalışıyordu. Ama kaybettiği şeylerin hiçbirini hakkında bir kez bile şikâyet etmedi. En kötü zamanlarında bile hiçbirini yüzüme vurmadı."

Blake bir an sessiz kaldı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Ama bu seni ona karşı borçlu hissettiriyor, değil mi?"

"Bir bakıma, evet, öyle. Ama o bunu görmüyor, bu yüzden bununla oynadığını düşünmeyin. Eğer bilseydi, muhtemelen buna üzülürdü. İyi bir anne olmakla gurur duyuyor, tıpkı Michael'ın ailesine karşı çıkıp beni elinde tuttuğu için ona hayranlık ve saygı duyduğunu iddia etmesinden gurur duyduğu gibi. Michael ona kabul edildiğini, anlaşıldığını ve önemsendiğini hissettiriyor. Buna karşılık, Michael'ın pişman olduğuna dair yemin ettiği suçları için onu affediyor. Clear'a göre, erkeğine ve ailesine sadık kalıyor. Annem için söyleyebileceğim tek şey bu; sevdiği insanların yanında duruyor. Sadece her zaman doğru insanları sevmiyor."

Çatalımı geri almaya çalıştım ama başını salladı ve beni tekrar beslemeye başladı. "Annem Rose, noktofobikti," dedi. "Karanlık fobisi vardı. Bu kişiden kişiye değişir. Bazıları diğerlerinden daha kötüdür. Onun için bu aşırı, felç edici bir korkuydu. Rose geceleri dışarı çıkmazdı. Benim de dışarı çıkmama izin vermezdi. En azından yedi yaşıma kadar."

Acaba bu yüzden mi gece kulüpleri zincirine sahipti, yoksa bir şekilde karanlığı mı ele geçiriyordu?

"Geceleri bile evin her yerinde ışıkları hep açık tutardı. Nereye giderse gitsin iki fener taşırdı. Bir keresinde, küvette ıslanırken banyonun ampulü sönmüştü. Orada panik atak geçirdi, titriyor ve sallanıyordu. Ona iyi olduğunu söyleyip durdum ama o karanlıkta kötü şeyler olduğunu fısıldayıp durdu."

Kalbim onun için acıyordu. "Tacize mi uğradı?"

"Muhtemelen. Hiç söylemedi." Şarabından bir yudum aldı. "İtfaiyeciler lambalarından birinin arızalı olduğunu ve aşırı ısınarak yangına neden olduğunu düşündüler. Ben zamanında çıktım. O çıkamadı."

Kahretsin, bunun bir insana neler yapabileceğini ancak tahmin edebilirim. Özellikle de genç bir çocuğa. Hayatta kaldığı için kendini suçlu hissettiğine şüphe yoktu. Onun yerinde olsaydım ben de hissederdim.

"Sana Emma ve Tara'dan bahseden Cade'di, değil mi?" Blake sordu. "Pislik aramaya gitti, başka kadınlarla görüldüğümü duydu ve küçük hikâyelerle sana koştı. Rekabetten kurtulmak istemesi mantıklı."

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. "Cade seni rakip olarak görmüyor. Beni kendisi için istemiyor."

"Tabii ki istiyor, onu suçlayamam bile. Ama benim olanı istemesi hiç hoşuma gitmiyor. Onu alamayacak."

"Gerçekten, benimle o şekilde ilgilenmiyor. Uzun zamandır da ilgilenmiyor. Ama yakınız."

"Yaklaştığını biliyorum," diye homurdandı Blake, ağzına bir çatal dolusu ıstakoz tıktırırken.

Bu konuda daha fazla tartışmanın anlamsız olduğunu düşünerek, bunun yerine ona "Bana gelen Cade değildi" dedim.

"O zaman kimdi?" Blake'in gözleri kısıldı. "Etrafınızda dolaşan muhabir mi?"

Biraz geri çekildim. "Muhabir mi?"

"Dodger'a neden bu kadar sinirli davrandığını bilip bilmediğini sordum. Muhtemelen bir muhabirin istenmeyen ilgisiyle karşı karşıya olduğunu söyledi - ona göre daha önce de bu tür şeylerle uğraşmak zorunda kalmışsın."

Bu Dodger'ın hızlı düşünmesiydi.

"Bana isimlerini söylerseniz, icabına bakarım. Biliyorum-" Blake cep telefonu çaldığında iç çekerek telefonu kapattı. Cep telefonunu cebinden çıkarıp aramayı iptal edecek gibi oldu ama sonra kaşları çatıldı. Bir parmağını bana doğru kaldırarak, ani bir "Evet?" ile aramayı cevapladı. Omuzları sertleşti ve koltuğunda doğruldu. "O şimdi nerede?" Blake tekrar iç çekti. "Hayır. Kensey yanımda... Tamam... Seninle aşağıda buluşuruz." Başparmağını ekranda kaydırarak bana yumuşak, özür dileyen bir bakış attı. "Özür dilerim bebeğim, bir şeyle ilgilenmem gerekiyor. Önemli olmasaydı gitmezdim. Burada iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım."

Ayağa kalktı, gözleri benimkileri arıyordu.

"Kalacak mısın?" "Kalacağım."

Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Beş dakika içinde döneceğim."

Onu salonda asansöre doğru bilerek adım atarken izledim. İnsanlar onun yüzünde her ne gördülerse, onunla konuşmaya çalışmak yerine kenara çekildiler.

Nefesimi üfleyerek minderli kabine geri çöktüm. Hâlâ söylediği her şeyi sindirmeye çalışıyordum. Bana düşünecek çok şey vermişti.

Duygularımı bağışlama umuduyla Chicago hakkında aptalca yalan söylediğine inandım mı? Evet, inanıyordum. Sözleri gerçeği yansıtıyordu ve özü de samimiydi.

Gerçekten daha fazlasını istediğine inanıyor muydum? Evet, inanıyordum. Ve hayır. Sahiplenici damarının ona sorun çıkardığını görebiliyordum; küçük açıklamasının ardındaki itici gücün bu olması tamamen mümkündü. Gerçekten bu kadar çok aklında olsaydım, bunu şimdiye kadar bir şekilde belli ederdi.

Daha fazlasını yapabileceğine inanıyor muydum? Pek inanmıyordum. On yedi yaşından beri bir ilişkinin parçası olmamıştı - kötü gitmiş olabilecek bir ilişki ve bu nedenle büyük olasılıkla başka bir ilişki girişiminde bulunmamasının nedeni de buydu. Ya da belki de bu sadece benim yazar hayal gücümün sıçramalar yapmasından kaynaklanıyordu. Ama bu mümkündü.

Tanrım, eski kız arkadaşı Tara değildi, değil mi? Bu düşünce burnumu kırıştırdı.

Hâlâ bilmediğim ya da anlamadığım çok şey vardı. Yine de geçmişinin bir kısmını benimle paylaşmış olması büyük bir şeydi, değil mi? Kendisiyle ilgili şeyleri paylaşabileceğini gösteriyordu. Denemeye ve 'daha fazlasını' yürütmeye istekli olduğunu gösteriyordu. Ama işe *yarayabilir miydi*? Bilmiyordum. Şansımı denemek isteyip istemediğimi de gerçekten bilmiyordum çünkü bu adamın beni gerçekten incitebilecek güce sahip olduğu çok açıktı.

Sadece kendi kendime daireler çizdiğimin farkındaydım -işaretleri biliyordum- dikkatimi dağıtmak için çantamdan telefonumu çıkardım. Sarah'dan bir mesaj geldiğini görünce gülümsedim:

İyi???????? xx

Hızlıca yazdım:

Blake daha fazlasını

istediğini söyledi xx Sheer dakikalar sonra cevap

verdi:

Biliyordum!!!

Cevap verirken kendi kendime homurdandım:

Hayır, yapmadın xx

Uzun burunlu bir emoji ekledim ve ardından 'gönder' tuşuna bastım. Cevabı çok hızlıydı.

Ona ne söyledin? Xx

Dudağımı ısırđım, nereden başlayacağımı ve herhangi bir tavsiye isteyip istemeyeceğimi merak ediyordum. İkincisini yapmamaya karar verdim; bu benim kararım olmalıydı. Böylece yazmaya başladım:

Bir mesaja sığdırmak için çok fazla şey var. Yarın sana her şeyi anlatacağım xx

Telefonu çantama geri koymaya fırsat bulamadan elimde titremeye başladı. Ekranda *Özel Numara* yanıp sönmeseydi Sarah'nın daha fazla bilgi istediğini düşünebilirdim. Cevap verdim, "Alo?"

"Beni hayal kırıklığına uğrattın, Kensey." Ses bir erkeğe aitti, hırıltılıydı ve nazık bir azarlamayla doluydu. "Sana sadık olmadığını biliyorsun. Başka kadınlarla seninle geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyor."

Orospu çocuğu. Öfke hızla kabardı ve kaslarımı gerdi. "En azından insanların dairelerine gizlice girip bardaklarının fotoğrafını çekmiyor. Bu arada video önemsizdi."

Bir iç çekiş. "Öyleydi. Ama bilmen gerekiyordu." "Neyi bilmem gerekiyordu?"

"Sana yakın olmak benim için ne kadar kolay."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Şu anda bana o kadar yakın değilsin." Öyle miydi? Etrafıma bakındım ama kimse cep telefonuyla konuşuyor gibi görünmüyordu.

"Yeterince yakın."

Büyük ihtimalle beni buraya kadar takip etmişti, yani dışarıda olma ihtimali yüksekti. Evet, bu gerçekten de yeterince yakındı. "Neden ölmemi istiyorsun?"

"Eğer ölmeni isteseydim, çoktan ölmüş olurdun."

Buna inanmıyordum; onun küçük hikâyesinin sonunda benim öldüğümü görmemiştim. "Ölmemi istiyorsun. Sadece bunu gerçekleştiren kişi olmak istemiyorsun. Belki de bunu kaldıracak miden yoktur," diye alay ettim. "I

Yani, tek yaptığın yarım yamalak bir hikaye yazmak, evime girmek, telefonumla oynamak, önemsiz bir video çekmek ve bana birkaç fotoğraf göndermek."

Sessizlik. "Neden özel garaja gelmiyorsun? Orada olanları çok iyi görebiliyorum. Gelin ve Blake Mercier'in neden size göre olmadığını görün." Hat kesildi.

Kızgın ve kuşkulu bir şekilde telefona baktım. Dazlak suratlı herif beni *aramıştı*. Beni gerçekten aramıştı.

Tırmanıyor - rahatsız edici düşünce, hayalet bir fısıltı gibi hiçbir yerden gelmedi. Aynı zamanda doğruydı.

Önce hikâye geldi, şimdi daha çok dikkatimi çekmek ve beni korkutmak için bir "Yuh!" gibi görünüyordu. Ama daha da cesaretlenmişti - daireme girmiş, telefonuma orada olduğuna dair kanıtlar bırakmış, beni duşta videoya çekmiş, görüştüğüm bir adamın suçlayıcı fotoğraflarını göndermiş ve şimdi de telefon görüşmesi. Blake'le birlikte olduğum için beni azarlamaya bile cüret etti. Ve beni Blake'in neden bana göre olmadığını görmeye davet etme saçmalığı da neydi?

Gözlerim asansöre kaydı. Ricky beni dışarı çekmeye çalışıyor olabilirdi, ama bu şüpheli görünüyordu - özel garaja erişimi olmadığı sürece bana dokunamazdı. Emin olduğum tek şey Blake'i aradan çıkarmak istediğiydi. Beni şimdi aradığına göre, aşağıda göreceklerimin buna yol açacağına gerçekten inanıyor olmalıydı. Ne olduğunu anlamadan asansöre doğru ilerliyordum.

Belki de Blake'e biraz daha fazla güvenmemem çok baktandı. Evet, baktandı. Ancak ana kata çıktığımda, dışarı çıkmama neden olan şeyin güvensizlik olmadığını fark ettim. Sadece *bilmeye* ihtiyacım vardı.

Sonunda garaja açılan kapıya ulaştım, kapıyı çektim, dışarı çıktım... ve durdum.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gördüklerimi algılamam birkaç saniye sürdü. Dört adam, çukurlu kaldırıma atılmış rulo halındaki bir halı parçasını tekmeliyordu. Ancak acı dolu bir uluma sesi duyduğumda halının *içinde* birinin olduğunu fark ettim.

Beton bir sütunun yanında, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duran Blake'ti. Yüzü tamamen bomboş bir şekilde gösteriyi izliyordu. Birden çok ama çok üşüdüğümü hissettim.

Hareket edemiyordum. Olduğum yere yapışmış gibiydim. Şiddetin kendisi beni şok etmemişti. Çetelerin rutin olarak bölge için savaştığı, her ay arabadan ateş açma olaylarının yaşandığı ve uyuşturucu satıcılarının bolca bulunduğu boktan bir mahallede büyümüşüm. Daha önce dayak yiyen insanlar görmüştüm. Şiddet orada bir yaşam biçimiydi. Kahretsin, onunla yakın ve kişisel temasım olmuştu. Hayır, midemi bulandıran şey Blake'in soğukkanlı ifadesiydi. Boyanın kurummasını izliyor olabilirdi.

Adamların yerdeki adama vuruşlarında da hiçbir duygu yoktu. Her şey çok duygusuz görünüyordu.

Yine de, Blake'in elindeki sivri bıçak olmasaydı belki de bu kadar hasta hissetmezdim.

Bir an için başka bir otoparktaydım, farklı bir bıçağa bakıyordum; arkamdaki çimentonun üzerinde ayak seslerini duyduğumda uğuldayan ampulün üzerimde titreştiği; egzoz, yol tuzu, duman... ve kendi korkumun kokusunu aldığım bir yer.

Ve panikledim.

O geceyi herkese ne kadar küçümsemiş olsam da -hatta kendime bile küçümsemiştim- çok korkmuştum. Bıçaktan yansıyan ışıkla kalbim yerinden fırlamıştı; bıçağın ucunun çenemin hemen altındaki deriye saplandığını hissettiğimde göğsüm acıyla gerilmişti.

Ve şimdi orada durduğumda... sanki düşünmeyi bırakmış gibiydim. Sadece izledim ve dinledim, tamamen hareketsizdim. Adamların bacaklarını açmalarını ya da botlarını kaldırımdaki halı kaplı adama geçirmelerini izledim; adamın sarsılmasını, irkilmesini ve kıvranmasını izledim. Acı dolu homurtularını, durmaları için yalvarışlarını ve botlarının ona çarpışını duydum.

Tüm bunlar olurken Blake'in yüz ifadesi hiç değişmedi. Azıcık bile. En rahatsız edici şey ise bıçağın *tam* onun elinde görünmesiydi. Şiddet ona uyuyordu.

Bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı, ya da belki bir ses çıkarmıştım, çünkü gözleri aniden bana kaydı. Kasıldı ve gözlerinde tedirginliğe yakın bir şey parladı.

"Kensey," dedi Blake yumuşak, sakinleştirici bir tonda. Bu aynı zamanda hareket etmemesi için bir uyarıydı. Elini havaya kaldırdı ve "Yeter" diye bağırdı.

Adamları durdu ve ona doğru döndü. Dört kişiden ikisini tanıdığımı fark ettim -Rossi ve Greg. Beni gören Rossi yüzünü buruşturdu, Greg ise bir küfür mırıldandı.

Blake onlara bakmadan, "Çıkarın onu buradan," diye emretti.

Halı kaplı adamı hemen yerden kaldırdılar ve siyah bir minibüsün arkasına attılar. Diğerleri uzaklaşırken Rossi ve Greg'in binanın etrafını sardığını uzaktan fark ettim, motorun gürültüsü garajda yankılanıyordu. Dikkatim daha çok, sanki ürkütmekten çekindiği köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanmışım gibi, henüz kıpırdamayan Blake'in üzerindeydi.

Sağduyu bana kaçmamı söyledi. Yalnızdık. Bıçağı vardı. Adamları başka bir adamı acımasızca döverken duygusal olarak etkilenmeden öylece durmuştu. Ama sağduyulu davranmam gerektiği kadar bile davranmadım ve o zaman da yapmadım.

"Kensey," dedi usulca. Bana doğru bir adım attı, ben de geri çekildim. "Bana öyle bakma. Sana asla zarar vermem." Sadece o zaman

bıçağı tuttuğunu fark etmiş gibiydi. Küfretti ve bıçağı yere attı. "O pislik bir kızın içkisine ilaç attı ve neredeyse onu kulüpten dışarı sürüklemeyi başarıyordu. O lanet bıçak ceketindeydi. Kızı buradan götürseydi başına iyi şeyler gelmeyeceğini söylemek yanlış olmaz."

Göğsümdeki gerginlik daha da arttı, çünkü ona ne olabileceğini tam olarak hayal edebiliyordum. "Polisi aradınız mı?"

Blake bana doğru iki yavaş adım attı. "Benim işleri halletmek için kendi yöntemlerim var. Buradaki üyeler bunu biliyor."

"Sosisli sandviç gibi bir halıya sarılabileceklerini biliyorlar mı?"

"Olayı rapor etmek istemedi. Paylaşmayacağı nedenlerden dolayı olayın duyulmasını istemediğini söyledi. Siz olsaydınız, benim

hiçbir sonuç olmadan yürüyebilir mi?" Sessizliğimi doğru bir şekilde 'hayır' olarak algıladı ve tekrar öne çıktı. "O sadece yirmi bir yaşındaydı, Kensey. Ona zarar verebilirdi. Ya ona tecavüz ederken bıçağı boğazına dayamayı planladı ya da onu kesmek istedi."

İçten içe irkildim. Bıçağın deriyi tereyağı gibi keserken nasıl bir yanık hissi verdiğini biliyordum.

"Onun isteğine karşı polisi arasaydım bile, o piçin öyle bir parası var ki asla bir hapisane hücresinin içini görmek zorunda kalmayacak." Blake bir adım daha attı; artık aramızda sadece küçük bir boşluk vardı. "Bunu bende gördün bebeğim. Koro çocuğu olmadığını ya da şiddete yabancı olmadığını biliyordun."

Tereddütlü bir şekilde başımı salladım, çünkü haklıydı. Tehlikeyi daha ilk günden görmüştüm. Orada dururken ne beklediğini, benden ne beklediğini görebiliyordum. Yargılama. Kınama. Reddedilme. Ne kadar aptalca olursa olsun, onu gerçekten incitmek istemiyordum. Bunu zaten yeterince insanın yaptığını hissediyordum.

Bakışlarım ondan başka her şeye bakarak sağa sola savruldu... ve istemeden beton üzerinde duran çirkin bıçağa takıldı.

"Bana bak, Kensey. Bebeğim, bana bak."

Sonunda yaptım. Ve onu anladığımı gördüm.

"Çoğunlukla bıçağı, değil mi? Seni bir dakikalığına başka bir yere gönderdi, değil mi?" Sesi yumuşadı. "Ah, bebeğim, sana asla zarar vermem."

Mesele şu ki... Ona inandım. "Neredeyse soyulduğum gece ... olay bir otoparkta oldu."

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Siktir." Nefesini dışarı üfledi. "Şimdi sana geleceğim, Kensey." Ve sonra beni tutuyordu, bir eli sırtımda yayılırken diğeri ensemin etrafında kıvrılmıştı. Şakağımı öptü. "Bunu gördüğün için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama şu anda acılar içinde olduğu için üzgün değilim."

Dürüst olmak gerekirse, ben de değildim.

Geri çekilerek dudaklarını benimkilerin üzerine fısıldadı. "Ofisime gidip konuşalım, orada biraz mahremiyetimiz olur." Ensemini sıktı. "Önce şu bıçağı kaldırmam lazım. Onu orada bırakamam."

Bıçağı yerden alıp arabasının bagajını açmasını, siyah plastik bir poşet çıkarmasını ve bıçağı içine sokmasını bekledim. Sonra poşetteki bıçağı bagaja attı ve kaputu çarparak kapattı.

Bir parçam patolojik olarak aptal olduğum konusunda ısrar etse de, beni Kasaya geri götürmesine, dans pistini geçmesine ve küçük bir demir basamaktan yukarı çıkmasına izin verdim. Ofisine girdiğimizde dikkatimi çeken ilk şey duvardaki çerçeveli akvaryum oldu. Yumuşak halı, köpekbalığı derisi grisi duvarlardan birkaç ton daha açıktı. Arkadan aydınlatmalı raflar, tavan spotları, saksı bitkileri ve akvaryumun parlak neon renkleri olmasaydı geniş alan sıkıcı olabilirdi.

Ana kata bakan renkli pencerenin yanındaki beyaz deri kanepeler, masanın yanındaki iki ofis sandalyesiyle eşleşiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, siyah mermer yüzey takıntılı bir şekilde düzenliydi. Başboş kalem, kâğıt ya da posta yoktu. Kırtasiye malzemeleri, dizüstü bilgisayar, yazıcı ve telefon mükemmel bir şekilde yerleştirilmiş ve tozdan arındırılmıştı. Burayı düzenli ve limon kokulu tutan her kimse, en az benim kadar temizlik manyağıydı.

Ofis şık ve etkileyiciydi, buna şüphe yok. Ama gerçek bir kişiliği yoktu. Resim, biblo ya da yapışkan notlar bile yoktu. Şu anda beni masasının önündeki sandalyeye götüren adamın kişiliğini yansıtan hiçbir şey yoktu.

"Otur," dedi nazikçe. Ben tereyağlı deri koltuğa gömülürken, o da tam karşıma geçti ve masasına yaslandı. "Sen sert bir kızsın, Kensey. Başka bir kadın olsa korkar ve ılgık atarak kaçardı."

"Onu bıçakla keser miydin?" Bu soru karşısında hakarete uğramış gibiydi.

"Hayır." "Neden onu bir halıya sardınız?"

"Dağınıklık olmasın diye." Blake kravatını düzeltti. "Bir hastanenin önüne atılacak, ki bu da o piçin hak ettiğinden fazlası." Uzandı ve saçımı okşadı. "Tekrar söylüyorum, bunu gördüğün için üzgünüm. Neden beni aramak için dışarı çıktın? Aramamı mı merak ettin?"

"Hayır, ben-" Gözlerimi kapattım ve inledim. "Kahretsin, bunların hepsi çok boktan yukarı."

Blake önümde çömeldi. "Bebeğim, bunun neden olduğunu anlayabiliyorum.

seni sert vurur. Hayatında zaten bir sosyopat var; daha fazla karanlık boka ihtiyacın yok. Ama ben ruhsuz bir pislik değilim, Kensey. Ben ve adamlarım insanları şaka olsun diye dövmeviz; bu bizim için eğlenceli değil." Çenemi kavradı ve bakışlarını bakışlarıma sabitledi. "Ben asla bir insana zarar vermem.

tek bir saç teline bile zarar veremem. Şu anda buna inanamayabilirsin ama asla benimle olduğun zamankinden daha güvende değilsin."

Aynı şeyi onun için söyleyemezdim. Hele ki Ricky Tate'i hayatına sokmuşken. O pislik Blake için fiziksel bir tehlike olmayabilirdi ama yine de hayatını alt üst edebilecek büyük bir sorundu, özellikle de hayatında kalmakta ısrar edersem.

"Ciddiyim, Kensey. Benimle güvendesin."

"Farklı düşünseydim buraya seninle gelmezdim. Ama bu, biz, artık sona ermeli."

Gözleri parladı ve yanağında bir kas kıpırdadı. "Kensey."

"Orada olanlar yüzünden değil." Bir el attım saçlarımın arasından. "Dikkatinin sana kayacağını düşünmemiştim. Yemin ederim, düşünmedim. Seni takip etmesi ve üvey kız kardeşin, kızıl saçlı kız ve yeğeninle fotoğraflarını çekmesi yeterince kötüydü. Onları bana gönderdi." Dudaklarımı yaladım. "Ben bodrumdayken beni aradı. Dışarı gelmemi ve neden benim için olmadığını görmemi söyledi."

Blake yemin etti. "Muhabir. İzliyordu." Telefonunu çıkardı, ekrana birkaç kez dokundu ve kulağına götürdü. "Kulübün etrafını tarayın ve tüm kameraları kontrol edin, etrafta dolaşan biri var mı bakın. Eğer biri varsa, yakalayın." Bakışları bana kaydı. "Hayır, o benimle... O iyi... Ben hallederim." Bununla birlikte aramayı sonlandırdı.

"Sana odaklanacağı hiç aklıma gelmemişti, özür dilerim."

Blake homurdandı. "Bir muhabiri umursadığımı mı sanıyorsun? Beni hayatında istemediği çok açık. Neden?"

"O bir muhabir değil." Merkezleyici bir nefes aldım. "Adı Ricky Tate. Michael Bale'in biyolojik oğlu olduğuna inanan sapık bir herif. Benden nefret ediyor. Bazen beni bir sahtekâr olarak görüyor. Bazen de tüm dikkatleri üzerine çeken kız kardeşi olduğumu düşünüyor. Yıllardır ondan haber almadım. Ama son zamanlarda ..."

"Son zamanlarda, ne?"

Yapmak istediğim son şey bu yükü onun üzerine yıkmaktı ama artık bu işe o da dahil olmuştu. Neyle uğraştığını tam olarak bilmeye hakkı vardı. "Önce, çevrimiçi bir yazar topluluğunda benim hakkımda aptalca bir hikâye yazdı. Benim hayatıma dayanan bir hikâye. İki yıl önceki soygun sırasında öldüğüm bir hikâye."

Blake'in elleri sandalyemin kollarını sıkıca kavradı. "Bir hikâye yazarak seninle uğraşması için ona ne ilham verebilir ki?"

Tereddüt ettim, dudağımı ısırđım. "Burada sana büyük bir konuda güveniyorum.

Bu Ricky karmaşasından bile daha büyük. Paylaşamayacağın bir şey." Kalçalarını okşadı. "Pekâlâ. Neymiş o?"

Derin bir nefes aldım... ve mecazi anlamda sıçradım. "Bir takma ad altında kendi kitaplarımı yayınlıyorum. Korku kitapları. Bir şekilde Ricky bunu öğrenmiş. Bir hayranım gibi davranarak bana e-posta gönderdi ve sözde kitabım hakkında yazdığı bir eleştirinin linkini ekledi. Ama ortada eleştiri falan yoktu. Yazdığı hikayeyi bulmamı istiyordu. Bildikleriyle benimle alay ediyordu."

"Tüy kalem dövmesi şimdi mantıklı geliyor. Eğer kendi kitaplarınızı yayınlıyorsanız, 'uğraşmaktan' daha fazlasını yaptığınızı söyleyebilirim, ama buna daha sonra geleceğiz. Şimdi, bu piç başka ne yaptı?"

"Evime girmiş."

Blake'in çenesi sertleşti. "Sen dışarıdayken ya da

Orada

mı?" "İkisi de."

Acımasızca küfretti. "Neden bana söylemedin? Canını mı yaktı?

Sen?" "Hayır, bana dokunmadı. Orada olduğunu bile bilmiyordum. çok daha sonra. Sadece bir kez oldu."

"Onu görmediniz ama bu kişinin Ricky olduğundan eminsiniz. Tate?"

"Evet. CCC'nin dışında oyalanırken görüntülerini gördüm. bar." Dalgınca kolumu ovuşturdum. "Kendime iyi bir alarm sistemi aldım ve o sessizleşti. Bu kadar tetikte olmayı bırakmam için beni yanlış bir güvenlik hissine sokmaya çalışıyor olabileceğini düşündüm. Ama meğer seni izleyerek vakit geçiriyormuş."

"Ve belli ki benden kurtulman için bir yol arıyordu." Blake elini çenesinin üzerinde gezdirdi. "Hikâyesi senin ölümünle bittiğine göre, ölmeni istiyor olmalı."

"Olmadığını söylüyor."

"Ama sen ona inanmıyorsun," diye sezdi Blake.

"Hayır, bilmiyorum. Ama inanıyorum ki beni kendi başına öldürecek cesareti yok. Bana zarar vermek için fırsatları vardı ama yapmadı. Kahretsin, beni duşta kendi lanet telefonumla videoya çekti, Blake. Görüntüleri buldum."

Ölümcül bir sessizlik oldu. "Tekrar et."

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa, bunu yapmam gerektiğinden emin değilim."

Blake dişlerini o kadar sert sıktı ki duyulabiliyordu. "Bale'e bundan bahsettin mi?"

"Evet. İlk başta bunun gerçekten benimle ilgili olmadığını düşündüm. Ricky ona kafayı takmış. Ricky'nin bu saçmalığı sadece Michael'a söylemem umuduyla yapıp yapmadığını merak ediyordum, bu durumda asıl istediği şeyi elde edecekti-Michael'ın ilgisini. Ancak bu durum uzadıkça ve Ricky daha fazla şey yaptıkça, bunun sadece dikkat çekmek için bir oyun olmadığını düşünmeye başladım."

Blake yavaşça ve usulca ayağa kalktı. "Başka kim biliyor Bu mu?"

"Annem, Sarah, Sherry, Dodger ve Cade."

Gözleri parladı. "Bu konuda Cade'e güvenden ama bana güvenmedin."

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. "Bu güvenle ilgili değil. "Bu güvenle ilgili değil.

başkalarının benim sorunlarıma karışmasını istemiyorum. Tanrım, Blake, bazı şeyleri kendime sakladığım için beni yargılayacak konumda değilsin."

Ağzı kapandı. Buna itiraz edemezdi, değil mi? Ama bunu gerçekten ama gerçekten istediğini söyleyebilirdim. "İşte yapacağım şey."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yardım etmek mi istiyorsun?"

"Bunun beni korkutacağını mı sandın? Bu çok aşağılayıcı."

"Seni korkutmak değil. Ama bu saçmalığı evinde istemeyeceğini düşündüm.

hayat."

"Bunu hayatında istemiyorum. Ricky Tate'i bulacağım ve onunla konuşacağım.

onunla birlikte."

Her nasılsa, kelimenin tam anlamıyla 'sohbet' demek istediğini düşünmemiştim. Daha çok o orospu çocuğunu döverken ona küfür ediyormuş gibiydi. Ve bunu umursamayacak kadar üzgün ve kızgın olduğumu fark ettim. "Cade onu bulmaya çalıştı bile. Bulamadı."

"İnsanları bulmanın pek çok yolu vardır. Ben onu bulacağım. Bu iş halledilecek." Blake ellerimi tuttu ve beni nazikçe ayağa kaldırdı. "Bunu benimle paylaşmanın senin için zor olduğunu biliyorum, bu yüzden teşekkür ederim." Beni öptü. "Ve beni korkutup kaçmadığın için de teşekkür ederim."

"Peşimden gelebilirdin."

"Haklısın; yapardım." Kapı çalındı ve Blake içini çekti. "İçeri gel."

Rossi ya da Greg'i bekliyordum. Kızıl saçlıdan başkası içeri girmediğinde kaslarım gerildi. Bu gerçekten de benim gecem değildi.

Ona gülümsedi. "Merhaba Blake, ben-" Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah. Özür dilerim," dedi ona. "Yalnız olmadığınızı fark etmemiştim.

Genelde kadınları buraya getirmezsınız."

Blake bana bir kolunu doladı. "Kensey, bu Tara, bir arkadaşım. Tara, bu Kensey; o benim."

Tara'nın kaşları o kadar yukarı kalktı ki neredeyse saç çizgisine değecekti. Sarah'nın Tara'nın beni kontrol etmek için bara gittiği konusunda haklı olup olmadığından emin olamıyordum - onunla ilgili hiçbir şey hafızamı zorlamıyordu. Ama Blake bizi tanıştırmadan önce kim olduğumu biliyor olsa bile, onun benim kendisinden olduğumu söylemesini beklemediği açıktı. Yaşadığı şok tamamen gerçektir.

Yaşadığı şoku çabucak atlattıktan sonra neşeli bir gülümsemeyle bana doğru geldi. "Seni sır olarak saklaması hiç hoş değildi, değil mi? Vay canına, gerçekten çok güzel gözlerin var."

Gözlerimi kırıştırdım. "Teşekkürler."

Bakışları tekrar Blake'e kaydı. "Senin için bir haberim var ama bekleyebilir. Yarın beni ara. Öğle yemeği falan yiyebiliriz. Bastien'e haber veririm." Bana başını salladı, gözlerinde spekülâtif bir parıltı vardı.

"Seninle tanışmak güzeldi, Kensey."

Ciddi olup olmadığına karar veremedim. Yine de, "Sen de," dedim. Kapı arkasından kapandığında Blake'e baktım. "Sanırım bu güncelleme senin, onun ve Bastien'in üzerinde çalıştığı projeyle ilgili."

"Öyle."

Tamam, kaçamak cevapları o anda beni sinirlendirdi. Az önce ona çok şey anlatmışım ve o hâlâ Fort Knox'tan daha sıkı bir şekilde kilitliydi.

"Bazı şeyler var-"

"Bana söyleyemezsin. Doğru." Gözlerimi kısıtım. "Ama merak ediyorum, acaba gerçek şu ki, sen bana söylemek istemiyor musun?"

Hiçbir şey söylemedi. Sadece bana baktı. Ve biliyordum ki Doğru.

"Projemiz... diyelim ki üçümüzün ortak bir projesi var ve bunun icabına bakmak için bir araya geldik. Söyleyeceklerim bu kadar, Kensey. Sana söyledim, benim pisliğimin sana dokunmasını istemiyorum."

"Ama Tara'ya dokunması umurunda değil."

"Tara benim değil," dedi basitçe, sanki bu onu başka birinin sorunu yapıyormuş gibi. "Bunu biliyor çünkü kardeşinin intiharıyla bağlantılı."

"Hiç-" Başımı hızlıca salladım. "Unut gitsin."

"Hayır, Tara ile yatmadım," dedi, sorunun ne olacağını doğru tahmin etmişti. "Benim onun tipi olduğum kadar o da benim tipim değil. İnan bana, benden çok senin tarafından baştan çıkarılma olasılığı daha yüksek."

Neredeyse ağzım açık kalacaktı. "Oh."

"Oh."

Dudağımı ısırdım. "Beni hiç B3'e götürecek misin?" Yüzü karardı. "Hayır."

"Aşağıda ne oluyor?"

"Daha fazla seks değil, eğer merak ettiğin buysa."

Aslında aşağıda daha ağır bir BDSM aktivitesi olup olmadığını merak etmiştim. "Yasadışı bir şey mi?"

"Korkunç bir şey değil, Kensey. Gerçekten. Ama cevaplamaya hazır olmadığım sorular sormana neden olacak. Cevaplarını duymaya hazır olmadığın sorular."

Sanki gerçeklerle başa çıkamayacak kadar narinmişim gibi mi? "Ben kırılgan değilim." Açık değildim.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Hayır, sen kırılgan değilsin. Güçlüsün. Sert." Bunu söylerken duyduğu gurur içimi ısıttı. "Ama Bale'le konuşmak için ziyaret odasına girmemi istemeyeceğini düşündüğüm gibi, ben de yükümün sana dokunmasını istemiyorum. Bu yanlış mı?"

'Evet' demek ve bana her şeyi anlatmasını talep etmek istedim ama yapamadım... çünkü kesinlikle haklıydı. Onu Michael'ın yakınında istemezdim; yükümün onu kirletmesine izin veriyormuşum gibi hissederdim. Bu konuda ısrar edersem ikiyüzlü bir kaltak olurum, ki şüphesiz tam da bu yüzden davasını bu şekilde akıllıca ifade etmişti. "Bu ortak düşman-"

"Hayatınıza asla adım atmayacaklar. Sizinle asla konuşmayacaklar, size asla dokunmayacaklar, sizi asla görmeyecekler bile. Durumdan tamamen kopuksunuz ve öyle de kalacaksınız."

"Yani seninle birlikte olmak istiyorsam, bana kendin hakkında asla söylemeyeceğin şeyler olduğunu kabul etmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, demek istediğim bu değil. Bir gün, her şeyi senin için açıklayacağım."

Ama bu yakın bir zamanda olmayacak."

Başka bir deyişle, aramızdaki ilişkinin sağlam olduğundan emin olmadıkça bana söylemeyecekti. Bunu anlamıştım. Ruhunuzu yalnızca kesinlikle mecbur kaldığınızda ve yalnızca içinizde tuttuklarınızla o kişiye güvendiğinizde açarsınız. Ben asla

Bana bu kadar çabuk güvenmesini beklemiyordum ve sağlam olduğumuzu iddia edebilmemiz için önümüzde uzun bir yol vardı.

"Bunu kabul etmeni istiyorum, Kensey.

Kabul edebilir misin?" İçimi ektim. "Bir gün bana gerçekten söyleyecek misin?"

"Bir gün," diye kabul etti. Elleri yüzümü çerçeveledi. "ekip gitme, Kensey. Birçok bıkkın insanın etrafında bıkkın bir hayat yağadım. Sen benim en iyi şeyimsin."

İyi bir şey mi? Ona şüpheci bir bakış attım.

"Acımasızca kin tutuyorum ve insanlardan en kötüsünü bekleme eğilimindeyim. Hayatınız kolay geçmemiş ve insan doğasının en kötü halini grmüşsnz ama alaycı, acımasız ya da kendine zarar veren biri değilsiniz. Dünya sana bir iyilik borluymuş gibi davranmıyorsun. Acınızı bir rozet gibi takmıyor, bunun size istediğinizi istediğinize yapmanız için özel bir izin verdiğini düşünmüyorsunuz. Bunu söyledikten sonra, sen melek değilsin," diye ekledi gülümseyerek. "ok tatlı ve hafif değilsin, ki bu iyi bir şey çünkü ben öyle biriyle ilişki kuramam. Ve benim kızımın benimle bağa çıkmak için cesarete ve tavra ihtiyacı var." Bana yumuşak bir öpücük vermek için durakladı. "Dediğim gibi, sen benim iyi şeyimsin. Güvende olmanı istiyorum.

Mutlu."

Olan biten her şey göz önüne alındığında, bunu sağlamak için çok zaman harcayacaktı. "Bu çok hoş ama ben kendi mutluluğumdan sorumlu olduğumu düşünüyorum. Ve kendi başımın çaresine bakabilecek kapasitedeyim. Koruyucu olmanı takdir etmediğimi söylemiyorum; sadece beyaz bir şövalyeye, hatta karanlık bir şövalyeye ihtiyaç duyan bir genç kız olmadığımı hatırlatıyorum."

"Ben hiçbir renkten şövalye değilim. Ama seni koruyacağım, genç kız ol ya da olma. Ve bu konuda benimle savaşmayacaksın, çünkü bunun bir anlamı olmadığını biliyorsun. Tıpkı benden uzaklaşmaya çalışmanın bir anlamı olmadığını bildiğin gibi. Ben iyi bir bahis değilim, ama bu bahsi kabul etmeni istiyorum - seni bana teslim olman için ne kadar zorladığımı fark etmiş olabileceğin gibi, söz konusu sen olduğunda bencil bir piim. Ve artık geri dönemeyecek kadar tavşan deliğinden aşağı yuvarlandık."

"Neden iyi bir bahis olmadığını düşünüyorsun?"

"Sana asla fiziksel olarak zarar vermeyeceğimi söylemiştim. Ama o gün lokantada kendin söyledin, senin için iyi olmayacağım. şimdiye kadar senin için iyi olmadım, değil mi?"

"Aslında bazı açılardan yle." Ve bu gerçekten de tam o anda aklıma gelmişti.

Hiç de ikna olmuş görünmüyordu. "Bunlar hangi yollarla
olabi
lir "Değişimden hoşlanmıyorum, hatta bir şeyler eklemeyi sevmediğim
mi?" noktaya kadar.

Hayatıma yeni insanlar girdi ama bir rutinin içinde kalmak iyi bir şey değil.
Zorla içeri girdin, beni konfor alanımdan çıkardın ve yeni bir şeyler
denememi sağladın. Son erkek arkadaşım beni aldatmıştı, bu yüzden
kendime olan güvenim pek iyi değildi, ama sen bunu artırdın. Kulağa garip
gelebilir ama seninleyken kendimi Michael Bale'in üvey kızı gibi
hissetmiyorum. Birçok insan için gördükleri şey öncelikle bu. Sen sadece
Kensey'i görüyorsun."

Gözlerinin ardında şiddetli bir yoğunluk toplanmıştı ve ellerini
saçlarımda gezdirdi. "Kensey'*imi* görüyorum." Ağzı benimkine çarptı. Tepki
anlık ve temeldi. Aramızdaki ihtiyaç patladı. Erimiş şehvetin kızgın dalgaları
içime doldu. Kanım ısındı ve kıvılcımlandı. Hava, sahip olduğum her
savunmayı acımasızca parçalayan kimyayla yoğun ve elektrikli hale geldi.

Ağzımla vahşice ziyafet çekti, ısırıldı, yaladı ve dilini içeri soktu -
tam olarak amıma yapmasını umduğum şeyin açık bir alayıydı. Öpücükler
bağımlılık yapmamalıydı ama onunki çok yakıcı, aç ve tüketkendi.
Doyamıyordum.

Elleri elbisemin altından kıvrıldı, kıcımlı kavradı ve beni sert, güçlü
vücuduna doğru kaldırdı. Tüm o sert kaslar ve gizli güç tam bir afrodisyak
gibiydi. Masasının arkasına geçip beni kenarına oturturken bacaklarımı ona
doladım.

Soğuk mermeri kıcımda hissettiğimde küçük bir çığlık attım.
Kıkırdaması belirgin bir şekilde hınzırca ve pişmanlık
duymayan cinstendi. "Kapı kilitli değil,"
dedim.

"Kimse buraya girmeye cesaret edemez." Boynumdan aşağı
öpücükler bırakırken başı eğildi. Vücudum daha fazlasına ihtiyaç duyarak
onunkine doğru kıvrıldı ve hırladı. "Seni öyle bir ıslatacağım ki."

Bundan hiç şüphem yoktu.

Göğüslerimi avuçladı ve kabaca avuçladı. "Bunları seviyorum."
Meme ucumu emdi, dişlerinin kenarıyla çizdi. Sonra uzun ve soğuk bir
nefes üfledi ve meme ucum acı verecek kadar gerildi. Diğerine de aynı
muameleyi yaptı, piç kurusu. Sonra bir meme ucumu koparıp bükürken
diğerini sertçe emdi. "Hap mı kullanıyorsun?"

"Evet." Adet dönemlerimi düzenlemek için aldım.

"Güzel." Ağzını kulağıma dayadı ve sıcak nefesini hissetmek beni ürpertti. "Prezervatifle boşalmak istemiyorum. *Senin* içine boşalmak istiyorum." Meme ucumu çimdikledi. "Ben temizim. Her zaman prezervatif kullandım."

"Ben de." Onunla ten tene olmayı düşünmek bile amımın kasılmasına neden oluyordu.

Kulak mememi emdi. "Arkana yaslan."

Hiçbir şeye çarpmamaya dikkat ederek kendimi geriye attım. Mermerin tenimdeki serin hissi beni biraz ürpertti.

"İşte iyi bir kız." Tangamı bacaklarımdan aşağı çekti ve bir kenara fırlattı. "Bacaklarını aç, Kensey."

Yaptım, ama bunu yapmak için acele etmedim. Gözleri amıma kilitlenmişti, çıplak bir istek ve iç duvarlarımdan ısınmasına ve kasılmasına neden olan katıksız bir sahiplenmeyle kararıyordu. Bakışlarını benimkilere doğru sürükledi. O bakışa, orada gördüğüm taleplere ve vaatlere kapılmıştım.

Mırıldandı. "Burada ne kadar güzel bir resim çiziyorsun." İç baldırıma sert bir tokat indirdi ve ben şok içinde sarsıldım. Acı, kaygan kıvrımlarıma kadar yayıldı ve amımdaki yanmayı besledi. İnanılmaz derecede iyi hissettiriyordu.

Yine de kaşlarımı çattım. "Hey!"

Ve diğer kalçama hafif bir tokat attı; aynı şey oldu - hafif acı amıma kadar yayıldı ve zonklamasına neden oldu.

Blake kravatını çekerek çıkardı ve "Ellerini masanın üzerinde düz tutmanı istiyorum" dedi. Kravatı başımın yanına bıraktı ve ben tehdidi anladım. "Seni bağlamak zorunda kalmak istemiyorum; benim sözüm yeterli olacaktır."

Sandalyesine oturup ellerini kalçalarıma dolayarak onları daha geniş açtığına sertçe yutkundum. "Blake-"

"Gelme." Öne düştü ve ağzını amımın etrafına sıkıştırdı. Kocaman bir nefes çektim. Ağzının ani sıcaklığı, kıvrımlarımdan arasından geçip klitorisimin etrafında dönen dili kadar iyi hissettirdi. Sırtım dikleşti ve gözlerim kapandı.

"Sana oral seks yapmayı çok seviyorum," diye gürledi.

Bu nazik bir baştan çıkarma değildi. Ağzı acımasızdı. Beni yaladı, yudumladı ve içti. Dilini kaygan kıvrımlarımdan arasında gezdirdi. Dilini tekrar tekrar içime soktu. Klitorisimi dudaklarının arasına aldı ve diliyle fiskeledi.

Vücudumu çok sıkı hissediyordum. Çok sıcak. Çok muhtaç. Açlık onun ağzı kadar cinsel ve amansızdı. Göbeğim zonkluyor ve zonkluyordu ve damlayan ıslak olmam gerektiğini biliyordum. "Becer beni."

Cevap vermedi. Sadece ağzıyla beni harap etmeye devam etti, işkenceyi uzattı. Kısa süre sonra vücudumda ateşli titremeler başladı. Dili yarığımı yaladığı gibi çaresizlik de içimi yaladı. Biri hariç her düşünce dağıldı, boşalmam *gerekiyordu*.

Yaklaşık onuncu kez, masayı avuç içimi acıtacak kadar sert bir şekilde tokatladım, tam bir lanet çılgınlığına kapıldım. Tam bir *sikiş* çılgınlığı çok daha iyi olurdu ama o götlük *yapıyordu*. "Blake, cidden-" Dişlerinin hafifçe sıyrılması beni sarsmıştı.

"Kızımın amı çok güzel, sıkı ve ıslak." Elimi tuttu ve parmağımı ağzına aldı. Sonra parmağımı içime soktu ve orada tuttu. Kalçalarım titredi ve keskin bir nefes aldım. Kahretsin, sırlıslıklam olmuşum.

Elimi geri çekti ve sonra ileri doğru itti. Tekrar yaptı. Ve tekrar. Ve tekrar, beni kendi parmağımla beceriyor. "Devam et, Kensey. Seni izlememe izin ver." Elimi bıraktı ama ben ritmi sürdürdüm. "İşte bu kadar. Boşalmaya hazır olana kadar durma."

Parmaklarını dikleştirdiğini ve dikkatle amımı izlediğini görmek için aşağıya baktım. Açgözlülükle. Sahiplenici bir şekilde.

"Bu masaya her oturduğumda hatırlayacağım şey bu olacak," dedi. "Amın şişmiş, parlıyor ve parmağını sıkıyor. Daha hızlı, Kensey. Kendini daha hızlı becer."

Güçlü, acımasız bir ihtiyacın demir pençesine yakalanmışken tamamen utanmadan yaptım. Beni hissizleştireceği kesin olan bir orgazmın bıçak sırtında dengede duruyordum ve daha fazlasını kaldırıp kaldıramayacağımı gerçekten bilmiyordum. Ama parmağımı doğru şekilde kıvrıp içimdeki o özel noktaya dokunduğumda, orgazmın süründüğünü hissettim-

Blake elimi geri çekti. "Hayır, hayır, hayır, bebeğim. Henüz gelmen için hazır değilim."

Dişlerimin arasından tısladım. "Blake, alaycı bir orospu çocuğu olmaktan zevk aldığını biliyorum ama gerçekten daha fazla dayanamayacağım. Boşalmam gerek."

"Sana izin vermem için bir nedenin var mı?" *Tam bir* pislikti. "Um ..."

"Hmm. Yazık." Dili bir kez daha yarığımı yaladı.

"Bekle, bekle, bekle! Ben ... um ... ben ..." Aklıma bir şey gelince parmaklarımı şıklattım. "Sen bir tanesini yakalayana kadar ellerimi oynatmadım! İstedğin gibi onları masanın üzerinde tuttum."

"Bu doğru bebeğim, yaptın." Ayağa kalkarak fermuarına uzandı. Fermuarını indirirken çıkardığı sesle amım titredi. Aleti dışarı fırladı, dolgun ve uzundu. Ağzımdaki hissini hatırladım; ne kadar sıcak ve sert olduğunu hatırladım. Ve bir kez daha tatmak istedim. Parmaklarım ona dokunma, okşama ve daha yakına sürüklenme dürtüsüyle karıncalandı.

"Sikimi ağzına almak hoşuna gidiyor, değil mi?"

Gözlerimi onunkilere diktim ve başımı salladım.

Neden inkâr edeyim ki?

"Başka bir zaman." Ağzını sert bir şekilde açmış ve gözleri neredeyse hayvani bir ihtiyaçla parıldarken, ondaki evcilleşmemiş nitelik hiç bu kadar belirgin olmamıştı. "Şimdi seni becermek istiyorum." Kalçalarımı kavrayarak kalçalarımı eğdi ve şok edici bir güçle içime girdi, yumuşak, vahşi bir hamleyle beni anında ele geçirdi.

Kendimi aniden sert, kalın bir horozla doldurulmuş bulduğumda sarsıldım, ağzım gevşedi. Amım onun etrafında kasıldı ve sert bir küfür savurdu. Ama hareket etmedi. Hareket *etmeme* izin vermedi. Beni sikinin üzerinde sabit tuttu. Yutkundum. "Ne istiyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı. "Ne istediğimi sanıyorsun?"

Dişlerimi sıktım ama "Bana sahiptin." dedim.

Yüzü onayla tembelleşti ve yavaşça geri çekildi. Sonra, eve çarparak, "Lanet olsun, sana sahibim" diye ısırıldı. Boğazından hırıltılar çıkararak tekrar tekrar derinlere daldı, parmak uçları kalçalarımın batıyor, beni daha da ateşlendiriyordu. Her acımasız hamleyi karşılamak için kalçalarımı kaldırdım, daha fazlası için çıldırıyordum. "Amın sikimin etrafında çok iyi hissediyor. Beni içine almayı özledin mi Kensey?"

Nefes nefese bir inilti çıkardım. "Evet." İçimdeki sürtünme daha da sıkılaştı. "Blake, ihtiyacım var-"

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Üzerimde kıvrıldı, açısını değiştirdi, içime her vuruşunda klitorisimi okşadı. Bir elini saçlarımda birleştirerek ağzımı harap etti, inlemelerimi ve sızlanmalarımı yuttu. "Çok güzel amına koyayım. İçine boşalmamı sağla, Kensey. Seni doldurmamı sağla."

Bana özellikle sert bir itiş verdi ve beni altına alan şok edici derecede güçlü bir orgazmı paramparça olduğumu hissettim. Neredeyse şiddetle sarsıldım.

Beyaz-sıcak zevkin işkence dalgaları içimden geçerken. Sikini içime sokup çıkarıyor, daha sert, daha derin ve daha hızlı sürüyordu-

"*Siktir.*" Dişlerini omzuma batırarak sikini derinlere soktu. Bir hırıltıyla patladığında her sıcak sıçramayı hissettim.

Ve yere yığıldım. Nefes nefese, ağzım kupkuru, artçı şoklarla titreyerek yattım; geçici, zevk kaynaklı bir komaya girmemin çok olası olduğunu düşündüm.

Hafifçe kaydığını hissettiğimde saatler geçmiş olabilirdi. Gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buldum. Başparmağını usulca ağzımın üzerinde gezdirdi ve dudaklarım bir iç çekişle ayrıldı. Beni öptü, dili benimkine değdi.

"Biliyorsun..." Cümlesini yarım bıraktı. "Ne?"

Ben sordum.

"Sana bu kadar ihtiyaç duymaya başlamam hoşuma gitmiyor."

Alınmadım, çünkü... "Hislerimiz karşılıklı."

Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Sanırım ikimizin de buna alışması gerekecek."

Ben de küçük bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Sanırım öyle olacak."

Elini sırtımın altına kaydırды ve doğrulurken beni öne doğru çekti. Hızlı ve ustaca hareketlerle sütyenimi ve elbisemi düzelitti. "Bekle." Beni bitişikteki banyoya taşıdı ve orada hızla temizledi. Ben tangamı giydikten ve o da sikini pantolonunun içine soktukten sonra beni tekrar masanın üzerine oturttu. "Susadın mı?" diye sordu ve fark etmediğim mini buzdolabından bir şişe su aldı.

Minnetle aldım ve uzun bir yudum yuttum, kuru boğazımdan aşağı akan soğuk sıvının verdiği his hoşuma gitti. Ancak o zaman yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemenin belirmediğini fark ettim. Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Bunu yaptığının farkında değilsin, değil mi?" "Ne yaptığının?"

Bir elini masanın iki yanına koydu ve öne doğru eğildi. "Benim için çığlık attın."

Sertleştım. "Ben yapmadım."

"Oh, yaptın, bebeğim. Buna bayıldım."

"Bir şeyler duyuyordun. Ben çığlık atmam."

"Ben ciddiylim. Sen-" Kapının sertçe çalınmasıyla kaşlarını çattı. "İçeri gel."

Rossi içeri girdi ve ikimize de başıyla selam verdi. Bana bakarken gözlerinde bir saygı ifadesi vardı.

"Birini buldun mu?" Blake ona işle ilgili bir soru sordu.

Rossi başını salladı. "Kameralar bir adamın görüntüsünü yakalamış. Gelip görüntülere bir göz atmak isteyebilirsiniz."

Blake'in kolunu tuttum. "Görmek istiyorum."

Ağzını büktü, sinirli görünüyordu. "Öyle düşünmüştüm," diye homurdandı. Kravatını geride bırakarak elimi tuttu ve beni ofisten dışarı çıkardı. Demir merdivenlerden inerken Rossi bizden önce geldi.

Barda duran Tara'yı bir anlığına gördüm. Görünüşe göre Blake'in gerginliğini fark etmişti, çünkü ifadesi değişti ve bir tür intikam meleği gibi oraya doğru ilerledi. Ve evet, gerildim.

Önümüzü kesmeyi başardı ve bir elini onun üst koluna koydu. Yumruklanmak mı *istiyordu*? Çünkü bu fikrin arkasında durabilirim.

"Sorun ne?" diye sordu Blake'e. "Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle." "Yardıma ihtiyacımız yok, Tara," dedi, ama kaba bir şekilde değil. "Git keyfini çıkar.

akşamınız."

Gözlerini iki kez kırptırdı. "Bana ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Kensey'e senin için eşlik edebilirim," diye teklif etti.

Cehennem gibi. Sanki benim bu konudaki görüşümün hiçbir önemi yokmuş gibi, bunu bana değil de ona önermesi hoşuma gitmedi.

Blake ona, "Kensey benimle geliyor," dedi.

Yüzü boş bir maskeye dönüştü. "Anlıyorum." Belli ki dahil edilmemekten hoşlanmamıştı.

Benim dünyama hoş geldin, Red.

Muhtemelen onun için üzölmeliydim. Bunun yerine, onun için bir tür sırdaş olmadığını bilmek daha iyi hissettirdi. Ya da en azından onu öyle görmüyordu. O farklı düşünüyor olabilir.

Rossi'yi takip ederek asansörün yakınındaki güvenlik ofisi olduğu anlaşılan odaya geçerken ona belli belirsiz bir gülümseme verdim. Duvarda düzinelerce monitör asılıydı ve her biri Mahzen'in farklı bölümlerini gösteriyordu. Hiçbirinin bodrumu göstermediğini fark ettim. Eğer herhangi biri B3'ten besleme sağlıyorsa, hangileri olduğunu söyleyemedim.

Rossi görüntüleri geri sararken belirli bir ekrana hafifçe dokundu. "İşte. İzle." Kayıt oynamaya başladı ve özel garajın etrafında dolaşan siyah giyimli bir adam gördüm. İçeri girmek için bir yol arıyor gibiydi.

Daha iyi görebilmek için monitöre yaklaştım ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Bu Ricky Tate değil."

ON ALTINCI BÖLÜM

Saniyeler süren bir sessizlik oldu. "Emin misin?" diye sordu Blake. Yüzümü tamamen ona döndüm. "Bu Noah Linton. Michael hakkında bir kitap yazmak isteyen gerçek bir suç yazarı. Röportaj için başımın etini yiyor."

Blake ekrandaki figürü inceledi. "Onu tanıyamadım. Sizi daha önce arayan o olabilir mi?"

"Olabilir. Numaram onda var." Alt dudağımı başparmağımla işaret parmağımın arasına sıkıştırdım. "Sesi ona benzemiyordu ama arayanın sesini gizlemeye çalıştığı hissine kapıldım."

"O zaman kim olduklarını bilmenizi istemiyorlar."

Rossi öne çıktı. "Patron, bu pisliğin olayı ne? Peki Ricky Tate kim?"

Blake durumu Ross'a açıkladı -sadece yazar olduğumu saklayarak- ve sonra bana döndü. "Arayan kişi tam olarak ne dedi?"

Konuşmayı hızlıca aktardıktan sonra Rossi gözlerini kısarak Blake'e, "Geçen hafta bizi takip eden gümüş Sedan'ın sürücüsünün Linton ya da Tate olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

Blake çenesini ovuşturdu. "Muhtemelen. Etrafta gümüş rengi bir Sedan gördün mü, Kensey?"

Başımı salladım. "Ama son zamanlarda beni izliyor gibi görünmüyor. Seni izliyor."

Blake'in bakışları birkaç dakika için bulanıklaştı ve içe döndü. "Linton sizinle ne sıklıkta irtibata geçip görüşme talep ediyor?"

"Telefonuma birkaç sesli mesaj bıraktı. Onu şahsen sadece iki kez gördüm; bir kez CCC'nin dışında, bir kez de annemin çalıştığı kütüphanenin dışında. Annem öğle yemeğine çıktığında onu oyuna getirmek için orada beklediğini düşündüm."

"Ama sizi oraya kadar takip etmiş olabilir."

Başımı salladım. "Michael, Linton'ın ilgisini çeken şeyin durumun psikolojisi olduğunu söyledi. Benim, annemin ve Michael'ın profilini çıkarmak istiyor. Bizi gerçekten insan olarak görmüyor. Sadece gözlemlenecek ve incelenecek denekler olarak görüyor."

"Yani, belki de bunu bir tür deney olarak görüyordur. Belki de ne yapacağınızı görmek için sizi zorluyor ve korkutuyor; Michael'ın bu şekilde hedef alınmanıza nasıl tepki vereceğini görmek için."

Bunu düşünmek için bir anımı ayırdım. "Bu mümkün, sanırım. Ama bana biraz zorlama geliyor. Ben paramı Ricky'ye yatırıyorum. Linton beni buraya ve hatta muhtemelen kütüphaneye kadar takip etmiş olabilir ama bu başka bir şey yaptığı anlamına gelmez."

"Sizi arayan kişinin az önce garajın dışında olması dışında. Gerçekten Linton'ın orada olmasının bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Hayır, ben yapmadım. Ama Ricky'ydi. Ricky olmalıydı. Ya da bunca zamandır yanlış kişiye göz kulak oluyordum.

Rossi Blake'le konuştu, "Bu kişi -Tate, Linton, her kimse- senin gitmeni istiyor çünkü onun savunmasız kalmasını istiyor. Muhtemelen seninle yüzleşmek de istemiyor."

"Bundan daha fazlası var," dedim ona. "Eğer söz konusu olan Ricky ise, bu onun için kişisel bir mesele. O bana karşı gibi bir şey. Eğer Linton'sa ve bu onun için bir tür deneyse -ki ben buna hiç inanmıyorum- başka 'faktörlerin' bunu etkilemesini istemeyecektir. Seni de öyle görecektir, Blake. Yaratmaya çalıştığı durumu bozan bir dış etki." Her iki senaryo da hiç iyi değildi.

"Uyan, bebeğim."

Bir parmak kulağımın kabuğunu usulca okşarken göz kapaklarım titreyerek açıldı. Ve Rossi'nin arabasının arka koltuğunda, başımı Blake'in kalçasına yaslamış bir şekilde yattığımı fark ettim. Doğrudum ve kedi gibi gerindim. Araba yüksek, camdan bir binanın önüne yanaştığında camdan dışarı bakarak kaşlarımı çattım. "Neredeyiz biz?"

"Benim yerim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Senin evin mi?"

"Bu gece seni kim aradıysa, sinsi hamleleri işe yaramadığı ve benden kaçmana neden olduğu için çok kızacak. Seni onun en az iki kez girdiği bir daireye götüreceğimi mi sanıyorsun?"

Blake'in beni buraya getireceğini düşünmemiştim. Sarah'nın evine belki. Ya da annemin evine. Ama buraya değil. Elimde çanta, Blake'in arabadan inmeme yardım etmesine izin verdim ve "İyi geceler Rossi" dedim.

Şoför bana başını salladı. "Kendine iyi bak."

Blake ve ben el ele binaya doğru ilerledik. Uzun boylu, kırışmış bir kapıcı bize geniş bir sırtışla baktı ve basit bir "İyi akşamlar Bay Mercier" diyerek kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim Leonard," dedi Blake.

İçeride Blake beni masanın önüne çekti ve oradaki erkek resepsiyonistle başıyla selamlaştı. El ele tutuşarak özel bir cam asansöre bindik ve en üst kata çıktık. Kısa sürede tüm katın ona ait olduğu anlaşıldı.

Kapının kilidini açtığı anda antrenin parke zeminine adım attım, narenciye ve ahşap cilasası kokularını içime çektim. Blake beni oturma alanına doğru yönlendirdi. Ayakkabımın ruhundan hafif bir sıcaklık sızdığını hissettim ve durakladım. "Yerden ısıtma mı?" Oh, cennet. Topuklularımı tekmeledim ve sıcaklık ayaklarımdaki ağırları hafifletirken mutlu bir iç geçirdim.

"İçki?" Blake teklif etti.

"Hayır, teşekkürler," dedim etrafıma bakarak. Yaşam alanı aydınlık ve açıktı, akıllara durgunluk veren ufuk çizgisi manzarası vardı. Pelüş, rahat görünümlü beyaz kanepeler büyük siyah bir halının üzerine yerleştirilmişti. Tatsız görünmesi gerekirdi ama öyle değildi. Belki de tablolar, cam işleri ve taze çiçekler yüzünden. Tavandan tabana pencerelerin önüne geniş ekran bir televizyon yerleştirilmişti, böylece ona bakan herkes panoramik manzarayı da izleyebiliyordu.

"Güzel," dedim ona, beni yakından izlediğinin farkındaydım. Yavaşça döndüm, son teknoloji mutfığa, büyüleyici yemek alanına ve cam sarmal merdivene göz attım. Tertemiz ve lüks olan daire şüphesiz akla gelebilecek her türlü yükseltme ve özelliği içeriyordu.

Kulübündeki ofisin aksine, kişilikten yoksun değildi. Bir sahne ya da gösteri salonu gibi görünmüyordu. Blake'i iyi yansıtıyordu; temiz, düzenli, şık, cesur. Bir gün böyle bir manzaraya sahip bir yer alabilirsem, mutlu bir kız olurum.

Kişisel alanımı yutarak boğazımı okşadı. "Sen yorgu

n." Esnerken bunu inkar bile edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, o kadar

Beni kollarına alıp merdivenlerden yukarı taşıdığı anda itiraz etmedim. Tıpkı alt katta olduğu gibi, her yüzey tozdan, lekeden ve dağınıklıktan arınmıştı. Her yer tertemizdi ve *harika* kokuyordu.

"Temizlikçiniz ve ben gerçekten konuşmalı ve bahşiş alışverişinde bulunmalıyız," dedim beni evin geri kalanı kadar zevkli ve zarif olan yatak odasına götürürken. Adamın kendisi gibi mobilyalar da erkeksi ve şıktı,

ve karakterliydi. Beni devasa yatağın ayak ucunda durdurdu ve sonra kıyafetlerimi çıkardı. Tarihin gelmiş geçmiş *en rahat* yatağına uzandığımda neredeyse inleyecektim.

Hâlâ ayaktaydı, başını eğdi. "Seni yatağımda görmek hoşuma gidiyor."

Üzerinde dinlenmeyi gerçekten seviyordum, yani benim dünyamda her şey yolundaydı. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı, gergin kasları ve şık teni ortaya çıktı ve bir saniye içinde bitkinlikten uyanıklığa geçtim.

"Dilediğimi yaparım," diye ekledi.

Sadece başımı sallayabildim, dikkatim onun santim santim ortaya çıkardığı görkemli erkek vücudundaydı.

"Demek bir yazarsınız. Yazarlık adın ne?"

"Duymamışsınızdır" diye cevap verirken gözlerimi striptizden ayırmadım.

"Muhtemelen hayır," diye izin verdi. "Pek okuyan biri değilimdir ve zaten kurgusal olmayan kitaplara bağılıyım."

Bön bön baktım. "İyi bir okuyucu değil misin? Sana nasıl güvenebilirim ki?" Kıkırdadı. "Penname?"

"Nina Bowen."

Yatağa sürünerek üzerime çıktı ve boğazımın çukuruna hafif bir öpücük kondurdu. "Neden korku kitapları?"

"Bu türü gerçekten seçmedim. Bilinçli olarak değil."

"Sanırım Bale ile olan ilişkiniz yüzünden kariyerinizin lekelenmesini istemediğiniz için bir takma ad kullanıyorsunuz. *Ve* çünkü dikkat çekmekte iyi değilsin."

Dilini meme ucumun etrafında kıvırırken sertçe nefes aldım.

"Seviyorum

bu tür bir ilgi." "Öyle mi?"

"Evet."

"Güzel. Çünkü seni hızlı ve sert bir şekilde becereceğim. Sonra da uyuyacaksın, çünkü çok yorgunsun."

Bana iyi geldi.

Ertesi sabah beni boğuk sesler uyandırdı. Nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı ve yalnız olduğumu fark etmek de büyük bir hayal kırıklığı yarattı. Sabah seksinin büyük bir hayranıydım.

Aynı zamanda, Blake'in de söylediği gibi, bir kedi kadar meraklıyım. Bu yüzden odanın dışında bir yerde gerçekleşen konuşmayı duymak için gerinmek bir tür reflekti. Emin olabildiğim tek şey bir sesin Blake'e, diğer sesin de bir kadına ait olduğuydu. Tara mıydı? Emin olamadım.

Yataktan çıktım, tangamı çektim ve Blake'in gömleklerinden birini giydim. Geniş oturma alanına bakan sahanlıkta durduğumda sesleri daha iyi duyabiliyordum ama görünürde kimse yoktu.

"... Tara'dan, küçük üvey kardeşimin bir kıza talip olduğunu söyleyen bir telefon aldığımda nasıl ilgimi çekmez? Bana ondan bahset."

Bu Emma olmalı.

Blake cevap vermeden önce kısa bir tereddüt yaşandı. "Adı Kensey Lyons. Yirmi altı yaşında. Chrome Canvas Bar'da garsonluk yapıyor."

"Bu da bana hiçbir şey anlatmıyor," diye homurdandı Emma.

"Senin için bir işim var," dedi ayık bir sesle. "Elimde iki isim var: Ricky Tate ve Noah Linton. Bu insanlar hakkında bulabileceğin her şeyi bulmanı istiyorum. Başlangıç noktası olması için bazı temel detayları yazacağım. Bu işe öncelik ver."

"Sevgili kocamı hemen bu işin başına getireceğim. O sahip olduğum en iyi özel dedektif. Bunun neden bu kadar önemli olduğunu sorabilir miyim?"

"İçlerinden birinin Kensey'i takip ediyor olması mümkün." "Gerçekten mi? Tanrım. Sence kim olma ihtimali yüksek?"

"Bilmiyorum. Ama ikisi de benzer nedenlerle onun hayatında. Michael Bale'i duydun, değil mi?" "Şu seri katil mi?" diye sordu Emma.

"Evet. O Kensey'in üvey babası. Annesi onunla Kensey daha küçük bir çocukken evlendi."

"Gerçekten mi? Bu katlanılması zor bir yük olmalı. Zavallı kız."

Beklenmedik sempati karşısında gözlerimi kırptım. Genelde insanlar aşağılayıcı yorumlar yapardı.

"Bekle, 'Lyons' adını tanıdığımı biliyordum," diye devam etti Emma. "O Maxwell Buchanan'ın çocuğu, Buchanan'ın kabul etmediği çocuk." Bir duraklama. "O aileyi hiç sevmedim, özellikle de Joshua'yı. Eski karısı Libby'den de hiç hoşlanmadım."

Emma'yı sevecektim.

"Kensey ile tanışmak istiyorum, Blake. Bir şeyler ayarlamamız gerekiyor. Onu bir daha ne zaman göreceksin?"

Uzun bir duraklama. "O burada."

"Buraya gerçekten bir kadın mı getirdin? Bu gittikçe daha da iyi oluyor. Pekala, git getir onu."

"Uyuyor."

"Öyleyse uyandır onu. Ona Tate ve Linton hakkında bazı sorular sormak istiyorum. Onlar hakkında senden daha çok şey biliyordur."

Derin bir iç çekti. "Peki. Ama ne söylediğine dikkat et. Montgomery'den haberi yok."

Kulaklarım diken diken oldu. Montgomery mi?

"Bununla başa çıkabileceğini düşünmüyor musun?" diye sordu Emma.

"Bence bununla başa çıkabilir. Sadece henüz öğrenmesi için hazır değilim." "Hiç bilmemesini tercih ederdin," diye suçladı Emma.

"Beni suçlayabilir misiniz? Yaşadığı hayata bak. Onu nasıl avladığına bir bak. Daha fazla karanlık boka ihtiyacı yok."

"Onun hayatındaki iyi şey olmak istiyorsun. Bunu anlıyorum. Ve kesinlikle onaylıyorum, çünkü bu onu önemsendiğin anlamına geliyor. Ama bunun uzun sürmesini istiyorsan, bir ara ona söylemen gerekecek."

"Söyleyeceğim ama o her şeyi kendi başına çözebilecek kadar akıllı," diye çıkıştı. "Bu yüzden söylediklerine dikkat etmeni istiyorum."

"Bu korkunç bir sır değil ki. Olanlardan utanman gerektiğini düşünen tek kişi sensin. Onun senden utanacağını mı düşünüyorsun? Bunun seni nasıl etkilediğini ve yaraladığını yargılayacağını mı?"

Blake konuşmadan önce uzun bir duraklama oldu. "Piçin teki kulüpte bir kızın içkisine ilaç atmış ve onu sürükleyerek dışarı çıkarmaya çalışmış. Ceketinde bir bıçak vardı."

"Sıçan piç," diye mırıldandı Emma.

"Rossi ve arkadaşlarına böyle bir şeyi tekrarlamasının onun için ne kadar kötü olacağını *vurgulattım*. Kensey gördü. Beni otoparkta dururken, elinde lanet bir bıçakla izlerken gördü. Bir keresinde kapalı otoparkta bıçaklanmıştı."

"Kahretsın."

"Kaçmadı. Beni korkutmadı. Güçlü bir kız. Cesareti var. Beni yargılayacağını düşünüyor muyum? Hayır. Ama bu riski almadan önce biraz zaman istiyorum. Ona çok şey emanet etmiş olurum."

"Bu doğru. Seni biriyle ciddi düşünürken görmek son derece tuhaf olsa da, daha fazla heyecanlanamazdım. Onunla tanışmak için *sabırsızlanıyorum*."

Blake uzun ve ağır bir iç geçirdi. "Gidip onu uyandırayım."

Gözlerim açıldı. Kahretsin, hareket etmem gerekiyordu. "Sadece unutma-"

Cep telefonunun çaldığını duyduğumda sessizce yatak odasına geri dönüyordum. Güzel, bu bana birkaç dakika kazandırır. O en-suite banyoya girdiğinde ben dişlerimi fırçalıyordum.

Önünü sırtıma dayadı ve kollarını bana dolayarak çenesini omzuma yasladı. "Gömleğimin içinde iyi görünüyorsun."

Diş macununu tükürdüm ve ağzımı çalkaladım. "Senin diş fırçası kullanmak zorunda kaldım," dedim ona. "Yedek bulamadım."

"Buraya kadın getirmediğim için yedek tutmuyorum."

Bu cevabı sevdim.

Boynumu öptü. "Emma burada. Seninle tanışmak istiyor."

Şaşırmış gibi görünmeye çalıştım. Başarmış olmalıyım, çünkü en ufak bir şüpheli bakış bile atmadı. "Şu anda pek prezentabl değilim." Gömleği üzerimde sadece kalçamın ortasına kadar geliyordu.

Homurdandı ve elimi avucunun içine aldı. "Güven bana, Emma'nın şok edilecek hassas bir duyarlılığı yok."

Yine de onunla buluşmadan önce elbisemi giymekte ısrar ettim. Merdivenlerden indiğimizde, kahvaltı barından parlak bir gülümsemeyle kalktı. Fotoğraflarda olduğundan çok daha güzel görünüyordu. İri gözleri, çukur çenesi ve hafif çıkık kulaklarıyla Laurel'i andırıyordu ama fiziksel benzerlikler burada bitiyor gibiydi.

"Sen Kensey olmalısın," dedi. "Senin hakkında çok şey duydum. Ben Emma, Blake'in üvey kardeşi."

"Merhaba." Zorla gülümsedim. "Sosyal açıdan biraz beceriksizim, eğer anlayamıyorsan."

Blake gülümsedi. "O söyleyebilir."

Kaburgalarına dirsek attım ama o sadece kıkırdadı.

Hepimiz mutfak adasına yerleştiğimizde Emma bana, "Tara gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi; haklıymış. Çarpıcılar. Blake, bu duruma dikkat etmelisin - kelime oyunu yapmıyorum," diye ekledi, biraz ayılarak.

Kaşlarım çatıldı. "Durum mu?"

"Tara geçmişte kadınları baştan çıkarıp ondan uzaklaştırdı," diye açıkladı Emma. "İki erkek kardeşin kadınlar için yarışması gibi. Sadece Blake aslında rekabete katılmıyor. Sadece Tara garip davranıyor."

Ya da Tara kıskanıyor, Blake'i başka kadınlarla görmek istemiyor, diye düşündüm.

"Seninle başarılı olacağını düşündüğümü söylemiyorum, Kensey," diye devam etti Emma. "Sadece, sen onun için geçici bir heves olmadığına göre, bu sefer oyun oynamamasına dikkat etmesi gerekiyor."

Benimle oyun oynamaya kalkarsa suratının ortasına yumruğu indirirdim. "Blake bana şu anki sorunlarınızdan biraz bahsetti. Bir özel dedektiflik firması işletiyorum.

Ve kendi adıma söylemem gerekirse, yaptığımız işte son derece iyiyiz. Bana bildiğiniz ya da bildiğinizi sandığınız her şeyi anlatırsanız çok yardımcı olursunuz.

-Tate ve Linton hakkında. Bundan sonrasını ben hallederim."

"Tamam." Sonra ona onlar hakkında sahip olduğum her bilgiyi verdim.

-Bunların çoğunu Blake ile paylaşmıştım. Bir yandan da anlayamayacağımdan ya da kabul edemeyeceğimden endişe ettiği şeyin ne olduğunu merak ediyordum. Emma bunun korkunç bir sır olmadığını ya da utanması gereken bir şey olmadığını söylemişti ama o farklı düşünüyor gibiydi.

Ne yazık ki Emma sözünü tuttu ve bana söylediklerine dikkat etti, bu da 'Montgomery' dışında hiçbir ipucum olmadığı anlamına geliyordu... bu da aslında her şeyi bildiğim anlamına geliyordu.

Emma gittikten sonra, Blake ve ben hızlı bir kahvaltı ettik ve sonra duş aldık. Kollarımı başımın üstünde sabitleyerek beni duşakabinin fayanslı duvarına karşı sertçe becerdi. Böylece, beni daireme götürürken nefis bir şekilde doymuş ve rahatlamıştım.

Yolun yarısında Blake, "Emma senden hoşlandı." dedi.

Bakışlarımı pencereden çevirerek göz kırptım. "Hmm?" "Emma. Senden hoşlandı."

"Ondan hoşlandım."

"Güzel." Vites değiştirirken durakladı. "Hazır konu ailelerden açılmışken, beni annenle tanıştırmalısın."

Gerildim. "Hayır, gerçekten yapmamalıyım." "Benden utanıyor musun?"

"Sefahat bodrumunuzla mı? Tabii ki. Clear bunu duyarsa hayatı boyunca korkar."

Göğsünden çıkan yüksek sesli kıkırdama, midemin sıkışmasına neden olan karanlık, gırtlaktan gelen bir sestir. "Seni ayartmaya yaklaşmadım bile. Ama yapacağım. Bu annenin bilmesi gereken bir şey

değil."

Konuşurken bakışlarımı tekrar pencereye çevirdim. "İnsanlar Clear'la ilk kez tanıştıklarında onun deli olmasını bekliyorlar. Yoksa neden bir seri katille evlensin ki? O lanet olası bir meyve yarasası olmalı, değil mi?"

O normal değil. Onun normal olduğunu söylemiyorum. O gerçek dünyada yaşamıyor. Kendi baloncuğunda yaşıyor; inanmak istediklerine inanıyor ve görmek istediklerini görüyor. Sanırım bu onun kırılgan zihninin kendini koruması. Ama bunun dışında, şaşırtıcı derecede normal. İnsanlar bunu fark ettiklerinde, eğer deli değilse, özünde soğuk ve kötü biri olduğunu düşünüyorlar."

"Bana onun içten içe hasar gördüğünü söylemiştin, hatırladın mı?" Kırmızı ışığa yaklaşırken yavaşladı. "Ona koca seçimi konusunda ders vereceğimden mi endişeleniyorsun?"

"Yapsan da fark etmez. Hiçbir şey onun bu karara olan inancını sarsamaz."

"Senin üzerindeki etkisi bile mi?"

"Clear binlerce kez beni kendisinin önüne koydu, ama söz konusu Michael olduğunda asla."

"Eğer bana onun kötü ya da deli olmadığını söylerseniz, size inanırım. Onunla evlendiği için onu yargılamıyormuş gibi yapmayacağım - yargılamayacak çok insan olduğundan şüpheliyim. Onun senin annen olduğunu biliyorum bebeğim, ama bu çok boktan bir şeydi. Bencilliği kendinden başka kimseyi etkilemeseydi 'herkesin kendi başına' derdim ama bu seni de derinden etkiledi. Bu benim için hiç de iyi bir şey değil. Yine de fikirlerimi kendime saklayacağım; onun için bir piç olmayacağım."

Ona baktım, kaşlarım çatılmıştı. "Neden onunla tanışmak istiyorsun?" "Sana söyledim, hayatının bir parçası olmak istiyorum. Çok fazla şey bilmiyor olabilirim.

ama çiftlerin birbirlerini genellikle aileleriyle tanıştırdıklarını biliyorum."

Evet, ama bunun bir kısmının, annem de dahil olmak üzere herkesin onun olduğumu bilmesini istemesi olduğundan şüpheleniyordum. Bu bir sorun değildi. Sadece Clear'ın Michael hakkında konuşmasını dinlemenin ne kadar tuhaf olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu - sadece ne kadar tatlı ve sevecen olduğunu değil, aynı zamanda onun sağlığı ve yaşadığı koşullar hakkındaki endişeleri, onun için sempati beklemesi. Onunla önceden konuşmam gerekecekti. "Peki."

Dizimi biraz sıktı. "Aferin kızıma."

Tam o sırada apartmanıma vardık. Arabadan indiğimde etrafa bakındım. Hiçbir yerde gümüş Sedan yoktu. Aylak da yoktu.

Blake elimdeki anahtarları ustalıkla aldı ve ana kapının kilidini açtı.

Benim katıma ulaştığımızda, beklemem için ısrar etti.

girmenin güvenli olduğunu onaylayana kadar dairenin dışında bekledim. İçeriye tek başına aramasından hoşlanmadım ama sırf huzuru korumak için kapıda beklemeyi kabul ettim.

Her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca içeri girmem için işaret etti. Daha sonra ben elbisemi çıkarıp yeni kıyafetlerimi giyerken yatak odamın kapı pervazına yaslandı ve gözlerinde kurt gibi bir parıltıyla beni dikkatle izledi. İşe geç kalma riskim çok yüksek olduğu için kapı aralığından ayrılmaması koşuluyla beni izleyebileceği konusunda anlaşmıştık.

"İşten çıktığında Rossi dışarıda bekliyor olacak," dedi Blake. "Seni arabasıyla eve kadar takip edecek ve sonra güvenli olduğundan emin olmak için daireni kontrol edecek."

Fırça saçımın yarısına kadar gelmişken durakladım. "Buna gerek yok."

"Katılmıyorum." Kollarını kavuşturdu. "Bu sabah sen yanımda horlarken ben de bunu düşünüyordum."

"Ben horlamam."

"Dışarıda yalnız kalmanın senin için iyi olmadığını iddia edemezsin. Bu piç henüz sana zarar vermeye çalışmadı ama bu vermeyeceği anlamına gelmez. Davranışları giderek artıyor ve ben seni riske atmak istemiyorum. Sen kendini riske atmaya bu kadar istekli misin?"

Omuzlarım çöktü. "Hayır." Saçımı yüksek bir at kuyruğu haline getirdim ve ekledim: "Hayatımı bu şekilde altüst etmesi canımı sıkıyor."

"O zaman şöyle düşün. Amacı benden kurtulmak. Onun yerine, yaptıkları birlikte daha fazla zaman geçirmemizi sağlıyor."

Bu beni daha iyi hissettirdi.

"Aslında Rossi'nin seni işe götürüp getirmesini düşünmüştüm ama bağımsızlıkçı yönünün buna karşı çıkacağını biliyorum. Ayrıca, bütün gün seninle kalamaz ve ihtiyacın olması durumunda arabanın yanında olmasını istiyorum. Bu yüzden seni işe kadar takip edecek, içeri sorunsuz girdiğinden emin olacak ve vardiyanı bittiğinde geri dönüp seni eve kadar takip edecek. Sen içeri girmeden önce daireni kontrol edecek, sadece güvende olmak için."

Kaşlarım çatıldı. "Rossi bunu istemeyecek-"

"Onunla bu konuyu konuştum bile. Yardım etmek istiyor ve o da aynı fikirde. Hasta herifin tekinin senin davanda olmasından hoşlanmıyor."

"Rossi beni tanımıyor bile."

"Benim için iyi olduğunu düşünüyor. Haklı." Blake kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Bence barda yeterince güvende olacaksın, çünkü etrafın insanlarla çevrili olacak. Sherry zaten sana zarar vermeye çalışanın suratını dağıtır." Etrafına bir göz attı. "İçeri ne kadar kolay girdiğini düşünürsek, bu dairede yalnız olman pek hoşuma gitmiyor."

"Bu, güvenliğimi artırmadan önceydi."

Blake nazikçe, "Sistemler ne kadar iyi olursa olsun, alarmları atlatmanın yolları vardır," dedi. "İster benim evimde ister senin evinde olalım, gecelerini benimle geçirirsen kendimi daha iyi hissedeceğim."

Dudağımı ısırdım. "Blake, beni hayatına almalısın dediğimde, her gün benimle vakit geçirmen gerektiğini kastetmemiştim. Çok meşgul olduğunu ve çok fazla boş zamanın olmadığını biliyorum. Senden bunu beklemiyorum-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. "Yanımda olman hoşuma gidiyor. Bunu kabullenmeme izin verdim. O zaman neden savaşıyım ki?"

"Bilmiyorum." Böyle söyleyince mantıklı geldi.

"Meşgulüm, evet, ama bazı işleri karıştırmayı planlıyorum, böylece o pislik başka bir şey yapmadan önce bu lanet karmaşayı çözmeye ayıracak zamanım olacak. Yetki verebileceğim insanlar var. Sadece yetki vermeyi pek *sevmiyorum*." Dudakları kıvrıldı. "Kontrolü bırakma konusunda sorunlarım var."

"Asla tahmin edemezdim," dedim soğukkanlılıkla.

Gülümseyen ağzını benimkine doğru indirdi ve beni öptü. "Hazır mısın?"

Gitmek mi?"

"Evet." Kapıyı kilitledim ve Blake'le birlikte dışarı çıktım. Yine, orada

Kimse aylak aylak dolaşmıyor ve Sedan da yok.

"Seni işe kadar takip edeceğim, sonra da yola çıkmam gerek," dedi Blake. "Bana iyi olacağını söyleme. Arabaya bin ve sür."

Öfkelendim ama dediğini yaptım. Sonunda barın önüne geldiğimde Cade'in bisikletini park etmekte olduğunu gördüm. Blake'in arabayı sürmeye devam etmesini ve nereye gitmesi gerekiyorsa oraya gitmesini bekledim. Ama öyle yapmadı. Arabasını benimkinin yanındaki boşluğa soktu ve indi.

Kendi arabamdan indim ve kaşlarımı kaldırarak Blake'e sordum. Ve sonra üzerimdeydi. Ağzı benimkine karşı sert ve aç bir şekilde hareket ediyordu, ziyafet çekiyor ve hükmediyordu... ve Tanrı'nın ve herkesin önünde kendi bölgesini işaretliyordu. Ya da daha spesifik olarak Cade'in. Kimyasalların etkisiyle yarı sersemlemiş haldeyken bile, bunun tam olarak

ne olduğunu görebiliyordum - bir bölge gösterisi.

 p şmeyi keserek ona soğuk bir bakış attım. "Buna hiç gerek yoktu."

"Bu çok gerekliydi." Cade bize doğru yürürken başını kaldırıp baktı, gözleri kısılmıştı.

Cade iç çekti. "Ben de öyle olduğunu düşünmüştüm. Onunla uğraşan piçten korunmasına yardım edecek misin?"

"Onu bulacağım ve lime lime edeceğim," dedi Blake gerçeklerden uzak bir ses tonuyla.

Cade başıyla onayladı. "Güzel. Ama eğer ona zarar verirsen, o lanet çeneni kırarım." Sonra bana o parlak gülümsemelerinden birini attı ve ıslık çalarak uzaklaştı.

Blake'e sert bir bakış attım. "Gördün mü, kıskançlık yok."

Blake onun uzaklaşmasını izledi. "Oradaydı. Sadece iyi saklamış. Aslında çok, çok iyi." Kaşı kırıştı. "Senin takma adını biliyor mu?"

"Evet." Blake'in gözlerindeki şüphe parıltısını gördüm ve başımı sertçe salladım, Blake'in aklının oraya gitmesine çok şaşırmıştım. "Cade bana zarar vermez."

"Şimdiye kadar zarar *görmedin*. Cade senin hakkında bir hikaye yazacak kadar çok şey biliyor. Cep numaranı biliyor. Nerede yaşadığını biliyor. Programını biliyor."

Başımı tekrar salladım. "Cade beni fiziksel ya da duygusal olarak incitmezdi. Kafamı bu şekilde karıştırmazdı. Zaten bunun için bir nedeni de yok."

"Belki de sana bu kadar yakın olup yine de bu kadar uzak olmaktan yoruldu ve hayal kırıklığını dışa vuruyor. Ya da belki de korktuğunuzda doğrudan onun kollarına koşacağınızı umuyordu."

Yumruklarımı sıktım. "Cade değil. Ya Ricky ya da Linton. Muhtemelen Ricky."

"Kimse olduğunu varsaymamalıyız," dedi Blake. "Ricky olduğunu varsaydınız ve bu da dikkat ettiğiniz tek kişinin o olduğu anlamına geliyordu. Linton'a karşı haklı olabileceğin kadar dikkatli değildin. Haklı *olabilirsin* diyorum, çünkü o olduğundan da emin olamayız. Şüpheli herhangi bir şey ya da kişi için tetikte olmak en iyisi."

Tamam, bu iyi bir noktaydı. "O zaman varsayımlarda bulunmayacağım. Ama Cade olduğuna inanmayacağım. Beni istediği konusunda bu kadar paranoyak olmasaydın, muhtemelen ona doğru bakmazdın."

"Bu paranoya değil, bebeğim. Biri benim olanı istediğinde anlarım." Elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Senin içine girmiş birinin etrafında olmaktan hoşlanmasam da, Cade'i suçlamazdım-

En azından onu düşünmemiz gerektiğini düşünmeseydim, bu süreçte sana zarar verirdim. Seni incitmek için asla yola çıkmam. Bana bunu bildiğini söyle."

Öfkemin bir kısmını kaybederek derin bir nefes verdim. "Beni bilerek incitmeyeceğini biliyorum."

"Güzel." Bana hızlı bir öpücük verdi. "Uyanık ol. Güvende kal. Ve bir şeyler ayarlamak için anneni ara."

Hatırlatma karşısında burnum kırıştı. "Bastien ve Tara ile öğle yemeğinin tadını çıkar." Gördün mü, olgun davranabilirdim. Onu benden daha iyi tanıdığı için duyduğum küçük kıskançlığı bir kenara itebilirdim. Ona karşı duyduğum hoşnutsuzluğu bir kenara itebilirdim, böylece o da kendini parçalanmış hissetmezdi. Muhtemelen ona bu kadar karşı olmam adil değildi çünkü o gerçekten yanlış bir şey yapmamıştı. Sadece şu ana kadar onun hakkında duyduklarım ve gördüklerim hoşuma gitmemişti.

Sanki bu sözleri söylemenin benim için biraz zor olduğunun farkındaymış gibi gülümsedi. "Seni sonra ararım." Bununla birlikte arabasına döndü ve uzaklaştı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Sarah, Blake hakkındaki dedikodular için o kadar çaresizdi ki biz mola verene kadar beklemeyi reddetti. Bilgi almak için beni taciz etti, sonunda parke zemine dökülen bir şeyi silerken onu hızlıca bilgilendirdim. Ona Blake'le yediğim yemekten, dün gece onun evinde kaldığımdan ve onunla bir ilişki kurmaya karar verdiğimden bahsettim. En hafif tabiriyle mest olmuştu.

Hız çok yavaştı ve yanıımızdaki tek kişi Henry'ydi - o da köşedeki kabinde günlük uykusunu çekiyor ve bir çiftlik hayvanı gibi horluyordu - ona Linton'ın dün gece Vault'un dışında dolaştığını ve beni aramış olabileceğini söylediğimde ağzı bir karış açık kaldı. "*Hayuuuuur.*" Garaja çekildiğimi ve büyük bir sahneye tanık olduğumu eklemekten kaçındım - Blake'in işi paylaşmak ya da paylaşmamaktı.

"Benimle oyun oynayanın Ricky olduğunu sanıyorduk ama bunca zamandır Linton da olabilirdi."

Burun delikleri alevlendi. "O bok yiyen pislik."

Kendime rağmen gülümsedim. "Sence bok mu yiyor?" "Ona bok *yedireceğim.*"

"Onu vurmak istiyorsan sıraya girmen gerekecek."

"Blake'in sıranın en önünde olduğuna bahse girerim." Kızın kaşları çatıldı. "Neden kaşlarını çatıyorsun?"

"Beni kızdıran bir şey söyledi." "Bu yeni bir şey mi?"

"Hayır, ama... Cade'i bir şüpheli olarak görüyor."

Sarah'nın başı geriye gitti. "Bu çok saçma. Cade *asla-*"

"Yapmayacağını biliyorum. Ben sadece Blake'in söylediklerini söylüyorum. Dürüstçe söylüyorum,

Bence bu onun küçük bir kıskançlığı. Cade'in kötü bir adam olmasını istiyor."

Başını sertçe salladı. "Kardeşim sana ne sözle ne de eylemle zarar vermez. *Asla.* Sana tapıyor."

"Ve ona tapıyorum. Uzun zamandır arkadaşız."

"Evet, ama o..." Dudaklarını birbirine kenetledi ve gözlerini kaçırdı.
bakış

"Ne?"

"Yok bir şey. Kesinlikle Cade değil. Ama eğer arayan kişi ses, onu tanıyacağınızı düşünmüş olabilir. Yani Ricky ya da Linton değilse, tanıdığınız başka biri olabilir. Joshua Buchanan gibi. O küçük puşt seninle uğraşmaktan zevk alırdı."

"Sence küçük bir aleti mi var?"

"Çoğunu kestiğimde küçük bir pipisi olacak. Hâlâ işeyebilmesi için ona bir güdük bırakacağım."

Gülümsedim ve elimi kalbimin üzerine koydum. "Seni seviyorum, Sarah." "Kim sevmez ki?"

"Üvey kız kardeşi ve kızıl saçlı kızla da tanıştım." Sarah'nın gözleri büyüdü. "Dökül!"

"Bu sabah Emma'yı onun dairesinde gördüm. İyi biri. O bir özel dedektif ve Ricky ile Linton hakkında biraz araştırma yapacak."

"Bu çok iyi."

"Laurel'in aksine Blake'le ilgili bir planı olmadığı kesin. Kızıl saçlı Tara'ya gelince, o kadar emin değilim. Onunla dün gece kulüpte tanıştım. Blake'e bakışını beğenmedim. Ya da hayali bir rekabetin parçası olarak kadınları ondan uzaklaştırmaya çalışmasından."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Bu çok garip."

"Onun eşcinsel olduğuna ikna olmadım. Bence biseksüel."

"Ne yani, kıskançlık yüzünden Blake'in kadınlarını mı ayartıyor?"

"Belki de. Bu sadece benim şirretliğim olabilir çünkü ben onun sırlarını bilmezken onun bilmesi hoşuma gitmiyor." Sarah'ya 'Montgomery'den bahsedebilmeyi çok isterdim, belki bu ismi tanır diye. Ama bu Blake için yakın ve kişisel bir şeydi. Bunların hiçbirini başkasına anlatmazdım.

"İkinizin dedikodusu bitti mi?" Sherry seslendi. Sarah homurdandı. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi." Sherry ofladı pufladı. "İşinizin başına dönün."

Her zamanki gibi kahveleri yaptım, siparişleri not ettim, masaları sildim ve kirli bardakları topladım. Normalde müşterilerin akışında bir durgunluk olduğunda kendi hayal gücümün içinde kaybolurken, bugün bunu yapamadım. Aklımda çok fazla şey vardı ve onu meşgul edecek çok az şey. Zaman geçtikçe kendimi kavanozun içine hapsolmuş bir yaban arısı gibi hissetmeye başladım.

Reed'e üç bira siparişı verdiğimde, "Bu içkileri ben götürürüm" dedi. Başımı öne eğdim. "Neden?"

"Bu adamlar kabadayı tarafındalar ve oldukça eli sıkı olabiliyorlar. Seninle deli gibi flört etmeleri yeterince kötü zaten. Bahse girerim Blake, erkeklerin kadınına asıldıklarını duymaktan hoşlanmayacaktır."

"Ben bir barda garsonluk yapıyorum, Reed. Flörtlerle uğraşmak anlaşmanın bir parçası.

Her neyse, bana dokundukları falan yok. Sadece biraz hevesliler."

Reed başını salladı. "İçkileri ben götürüyorum, idare et. Biliyor musun, Blake Mercier gibi bir adamla ilgileneceğini düşünmezdim. Senin tipin değil. Eğlenceli ve dışa dönük değil. O daha çok ..."

Reed'in daha sonra ne dediğini duymadım, çünkü barın üzerindeki neon 'BİRA' tabelasında bir örümcek ağı gözüme çarptı. Kaslarım gerildi. Kahretsin, bunu nasıl kaçırdım? Gitmesi gerekiyordu. Ve hızlıca. Eğer yapabilirsem-

"İyi misin?"

Reed'e göz kırptım. "İyiyim. Sadece şu örümcek ağından kurtulmam gerekiyor." Stresli olduğumda zihnimin böyle şeylere takılıp kalması beni rahatsız ediyor muydu? Evet, ama bunu görmezden gelemezdim.

Biraları servis etmesine izin vererek neon 'BİRA' tabelasının tozunu aldım. Ardından bılardo masasının keçelerini fırçalayıp süpürdüm. Daha sonra müzik kutusunu antibakteriyel spreyle temizledim, tuvaletleri çamaşır suyuyla ovdum ve fazla suyu bir çekçekle almadan önce tüm camları süngerle sildim.

Temizlik malzemelerini dolaba geri koyarken Sherry hışımla yanıma sokuldu. "Sorun ne, Kensey? Bana hiçbir şey söyleme. Bütün öğleden sonra Martha Stewart gibiydin. Erkekler tuvaleti o kadar temiz ki, orada yemek yiyebilirsiniz - hatta muhtemelen zeminden bile."

"Ben olsam tavsiye etmezdim." Şaka bile olsa bu fikir beni ürpertti.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?"

Onu başından savmak istesem bile yapamazdım. Stresli olduğum çok açıktı. "Evet, anlatacağım." Clear, Sherry, Dodger ve Cade'i Linton'ın durumu hakkında bilgilendirmem gerekiyordu. "Annemin evinde aile toplantısı mı?"

"Ben orada olacağım. Onu ara ve ayarla."

Dinlenme odasına gidip Clear'ı aradım. Hepimizi daha sonra akşam yemeğinde ağırlamaktan çok mutluydu ve toplantıya çağırمامdan en ufak bir rahatsızlık duymuyordu. Anlaşılan o gün kütüphanede söylediklerine hâlâ inanıyordu. Muhtemelen sorunun resmen ortadan kalktığını açıklayacağımı bile düşünmüştü.

Tam telefonu dolabıma geri koyacaktım ki çalmaya başladı. Arayanın Blake olduğunu görünce gülümsedim ve "Merhaba" diye cevap verdim.

"Selam bebeğim," dedi o gür, kadifemsi sesiyle. "Bazı şeyleri karıştırdım ama yine de bugün yedi buçuktan önce bitiremeyeceğim."

Duvara yaslanarak, "Sorun değil. Saat altı buçukta akşam yemeği için annemin evine gidiyorum. Sherry, Dodger ve Cade benimle orada buluşacak, böylece onlara bilgi verebilirim."

Uzun bir duraklama oldu ve Cade'in orada olacağını duyunca mutsuz olup olmadığını merak ettim. "Pekâlâ," dedi Blake sonunda, sesi biraz sert çıkıyordu. "Sence işin ne zaman biter?"

"Muhtemelen sekiz civarı. Annemin olanları duyduktan sonra sakinleşmesi biraz zaman alacaktır."

"Tamam, sonra doğruca bana gel."

Tara ve Bastien'le öğle yemeğinin nasıl geçtiğini sormak dilimin ucundaydı ama kendimi tuttum. "Görüşürüz o zaman."

"Sonra görüşürüz, bebeğim."

Vardiyamın geri kalanı oldukça hızlı geçti ve çok geçmeden ceketimi giyip dolaptan çantamı aldım. Bardan çıkarken, otoparkta Rossi'nin arabasını gördüm. Gerçi Gümüş Sedan ortalıkta yoktu. Etrafta dolaşan tek kişi Cade'di ve beni görünce adımını seslendi. Durdum, ama yaklaşırken ayak sesleri tereddütlüydü, etrafımıza endişeyle bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Bana çok hızlı bir gülümseme verdi. "Ben iyiyim." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Blake konusunda emin misin? Bu senin işin, biliyorum. Ama bazı şeyler duydum, Kensey."

"Ne tür şeyler?"

Tekrar etrafımıza baktı. "Bir adamı hapse attıracak türden bir geri tepme ile uğraşmak zorunda kalmam durumunda paylaşmaktan rahat hissedeceğim şeyler değil."

Hastane. Bir sürü karanlık bağlantısı var. Ve onun için çalışan bazı adamların eski mahkumlar olduğunu biliyorum."

Rossi'nin de o adamlardan biri olup olmadığını merak ettim. "Eğer topluma olan borçlarını ödedilerse-"

Cade kıs kıs güldü. "Artık kimse topluma olan borcunu gerçekten ödemiyor. Sistem çalışmıyor ama bu konu dışı. Bak, Blake'in sana zarar vereceğine inansaydım, duyduğum her şeyi paylaştırdım. Ama yapacağını sanmıyorum. Seni koruyabilir. Bunu yapabilecek gücü ve imkânı var, bu yüzden bir yanım şu anda onun yanında olmasından memnun. Ama duyduklarım doğruysa... Belki bunu görmezden gelebilirsin, bilemiyorum. Yani, sen camdan bir prenses değilsin. Dünyanın masum bir yer olmadığını erken öğrendin. Ama bence birkaç dakikalığına da olsa bu seni çok etkileyebilir." Bir elini üst koluma koydu. "Sadece hazırlıklı ol, tamam mı?"

Başımı salladım. "Tamam."

Gülümsemesi gergindi. "Annenin evinde görüşürüz."

Hayal gücüm çılgına dönmüş bir halde arabama doğru ilerledim. İçeri girmeden önce Rossi'ye hızlıca el salladım. Cade'e daha fazla şey paylaşması için baskı yapmak istemiştım ama ona *herhangi bir* konuda baskı yapmak sonuçsuz kalmıştı. Beni Blake'ten uzak durmam için uyarmamıştı, yani duydukları *o kadar da* kötü olamazdı, değil mi? Cade sadece "hazırlıklı" olmamı istiyordu.

Ama ne için?

Annemin mutfağına girip sarımsak, soğan ve domates kokusunu aldığım anda spagetti bolognaise yaptığını anladım. En sevdiğim yemeklerden biriydi. Minnettarlıktan neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim.

Onun yerine elimi guruldayan mideme götürdüm. "Kahretsin, açlıktan ölüyorum."

Clear gülümsedi. "Çok uzun süre kalmayacaksın." "Masayı hazırlamamı ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

"Çoktan bitti tatlım, ama teşekkürler. Ne içmek istersin?" "Kola var mı?"

"Buzdolabını kontrol et."

Kendime bir bardak doldurduktan sonra, o etrafta dolanırken ben de mutfak adasına oturdum. Havadar mutfaka bakan hiç kimse onun yemek pişirdiğini düşünmezdi. Granit tezgahın üzerinde kırıntı ya da döküntü

yoktu.

Alüminyum lavaboda kirli tencereler ya da pişirme aletleri. O zaten Temizlik konusunda *çok* ilerideyiz.

Yardım teklif etmeye zahmet etmedim. Clear'ın işleri halletmek için kendi yöntemleri vardı ve kimsenin müdahale etmesinden hoşlanmazdı.

"Herkes gelmeden önce neden bana Blake Mercier'den bahsetmiyorsun?" Lavabonun yanındaki bitki saksılarından birini kontrol etmek için bir an durdu. Aslında saksıyı ilkokulda ben yapmıştım, o yüzden çok kaliteli sayılmazdı ama Clear onu çok severdi. "Onunla çıkmadığını söylemiştin ama son zamanlarda duyduğum şeyler farklı bir hikâye anlatıyor."

"Onu en son sorduğunuzda, onunla çıkmıyordum." Ona 'anlaşmadan' bahsetmek yerine ekledim: "Aslında onunla hiçbir şey yapmak niyetinde değildim. Ama o bunun peşini bırakmadı."

Clear'ın yüzü hülyalı bir hal aldı. "Seni takip etti."

"Romantik bir şekilde değil. Saldırgan ve sinir bozucuydu." Dudakları inceldi. "Sadece seks istiyordu."

"Şey, evet."

"Ama bu değişti mi?"

Kollarımı masanın üzerinde kavuşturarak çenemi onlara dayadım.

"Evet." "Ondan ne kadar hoşlanıyorsun?"

Bardağımdaki buğuyu parmaklarımla sildim. "Çok fazla."

Bana baktı, dudakları büzülmüştü. "Onunla tanışmak isterim." "Bu iyi bir şey. O da seninle tanışmak istiyor."

"Öyle mi? İlginç." "Hmm."

"Pazar günü onu yemeğe davet et."

Başımı kaldırarak iç çektim. "Tamam, ama ona lanet niyetinin ne olduğunu ya da bunun gibi garip bir şeyi sorma. Bu daha ilk aşamalar. Yolumuzu bulmaya çalışıyoruz. Evlilikten ya da çocuklardan bahsederek onu korkutmana gerek yok."

Kıs kıs güldü. "Eğer onu korkutursam, bu sadece senin için yeterince iyi olmadığını gösterir."

"Anne."

"İyi, iyi."

"Ve lütfen Michael hakkında konuşma."

Şimdi incinmiş görünüyordu. "Neden?"

"Blake'in ondan haberi var ama bu, büyük, mutlu bir aileymişiz gibi konuşarak bunu onun burnunun dibine sokmanı istediğim anlamına gelmiyor." Bu sadece garip ve rahatsız edici olurdu.

Bakışlarını kaçırdı. "Michael'la evlenmemem gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Bunun senin için bencilce ve acımasızca olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama seni onu görmeye ilk götürdüğümde seninle olan ilişkisini görseydin... Orada sana sırlıslıkla aşık oldu. Seni gülümsetti, kıkırdattı ve ona ahududu üfledi. *Doğru* hissettirdi. Sanki hepimiz o anda tam olarak olmamız gereken yerdeydik."

"Otuz iki kadını öldürdü, yani evet, tam olarak olması gereken yerdeydi. Hapishanede. Orada olmayı her zaman hak edecek. Onunla olan ilişkiniz ..." Bu, bir ilişkinin nasıl olması gerektiğiyle alay etmekti ama bunu söylemedim. Sağır kulaklara düşecekti. "Eğer seni mutlu eden oysa, tamam. Çünkü seni seviyorum, hoşuma gitmese de bunu kabul ediyorum. Ama diğer insanların bunu anlamasını ve kabullenmesini beklemek haksızlık olur anne. Bu yüzden senden Michael'dan Blake'e bahsetmemeni ve onun bu duruma kendi başına alışmasına izin vermeni istiyorum."

Ağzı düzleşti. "Pekâlâ. Ama sorarsa-" Kapının çalındığını duyunca sustu. "Sen onları içeri al, ben de tabakları hazırlayayım. Yedikten sonra yer senin."

Yemekten önce beni dinlemek için ısrar etmediğine sevinmiştim. En ufak bir huzursuzluğu yok gibiydi, bu yüzden Ricky'nin gittiği fikrine sıkı sıkıya bağlı olduğu sonucuna vardım. Bu güvenlik yanılsamasının tadını biraz daha çıkarmasına izin vermeye karar verdim.

Ancak Sherry beklemesi gerektiği için pek mutlu görünmüyordu. Öte yandan, saatlerce barı stresle temizlememi izlemek zorunda kalmıştı, bu yüzden gizemin ortaya çıkmasını istemesi şaşırtıcı değildi.

Yemek bittikten sonra hepimiz kahvelerimizi alıp oturma odasına yerleştik. Sonra onlara Sarah'ya anlattıklarımın aynısını anlattım, tabii ki Blake ve benimle ilgili ilginç detaylar hariç.

Dodger kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yani, bunca zamandır seninle kimin uğraştığından emin olamayacağımızı mı söylüyorsun?"

"Ne yazık ki, ben de tam olarak bunu söylüyorum. Beni yanlış anlamayın, ben hâlâ Ricky'den yanayım. Linton'ın Blake'in kulübünde takılıyor olması beni arayanın o olduğu anlamına gelmez."

"Ama oraya gitmiş olması şüpheli," dedi Sherry.

Başımı salladım. "Linton'ın telesekreterine bir mesaj bıraktım, fikrimi değiştirdiğimi ve onunla konuşmak istediğimi söyledim."

"Ne?" diye patladı Dodger. "Kensey, adam seni *takip* ediyor olabilir ve sen onunla konuşmak mı istiyorsun?"

"Takip edilmiyorum." Sarah'nın homurdanmasına aldırmadan devam ettim, "Ve hayır, onunla konuşmak istemiyorum. Ama Blake'in onunla konuşabilmesi için onu ortaya çıkarmam gerekiyor, bu yüzden Linton'a halka açık bir yerde buluşmayı önerdim. Elbette Blake'in ortaya çıkacağından bahsetmeyeceğim."

Sherry başıyla onayladı. "Onu korkutup kaçırabilecek biri varsa o da Blake'tir. Eğer Linton'ın cevapları Blake'i tatmin etmezse, o şerefsizin kışına tekme basarlar, bu plana varım."

Cade başını öne eğdi. "*Sence* Linton kovalanabilir mi?" Omuz silktim. "Belki. Belki de kovalanamaz. Ama denemeye değer."

Linton'a döndüm.

Clear, henüz tek kelime etmemişti. Yavaşça, "Anne, Linton seni ne sıklıkla rahatsız ediyor?" diye sordum.

Kollarını ovuşturdu. "Aslında yok," dedi sesi titreyerek.

Cevabı beni şaşırttı. "Orada konuştuğumuz gün seni kütüphanenin dışında köşeye sıkıştırmaya çalışmadı mı?"

Kaşları hafifçe çatıldı. "Hayır. Onu hiç görmedim. Bana sesli mesajlar bırakıyor, onunla konuşmam için beni zorluyor. Hatta geçenlerde bana para bile teklif etti."

Muhtemelen ona bu fikri ben vermişimdir diye düşünerek yüzümü buruşturdum.

"Ama fiziksel olarak en son konuşmamız bir süre önceydi." Uzun, hırıltılı bir nefes aldı. "Kensey, bir süreliğine benim yanıma taşınırsan kendimi çok daha iyi hissedeceğim. O dairede yalnız olman fikri hoşuma gitmiyor, özellikle de geceleri."

"Yapamam anne. Beni dinle. Sarah'ya katılıyorum, bu kişi beni izole etmek istiyor. Eğer biriyle yaşıyor olsaydım, izole olmanın tam tersi olurdu. Başka bir deyişle, eğer buraya taşınırsam, sinirini senden çıkarabilir."

"Umurumda değil. Sen benim kıızımsın. Seni korumak benim görevim." Sherry bir elini Clear'ının üzerine koydu.

"Kensey'nin şu anda koruması var.

Blake ona bir şey olmasına izin vermez." Sherry iç geçirdi. "Onun senin için yeterince iyi olduğunu düşündüğümü söyleyemem. Ben düşünmüyorum. Ama bu karmaşayı çözecek ve seni üzen herifi bulacak kaynaklara sahip olduğuna eminim."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı Dodger.

Clear'a döndüm. "Anne, Linton'ın yanında dikkatli olmanı istiyorum, tamam mı? Seninle konuşmaya çalışırsa yürümeye devam et ve onu görmezden gel. Seni korkutan ya da sadece tedirgin eden bir şey yaparsa beni ya da Sherry'yi ara." Ona polisi aramasını söyleme zahmetine

girmedim - onu dikkate almazlardı. "Tamam mı?"

Başını salladı. "Tamam." Sonra ağlamaya başladı ama bunun olacağını biliyordum. Onu şımartmak yerine, "Sana bir dakika vereceğim ve gidip bulaşıkları yıkayacağım" dedim.

Gözleri paniğe yakın bir şeyle irileşerek açıldı. "Ne oldu? Hayır." Çünkü bulaşıkları yıkamak için kendine has bir yöntemi vardı.

"O zaman bunları birlikte yaparız," dedim, temizliğin ona düzen ve kontrol duygusunu geri vereceğini biliyordum.

İşimiz bittiğinde kendini toparlamıştı. Ama kim benimle uğraşıyor konusunu tekrar açmadım ve onun yerine Michael'la son ziyaretinin nasıl geçtiğini sordum. Michael her zaman onun moralini düzeltecek bir konuydu.

Sherry, Dodger, Sarah ve Cade yedi buçuk gibi ayrıldılar ama ben planladığım gibi sekize kadar kaldım.

Ben çıkarken Clear da benimle birlikte verandaya geldi ve "Dün babanla telefonda konuştum. Senin için endişeleniyor. Seni kimin üzdüğünden emin olamadığımı duymak hiç hoşuna gitmeyecek. Seni koruyamamak onu mahvediyor."

İçten içe kaşlarımı çattım, cinayet eğilimleri olduğu için muhtemelen yapamamasının en iyisi olduğunu düşündüm.

"Dikkatli ol, tatlım." Bana sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum."

Sırtını sıvazladım. "Seni de."

"Vay, vay, vay, bu kim olabilir?"

Kollarından çekilerek döndüm. Blake'in Rossi'nin arabasından çıktığını ve şimdi indirilmiş camdan onunla konuştuğunu görünce nefesim kesildi.

Rossi hızlı bir korna sesiyle yolun aşağısında gözden kayboldu. Blake daha sonra patikadan bize doğru yürüdü, gözlerini benimkilere dikmişti. Belki de Clear'la bir buluşma ayarlamam konusunda bana güvenmemişti ve meseleyi kendi ellerine alıyordu.

Her zamanki gibi yumuşak bir şekilde uzandı, elimi tuttu ve beni düzgünce yanına çekti. "Tam zamanında hazırsın. Bu senin için alışılmadık bir şey."

Tamamen haklı olmasına rağmen ona burnumu çektim. Clear'a döndü. "Sen Kensey'in annesi olmalısın."

"Ve sen de Blake olmalısın." Onu tepeden tırnağa inceledi, iyi ütülenmiş düğmeli gömleğine, özel dikim pantolonuna ve pırıl pırıl ayakkabılarına baktı. Gördüklerinin hoşuna gideceğini biliyordum; zeki, bakımlı ve kibar görünen bir adam. Onun temizlik delisi kutucuklarını gayet iyi işaretlemişti.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Lyons," dedi Blake.

"Aynı şekilde. Senin hakkında biraz şey duydum. Anladığım kadarıyla kızıyla çıkıyorsun - artık onun sıradan bir seksten daha değerli olduğunu anladığına göre, demek istiyorum."

Ben yüzümü buruşturdum ama Blake'in ağızı seğıirdi.

"Onun daha değerli olduğunu hep biliyordum Bayan Lyons. Sadece bunu ona verebileceğimden emin değildim."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki şimdi öyle misin?" "Şimdi öyleyim."

Birkaç dakika sessizce ona baktı. "Pazar günü ikiniz de yemeğe gelmelisiniz. Seninle daha fazla konuşmak güzel olacak, Blake."

Ağız kıvrıldı, "Orada olacağım." dedi. Beni yoldan aşağı çekti ve beni şaşırtarak arabamın yolcu koltuğuna kolayca oturdu.

İçeri tırmanırken emniyet kemerimi taktım ve "Onu iyi idare ettin" dedim.

"Ben sadece gerçeğı söyledim."

Yola çıkmadan önce ona son bir kez el salladım. "Araba kullanmakta ısrar etmediğıine şaşırdım."

Parmaklarını başının arkasında birleştirdi. "Eğer yolu izlemem gerekiyorsa, seni izleyemem."

Ve beni izledi. Bakışlarının sıcaklığı kanımın yoğunlaşmasına neden oldu ve onun bu kadar yakınımda oturduğunun inanılmaz derecede farkındaydım. Dokunabilecek, tadabilecek ve-

Dikiz aynamda yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklar gördüm. Şoföre bir kez bakınca inledim. "Oh, işte gidiyoruz."

Blake gerildi. "Ne?"

"Sadece Joshua Buchanan," dedim arabayı durdururken. "Sırf pislik yapmak için beni kenara çekmeyi seviyor. Her seferinde aynı şeyi yapıyor - ehliyetimi ve ruhsatımı görmek istiyor ve beni sorulara boğuyor.

Gerçi geçen sefer senaryo dışına çıkmıştı. Sarhoş olmadığımın emin olmak için alkolmetre testi yaptırmamı istedi. Beni hiçbir şeyle suçlamıyor. Bunu sadece kendi eğlencesi için benimle dalga geçmek için yapıyor."

"Şimdi öyle mi?"

Blake'in sözlerindeki ipeksi tehdit başımı yana çevirip ona bakmamı sağladı. Ama yüz ifadesinde hiç öfke yoktu. Aslında hiçbir şey yoktu. Sadece boş bir maske.

Pencereme dokunan parmak sesiyle neredeyse sıçrayacaktım. Camı indirdiğimde Joshua sırttı ve "Evet, Bayan Lyons" dedi.

Taşakları düştüğünde geri gelmesini söylemek için içimden gelen dürtüyü bastırarak, "Ofis Buchanan. Güzel bir gece, değil mi?"

"Evet, öyle. Ve görünüşe göre yanında biri var-" Joshua arabanın içine bakarken sözünü kesti. "Blake mi?" İsmi, Blake'i tanıdığını belli eden bir aşinalıkla söyledi. Gerçekten, gerçekten tanıyordu. Joshua dudaklarını yaladı, kabadayılığının bir kısmını kaybetmişti. "Bayan Lyons'u tanıdığınızı fark etmemiştim."

"Libby'nin size söylememesine şaşırdım," dedi Blake. "Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Ses tonunda yine bir miktar tehdit vardı.

Joshua'nın ağzı gerildi ve neredeyse gururuyla güreştiğini görebiliyordum. Çenesini kaldırdığında gururunun kazandığını anladım. "Sadece Bayan Lyons'a bazı standart sorular sormam gerekiyor."

"Bu yanlış cevaptı." Blake yolcu kapısını açtı. "İçeride kal, Kensey."

Gözlerimi kocaman açarak ona doğru uzandım. "Blake-" Ama o çoktan arabadan çıkmıştı. *Kahretsin.*

Joshua penceremden uzaklaştı ve arabanın etrafında dönerken Blake'le yüzleşti. "Bak, yapmam gereken bir iş var-"

"Senin Kensey ile bir sorunun var." Blake onun kişisel alanına girdi. "Bu da artık benimle de bir sorunun olduğu anlamına geliyor."

Durumu doğru okuyan Joshua ağzı açık kaldı. "Onunla *birlikte misin?* Onun kim olduğunu biliyor musun ki? Tanrım, Blake, babası lanet olası bir seri katil."

"Maxwell ölüm saçmaya mı başladı? Bu ne zaman oldu?" Yanakları öfkeyle kızaran Joshua yumruklarını sıktı. "O bir Maxwell'in kızı. Onun benim ailemle bir ilgisi yok."

"Peki neden sen ve eski sevgilin onu rahat bırakmıyorsunuz?"

Joshua'nın ağzı bir anda kapandı.

"Ailenin geri kalanıyla aynı soruna sahipsin; kendini özel sanıyorsun. Benim için sen bir hiçsin. Hiç kimse. Ancak Kensey benim için önemli biri. O benim. Ve eğer böyle numaralar yapabileceğini düşünüyorsan, bir daha düşünebilirsin. Gözümün önünden kaybolmak için on saniye var, ne eksik ne fazla. Eğer gitmezsen, sana bir dünya acı çektiririm, böylece bir daha bu boku tekrarlama hatasına düşmezsin. Ve inan bana Buchanan, bunu istemezsin." Sonra bir şey fısıldadı. Benim yakalayamayacağım kadar alçak bir sesle.

Joshua yutkunarak Blake'ten bana baktı... ve sonra hışımınla devriye arabasına yöneldi ve lastiklerin gıcirtısı arasında gitti. Onun uzaklaşmasını izlerken, az önce ne olduğunu merak ettim.

Blake arabaya döndü, gözleri buz gibi sertti. "İyi misin?"

"O da neydi öyle?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

"Az önce bir polisi tehdit ettin. Sahip olduğu gücü kötüye kullanmaktan büyük keyif alan, mızımız bir zorba polisi. Ama seni tutuklamadı. Seni uyarmadı bile. Neden?"

"O daha iyi bilir."

Bu ne anlama geliyordu ki? Blake'e baktım, detaylandırmasını umuyordum. Açıklamadı.

Eli dizimi ovuşturdu. "Sür bebeğim."

"Seni nereden tanıyor?"

"Birçok insan beni tanıyor."

Dişlerimi sıktım. "Neden senden bu kadar korkuyor?"

Blake parmaklarını saçlarımin arasından geçirdi. "Dediğin gibi, o bir zorba.

Zorbalar özünde korkaktır. Karşılarında başa çıkamayacakları biri olduğunu deneyimlerinden bilirler. Sence beni tutuklasa bir şeyle suçlanır mıyım?"

Boktan avukatlara parasının yettiğini düşünürsek, muhtemelen yetmiyordu ama... "Bundan fazlası var. Joshua hakkında bir şey biliyorsun, değil mi?"

Kalçamı sıktı. "Sana söyleyemeyeceğim şeyler olduğunu biliyorsun." Bu nazik hatırlatma bana bu konuyu kapatmamı söyleyen bir kenara sahipti.

"Bana söylemeyecek," diye düzelttim. "Beni sırlarım konusunda bana güvenecek kadar uzun zamandır tanıyorsun, bunu anlıyorum. Tam olarak güvenmediğin biriyle bir şeyler paylaşmanı asla beklemem. Ama ben sana karşı açık bir kitap gibiyken senin sır saklaman beni incitmiyor diyemem."

"Seni asla açık bir kitap olarak tanımlamazdım. Ne düşündüğünüzü ve hissettiğinizi saklamakta çok iyisiniz. Beni sürekli şaşırtıyorsun, öyle ki zihninin nasıl çalıştığını anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Ama vücudun... onu çok iyi okuyabiliyorum. Okuyabilir, yönlendirebilir ve kontrol edebilirim." Kalçamdaki el amıma kadar kaydı. "Kahretsin, keşke şu anda üzerinde bu kot yerine bir etek olsaydı. Seni eve kadar parmaklayabilirdim."

"Şimdi de dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Bana doğru eğilerek ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Sana söyledim, bir gün senin için her şeyi ortaya dökceğim."

"Ne kadar uzak bir gelecekte
bahsediyoruz?" Dudaklarını büzdü.

"Bilmiyorum."

En azından beni basmakalıp sözler ve bahanelerle yatıştırmaya çalışmıyordu. Bana söylemeye hazır olup olmadığını merak ederek yüzümü öne çevirdim ve "Hadi gidelim" dedim.

Elini çeneme doladı, yüzümü kendi yüzüne çevirdi ve beni öptü. Sertçe. Derinden. İsteddiği cevabı talep ediyordu. İlk başta, bunu ona veremeyecek kadar kızgındım. Ama dili ve dişleri içimdeki tüm direnci ve gerginliği eritti ve kısa süre sonra ben de onu aynı sertlikte öpmeye başladım.

"İşte orada," dedi. "Benim iyi kızım." Alt dudağımı ısırdı ve sonra diliyle okşadı. "Benimle ilgili hiçbir şeyin kolay olmadığını biliyorum, Kensey. Kim olduğumu değiştiremem. Ama gerçekten kolay olandan sıkılacağını düşünüyorum."

Mesele şu ki... o haklıydı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Blake'in kesinlikle doyumsuz olduğunu düşünürsek -bu arada bu konuda hiçbir şikâyetim yoktu- beni doğrudan yatak odasına yönlendirmesini beklerdim. Bunun yerine beni mutfığa götürdü ve adadaki bir tabureye oturttu.

İkimize de birer kadeh şarap doldurdu ve sonra benimkini önüme koydu. "İç," dedi. "İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Buna ihtiyacım vardı. Gün duygusal olarak çok yorucu geçmişti. Bastien ve Tara ile öğle yemeğiniz nasıldı?" diye sormadan önce şarabımdan uzun bir yudum aldım. Verimli mi?"

"Bastien gelemedi, o yüzden sadece ben ve Tara kaldık. Evet, verimliydi."

Öğle yemeğini baş başa yeme fikrine kızgınlığımı gizledim, bu kadar önemsiz olabildiğim için sinirlendim. Elbette, 'üretken' kelimesini detaylandırmasını gerçekten istiyordum ama yapmayacağını biliyordum. Yine de sormamı beklediğini görebiliyordum. Bunun yerine tatlı bir şekilde "Ne sipariş ettin?" diye sordum.

Gözleri parlıyordu. "Mantarlı Carbonara."

Burnum kırıştı. "Mantarı hiç sevmem."

Bardağından bir yudum aldı. "Öğle yemeğinde ne yediniz?" "Cade hepimize şarküteri sandviçi aldı."

"Çok iyi biri," dedi Blake, sesi düzdü. "Bu birlikte yemek yediğiniz anlamına mı geliyor?"

"Sarah ve Reed de bizimle yedi. Bana öyle bakma. Tara ile yemek yedin diye sızlanmadım."

"Tara ile yatmadım."

"İstersen yapabilirsin," dedim sinirli bir homurtuyla. "Buna tamamen hazır olurdu."

"Sana söyledim, o-"

"Sen akıllı bir adamsın, Blake. Seni başkalarıyla görmekten hoşlanmadığı için kadınları senden uzaklaştırdığı aklından geçmiştir."

Haklı olduğumdan emin olmama yetecek kadar uzun bir süre tereddüt etti. "Eğer benimle bu şekilde ilgilenseydi, şimdiye kadar bunu açıkça belli ederdi."

Başımı salladım. "İlgisini kırmak için onu uzak tutmalıydın. Muhtemelen sana yaklaşabilirse ona aşık olacağını düşünüyor."

"Bundan oldukça şüpheliyim. Ama bu tartışmalı bir konu, çünkü ona karşı bir ilgim yok. İstedğim tek kadın tam karşımda oturuyor." Gözleri parlıyordu. "Ve o tamamen benim."

Başımı öne eğdim. "Seni sahiplenici olarak görmezdim yazın."

"Hayır, ben de öyle." Biraz daha şarap içti. "Toplantı nasıl geçti? annenin evine gittin mi?"

"Aşağı yukarı beklediğim gibi. Clear hâlâ onun yanına taşınmamı istiyor ama bunu yapamam. Onu tehlikeye atmış olurum." Kaşlarım çatıldı. "Linton'ın onu pek rahatsız etmediğini söyledi. Sadece sesli mesajlar bırakıyormuş. Bir süredir onunla yüz yüze gelmemiş."

Blake ağzını büktü. "Yani asıl odak noktası sensin."

"Eğer bana bahsettiği kitabı gerçekten yazıyorsa, Clear ile konuşmaya daha fazla ilgi duymalı. Linton, Michael'ın örnek bir mahkum olmasını ilginç bulduğunu söyledi ve Clear'ın onu bir şekilde dengede tuttuğuna ve hatta onu bir dereceye kadar 'düzelttiğine' inanıyor. Linton bu konuda ona yardım ettiğimi düşünüyor."

"Belki de yaptın."

Evet, bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu. "Linton seninle birlikte olmamı da ilginç buluyor - Michael gibi duygusal olarak ulaşılmaz olduğunu düşündüğü biriyle." Blake'in bir sosyopatla aynı nefeste anılmaktan rahatsız olmasını bekliyordum ama düşünceli düşünceli bana bakmakla meşguldü.

"Michael üzerinde olumlu bir etki bıraktığını düşünmek hoşuna gitmiyor," diye hissetti.

İçimden hiçbir şey söylememek ve kayıtsızca omuz silkmek geliyordu ama bu sefer öyle yapmadım. 'Daha fazlasını' denemek için anlaşılmıştık. Üzerime düşeni yapmalıydım. "Hayır, istemiyorum."

Başını eğdi. "Bu fikir seni neden rahatsız ediyor?"

"Kim bir sosyopatın kendisine bağlandığını düşünmek ister ki?"

Blake'in anlayışlı gözleri yumuşak bir şeyle parladı. "Eğer öyleyse bu sende bir sorun olduğu anlamına gelmez."

Meselenin tam kalbine inmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi. Bardağımı boşalttım. "Çocukluğumdan beri annem bana bensiz yaşayamayacağını söylerdi. Ciddi olduğunu biliyordum. O kadar kırılgan olduğunu biliyordum ki nefes almak için oksijene ihtiyacı olduğu kadar bana da ihtiyacı vardı. Eminim bunun bana kendimi değerli hissettireceğini düşünmüştür. Ama hissettirmedi. Bir ağırlık gibiydi." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Başka birinin duygusal dengesinin bu şekilde size bağlı olduğunu bilmek, özellikle de bir çocuk için dehşet verici. Bazen Michael'a sahip olduğu için minnettar olmam yanlış mı, böylece bir başkası da bu yükü paylaşmış olur?"

"Bu yanlış değil. İnsani bir şey." Blake adanın etrafında döndü ve taburemi ona bakacak şekilde çevirdi. Kalçalarımın arasına girdi ve ellerini kalçalarımın üzerine koydu. "Bana onun baloncuğundan bahsettin. Hayatında asla tam olarak ulaşamayacağın birinin olmasının ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum - bu seni zaman zaman yalnızlaştırmış olmalı. Ve eminim ki aynı kişinin hayatınızı kendisinin de göremediği şekilde karmaşıklaştıran seçimler yapmış olması daha da zordur. Ondan nefret edebilseydiniz o kadar da kötü olmazdı ama edemezsiniz. Edemezsiniz. Sadece kendi küçük baloncuğunun içindeyken kendini güvende hissedebilen birine acımamak çok zor olurdu."

Başımı salladım. "Ben kim oluyorum da onu bu yüzden yargılıyorum? Bazen kendi balonumda yaşıyorum, değil mi? Yazarken, her şeyin benim kontrolümde olduğu bir yere gidiyorum. Gerçek olmayan bir yere. Güvende olduğum bir yere. Bu bazı açılardan Clear'ın yaptığına benziyor olmalı."

"Bu farklı bir şey ve kitap yazmanızın tek nedeni de bu değil. Bana yazmak *zorunda olduğunuz için yazdığınızı* açıkladınız - bu neredeyse kimliğinizin doğal bir parçası. Bir kaçış olarak hizmet ediyor, evet, ama bu sadece geçici bir kaçış. Geri dönüyorsun. Gerçek dünyada yaşamayı seçiyorsun. O yapamaz."

Elimle kendimden ona doğru işaret ettim. "Bu çok garip." "Ne?"

"Seninle derin sohbetler yapıyoruz. Çok kısa bir süre içinde, işleri basit tutmaktan ... buna, ciddi konuşmalara geçtik. Senin dairende. Gece kalacağım yerde. Bir nevi gaz pedalına bastık."

Omuz silkti. "Ben hiçbir şeyi yarım yapmam, Kensey." Saçımın bir tutamını parmağının etrafında döndürdü. "Hayatını dinlemek hoşuma gidiyor. Burada olman hoşuma gidiyor. Sabahları sikimi içine sokarak seni uyandırmak hoşuma gidiyor. Bir sorun göremiyorum."

O böyle söyleyince ben de anlamadım.

"Bu karmaşa ortadan kalktıktan sonra, yine ara sıra iş seyahatlerine çıkacağım - bazıları bir gecelik olacak, bazıları daha uzun sürecek. O zaman seninle o kadar çok vakit geçiremeyeceğim ama asla sadece hafta sonları görüşmeye geri dönmeyeceğiz. Ben daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasını istiyorsun. Neden sırf diğer insanlar öyle yapıyor diye belli bir hızda ilerleyelim ki? Biz diğer insanlar değiliz."

Bu mantıklı olsa da, yine de bir noktada kalabalık hissedebileceği konusunda beni endişelendiriyordu. "Yalnız kalmayı özölüyorsan ve hayatında çok fazla yer kapladığımı hissediyorsan bana söylemelisin."

Alt dudağımı hafifçe ısırıldı. "Yer kaplamıyorsun. İçine sığıyorsun." Sesi buna benim kadar şaşırmış gibiydi.

"Bazen çok güzel şeyler söylüyorsun."

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı.

"Sokak itibarını zedelemeyi aklımdan bile geçirmem."

Kıkırdarak beni kucakladı ve yatağa götürdü.

Yine boğuk seslerle uyandım. Hayır, sadece *bir* ses olduğunu fark ettim. Sadece Blake'in sesi. Ve sesi sinirli geliyordu.

Yataktan kalktım ve sessizce odadan çıkarken gömleğini giydim. Sarmal merdivenin en üst basamağında oturuyordu, çıplak sırtı bana dönüktü.

"Biliyorum, biliyorum... Ve o da seni seviyordu." Blake iç çekti. "Seni terk etmedi. Kimseyi terk etmedi. Yaptığı şey bizimle ilgili değildi... Bunun bedelini ödüyor, Tara. Ve ödemeye de devam edecek."

Tara. Üst dudağım kıvrıldı. Beni yatakta bırakıp o düveyle konuşmaya gitmesi beni hiç etkilemiş miydi? Hayır, hiç etkilenmedim.

Geniş omuzları sertleşti. "Onunla aramızda geçenlerin bedelini ödemesine ihtiyacım yok - incittiği ben değildim," dedi, sesi düzdü.

Midem bulandı. Kahretsin, söz konusu kaltak ne yapmıştı? Bitti mi?

"Tabii ki bu konuda konuşmuyorum. Neden konuşmak *isteyeyim* ki? konuşabilir miyiz?" Derin bir nefes alırken omuzları kalktı. "İçimde bir şey tutmuyorum. Sadece söyleyecek bir şey yok. Şimdi kes şunu Tara... Tanrı aşkına, ağlama." Yumuşak bir küfür savurdu. "Hangi bardasın sen?"

Bekle, onu bardan mı aramıştı? Sarhoşken mi?

"Orada kal. Rossi seni alacak ve eve götürecektir." Sabırsızca iç çekti.
"Hayır, ben değil."

Kesinlikle onu korkutmuyor.

"O zaman Rossi seni bir arkadaşının evine bırakacak." Bir sabırsız iç çekiş daha. "Hayır, burada olmaz."

Burada *kesinlikle* korkmuyorum.

"Bir kere, ben rahatlatıcı bir tip değilim. Bir diğeri, Kensey yanımda... Bu neden şaşırtıcı olsun ki? Sana söyledim, o benim." Ense kökünü ovuşturdu. "Henüz değil, hayır. Ona kendi zamanımda söyleyeceğim." Sırtını dikleştirdi. "Sana bu boku kim yedirdi? Libby Williams, sanırım."

O orospu asla öğrenemeyecekti, değil mi? Sessizce ve yavaşça Blake'in yanına gittim.

"Kensey bunların hiçbirisi değil," diye kestirip attı. "Evet, bunu kesinlikle biliyorum." İçinden alçak bir hırıltı yükseldi. "Dikkatli ol Tara, burada çizgiyi aşıyorsun. Sakın benim olana hakaret etme ve bunu bekleme-"

Telefonu elinden kaptım ve kulağıma götürdüm. Blake ayağa fırlayıp arkasını döndü ama ona müdahale etmemesi için uyarıcı bir bakış attım. "Merhaba Tara," dedim sert bir sesle. "Sarhoş bir acıma partisi mi veriyoruz?"

Keskin bir nefes alış veriş i oldu. "*Seninle* konuşmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Bu iyi, çünkü ben de seninle konuşmak istemiyorum. Ama bir daha gecenin bir yarısı Blake'i arayıp timsah gözyaşlarıyla onu kendine çekmeye çalışma dediğimde beni duyacaksın."

"Bu seni ilgilendirmez." Gevelemesi nefretle doluydu. "Benim hakkımda konuşmaya başladığında beni ilgilendirir hale getirdin.

Ben.

"Uzun sürmeyecek. Onun hayatındaki tek kadın benim." "Aferin sana."

"Onu tanıımıyorsun bile. Tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun. Nu-uh.

Ama ben biliyorum."

O ok hedefini vurdu. İzin verirken gözlerine baktım, "Belki de haklısın. Ama geldiğinde neye benzediğini biliyorum. Sen de aynısını söyleyebilir misin?" Tıslamasına içten içe gülümsedim. "Bu saçmalığı bir daha yapma." Bununla birlikte aramayı sonlandırdım ve telefonu Blake'e geri fırlattım. O bir şey söyleyemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve yatak odasına doğru yürüdüm.

Kıyafetlerimi çekip dışarı çıkacak kadar sinirlenmiştim. Zaten sinirlendiğimde yalnız kalmayı severdim. Ama bu Tara'ya güç verirdi, değil mi? Gece yarısı aramasının bir patlamaya neden olduğunu duymak çok hoşuna giderdi. Onun yerine kendimi yatağa attım. Yüzüstü yatıp yastığa sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Orada yatarken Tara'ya her türlü hastalık, eksiklik ve gelmiş geçmiş en kötü akşamdan kalmalığı dilerken, Blake'i arayıp hakkımda saçma sapan şeyler söylemesinin, Cade'in daha önce bana gelip Blake hakkında belli belirsiz bir uyarıda bulunmasına biraz benzediğini fark ettim. Ama Cade zihnimi ona karşı zehirlemeye çalışmamıştı; hatta Cade Blake'in hayatımda olmasından kısmen memnun olduğunu bile iddia etmişti. Cade, Blake'le güvende olduğumu düşündüğüne dair bana güvence bile vermişti. Cade beni kolluyordu, Tara ise sadece bir sürtük gibi davranıyordu.

Blake yatakta sürünerek üzerime çıktı. "Ne kadar kızgınsın?" "Bir düşünelim... Uyandığında seni yatakta bıraktığımı fark ettiğini düşün."

Beni kendisine çekmeye çalışan Cade'den bir telefon aldım ve sonra gitmeyi reddettiğimde senin hakkında kötü konuştu. Nasıl hissederdin, merak ediyorum."

Blake saçlarımı öptü. "Seni uyandırmak istemediğim için yataktan çıktım. Tara'ya çirkin sarhoş diyebilirsin. Ya ağlar ya da şirretleşir. Bu gece ikisini de yaptı. Yarın, böyle bir hata yaptıktan sonraki gün her zaman yaptığı şeyi yapacak; mahcup bir şekilde ortaya çıkacak ve bol bol özür dileyecek."

Öfkelendim. "Belki sahte bir özür duymak ilginizi çeker ama ben çekmeyeceğim."

"O kötü bir insan değil, sadece..." İç çekti. "Kardeşinin ölümünü hiçbir zaman atlatamadı."

"İntihar eden mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Evet."

"Adı neydi?" diye sordum. Göz teması olmazsa daha kolay konuşabileceğini düşünerek ona bakmadım.

Blake vücudunu benimkinin üzerine indirdi, dirseklerine dayanarak ağırlığının çoğunu bana verdi. "Levi."

"Bunu neden yaptı?"

"Depresyondaydı. Birisi..." Blake çenesiyle saçlarımı ensemden uzaklaştırdı ve nazikçe öptü. "Onu sevdiğini düşündüğü biri... ama sevmemiş. Onu incittiler. Buna dayanamadı."

"Peki bu kişi sizi de incitti mi?"

"Canımı mı yaktı? Hayır. Ama beni çok kızdırdı."

"Gençken birlikte olduğun kişi bu mu?" Dişleri ensemini tırmaladı.

"Evet."

"Yani ikinizle de oynadı falan mı?" "Ya da başka bir şey."

İçimi çektim, sinirlenmişim. "Neden bu konuda bu kadar gizemli olmak zorundasın?"

Yanağını benimkine sürttü. "Bu konuda konuşmak beni karanlık bir yere götürüyor. Şu anda oraya gitmek istemiyorum."

Gözleriyle buluşmak için başımı çevirdim; o kadar rahatsız edici bir şekilde boşluktur ki derim kaşındı. "Pekâlâ. Artık yok." Bu gece için.

Beni sırtüstü yatırdı ve sonra öpmeye başladı. Bana dokunuyordu. İhtiyacımın ateşini yükseltiyordu. Ancak o zaman, utanç verici bir şekilde ıslandığımda, içime girdi.

Gözlerini benimkilere dikti. "Şunu açıklığa kavuşturalım... Eğer Cade gecenin bir yarısı seni arayıp böyle bir şey yaparsa, onun kaburgalarını kırarım. Bana ait olanı saklarım. Seni ona ya da başkasına vermeyeceğim."

Her hamlesi işkence edercesine yavaş ve inanılmaz derecede derindi. Ben onun etrafında boğuk bir çığlıkla patlayana kadar hızını artırdı, içime sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Sonra tekrar boşaldım ve o da hemen arkamdaydı.

Üzerimden yuvarlanarak elini karnıma koydu ve "Kal. İçine boşaldığımda uyumanı istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak." Bacaklarımı hissedebildiğim anda o banyoda olacaktım. Ve sonra, parmaklar saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken ve yumuşak bir ağız benimkinin üzerine fısıldarken, uykunun beni altına çektiğini hissettim.

Ertesi sabah fırına adımımı attığımda başımın üzerindeki zil çaldı. Hamur işlerinin, taze ekmeklerin ve baharatların ağız sulandıran kokuları etrafımı sardı ama beni rahatlatmadı. Hele de köşedeki masada beni bekleyen biriyle görüşmem varken.

Beni gördüğü için rahatlamış görünüyordu. Muhtemelen on dakika geç kaldığım için gelmeyeceğimi düşünmüştü. Doğal olarak ben onu gördüğüme pek sevinmedim. Linton en iyi ihtimalle bir baş belasıydı. En kötü ihtimalle de Smith'ti. Her iki durumda da, onun etrafında olmak istemiyordum.

Yine de tezgâhtaki camekândan bir kek seçerken Bill Taylor ile kısa bir süre sohbet ettim. Daha sonra arka pencerelerin yanındaki küçük

oturma alanına doğru ilerledim.

Masasına vardığımda Linton kibar bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "Günaydın. Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Geciktiğim için özür dilerim," dedim karşısındaki sandalyeye oturarak. Kısa bir süre birbirimize baktık. Sabah kalabalığını atladığımız için fırın oldukça sessizdi. Etrafımızda insanlar mırıldanıyor, fırın zamanlayıcıları bipliyor ve hamur mikserde yuvarlanıyordu.

"Geldiğine sevindim," dedi sonunda.

Sert yağlı kâğıdı muffinimden sıyırdığımda çatırdadı. "Hiçbir şey yemiyor musun?"

"Hayır." Hafifçe yuvarlaklaşmış karnını sıvazladı. "Vücuduma dikkat etmem gerekiyor."

Benimkini izlemek gibi bir niyetim yoktu; bence kekler ve hamur işleri ruha iyi gelir.

Ellerini dua eder gibi birleştirerek öne doğru eğildi. "Benimle görüşmeye geldiğiniz için teşekkür ederim. Röportajlardan hoşlanmadığınızın farkındayım. Benimle görüşmeyi kabul etmenizin beni derinden şaşırttığını söylemeliyim." Burada bir soru vardı ama görmezden geldim. Bana hızlı bir gülümseme verdi. "Daha önce de açıkladığım gibi, üvey babanızla aranızdaki ilişkiyle ilgileniyorum. Sadece onun suçları ve geçmiş hakkında yazmak istemiyorum. Onun bugün olduğu kişi hakkında yazmak istiyorum. Tabii ki, kendisi röportaj yapmak istemezken bunu yapmak zor."

Muffinimi ısırdım ve neredeyse inliyordum. Küçük zengin çikolata parçalarıyla birlikte ağızımda adeta eridi.

"Çoğu kişi insanların sosyopat olarak doğmadığına, bir dizi faktörün onları bu hale getirdiğine inanıyor," diye devam etti Linton. "Bu benim de paylaştığım bir inanç. Her zaman sosyopat olmaktan kurtulup kurtulamayacaklarını merak etmişimdir. Onlar bir zamanlar -en azından bir dereceye kadar- iyi ayarlanmış insanlardı. Bir şey onları değiştirdi. Tekrar değişemezler mi? Sıradan insanlar değişebiliyorsa, belki onlar da değişebilir. Başlangıçta Michael Bale röportaj yapmaktan ve 'işinden' bahsetmekten mutluydu. İlgiden hoşlanıyordu. Diğer mahkumlar arasında ortalığı karıştırmayı seviyordu. Birçok kez tek kişilik hücreye atıldı."

Bu zaten bilmediğim bir şey değildi. Bunu söylemek yerine çöreğime odaklandım.

"Ama sonra sen ve annen ortaya çıktınız ve o değişti - ya da davranışları değişti. Röportaj vermeyi ya da adını ön plana çıkaracak herhangi bir şey yapmayı reddetti ve bunu sizi bu ilgiden korumak için yaptı.

Gardiyanlar bana onun kibar ve sakin olduğunu söylediler. Kurallara

uyduğunu söylediler.

ve yaygara koparmıyor. Ona aşklarını ilan eden diğer kadın hayranlarına ve hayranlarına mektup göndermiyor, bu da annenize olan sadakatini gösteriyor."

Durakladı ve bu konuda yorum yapmamı beklediğini biliyordum. I yapmadım.

"Bir 'aileye' sahip olmanın onu gerçekten değiştirip değiştirmediğini bilmiyorum.

biliyorum. Gerçek şu ki -en azından- farklı biri olmaya karar verdi. Ve ben de kendime, katil bir sosyopatın sana böylesine yoğun bir bağlılık duymasına neden olan şeyin ne olduğunu sormak zorundayım."

Bu soruyu kendime birkaç kez sormuştum. Hiçbir zaman bir cevap bulamamıştım. "Bir teorin olduğunu varsayıyorum," dedim çöreğimden bir ısırık daha almadan önce.

"Eminim anneniz ile onun annesi arasındaki ilişkiyi görüyorsunuzdur. İkisi de zor bir durumda kalmış. Biri çocuğunu korudu ve onunla ilgilendi, ama diğeri onu ihmal etti ve sonra da çok hasta insanlara sattı. Belki de Clear, sahip olmayı dilediği annenin ta kendisi olarak, içindeki öfkeli ve seilmeyen çocuğu yatıştırıyor. Ya da belki de onda kendinden bir şeyler görüyordur - eğer araştırmam beni doğru yönlendirdiyse, ikisi de istismar kurbanı, ikisi de oldukları gibi kabul edilmemiş ve ikisi de kendi tarzlarında zarar görmüş. Belki de başka bir şeydir. Annenizle konuşmadan ve aralarındaki ilişkiyi öğrenmeden herhangi bir sonuca varmak çok zor."

Kekimi bitirdikten sonra parmaklarımdaki ve ağızımdaki kırıntıları silmek için bir peçete kullandım. "Sizinle konuşmayacak, o yüzden teori üretmekle yetinmeniz gerekecek."

"Onunla olan ilişkiye gelince, Kensey, bunu da tam olarak anlamak zor. Başlangıçta, ikiniz de bir ebeveyn tarafından reddedildiğiniz için sizinle ilişki kurabileceğini düşündüğünü varsaydım. Birinin onu korumasını dilediği şekilde seni koruduğunu, bir anlamda bir yanlışı düzelttiğini varsaydım. Ne de olsa Michael bir adalet arayıcısı."

"Ama artık böyle düşünmüyorsunuz?"

"Sizden bahsetme şekli... sizinle ilişki kurabilmek kadar basit bir şey olamayacak kadar babacan. Daha fazlası var. Hayatında korumaya ya da bakmaya ihtiyaç duyduğu hiç kimse olmadı. Kelimenin tam anlamıyla ona güvenen hiç kimse olmadı. Bağlantıları ya da bağları olmayan insanlar kendilerini havada asılı gibi hissedebilirler. Sanki hiçbir değerleri ya da varlık sebepleri yokmuş gibi."

Linton durakladı, gözleri kısıldı. "Bir de sen vardın. Bir çocuk olarak savunmasızdın ve kendine bakamıyordun. İlk kez Michael'a *ihitiyaç duyuldu*. Birisi için gerekliydi. Artık her ne şekilde olursa olsun yanlarında olması için ona güvenen küçük bir insan vardı. Onun kızı olarak, ona bir amaç verdiğinizde inanıyorum, diyebilir miyiz? Ona bir varlık sebebi veriyorsunuz. Bu nedenle size karşı hissettiği sevgi bencilce olmalı. Ama öyle değil. Michael size, birine ne kadar değer verebiliyorsa o kadar değer veriyor. Hayattaki 'rolü' bir intikamcı olmaktan bir babaya dönüştü. Michael'ın normal bir hayat yaşayıp yaşayamayacağını gerçekten merak ediyorum. Öldürme dürtüsü olmayan bir hayat. Bir aile babasının hayatı."

Eğer anneme böyle bir şey söyleseydi, annem her şeyin üzerine giderdi. Clear, Michael'ın işlediği suçlardan pişman olduğuna ve bunları tekrarlamayı aklından bile geçirmeyeceğine inanıyordu. Serbest bırakılırsa gerçek bir aile olabileceğimize inanıyordu. Ben mi? Ben bundan o kadar emin değildim.

Linton'a yanıldığını düşündüğümü söylemek istedim; teorisi doğruysa, baba ve koca olan diğer seri katillerin de dürtüleriyle mücadele edebileceklerinden emindim. Ama hiçbir şey söylemedim. Düşüncelerimi ya da duygularımı onunla paylaşmak için orada değildim. Sadece tek bir sebep için oradaydım. Ve o sebep az önce fırından içeri girmişti.

Blake masamızda belirince başımı kaldırdım ve gülümsedim.

"Selam." Ağzıma hafif bir öpücük kondurdu. "Günaydın, bebeğim."

"Bu Noah Linton."

"Şimdi mi?" Blake yakındaki bir masadan bir sandalye kaparak yanıma çekti ve oturdu. Bir elini kalçama koyarak Linton'a, "Kulübümün otoparkının dışında oyalanıyordun. Nedenini bilmek istiyorum."

Linton doğruldu ve ceketinin yakalarıyla oynamaya başladı.

"Yasadışı bir şey yok-"

"Dedim ki, nedenini bilmek istiyorum." Blake ona beklenti dolu gözlerle baktı.

Linton boğazını temizledi. "Bayan Lyons'la konuşmak istiyordum. Ona kulübünüz gibi daha rahat bir ortamda yaklaşırsam benimle daha rahat konuşabileceğini düşündüm."

Blake, "Bu garajın dışında ne yaptığınızı açıklamıyor," dedi.

"Kulübe girmeye çalışana kadar sadece üyelere özel olduğunu fark etmemiştim. Farklı bir giriş kullanmanın mümkün olabileceğini düşündüm."

Aklıma bir zamanlar benimle röportaj yapmak için iletişime geçen bir muhabiri getirdi. O pislik her yerde beni takip etmiş, geri çekilmeyi reddetmişti. Girdiğim binaların etrafında dolanmaktan hiç çekinmemiş ve içeri girmek için elinden geleni yapmıştı. Neyse ki sonunda sıkıldı ve sürünerek çıktığı deliğe geri döndü.

Blake kaşlarını kaldırarak Linton'a baktı. "Benim evime gizlice girmeyi planlıyordun.

kulüp

?" "İlk olduğumu sanmıyorum," dedi Linton.

"Hayır, bu haftalık olarak gerçekleşiyor," diye doğruladı Blake. "Bu değil

Özellikle de amacınız kadınıma yaklaşmakken, bunu benim için kabul edilebilir kılmak."

Gözleri ilgiyle parlayan Linton bana döndü. "Bay Mercier gibi birine yönelmenizi gerçekten büyüleyici bulduğumu söylemeliyim."

"Buradayım," diye bağırdı Blake.

Linton gözlerini kırıştırdı. "Kaba olmak istemem. Ama bu *çok* etkileyici. Sen ve Michael arasında bazı benzerlikler var-"

"Aklımla dalga geçmeye kalkma, Linton," diye tersledim.

"Size hakaret ettim." Linton buna içtenlikle şaşırılmış gibiydi.

"Niyetim bu değildi. Üvey babanızı sevdiğinizi sanıyordum."

Blake öne doğru eğildi, gözleri sert ve kırılıyordu. "Sen ve ben şimdi ve burada bir anlaşmaya varacağız, Linton. Bir daha Kensey'e yaklaşmaya çalışmayacaksın, hiçbir ortamda. Onu kendi haline bırakacaksın. Onu aramaktan ve telefonuna mesaj bırakmaktan vazgeçeceksin. Onun hayatından fiilen kaybolacaksın. Eğer fikrini değiştirir ve seninle konuşmak isterse, seni arayacak. Bu olmadığı sürece, onu rahat bırakacaksın. Anlaşıldı mı?"

"Onu üzme istememiştin, sadece-" "Anlaşıldı mı?"

Linton'ın çenesi sertleşti. "Anlaşıldı." Kravatını düzelterek ayağa kalktı. "Sizinle konuşmak bir zevkti, Bayan Lyons. Daha uzun konuşamadığımız için üzgünüm."

Onun uzaklaşmasını izlerken iç çektim. "Smith olduğunu düşünmemi sağlayacak hiçbir şey söylemedi. Elbette, bana ipucu verebilecek bir şey söylemeyeceğini de göz önünde bulundurmak gerekir." İnleyerek başımı

Ellerimi. "Onunla konuşmanın gerçekten yardımcı olacağını umuyordum ama olmadı."

Blake sırtımı okşadı. "Daha önce de söylediğim gibi, onun herhangi biri olduğunu varsayamayız. Smith olsun ya da olmasın, onun hayatından çıkmasını istiyorum.

Umarım bu küçük sohbet sizi rahat bırakması için yeterli olur."

Başımı kaldırdım. "Umarım." Ama ben de bir yazar olduğum için, bir hikâyeyi bırakmanın kolay bir şey olmadığını biliyordum. Eğer Linton gerçekten bir kitap yazıyorsa, bundan bu kadar kolay vazgeçeceğinden kuşkuluydum.

"Bunun seni üzmesine izin verme, bebeğim. Sen güçlüsün. Cesursun. Bu durumun sana bunu unutturmasına izin verme." Blake bana yumuşak, kalıcı bir öpücük verdi. "Hmm. Tadın kek ve çikolata gibi."

Ruh halime rağmen gülümsedim. "İkinciyi ister misin?"

Ağzı benimkine doğru kıvrıldı. "Her zaman." Ve sonra beni öptü
Tekrar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Blake'in annemi etkilemesini izlerken, şaşkınlıkla sadece başımı sallayabildim. Akşam yemeğini yerken, annemin sorgusunu da herkesin sorularını cevapladığı gibi, kaçamak cevaplar vererek ve *gerçekten* cevap vermeden geçiştirmişti. Clear fark etmemişti bile, çünkü konuşmalarını Michael'ın kontrol etmesine o kadar alışmıştı ki.

Tam o sırada, Blake annemin sorularını ustalıkla geçiştirirken, artık bana karşı bunu ne kadar az yaptığını fark ettim. Hâlâ girilmesi yasak konular falan vardı ama artık o kibar mesafeli ses tonunu kullanmıyor ya da konuşmanın konusunu hızla değiştirmiyordu. İlerleme kaydediyorduk.

Ondan çok hoşlandığını görebiliyordum. Dahası, onu benim için seviyordu.

Blake enseme her masaj yaptığında, saçlarımla her oynadığında, hatta bana her gülümsediğinde Clear neredeyse eriyordu.

Clear, "Kensey, bana Blake'in ailesiyle tanıştığını söylemedin," dedi. Onun için ailesiyle tanışmak çok büyük bir anlam ifade ediyordu. Bu, benim onun için önemli olduğumu ima ediyordu ve bu da onu çok sevindirmişti.

"Planlanmış bir şey değildi," dedim ona. "Üvey kız kardeşi geldiğinde tesadüfen onun dairesindeydim." Ve tıpkı Tara'nın gece yarısı yaptığı aramada olduğu gibi Blake'in onunla yaptığı konuşmaya kulak misafiri oldum.

Tara'dan bahsetmişken... Tahmin ettiği gibi, sarhoşken yaptığı aramadan sonraki gün onu aramıştı. O Vault'taki ofisindeydi, ben de bitişikteki tuvaletteydim. Duyma mesafesinde olduğumu bilmeden ne söyleyeceğini merak ederek -ve düzenli bir kulak misafiri haline geldiğimi umursamadan- gözden uzakta beklemiştim ...

"Seni burada bulacağımı umuyordum," dedi

Tara. Blake'in iç çektiğini duydum. "Tara-"

"Hayır, çok utanıyorum; lütfen bunu söylememe izin ver Blake.

Yaptığım şey için çok üzgünüm. Seni aramamalıydım. Bokumu senin üstüne yığmamalıydım. Sarhoştum ve Levi'yi çok özliyordum ve onu benim kadar iyi tanıyan tek kişi sendin."

"Bu bir bahane değil, Tara."

"Biliyorum, biliyorum. Keşke benim de olsaydı ama yok. K-Kensey hakkında saçmaladığım için de özür dilerim," diye ekledi, ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi adımı ağzında geveleyerek. "Umarım aranızda bir tartışmaya neden olmamışumdır. Eminim senin bir telefon görüşmesi yapmana sinirlenmiştir.

gecenin bir yarısı başka bir kadınla." "Bir tartışmaya neden olmadınız."

"Oh. Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Tara'nın sesi bana pek memnunmuş gibi gelmedi. "Ondan çok hoşlanıyor gibisin ve ben de seni suçlamıyorum. Hoşlanmayacak ne var ki? Çok ateşli. Kendinden emin. Gözlerine bayılıyorum. Ve o-"

"Yapma," diye ısırdı Blake.

"Ne?"

"Onu nesneleştirme. Onun hakkında benim için yüzüstü bir sikikmiş gibi konuşma. Onunla oyun oynamayı düşünme. O benim. Benim olarak kalacak. Ve eğer buna engel olmaya çalışırsan ikimizin arasında büyük bir sorun çıkar."

Tara savunmaya geçerek, "Tamam, seni duyuyorum," diye kestirip attı. "Peki ne duyuyorsun, Tara?"

"O senin." "Aynen öyle."

O anda banyodan çıkıp Blake'in yanına gittim ve "Kensey, Tara'nın sana söyleyecekleri var" dedim.

Tara cam yutmayı tercih eder gibi görünüyordu ama "Ben Olanlar için üzgünüm. Telefonda sana söylediklerim için de özür dilerim. Ben... Bahanelerle uğraşmayacağım, sadece bir daha olmayacağını söyleyeceğim."

"Olmayacak mı?" diye sordum, yüz ifadem öyle olmasa iyi olacağını söylüyordu. "Hayır."

Özrünü sessizce kabul ederek kısa bir baş selamı verdim. Tek kelimesine inandığımdan değil. Bununla birlikte gitti. Ve Blake'in bana baktığını fark ettim, yüz ifadesi tuhaftı. Kaşlarımı soru sorarcasına kaldırdım.

"Telefonda sana ne söyledi?" diye sordu. "Sen asla dedi."

"Hiç sormadın."

"Şimdi soruyorum."

İçimi çektim. "Çok uzun süre dayanamayacağımı söyledi."

seni tanıyorum ama gerçekten tanımıyorum."

"İkinci kısmın doğru olduğunu düşünüyorsun," diye hissetti.

"Sanırım seni benden daha iyi tanıyor."

"Beni senden daha uzun süredir tanıyor ve hayatım hakkında daha çok şey biliyor. Ama bu otomatik olarak beni tanıdığı anlamına gelmez. Beni tanıyabilirsin."

"Birini hayatınız boyunca tanırsınız ve onu asla gerçekten tanımazsınız."

Doğru bir noktaydı, değil mi? Michael ile olan ilişkim bunun mükemmel bir örneğiydi.

Clear, "Evet ama üvey annesiyle de tanıştın," diyerek beni şimdiki zamana geri döndürdü.

"Kısaca," dedim.

Parlak bir şekilde gülümseyen Clear bardağını kaldırdı. "Eminim ailen onu sevmeye başlayacaktır, Blake. Kensey'i sevmek kolaydır, küçük yöntemleriyle bile."

Blake kaşlarını kaldırdı. "Küçük yollar mı?"

İçimi çektim. "Benim temizlik manyağı alışkanlıklarımdan bahsediyor. Kendisi benden bin kat daha kötü olduğu için beni yargılamaya hakkı yok."

Clear, "Birlikte yaşamamanın zorlukları vardı," dedi.

Blake anlamakta zorlanarak kaşlarını çattı. "İkiniz de düzenli ucubellersiniz ama birlikte yaşamayı zor mu buldunuz? Bunun işleri kolaylaştırması gerekmez miydi?"

Clear başını çılgınca salladı. "İki düzgün ucube her zaman aynı evde bir tür sorun olmadan yaşayamaz, çünkü genellikle işleri yapmak için farklı yollarımız vardır. Benim düzen anlayışım Kensey'inkinden farklı."

Blake bana baktı. "Yani senin annene karşı ergenlik isyanı fikrin, annenle çatışan düzgün-ucube yöntemler geliştirmek miydi?"

Dudaklarımı büzdüm. "Hiç böyle düşünmemiştim. Eğer bu bir tür isyansa, bilinçsizce yapılmıştır."

Blake Clear'a "Gotik bir dönemden geçtiğini biliyorum," dedi. "Başka var mı?"

Clear düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Gençlik yıllarında değil, bu yüzden korkarım sizinle paylaşacak utanç verici hikayelerim yok. Gerçekten, yaptığı en tuhaf şey bebeklerle oynamayı reddetmesiydi."

"Reddetti mi?"

Savunmacı bir omuz silktim. "Sadece cansız nesnelere hayat atfedemedim."

Blake'in ağzı buruştu. "Anlıyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu ve Clear bir kez daha eridi. O da bana kocaman bir başparmak işareti yaptı. Ben sadece gözlerimi devirdim.

Bir süre sonra Blake'le birlikte Maserati'sine bindiğimizde ve ben emniyet kemerimi takarken ona "Teşekkür ederim" dedim.

Anahtarını kontağa sıkıştırdı. "Ne için?" "Ona iyi davrandığın için. Pek çok insan öyle değil."

"Michael Bale ile evlenmesi önemli bir şey değilmiş gibi davranmayacağım. Sana yalan söyleyip umurumda olmadığını da söylemeyeceğim - umurumda, çünkü bu durum seni çeşitli şekillerde olumsuz etkiledi ve bu benim için uygun değil. Ama seni sevdiğini ve senin için kendisi için istediğinden daha iyisini istediğini görebiliyorum." Çenemi kavrayarak ağzımı uzun, ıslak, uyuşturucu bir öpücüğe boğdu. Geri çekilirken sırtışıma baktı ve iç geçirdi. "İzliyor, değil mi?"

"Evet."

Motoru çalıştırdı. "Eve."

Ev... Bunu söylemem gerektiğinden daha çok sevdim.

Ertesi gün işten sonra akşam yemeğimi yedim ve kendimi doğrudan kitabıma verdim. O noktada, resmi olarak taslağın bittiğini söyleyebilmem için gözden geçirmem ve düzenlemem gereken sadece iki bölüm vardı. Bu nedenle, gözden geçirmem gereken sadece *üç sayfa* kalmışken evime geldiği için Sarah'yı neredeyse boğazından yakalayacaktım.

Onu mutfaka sürdüm ve taslağın son kısmını okurken yolumdan çekilmesini söyledim. Aynı ölçüde kayıtsız ve özür dilemeden, gülümsemesini gizlemek için elinden geleni yaptı ve mecburen gözümün önünden kayboldu.

Sonunda bitirdiğimde, uzun ve rahatlamış bir nefes aldım. Hayır, tüm sistemim uzun ve rahat bir nefes aldı. Omuzlarım o kadar gergin ya da ağır hissetmiyordu ve beynimdeki kaos kendini yumuşatmaya başladı. Kahretsin, o kadar mutluydum ki tekilayı çıkardım.

Sarah ve ben içkilerimizi yudumlarken o bana Bastien'le olan hayatımız hakkında yeni bilgiler verdi. Oldukça iyi gidiyordu. Henüz kendine itiraf etmeye hazır görünmese de ona değer verdiğini söyleyebilirdim.

"Sana şaka olsun diye aldığım kelepçeler hâlâ duruyor mu?" Shot bardağımdan başımı kaldırıp göz kırptım.

"Tekrar söyle."

"Onları Bastien üzerinde kısasa kısas olarak kullanmak istiyorum. Onu hazırlıksız yakalamak zor olacak ama sabırlıyım."

"Hâlâ bende olabilirler." Yatak odama yöneldim ve şifonyerimin en üst çekmecesini aradım.

Blake'in fotoğraflarıyla dolu bir zarf.

Sarah gerildi. "*Daha fazla* resim mi?"

"Hayır, onlar eski olanlar. Blake sürekli onları istiyor ve ben de ona vermeyi unutuyorum." Onları yatağın üzerine attım ve çekmeceyi karıştırmaya geri döndüm. Kelepçeleri görünce, "Onları buldum. Emin değilim-"

"Um, Kenz?"

Sesindeki titreme kaşlarımı çatarak dönmeme neden oldu. "Ne oldu?" diye sordum. Fotoğraflardan birine bakıyordu, kafası tamamen karışmış görünüyordu. "Sorun ne Sarah?"

"Zarfı fırlattığınızda, resimlerden biri dışarı kaydı ve ben de fark ettim..." Elindeki fotoğrafı bana göstermek için kaldırdı. Blake'in Emma'yla çekilmiş bir fotoğrafıydı. Ama yüzünün üzeri kırmızı bir kalemle çizilmişti.

Sarah zarfı yatağın üzerine boşalttı ve resimleri yaydı. "Hepsinde aynı şey var. Birisi Blake'in yüzüne büyük kırmızı bir 'X' işareti koymuş."

Onlara öylece baktım, gördüklerimi idrak edemiyordum. Sonra kalbim göğsüme çarptı ve nabzım dört nala atmaya başladı. "Buraya geri dönmüş," dedim. "O orospu çocuğu geri döndü."

Gözleri şişti, ağzından bir şeyler kaçırıldı. "Ama nasıl? İçeri girmeye çalışsaydı sensörleri çalıştırırdı, değil mi? Telefonunuza bir bildirim gönderilirdi."

"Bana hiçbir şey ulaşmadı. Ama *bunu* başka nasıl açıklayabiliriz ki?" Sarah mavi bir küfür savurduktan sonra cep telefonunu çıkardı. "Kimi arıyorsun? Gerçekten aramamayı tercih ederim-"

"İnternette arama yapıyorum," dedi. Başparmakları telefonunun ekranına dokunup kaydırdı. "Burada kablolu güvenlik sistemlerinin frekanslarını bozabilen ve uyarı sinyalinin size ulaşmasını engelleyebilen cihazlar olduğu yazıyor. Hırsızın tam olarak hangi cihaza ihtiyacı olduğunu bilmesi için ne tür bir sisteminiz olduğunu bilmesi gerekir. Sistemi karıştırmak kolay olmaz ama yapılabilir.

"Tabii ki, bir hırsız bu kadar zahmete girmektense alarmı *olmayan bir* evi seçecektir." Sarah dudaklarını büktü. "Ama Smith bir hırsız değil. O içeri girmeye niyetli biri. Yine de, fotoğrafların üzerine birkaç X işareti çizmek için neden bütün bunları yapsın?"

"Beni aradığında, bana yakınlaşabileceğini bilmem gerektiğini söyledi. Hâlâ bunu yapabildiğini bilmemi istiyor. Fotoğrafları işaretlemesi de bunu bilmemi sağlamanın bir yoluydu." Elimi saçlarımın arasına soktum. "Hiçbir fikrim yok

Bunu yaptığında. Buraya tek gelişinin bu olup olmadığını bilmiyorum." Hayal kırıklığı ve öfke dolu sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı ama onları dökmeyi reddettim. Asla göremeyecek olması önemli değildi, önemli olan-

Omurgam dikleşti. "Aklıma bir şey geldi. Dediğim gibi, yakınımda olduğunu ve beni izlediğini bilmem onun için önemli. Ama onu *hiçbir yerde* görmedim, Sarah. Şüpheli görünen tek bir kişi bile görmedim. Yine de benim hakkımda bir şeyler biliyor."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Teknoloji konusunda oldukça bilgili olduğunu kanıtladı, değil mi?" Kadın yavaşça başını salladı.

"Doğru."

"Şimdiye kadar haberim olmadan güvenlik sistemimi atlatacak kadar bilgili."

"Bununla nereye varacağını düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Ya güvenlik yayınlarıma sızmayı başardıysa? Ya kendi lanet sistemimi bana karşı kullandıysa ve beni izlemek için kullandıysa?" Ona yaklaştım ve fısıldadım: "Ya şu anda beni izliyor ve dinliyorsa?"

Sertçe yutkundu. "Oh, Tanrım."

Onu kayıt ekipmanının olmadığı küçük banyoya götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Kolumu kavradı. "Kensey, burada kalamazsın. Artık kalamazsın."

"Biliyorum, biliyorum." Nefesimi ağır ağır verdim, *düşünmem* gerekiyordu. Plan.

"Benimle kalabilirsin."

"Eğer yaparsam, evinize zorla girmeyi deneyebilir ve-"

"Eğer ortaya çıkarsa, o ürkütücü kışını deliye çeviririz. Yine de içeri girmeyi kolay bulmayacaktır. Benim binamın güvenliği bundan daha iyi. Her yerde kameralar var çünkü ev sahibimin oğlu eski bir asker ve onun güvende olmasını istiyor. Sürekli orada, onun için iş yapıyor ve hiçbir şeye göz yummuyor."

Gözlerimi kapattım ve göz kapaklarıma bastırdım. "Sarah-" "Eğer durumlarımız aynı olsaydı sen de bana aynı şeyi söylerdin. tersine döndü." Kolumu ovuşturdu. "Bunun onun için bir kazanç olduğunu düşünme. Öyle değil. Kabul edelim, Kenz, zaten bu binadan daha iyisini yapabilirsin. Artık daha iyi bir yer alabilirsin. Burada kaldın çünkü değişimi sevmiyorsun. Değişim her zaman kötü değildir."

Kollarımı iki yanıma indirdim ve gözlerimi açtım, onun haklı olduğunu biliyordum. Blake hayatıma zorla girerek bunu kanıtlamıştı ve

beni konfor alanımdan dışarı itiyor.

"Bence hemen toplanmaya başlayalım ve sonra eşyalarını benim evime taşıyalım. Ne kadar tutumlu olduğunı düşünürsek uzun sürmez." Ellerin kalçalarının üzerine koydu. "Ya öyle ya da ben buraya taşınırım."

"Sarah."

"O zaman beni gerçekten tehlikeye atmış olursun ve bir arkadaş bunu yapmaz."

"Sarah."

"Kensey."

Öfkelendim. "Tamam. Toplanıyoruz."

Sırıttı. "Toplanıyoruz. Ama önce, piçin izleme ihtimaline karşı bu güvenlik sisteminin içine *edelim*."

Sarah'nın tahmin ettiği gibi, eşyaları toplamak hiç de uzun sürmedi. Tabii ki, umutsuzca paketlemek *istediğim* gibi paketleseydim çok daha uzun sürerdi - kırılacak eşyalarım için bol miktarda kağıt mendil ve diğer koruyucu katmanlarla dikkatli ve düzgün bir şekilde. Sarah buna izin vermedi. İşin bir an önce bitmesini isteyen bir talim çavuşu gibi peşimi bırakmadı.

Ev sahibime ayrılacağımı ve birkaç gün içinde eşyalarımı almak için geri geleceğimi bildirdim. Binayı mümkün olan en kısa sürede müteahhitlere satmayı umduğu için bunu duyduğuna oldukça memnun oldu.

Hem benim hem de onun arabasını kullanarak, Sarah ve ben eşyalarımı onun binasına tek seferde taşıyabildik. O noktada, onun kanepesine yığılıp kaldık. Eşyalarımı yerleştirdim ama ev tekrar dağınıklık merkezi haline gelmişti ve hiçbir şeyi koyacak yerim yoktu.

"Saat neredeyse yedi. Bu gece Blake'e kaçta gidiyorsun?" Sarah sordu.

Gözlerim büyüdü. "Blake.

Kahretsın." "Ne?"

"Rossi'yi beni alması için sekiz civarında göndermeyi planlıyor. Nerede olacağımı ona bildirmem gerekiyor." Telefonumu çıkardım ve Blake'i aradım.

Cevap vermeden önce birkaç kez çaldı, "Selam bebeğim." Arka planda kısık bir müzik çalıyordu ve araba kullandığını düşünmeme neden olan kısık bir mırıltı vardı.

"Hey, Rossi beni hâlâ senin dairene bırakmayı planlıyorsa, beni Sarah'nın evinden alması gerektiğini söylemek için aradım."

"Rossi bugün seni bana getirmeyecek," dedi. "Seni kendim almaya geleceğim."

"Oh," dedim, biraz neşelenerek. "Tamam."

"Şimdi yoldayım. Sarah'nın adresi ne?"

Bir çırpıda saydım ve sonra "Yakında görüşürüz" dedim. Telefon görüşmesini sonlandırırken nefes nefese kaldım.

Sarah bana baktı. "Başka bir haneye tecavüz haberini nasıl karşılayacağını düşünüyorsun?"

Dudağımı ısırdım ve ona baktım, yüzüm asıktı. O da başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kısa bir süre sonra Sarah'nın kapısı çalındı. Gözetleme deliğinden baktı, bana güven verici bir baş selamı verdi ve sonra kapıyı ardına kadar açtı. "Merhaba Blake. İçeri gel."

Kendinden emin bir şekilde yavaşça içeri girdi. Gözleri anında beni buldu ve ağzının bir köşesinde bir gülümseme belirdi. "Hey. Hazır mısınız?"

Başımı sallayarak koltuktan kalktım ve ona doğru ilerledim.

Bavulu ve kutuları görünce kaşları çatıldı. "Taşınıyor musun, Sarah?"

"Hayır," dedim boğazımı temizleyerek. "O ben oluyorum."

Yavaşça göz kırptı. "Buraya mı taşınıyorsun? Neden, bu da nereden çıktı?"

"Ona göstermelisin," dedi Sarah bana.

Başımı sallayarak çantamdan zarfı çıkardım ve ona uzattım.

"Bunlar istediğin resimler."

Blake uzandı ve onları aldı. "Sana gönderdiği resimler mi?" "Evet."

Blake fotoğrafları zarftan çıkardı, göz gezdirirken yüzü sertleşti.

"Fotoğraf makinesiyle arası iyi, değil mi? Yüzüme X işareti çizdiğini bana söylememiştin."

"Yapmadı."

Blake'in gözleri benimkilere kaydı. "Ne?"

"O yapmadı. Onlar böyle değildi. O zamanlar değil."

Hava, zorlukla dizginlenen bir öfkeyle yoğunlaştı. "Yine mi zorla girdi?"

Başımı salladım ve ona Smith'in güvenliğini nasıl aşmış olabileceği ve daha da kötüsü sistemi bana karşı nasıl kullanmış olabileceği konusundaki şüphelerimizi anlattım. "Sarah haklı, orada kalamam. Onu kapısına getirebilecekken onunla kalma fikrinden hoşlanmıyorum ama bu binanın güvenliği benimkinden daha iyi."

Blake bana baktı, vücudunun her çizgisinde gerginlik vardı. "Onu öldüreceğim." Etrafına göz gezdirdi, her bir kutuyu tek tek inceledi ve cep telefonunu çıkardı. "Greg, benimle Reef Caddesi'ndeki Applegate Apartmanı'nda buluş, daire 5D... Gerek yok. Uzun sürmez."

"Greg neden bizimle burada buluşmak istiyor?" Konuşmasını bitirdiğinde sordum.

Ara.

"Bir cipi var." "Ve?"

"Ve benim arabamdan daha büyük bir bagajı var. Her şeyi taşımak için ona ihtiyacımız olacak."

Bu."

Nefes alışımın hızlandığını hissettim. "Tam olarak nereye gitmek istiyorsun?"

eşyalarımı alır mısınız?"

"Benim evim, tabii ki. Sarah'nın güvenliği iyi, evet, ama benimki daha iyi. O şerefsiz benim daireme asla giremeyecek."

İnanamayarak ona baktım. Ciddi olamazdı. Ama o kıpırdamadan bana baktı. Arkadaşıma döndüm. "Sarah-"

Sırıtarak ellerini kaldırdı. "Ben koridorda olacağım."

Kapıyı arkasından kapatana kadar bekledim ve sakince, "Blake, senin yanına taşınmam - geçici olarak bile." dedim.

"Neden olmasın?"

"Bir kere, benden resmi olarak senin yanına taşınmamı istemesen bile, bu yine de gaz pedalına bir kez daha basmamızı gerektirecek kadar büyük bir mesele." Tavsiye edilmez. "Başka bir şey için, dairemden vazgeçtim. Kiracılığımı sona erdirdim. Sarah'nın da belirttiği gibi, sırf değişiklikten hoşlanmadığım için orada kaldım. Daha iyi bir şey alabilirim. Daha güvenli. Ama daire arayışının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Hızlı bir süreç olabilir. Yavaş da olabilir. Başka bir deyişle, teklifinize evet dersem, sizinle ne kadar süre kalacağım hakkında hiçbir fikrim olmayacak. Ve eğer ayrılırsak, evsiz kalırım."

Başını eğerek kollarını kavuşturdu. "Duruma bir bütün olarak bakmak yerine bunun neden kötü bir fikir olduğuna dair nedenler aramaktan bıktınız mı?"

"Eminim bana neyi kaçırdığımı söyleyeceksin," diye mırıldandım.

"Daha önce de söylediğim gibi, benim evimde daha güvende olacaksın. Ayrıca bolca oda var ve buranın aksine, fitik olmana neden olacak dağınıklık ya da karmaşa yok."

"Komik."

"Her geceyi benim evimde geçiriyorsun ve her sabah orada"

uyanıyorsun. Dairende geçirdiğin tek zaman

vardıyanın bitimiyle bana geldiğin zaman arasında saatler var. Bu fazladan saatleri burada benimle geçirmenin ne kadar büyük bir mesele olacağını anlamıyorum."

"Biriyle aynı yaşam alanını paylaşmak zordur. Bunu henüz tanımadığınız biriyle -huylarını, alışkanlıklarını ve ihtiyaçlarını yeni yeni öğrenmeye başladığınız biriyle- geçirmek ise daha da zordur. Sahip olduğumuz şey hala yeni ve kırılgan. Onu zorlamamak için dikkatli olmalıyız."

Gözleri kısıldı, her zamanki gibi anlayışlıydı. "Seninle yaşamayı zor bulacağımı düşünüyorsun."

"Beni ve annemi yemekte konuşurken duydun. Bizim gibi insanlarla yaşamak kolay değil."

"Düzenli bir evi sevdiğimi fark etmişsinizdir."

Dudağımı ısırdım. "Bence temizlikçiniz harika. Gerçekten harika. Yaptığı iş sanat gibi. Ama ..."

Yüz ifadesi düşünceli bir hal aldı. "Bölgeni bir başkasının düzenlemesi ve temizlemesi sana zor gelirdi," diye fark etti.

"Ne kadar tuhaf olduğumu anladın mı? Annemin odamı temizlemesine bile izin veremezdim, bu da *onu* çıldırttı. Sarah'nın umurunda değil, böyle konularda rahattır. Sen pek çok şeysin Blake, ama rahat değilsin." Bir elimi onun sert göğsüne koydum. "Lütfen beni bu konuda zorlama. Çılgınlığımın tüm boyutlarını senin üzerine salmaya hazır değilim."

Kolunu boynuma doladı ve beni kendine çekti. "Bebeğim, fark etmez. Kendimi iyice kaptırdım." Ağzıma yumuşak, kalıcı bir öpücük kondurdu. "Bir deneme yapalım. Yedi gün."

"Beni duymuyorsun. Abarttığımı düşünüyorsun."

"Seni duyuyorum ve sözlerini hafife almıyorum. Ama seni yanımda istiyorum." Beni tekrar öptü ve alt dudağımı kısa bir süre emdi. "O kadar da kötü bulacağımı sanmıyorum ama denemeden bilemeyiz.

Deneme sürüşü mü?"

Uzun bir nefes verdim ve başımı inanmaz bir şekilde salladım. "Sen deli."

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Ama *temizlikçinize temizlik yapmayı* bırakmasını söylemeniz gerekecek."

"Ona bir hafta izin almasını söyleyeceğim. Sonra, eğer karar verirsen Sarah ile kal, onu işe geri çağırabilirim." Her şey için bir cevabı vardı. "Bir dene bakalım."

"İyi, ama yine de senin deli olduğunu düşünüyorum."

Greg birkaç dakika sonra geldi. Adam hiç de güler yüzlü biri değildi ama eşyalarımı cipe taşımamıza yardım ederken yüzünde küçük bir sırıtış vardı. Eşyaları cipinden Blake'in dairesine taşımamıza yardım ettiğinde bu sırıtış daha da genişledi.

Sonunda eşyaları yerleştirme zamanı gelmişti. Birkaç telefon görüşmesi yapmak için ortadan kaybolmadan hemen önce Blake bana eşyalarımı istediğim yere koymamı söyledi; hiçbir yer bana yasak değildi ve eğer yoluma çıkıyorlarsa onun eşyalarını taşımakta özgürdüm. Ayrıca gömme dolabında benim için birkaç çekmece ve gardırop yeri açtı.

Her şeyi paketinden çıkarmadım, çünkü oradayken ihtiyaç duymayacağım şeyler vardı; örneğin bulaşık takımım, yastığım, yorganım ve ekmek kızartma makinem gibi. Onları kutularında bıraktım, Blake'e onları nereye koyabileceğimi sormak niyetindeydim.

Ben iç çamaşırı kutumdan eşyalarımı çıkarıp çekmeceye düzgünce yerleştirirken, o dolaba doğru yürüdü. Eşyalarımın onunkilerle birleşmiş halini görünce... memnun görünüyordu. Hatta kendini beğenmiş. Bu da beni şaşırttı.

"Bu durumun sizi nasıl memnun edebileceğini bilmiyorum."

Elini iç çamaşırlarımın bulunduğu kutuya daldırdı ve boş boş karıştırmaya başladı. Sonra eli dondu. "Peki, şimdi." Kavisli, dokulu, penis şeklindeki vibratörümü çıkardı. Karnım zil çaldı. Ağzı eğlenerek kıvrıldı, inceledi. "Neden mor?"

Yanaklarım kızardı, omuz silktim. "Ben başaramadım." Elimini uzattım ama bana vermedi. Kendimi aptalca bir savunmaya geçmiş hissederek omuzlarımı dikleştirdim. "İyi o zaman. İncelemen bittiğinde kutuya geri koy." Bununla birlikte, başım dik bir şekilde yatak odasına döndüm.

Giysilerimi yerleştirmeyi bitirdiğime göre, bavulu kapattım ve duvara dayadım. Başka bir kutuyu yırtarak açtım, içinden banyo malzemeleri çantamı aldım ve banyoya doğru döndüm. Blake'in birkaç adım ötede durduğunu gördüm, ağzı hâlâ kıvrıktı... ve vibratör hâlâ elindeydi. Midemde kelekler uçuşmaya başladı. "Bavulları boşaltmayı neredeyse bitirdim. Bundan sonra yemek yiyecek miyiz, çünkü açlıktan ölüyorum?"

Bana doğru ilerlemeye başladı. "Ben de çok açım." İstedikinin yemek olmadığı açıktı.

Gözlerindeki yoğunluk karşısında geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

"Bebeğim, evime bir vibratör getirip benden bunu yapmamamı bekleyemezsin.

senin üzerinde kullanmak için."

Oh, lanet olsun. "Şu anda biraz meşgulüm-"

Uzandı, elimden tuvalet malzemelerinin olduğu çantayı kaptı ve komodinin üzerine bıraktı. "Benim için zaman ayırabilirsin."

Dizlerimin arkası yatağın ayağına çarptı ve neredeyse şiltenin üzerine yuvarlanıyordum. Üzerime atlamasını bekliyordum ama yapmadı. Yavaş ve bilinçli adımlarla bana doğru süzölmeye devam etti. Gözleri parlıyordu, bir avcının odaklanmasıyla bana kilitlenmişti. Çok fazla kötü niyet vardı. Kötü niyete karşı olduğumdan değil. Sadece bu sapık piçin vibratörü hiç hakkı olmayan yerlere sokmaya çalışmayacağına güvenmiyordum.

Oyuncağı işaret ettim. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bu kıcıma girmiyor.

Asla."

Keskin ses tonumdan hoşlanmamışa benziyordu, çünkü bana şöyle bir bakış fırlattı

Uyarı. Sonra eli çenemi kavradı. "Kıçını ilk kez aldığımda -ki bu bugün olmayacak, hayır, hiç beklemediğin bir zamanda olacak- onu bir oyuncakla almayacağım. Sikimle alacağım."

Bu beni gerçekten daha iyi hissettirmede, çünkü aleti hiç de küçük değildi.

Vibratörü yatağın üzerine bıraktı. "Soyun, Kensey. Ve dalga geçme. Sadece yap." Yumuşakça söylenmiş bir emirdi ama pazarlığa yer bırakmıyordu. Ve bu beynimdeki bir düğmeyi çevirdi.

Daha önceki keşfim, dünyanın altımdan çekilip alındığı hissine kapılmama neden olmuştu. Artık bir evim yoktu ve yaşam alanımı paylaşıyordum - ki bu da iyi olmadığım bir şeydi. Kendimi huzursuz hissediyordum. Dayanaksız. Kendi hayatım üzerindeki kontrolümün bir kısmını kaybetmiş gibiydim. Ve o anda Blake tarafından ele geçirilecek havada değildim.

Çenemi çıkardım. "Kıyafetlerini çıkarmak mı istiyorsun? O zaman al onları kapalı."

Kaşları yavaşça kalktı. "Az önce sana sevişmemeni söylemedim mi? etrafta?"

"Sanırım yaptın, evet."

Burnunu benimkine sürterek, alaycı bir acıma duygusuyla karışık bir iç çekti. "Oh, Kensey, Kensey, Kensey. Bundan daha iyisini biliyorsun." Elleri bileklerime dolandı ve sonra onları arkamda sıkıca tuttu. Ağırlığının bir kısmını bana doğru verdi -dengemi bozacak kadar değil ama kendimi kalabalık hissetmemi sağlayacak kadar; burada güç sahibi olanın kendisi olduğunu gösterecek kadar.

Hırladım. "Bırak. Beni. Bırak."

Bunun yerine bileklerimi sıkıca kavradı ve omuzlarımdaki gerginliği hissedene kadar onları çekti. Ve berbat bir nedenden dolayı meme uçlarım sıkılaştı. Küçük bir acıdan çok, erkeğin güç gösterisinden dolayı. Hakimiyeti o anda beni ne kadar kızdırsa da, gücü beni hem güvende hem de son derece tahrik olmuş hissettirdi.

Aletini -sert, kalın ve uzun- bana doğru bastırdı. "Seni becereceğim, Kensey. Seni öyle sert ve güzel sikeceğim ki hatırladığın tek şey benim sikim olacak. Her dakikasına bayılacaksın. Daha fazlasını isteyeceksin. Şu anda kafanı kurcalayan her şeyi unutacaksın. Ve sonra o kadar sert boşalacaksın ki kemiksiz kalacaksın. Ve sen benim için çılgılık atarken ben de bütün döllerimi içine boşaltacağım."

Yutkundum. Sözleri beynimde her türlü görüntüyü canlandırdı ve nemlendiğimi hissettim. Bu benim kontrolüm dışındaydı. Bedenim ona tepki vermek üzere eğitilmişti.

"Bu iki yoldan birine gidebilir, Kensey. İyi bir kız olabilirsin ve ben de sana öyle davranırım. Ya da bana karşı gelmeye devam edersin ve pişman olursun. Vücudunla nasıl oynayacağımı biliyorum, Kensey. Seni saatlerce nasıl diken üstünde tutacağımı biliyorum. Bunu yapmayacağımı düşünme. Yapacağım."

Ona inandım. Ama geri çekilmek? Bunu yapmak için gereken sakinliği bulamadım. Elbette çekip gidebilirdim. Beni asla zorlamazdı. Ama daha önce söylediklerinde haklıydı: kafamı karıştıran şeyleri unutmamı sağlayacaktı. Artık onları düşünmek istemiyordum.

"Ne olacak, Kensey?" Ona meydan okurcasına baktım.

"Bebeğim," dedi usulca, neredeyse üzgün bir şekilde -sanki kendimin en büyük düşmanımıyışım gibi. Bir eliyle benimkini arkamda tutarken, diğer elini saçlarımın arasına soktu ve ağzını benimkine doğru indirdi. Ama beni öpmedi. Hayır. Dilinin ucuyla ağzımın şeklini yavaşça çizdi ve yara izimin üzerini yaladı. Memnun bir iç çekişle dudaklarımı ayırdım, daha fazlasını istiyordum. Dili içeri daldı ama sadece dudaklarımın ucunu sıyırdı. Sonra ağzımın kenarlarını ısırdı, üst dudağımı emdi ve alt dudağımı dişleriyle sıyırdı.

Kıvılcımlar alevlendi, kimyasallar hızlandı, kanım yoğunlaştı. Ve artık yetmişti.

Ağzımı onunkine yapıştırmaya çalıştım ama elini saçlarımda düğümledi ve beni yerimde tuttu. Başını bir santimden fazla kaldırmadı ve

sadece bana baktı, ağzı çok yakın ama çok uzaktı, sahip olamayacağım şeyle benimle alay ediyordu. *Pislik herif*. Dişlerimin arasından tısladım.

"Bu hiç hoş değildi. Şimdi bileklerini bırakacağım ama oldukları yerde kalsınlar."

"Ya da ...?"

"Bana her karşı gelişin, sana izin vermeyi reddettiğim bir zamana eşit olacak.
gel."

Ona bakakaldım. "Bu çok boktan."

"Bana karşı gelirsen sonunda pişman olacağını söylemişim. Hepiniz yapman gereken benim için iyi olmak. Şimdi otur." Hâlâ saçlarımı tutarak, ben yatağın kenarına oturana kadar başımı aşağı doğru itti. Gözleri benimkilere sabitlenmişti, fermuarının düğmelerini açtı. "Bu güzel yüzü becermek istiyorum."

Şimdi mi? Bu o kadar da kötü bir fikir değildi. Vücudumu iyi tanıyordu, doğru, ama bu iki şekilde de işe yarıyordu. Ona kontrolünü kaybettirecek bir sürü numara biliyordum.

Kendini yumrukladı, sikine yumuşak bir vuruş yaptı ve sonra başını ağzımın üzerine fırçaladı. "Aç ağzını." Açtığım anda içine girdi. Önsöz yok. İçeri girmesini kolaylaştırmak yok. Yine de hareket etmedi. Hareket *etmeme* de izin vermedi. Saçımı tutuşu beni sabit tuttu.

Sıcak ve sert, ağzımın içinde zonkluyordu. Etrafında yutkunarak onu biraz daha derine çektim.

Dişlerini sıktı ve başımı hafifçe geriye eğdi. "Boğazından aşağı boşalacağım, Kensey. Hepsini yutacaksın." Ve sonra sikini ağzıma sokup çıkarıyordu, bakışları manzaraya perçinlenmişti. "Ağzının sikimin etrafında gerildiğini görmeye bayılıyorum."

Dikkatli değildi. Tereddütlü değildi. Kaba ve acımasızdı. Ama bana önemliymişim gibi bakıyordu. Bakışlarında bir parça gurur bile vardı.

Kısa süre sonra çenem ağrımaya başladı ve dudaklarım biraz uyuştı ama yine de sertçe emdim. Yanaklarımı çukurlaştırdım ve dilimi onun etrafında dans ettirdim. Onu boşalmaya yaklaştıracığını bildiğim her şeyi yaptım. Aleti kabarıp nabız gibi atmaya başladığında, saçlarımı tutuşu kafa derim diken diken olana kadar sıkılaştı.

"Hepsini, Kensey." Kalçalarını ileri doğru itti ve gırtlaktan gelen bir iniltiyle ağzımın içinde patladı. Hepsini yuttum, başka bir şey yapamadım. Saçlarımdaki tutuşu gevşedi ve ağzımdan yavaşça çekilirken ödül olarak başımı okşadı.

Aletini tekrar pantolonunun içine soktuğunda kaşlarımı çattım.
"Buna ihtiyacım olacak," dedim.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Blake'in dudakları kıpırdadı. "Ben iyi olduğumda ve senin için hazır olduğumda alabilirsin. Şimdi ayağa kalk." Öyle yaptım ve elleri yüzümü çevreledi; başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyordu. "Çok yetenekli bir ağzın var. Benim olması iyi bir şey." Beni öptü. Yumuşakça. Tatlı tatlı. "Artık ellerini oynatabilirsin." Omuzlarıma masaj yaptı, parmakları kasların içine girdi ve kollarım gevşeyip rahatlayana kadar kollarımdan aşağı doğru ilerledi.

Bir adım geri çekildi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Soyun."

Böylece başladığımız yere geri dönmüştük. Dişlerimi sıktım.

"Bu bir."

"Ne?"

"Bu sana vermeyeceğim bir orgazm. Sırf dalga geçmek için tereddüt etmeye devam edersen, iki olacak. Sonra üç. Belki daha fazla."

Orospu çocuğu. Ona ters ters bakarak sözsüz bir şekilde soyunmaya başladım; bunda seksi ya da alaycı bir şey yoktu. Hayır, kızgındım ve bunu ona belli ettim.

Gözleri, sonunda önünde çıırılçıplak kalana kadar, ortaya çıkardığım her santimi içti. "Gerçekten çok güzel bir vücudun var, Kensey." Öne doğru bir adım atarak gülümsedi. "Ve şimdi onunla oynayacağım. Arkana yaslan."

"Nasıl oynayacaksın?"

"Bu iki," diye uyardı.

Piç kurusu. Kendimi yatağa bırakırken ona ters ters bakmaya devam ettim. Kalçalarımın yavaşça açılmasına izin verdim çünkü o zaman, *ha*, bana bunu yapmamı emredemezdi.

Kıvrımlarımı açmak için başparmaklarını kullandı. "Zaten ıslak. Tam istediğim gibi. Ellerini başının üstüne koy, Kensey. Aferin kızıma. Kımıldama."

Bana söyleneni yaptım çünkü daha sonra gömleğinden başlayarak soyunmaya başladı. O görkemli erkeksi vücudu görünce kalbim biraz daha hızlı attı - saf kas, sağlam omuzlar, yontulmuş karın kasları, bir gram bile yağ yok. Parmaklarım ona dokunma ihtiyacıyla karıncalanırken, amım da onu içimde hissetmek için ağrıyordu. Onun fiziksel etkisinin hiç azalmayacağını düşünüyordum.

Başımın iki yanına birer yumruk koyarak yüzünü benimkinin üzerinde gezdirdi. "Ağız."

Onun için açıldım ve dilini içeri soktu. Bu sefer beni kızdırmadı ya da eziyet etmedi. Sanki beni aylardır görmemiş gibi ağzımın ırzına geçti. İlkel bir yoğunlukla ziyafet çekti ve yağmaladı.

"Ellerini başımın üstüne koy, Kensey."

O zaman parmaklarımı saçlarında gezdirdiğimi fark ettim. Hoşuna gittiğini bildiğim için yumuşak telleri keskin bir şekilde çektim.

"Üç etti."

"*Orospu çocuğu orospu çocuğu.*"

"Ve şimdi dört yaptın. Beş yapalım mı?"

Bildiğim tüm küfürleri sessizce tükürerek ellerimi başımın üzerine koydum.

Ağzını benimkinin üzerine fısıldadı. "Bana böyle baktığında sikimi daha da sertleştiriyorsun." Vibratörü yüzüme yakın tuttu.

... neredeyse bir tehdit gibi. Gerildim. Bunu benim üzerimde kullanmasını istemediğimden değildi. Onunla bana işkence edeceğini hissediyordum. Yine de, onun bilmediği bir şeyi biliyordum; bu lanet şeyin içinde pil yoktu. Kullandıktan sonra hep çıkarırdım.

"Kendimi ikilemde buluyorum," dedi. "Bak, bir parçam sana onu emdirmek istiyor. Tamamen ıslak ve sıcak olmanı sağlamak, böylece onu geri kalanında kullanabilirim. Bu ağzın tamamen bana ait olduğunu ve ona ne istersem yapabileceğimi hatırlamanı sağlamak. Ama ağzında gerçek ya da değil başka bir penis görmekten hoşlanacağımdan emin değilim."

Bunun beni sinirlendireceğini falan düşündüyse yanılıyordu. Bir keresinde Dodger'ın balık yeminden canlı bir kurtçuğu dudaklarımın arasına koymuştum; ağzımda bir vibratör olmasıyla başa çıkabiliyordum.

"Biliyor musun, bebeğim? Sana onu emdirmeye karar verdim. Açık yukarı."

Silikon kafayı kırbaçlamak için dilimi çıkardım ve kendi kendime gülümsedim gözleri parladığında.

"Daha geniş aç." Vibratörü ağzımın içine itti, bir süre orada tuttu ve sonra geri çekti. "Hmm. Hoşuma gitti. Yine de sevmedim."

Oyuncağı tekrar tekrar sokup çıkarırken gözleri kesinlikle ağzıma kilitlenmişti. Ve bunu benim yapmamdan değil, bana bunu yaptırabilmesinden zevk aldığını biliyordum. Bu sahip olmakla ilgiliydi.

"Yeter." Bir kez daha yüzümün önünde salladı. "Şimdi biraz eğleneceğim." Düğmeye bastı. Ve hayat buldu.

Ne oluyor lan?

Yüzüm şaşkınlığımı ele vermiş olmalı, çünkü sırtıttı. "İçinde pil olmadığını fark etmeyeceğimi mi sandın? Hayır, kontrol etmeyi ihmal etmedim. Pilleri kutunun dibinde buldum." Vibratörün ucunu hafifçe boynumda gezdirdi ve vibratör tenimde uğuldadı. "Ellerini olduğu yerde tutmayı unutma."

Bir saat sonra -ya da belki daha uzundu, gerçekten emin olamadım- yatakta kıvranıyordum, kalçalarım titriyordu, o ise vibratörün mırıldanan başını klitorisimin üzerinde ileri geri ovuşturuyordu.

Piç kurusu, oyuncağı boynumun, göğüslerimin, karnımın ve kalçalarımın derisi boyunca usulca sürükleyerek duyularıma yıkıcı bir saldırı gerçekleştirmişti.

Tüm bu süre boyunca ağzı yaladı, ısırdı ve emdi; serbest eli okşadı, şekillendirdi ve sıkı.

Dört kez beni sınıra getirmiş ama sonra geri çekilmişti. Ve *sonunda* boşalmama izin vermeden önce bunu beşinci kez yapacağını biliyordum, çünkü kısa bir süre önce ellerimi hareket ettirme hatasını bir kez daha yapmıştım.

Ağzı aniden meme ucuma yapıştığında nefesim kesildi ve vibratörün başını göbeğimden klitorisime doğru tekrar tekrar süpürmeye başladı; kalçalarımı bükmem ve sırtımı eğmem neden olan tüy gibi hafif hareketler. Ve sonra bunun gerçekleştiğini hissettim. İçimdeki gerilim dayanılmaz bir seviyeye ulaştığında amım çırpındı ve vücudum ateşli titremelerle sarsıldı ve-

Durdu.

Ağlamak üzereydim, onu lanetlemek istedim. Onu lanetlemek, tokatlamak, hayatım boyunca bir daha asla onun sikini emmemekle tehdit etmek. Ama altıncı bir vur-kaç deneyimi yaşamaya hevesli değildim, boşalmam gerekiyordu.

"İşte, hepsi bitti," diye yatıştırdı. "İyi bir kız gibi kabul ettin. Şimdi sana öyle davranılacak."

Vibratörün başını amıma soktuğunda neredeyse rahatlayarak inleyecektim. Kalçalarımı kaldırdım, daha fazlası için işaret ettim. Kısa, sık hareketlerle içimde salladı, bu cennet gibi ama işkence gibi hissettirdi. Sonra acımasızca derine itti. Sırtım eğildi ve keskin bir nefes aldım.

"Hazır olduğunda gel, bebeğim." Beni mırıldanan oyuncakla becerdi, her geri çektiğinde G noktama doğru sürükledi. Arada bir doğru şekilde çeviriyor ve sonra derine sokuyordu. Ve benim dayanma şansım yoktu. Hem de hiç. Uzun ve sert bir şekilde boşalırken orgazm beni yıkadı, başımı geriye attım.

Vibratörü kapattı ve çıkardı. "Boşaldığında çok muhteşem görünüyorsun." Beni yüzüstü çevirdi. "Dizlerinin üzerine çök, Kensey. Aferin kızıma. Seni tam burada böyle alacağım, ama önce ..." Eli sertçe kıcıma indi.

Kısa sürede amımı dolduran bir sıcaklığa dönüşse de, acıdan tısladım. Doğrulamaya çalıştım ama eli enseme kavradı ve beni yatağa sabitledi. Sonra kıcımı tekrar tokatladı. Ve tekrar. Ve tekrar. Derim yanana ve zonklayana kadar. Avucunu yatıştırıcı bir şekilde acının üzerine sürdü, kıcımı kavradı ve bana tekrar şaplak attı.

"Benim güzel küçük kızım, güzel kırmızı kıcınla burada diz çökmüşsün. Ne kadar ıslak olduğunu öğrenelim mi?" İki parmağını içime soktu. "Damlayan ıslak. Ve çok sıcak ve sıkı. Hmm, parmaklarımın etrafında dalgalandığını hissedebiliyorum. Boşalmaya çok ihtiyacın var, değil mi?"

Evet, çok iyi biliyordum. Daha önceki orgazm sadece gerginliğimi azaltmıştı. Sikinin başının kıvrımlarıma çarptığını hissettiğimde, mutluluktan neredeyse ağlayacaktım.

"Bu amcığı sahibiymişim gibi sikeceğim. Bunu neden yapayım ki, Kensey?"

"Çünkü o senin."

"Bu doğru. Vücudun benim tarafımdan becerilmek için yaratılmış." Enseme biraz sıkı. "Başını aşağıda tut." Bana çarptı. *Sertçe*. O kadar derindi ki nefesim kesildi.

İçimden uzun bir '*oh, Tanrı'ya şükür*' iniltisi çıktı ve amım onu açgözlülükle kavradı.

Yemin etti. "Siktir, bebeğim." Sonra çılgınca bir hızla içime girmeye başladı, beni yatağa sabitleyecek kadar içime eğildi. Çarşafı kavradım, daha sert, daha hızlı, daha derin diye inledim. Bana istediğim, ihtiyaç duyduğum, *arzuladığım* şeyi verdi. O kadar kabaca içime girdi ki ağrıyacağımı biliyordum.

Islak parmağını kıcıma sokmaya başladığında biraz gerildim, bunu daha önce binlerce kez yapmış gibi hissettirmesine rağmen. Parmağını boğumuna kadar kaydırды ve amıma daha sert vurmaya başladı. Çifte saldırı çok fazlaydı ve salıverilmemin bana doğru geldiğini hissettim.

"Gel, Kensey." Kıcıma sert bir tokat attı ve acısı beni yere serdi. Beyaz bir zevk erimiş lav gibi içime aktı, patlayana kadar içimde şişti; Blake'in sert bir küfür savurduğunun uzaktan farkındaydım

İçime boşaldıkça boşalıyordu. Sonra gevşedim. Ağırlıksız. Bağı koparılmış bir balon gibi sürükleniyordum.

Blake üzerime kıvrıldı ve boynumu öptü. "Yine yaptın."

"Ne?" Ağzımda geveledim.

"Benim için çığlık

attı." "Siktir git, göt

herif." Sadece

güldü.

Yedi günlük deneme sürecimiz olaysız geçti. Blake alanını paylaşmakta, benim tuhaflıklarımın başa çıkmakta sorun yaşıyorsa ya da temizlikçisini özlediye bile bunu belli etmedi. Böylesine yoğun ve otoriter bir insan için birlikte yaşamak şaşırtıcı derecede kolaydı.

O da çok iyi bir aşçıydı. Ben de mutfakta beceriksiz değildim, bu yüzden yemekleri dönüşümlü olarak yapardık. İşe yaradı.

Kocaman apartman dairesinde onsuz kendimi hiç sıkılmış ya da yalnız hissetmedim, çünkü o zamanı genellikle kitabımın son taslağını düzeltmekle geçiriyordum

-Hiç hoşlanmadığım uzun ve sıkıcı bir süreçti. Kısa molalarımın, Adobe Photoshop gibi bir mucizeyle kendi kapaklarımı tasarlayıp oluşturduğumdan, telifsiz görseller içeren web sitelerini araştırmak için zaman ayırıyordum. Yakında sosyal medya sitelerimde bir kapak tanıtımı yapmayı planlıyordum, bu yüzden kapağı bitirip tozunu almam gerekiyordu. Bu nedenle Blake'ten daha uzun süre ve daha geç çalıştığım zamanlar oldu. Kendimi işime o kadar kaptırıyordum ki, inanılmaz rahat kanepemden başımı kaldırdığımda Blake'in orada durduğunu ve benim onu fark etmemi eğlenerek gülümseyerek beklediğini görünce şok oluyordum.

Ben taşınmadan önce olduğu gibi, akşamlarımızın bir kısmını bodrumda, bir kısmını da onun dairesinde, televizyonun karşısında -ve ufuk çizgisi manzarasında- onun kanepesinde dinlenerek geçiriyorduk. Emma'nın kocası ve oğluyla geldiği akşamlardan biriydi.

Smith'in bana gönderdiği fotoğraflardaki küçük çocuk koşarak içeri girdi. "Bla Amca-" Beni görünce aniden durdu ve yanaklarında küçük kırmızı noktalar belirdi.

"Merhaba, Kyle." Çocuk kollarını Blake'in bacağına doladığında Blake kaşlarını çatı. "Utangaç değilsin."

"Kızların yanında," dedi Emma. "Merhaba Kensey, nasılsın?"

Gülümsemesine karşılık verdim. "Harika. Sen nasılsın?"

"Harika." Başını yanındaki sakallı erkeğe doğru eğdi. "Bu benim kocam Adam ve bu da oğlumuz Kyle."

Gözlerimi Adam'a diktim. "Birkaç gün önce bara gelmiştin." Onu hatırlamamın tek nedeni Henry'nin onu bir başkasıyla karıştırması ve bunu herkesin dikkatini çekecek kadar büyütmesiydi.

Adam utangaç bir tavırla başını eğdi. "Hakkınızda çok şey duydum. Merak ettim."

Emma gözlerini devirdi. "Adam'dan daha meraklı bir insan tanımamışsındır."

Blake bana anlamlı bir bakış atarak, "Evet," dedi. "Kimse Kensey kadar meraklı olamaz." Hafifçe eğilerek küçük çocuğu kaldırdı. "Kyle, bu benim kızım Kensey." "Çok güzel değil mi?" diye fısıldadı.

Kyle başını salladı. "Gözleriniz aynı renk değil," diye ağzından kaçırdı.

Gülümsedim. "Biliyorum. Sence ikisi de mavi mi olmalı yoksa ikisi de yeşil mi?"

Bir an için bunu düşündü. "Yeşil. Hayır, mavi. Hayır, yeşil." "Biliyor musun?" Blake ona dedi ki. "Bence yeşil giyince Her birinden birer tane. Ne düşünüyorsunuz?"

Bir süre sonra Kyle başıyla onayladı. "Ben iPad'imle oynarken pencerenin kenarına oturabilir miyim?"

"Elbette," dedi Blake ona ve onu yere indirdi. Kyle hızla koşarak uzaklaştı.

Emma, "İsteddiğiniz bilgiyi aldık," diye açıkladı.

"Anlıyorum," dedi Blake. "Mutfağa doğru gelin. Kensey bize kahve yapabilir."

Zorba bir kaşımı kaldırdım. "Yapabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin," dedi, sanki bana izin veriyormuş gibi. Homurdanmama aldırmadan elimi tuttu ve beni mutfağa götürdü.

Kahve makinemi kullanarak herkese bir içecek hazırladım ve sonra adaya yerleştik.

"Yani... Ricky Tate," diye sordu Blake.

"Yirmi yaşındayken şizofreni teşhisi kondu," dedi.

Emma.

Şizofreni mi? Dudaklarımı büzdüm. "Bu çok şeyi açıklıyor." Ve ben ona karşı bir sempati duymaktan kendini alamadı. Kendi beyninin bu şekilde sana karşı dönmesi zor olmalıydı.

"Tedavi ve terapi gördü," diye başladı Adam, "ve görünüşe göre durumu bir şekilde kontrol altına almayı başardı. Liseye geri döndü, mezun oldu ve bir böcek ilaçlama firmasında düzenli bir işe girdi. Sonra, üç ay önce, iş yerinde olağanüstü bir şekilde kendini kaybetmiş ve kovulmuş. Eski işvereni o zamandan beri onu görmemiş."

"Annesiyle birlikte yaşıyor," dedi Emma. "Ama her gün evi gözetleyen biri var ve onun eve girip çıktığını hiç görmediler."

"Onunla konuştum," diye araya girdi Adam. "Ricky'nin nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığına yemin ediyor ve onu rahat bırakmazsam polisleri aramakla tehdit etti. Çok savunmacı ve gergin."

Ensemi ovuşturdum. "Peki ya Noah Linton?"

Emma'nın burnu kııştı. "Kaba gelebilir ama o oldukça sıkıcı bir insan. Bekâr. Çocuğu yok. Hiç evlenmemiş. Hayatı işinden ibaret gibi görünüyor."

"Gümüş Sedan yok," dedi Adam. "Adamın arabası yok gibi görünüyor. Her yere taksiyle gidiyor. Zeki biri. Süper zeki. Birden fazla doktorası var ve Redwater'ın hemen dışında çok güzel bir apartman dairesi var."

"O tek çocuk," diye ekledi Emma. "Ailesini bir trafik kazasında kaybetmiş - evlat edinen aileler diyebilirim. Doğum belgesini buldum." Bana anlaşılmaz bir bakış attı. "Annesi 'Courtney Royal'miş. Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

Gözlerim kapandı. "Oh, kahretsın."

"Ne?" Blake sırtıma destekleyici bir el koydu. "Biliyorsun onu?"

"Michael'ın kurbanlarından biriydi." Her birinin adını biliyordum. Her birini.

Blake yemin etti. "Bu Bale'e olan takıntısını açıklıyor."

"Bu da Linton'ın seni hedef almak için bir nedeni olduğu anlamına geliyor," dedi Emma bana. "Seninle oyun oynamak için iyi bir motivasyon Bale'e zarar vermek olurdu. Peki ona zarar vermek için kimin her türlü nedeni olabilir? Öldürdüğü kişinin bir akrabası. *Ama* Linton'ın evlat edinildiği için pişmanlık duyacağını ya da öz annesine ne olduğunu pek umursayacağını sanmıyorum. Kulağa soğuk geliyorsa kusura bakmayın ama Courtney Royal hakkında bir şeyler okudum. Berbat bir kaltaktı."

"Ne kadar berbat?" diye sordu Blake.

"O bir fahişeydi," dedi Emma. "Johns yeterince para verirse kızı Ava'yı da 'sahnelerine' dahil ederdi, ama aslında

çocuk dört yaşına gelene kadar Ava'nın içine girmelerine izin verdi. Annelik kaygısından değil, her *zamanki* John'ları sertlikten hoşlandığı ve Royal Ava'nın iç yaralanmalardan ölmesini istemediği için. Görünüşe göre, Ava'dan *önce* sahip olduğu bir bebekte yaptığı hatadan ders almıştı. Polis erkek bebeği Royal'in arka bahçesinde gömülü buldu; öldüğünde on aylıktı."

"Tanrım," diye nefes aldı Blake.

"Evet." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim, davanın tüm detayları aklıma geldikçe midem bulanıyordu. Courtney Royal, Michael onu kaçırdığında hapisten çıkalı henüz iki hafta olmuştu. Ona çeşitli aletlerle tecavüz etmişti.

-Kimi kör, kimi keskin, ta ki Ava'nın yaptığı gibi ağır iç yaralanmalardan ölene kadar. Sonra da tıpkı on aylık oğluna yaptığı gibi başını kesip gömmüştü.

Cezanın suça uygun olduğunu inkâr edebilir miydim? Hayır. O hasta, kalpsiz kaltak bir şekilde acı çekmeyi hak etmişti. Ama gerçekte Michael onu öldürmüştü çünkü öldürmeye *ihtiyacı vardı*. Onun suçları sadece bir bahaneydi. Ava ve küçük kardeşi için adaleti dolambaçlı yollardan sağladığı söylenebilirdi ama Royal'in işkence görmesi ve ölmesi en nihayetinde Michael'ı tatmin etmek içindi.

Adam, "Linton'ın Royal'i öldürdüğü için Bale'den intikam almak istemesi garip olurdu, onun sapkın bir sürtük olduğunu düşünürsek," dedi. "Ama sanırım Linton onun suçsuz olduğuna kendini inandırmış olabilir."

"Belki," diye düşündü Emma. "Adamlarımdan biri Linton'ı takip ediyordu. Kensey'nin apartmanının etrafında birkaç kez oyalandı, hep gözden uzak durdu. Ama asla uzun süre kalmadı ve içeri girmedi. Kasaya da hiç geri dönmedi. Seni ya da anneni takip etmedi, Kensey. Aslında zamanının çoğunu evinde bilgisayarında bir şeyler yazarak geçiriyor."

Adam, "Birkaç hafta önce hastanede kaldığını da öğrendik," dedi.

Blake kaşlarını çatı. "Hastanede mi kalacaksınız?"

"Redwater City Alışveriş Merkezi'nin otoparkında saldırıya uğramış. Omzundan bıçaklanmış." Adam bana baktı. "Emma bir keresinde birinin seni kapalı otoparkta bıçak zoruyla soymaya çalıştığını söylemişti."

Blake'e döndüm. "Ürkütücü bir tesadüf mü?"

"Ben tesadüflere inanmam," dedi Blake.

"Bunu Kensey'e yapan kişinin Linton'a da yaptığını mı düşünüyorsun?" Emma ona sordu.

Blake omuz silkti. "Bu mümkün."

Ellerimi başımın yanlarına yapıştırdım ve inledim. "Başım dönüyor. Ne zaman bir kişiye daha fazla eğilsem, yanıldığımı düşünmeme neden olan bir şey öğreniyorum."

Emma bana sempatik bir gülümseme verdi. "Üzgünüm ama Smith'in Ricky Tate *ya da* Noah Linton olduğunu kanıtlayacak ya da çürütecek bir şey bulamadım."

Bir süre daha konuştuk, teorileri birbirimize aktardık -Adam saatine bakıp "Gitsek iyi olacak. Efendi K'nın yatma vakti yaklaşıyor."

Birkaç dakika sonra herkes vedalaşırken biz de ön kapıda toplanmıştık. Emma, Adam ve Kyle tam kapıdan çıkıyorlardı ki Blake'in telefonu çalmaya başladı. Ekranda gördüğü şey kaşlarını çatmasına neden oldu. "Bu uzun sürmeyecek," dedi bana. Ailesine son bir kez el salladıktan sonra telefona cevap vermek için dairenin içinde kayboldu.

Emma, oğlu ve kocasını asansöre kadar takip etmek yerine kapı aralığına dikilmeseydi kapıyı kapatacaktım. "Yani," diye başladı, "üvey kardeşimle yaşıyorsun."

Bunun onu memnun edip etmediğini anlamaya çalışarak ona baktım. Hiçbir şey belli etmiyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Ben bir özel dedektifim. Bazı şeyleri fark ederim. Mesela mutfağı ne kadar iyi bildiğini. Sana ait olduğu belli olan kahve makineleri gibi. Ayrıca, bana söyledi."

Ayağımı bir o yana bir bu yana kaydırdım. "Bu geçici bir durum."

"Ah." Gülümsedi, tuhaf bir şekilde eğlenmiş görünüyordu. "Siz ikinizle işler nasıl gidiyor?"

Omuz silktim. "İyi."

"Sana karşı açık mı?"

"Sayılır."

İç çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Onu neyin rahatsız ettiğini ya da neyin rahatsız etmesine *izin* verdiğini sana söyleyeceğini umuyordum. Eninde sonunda söyleyecektir. O zaman seni henüz B3'e götürmediğini anlıyorum?"

"Henüz değil."

Küçümsedi. "Bu sana her türlü berbat senaryoyu hayal ettiriyor olmalı. Dürüst olmak gerekirse, Kensey, aşağıda olanlar o kadar da kötü değil. Gerçekten değil."

Ama bunu da yakında kendin öğreneceksin, tıpkı diğer şeyleri öğreneceğin gibi. Garajda o sahneye rastladığında gösterdiğin cesareti göstereceğini umuyorum çünkü bence Blake'in canını yakacak güce sahip olabilirsin. Ve onun tekrar incindiğini görmekten nefret ediyorum."

"Ben de öyle," dedim ve bana gülümsedi. Sonra gitti ve ben de kapıyı kapattım.

Blake'in sesini takip ettiğimde kendimi onun şık, modern, yönetici tarzı ev ofisinin kapısında buldum.

Masasında oturmuş, gözlerini büyük bilgisayar monitörüne dikmiş konuşuyordu: "Bunun için bana ihtiyacın yok. Onunla tek başına görüşebilecek durumdasın... Mümkün değil... Sana daha önce de söyledim, Redwater'dan bir gecede ayrılmam biraz zaman alacak." İçini çekti, bıkkın görünüyor. "Son zamanlarda hiçbir iş seyahatine çıkmamamla aynı nedenden dolayı

- "İlgilenmem gereken kişisel bir durum var... Bilmen gereken tek şey bu, Tara."

Yine mi Tara? Hırıltımı zor zapt ettim.

"Çünkü bu seni ilgilendirmez... Biz arkadaşız ama bu seni hayatımda olup biten her şeye vakıf yapmaz... Hayır, meşgulüm... Evet, aslına bakarsan o meşgul." Yüzü buruşarak inanmaz bir ifadeye büründü. "Am için arkadaşlarımı terk etmek mi? Tanrım, Tara, aklını başına toplamalısın."

Orospu *tokadı yemesi gerekiyordu*, ihtiyacı olan şey buydu. Sanki bu düşüncemi duymuş gibi Blake'in gözleri bana kaydı. Muhtemelen en azından kulak misafiri olduğum için utanmış *görünmeliydim* ama yine de bunu yemeyeceğinden emindim.

"Sana daha önce de söyledim, Tara, o benim için yüz­süz bir sikik değil," dedi, bakışları benimkilere kilitlenmişti. "Öyle olsaydı, benimle yaşamasına izin vermezdim." Bununla birlikte telefonu kapattı. Gülümsemek zorundaydım çünkü bu haberi iyi karşılaması pek olası değildi.

"Yine mi sarhoş?" Ben sordum.

"Hayır, sadece sürtüklük yapıyorum." Ayağa kalkarak masanın etrafından dolaştı ve bana doğru geldi. "Sen iyi misin? Emma ve Adam sana bir sürü bilgi verdi."

"Yaptılar. Ve ironik bir şekilde, kafam eskisinden daha karışık."

Blake'in elleri kalçalarımı kavradı. "Linton'ın mükemmel bir nedeni olabilir, ama akla yatkın değil. Aynı şey Ricky için de geçerli."

Başımı salladım. "Tüm parçalar bir araya gelmeyecek."

Beni öptü. "Öyle ya da böyle kim olduğunu bulacağım."

"Blake, bu durum yüzünden hayatını askıya almamalısın. Redwater dışında halletmen gereken bir işin varsa, yapmalısın-"

"Bu bok bitene kadar seni terk etmeyeceğim, Kensey," dedi kararlı bir şekilde, çenesi sabit.

"Yalnız olmayacağım."

"Fark etmez. Senin güvenliğini başkalarına emanet etmeye niyetim yok. Sana daha önce söylediklerime tamamen inanıyorum - asla benimle olduğun zamankinden daha güvende değilsin."

"Ama bu sizin projenizi engelliyor, değil mi?"

"Hayır, öyle değil. Her şey tam olarak olması gerektiği gibi gerçekleşiyor. Tara sadece ..."

"Benimle geçirdiğin zamana kızıyor," diye bitirdim.

İç çekti. "Konuşma tarzına bakılırsa, sanki beni, onu ve Bastien'i hep üç silahşörler olarak düşünmüş. Şimdi sen varsın. Bastien Sarah'ya sahip. Tara sanki onu terk etmişiz gibi davranıyor."

"Seni suçlu hissettirmeye çalışıyor."

"Tara akıl oyunlarında ve insanları manipüle etmede iyidir ama ben onun oyun kitabındaki her hamleyi biliyorum. Çabaları benim için boşa gidiyor."

"Yine de haklı," diye söze başladım, başımı onaylamaz bir tavırla sallayarak, "bir kadın için arkadaşlarını terk etmek hiç hoş değil."

Ağzı kıvrıldı. "Ama söz konusu amcık çok güzel ve sıkı." Yanağımı öptü ve fısıldayarak, "Ve bana çok güzel karşılık veriyor" dedi. Diğer yanağıma da bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma konuştu: "Ve sikimin etrafına geldiğinde, dalgalanıp sıkıldığında, tam bir cennet gibi hissettiriyor." Yavaşça fermuarımı açtı ve ekledi, "Ve klitorisinde sevdiğim bir şey var, ama parmağımı tam olarak koyamıyorum."

Güldüm, ama parmağı kıvrımlarımın arasına girdiğinde bu gülüş hızla bir inlemeye dönüştü. Yaklaşık milyonuncu kez, kendimi onun *çok* iyi olduğunu düşünürken yakaladım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Cumartesi günü kendimi bir kez daha hapishanenin sıkıcı ziyaret odasında buldum. Clear ve ben geçen seferkinden farklı bir masada oturmuş mahkûmların çıkmasını bekliyorduk. Her zamanki gibi heyecanlıydı. Her zamanki gibi ben değildim.

O durmadan sohbet ederken ben de başımı salladım. Uzun süre beklemek alışılmadık bir durum olmasa da, kimse görünmediğinde giderek daha da tedirgin oluyordu. Mahkûmlar nihayet odaya getirilinceye kadar bir saat geçti.

Michael bizi gördüğünde sırttı. Tabii ki Clear da sanki iki yıl askerlik yaptıktan sonra savaştan yeni dönmüş gibi ona sarıldı.

Onun sırtını sıvazlayarak yanağından öptü. "Seni özledim, tatlım."

Onu serbest bıraktı ve sanki yanında getirdiği bir hediyeymişim gibi eliyle beni işaret etti.

Clear'la otururken bana gülümseyerek "Merhaba meleşim," dedi. "Beni görmeye gelmene sevindim, sadece neler olup bittiği hakkında beni bilgilendirmek için bile olsa."

"Merhaba," diye basitçe selamladım.

"Annen bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi."

Omuz silktim, kayıtsızdım. "Daha önce de erkek arkadaşlarım oldu." Hiçbirinden bahsetmemişti.

"Bunun farklı olduğunu, sana iyi davrandığını söylüyor."

"Eğer ona nasıl baktığını görebilseydiniz..." Clear onun eline tutunarak hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Ve şimdi onunla birlikte yaşıyor."

Dişlerimi sıktım. "Anne, bunu büyütmeyi bırak." Hapishaneye olan yolculuğumuz boyunca sürekli bu konudan bahsetmiş, ufukta evlilik çanlarının çaldığına ikna olmuştu. "Blake beni hedef alan her kimse yakalanıp durdurulana kadar onunla kalmam için davet etti."

Michael dudaklarını büzdü. "Görünüşe göre annen haklı ve seni önemsiyor. Güzel. Onu benimle buluşmaya getirmelisin."

Sanki böyle bir şey olacaktı gibi. "Başka bir not... Bir özel dedektif Ricky Tate ve Noah Linton'ı araştırdı. Linton'ın biyolojik annesinin Courtney Royal olduğunu biliyor muydunuz?"

Gözleri parladı. "Hayır, yapmadım. Hmm. Annen bana Linton'dan şüphelendiğini söylediğinde şaşırılmıştım. Gördüğüm kadarıyla onun bir nedeni yoktu. Ama bu her şeyi değiştiriyor. Beni cezalandırmak için sana zarar veriyor."

"Eğer Linton'sa, evet, yaptığı şeyin bu olduğunu söyleyebilirim." Clear bana baktı. "O olduğuna ikna olmadın mı?"

"Hayır. Ve birkaç hafta önce bir otoparkta bıçaklanmış olmasını da şüpheli buluyorum."

"Bıçaklandı mı?" Michael'ın bakışları içe döndü. "Courtney Royal'ın on üç yaşındayken bir çocuğu evlatlık verdiğini biliyordum ama çocuğun izini sürüp nasıl olduğunu öğrenemedim. Görünüşe göre Linton daha sonra doğurduğu çocuklardan çok daha iyi durumda."

Evet, buna katılmak zorundayım. "Bu yüzden intikam almak için sana zarar vermeye bu kadar hevesli olacağından biraz şüpheliyim."

Michael parmaklarını masaya vurdu. "Özel dedektif Ricky Tate hakkında ne buldu?"

"Yirmi yaşındayken şizofreni teşhisi konduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, ama bu haber beni şaşırtmadı."

"Birkaç ay öncesine kadar düzenli bir işi vardı. Görünüşe göre bir çeşit nüksetme yaşamış. Görünüşe göre, sonra ortadan kaybolmuş."

Clear, "Bu da bana onun suçlu olduğunu düşündürüyor," dedi. "Yoksa neden saklansın ki?"

"Saklanıyor olmayabilir," dedi Michael ona. "Bana yazdığı zamanlarda son derece paranoyaktı; uzun süreler boyunca içine kapanır ve dikkat çekmemeye çalışırdı. Şimdi de aynı şeyi yapıyor olabilir. Nüksetmesini neyin tetiklediğini merak ediyorum."

Başımı öne eğdim. "Diğer kurbanların yakınları sizinle hiç iletişime geçti mi?"

"Bir," dedi. "Joanna Torrance'ın ablası. Bu... garipti."

"Nasıl garip?" Ben sordum.

"Nefret ve zehir doluydu. Ama bu nefret bana değil, Joanna'ya yönelikti. April Torrance kız kardeşine içerlemişti ve onun öldüğünü duyduğuna sevinmese de Joanna'nın yaptıkları için cezalandırılmayı hak ettiğini düşünüyordu."

"Gerçekten mi?"

"Joanna Torrance'ın hikayesini biliyor olabilirsiniz. On beş yaşındayken Thad adında bir oğlu oldu. Babası resmin içinde kalmadı. Sonunda kendine yeni bir erkek arkadaş buldu, Erik Shephard. Shephard ona işkence edip beyzbol sopasıyla döverek öldürdüğünde Thad on sekiz aylıktı."

Michael'ın bunu böylesine duygusuz bir şekilde söyleyebilmesi beni şaşırtmıştı. Hikayeyi okuduğumda gözlerim yaşarmıştı. Küçük çocuk çürükler, kesikler ve ısırik izleriyle kaplıydı ve kanıtlar onun ihmal ve uzun süreli fiziksel istismara maruz kaldığını gösteriyordu.

"April çocuğu seviyordu ve onunla yaşamasını istiyordu," diye devam etti Michael. "Hatta Joanna'nın Thad'ın morluklarının nereden geldiğine dair bahanelerine inanmayarak istismar konusunda sosyal hizmetlerle temasa geçti. Thad annesinin gözetiminden alındı ama kısa bir süre sonra annesine geri verildi. Ve istismar yeniden başladı ve sonunda onu öldürdü.

Joanna her şeyi Shephard'ın yaptığını iddia etti. Polis onun hikayesine inandı mı yoksa onu bir çocuğun yasadışı ihmalinden daha ciddi bir suçtan mahkum etmek için yeterli kanıtı sahip değil miydi bilmiyorum."

"Ama onun hikayesine inanmadınız."

"Hayır, yapmadım. Altı yıl. Altı yıl hapis yattı. Bu yeterli değildi. Oğlunun çektiği gibi acı çekmeyi hak ediyordu. Bana gerçeği söylemesi halinde onu serbest bırakacağıma söz verdiğimde, bu olaydaki rolünü kabul etti. Gerçek bir pişmanlık hissetmedi. Çocuğun kendisine her zaman 'saygısızlık' ettiğini ve sanki ondan daha iyi olduğunu düşünüyormuş gibi ona 'komik' baktığını söyledi. Kendi acısı için on sekiz aylık bir çocuğu suçladı." Şaşkınlıkla başını salladı. "Courtney Royal de aynı derecede acımasızdı. Linton'ın onun ölümü için adalet arayacağını duymak beni şaşırtırdı. Eğer Ricky ya da Linton'ı profile uyduramıyorsak, belki de başka birine bakmalıyız."

Bu, Blake ve benim zaten teorize ettiğimiz şeyi yankıladı. Kime karşı tetikte olmam gerektiğini bilmemekten *nefret* ediyordum. Birine gülümsemekten ya da arkadaşça davranmaktan korkuyordum, çünkü beni hedef alan kişiye bakıyordum. Kendimi insanları incelerken, onlardan şüphelenmem gerektiğine dair 'işaretler' ararken buluyordum. Her şey kafamı karıştırıyor, beni paranoyak ve ürkek yapıyordu. Eğer bu şekilde daha fazla yaşamak zorunda kalırsam, delirecektim.

Blake'in bir iş yemeğine katılacağını ve geç saatlere kadar evde olmayacağını bildiğimden, Sarah'yı akşam yemeği için dairesine davet

ettim. O sırada

onun gelmesini beklerken, kitabım üzerinde biraz zaman geçirdim, düzeltme sürecini bitirdim - yaşasın! -Ve internette teaser olarak yayınlamak için alıntılar seçtim. Kapağı çoktan bitirmiş ve web sitemde, blogumda ve sosyal medya hesaplarımda yayınlamıştım. Kendim söylesem bile oldukça güzel bir kapaktı.

Sarah geldiğinde, yaklaşan sürümü tanıtan bir bülten taslağı yazmayı yarılamaştım. Tayland yemeğı sipariş ettik ve balkona yerleştik, yemek yerken Michael ile yaptığım konuşmayı aktardım.

O da benim gibi, Ricky ve Linton'ın sadece sik kafalı oldukları için suçlu olabileceklerini kabul etti. Diğer tek gerçek düşmanım Joshua'ydı ve o da bu profile 'uymuyordu'. Böylece, bir kızın kafası kıyıldığında yapabileceğı tek mantıklı şeyi yaptık - sarhoş olduk. Kör kütük sarhoş olmadık. Sadece kafayı bulduk. Kendinizi hafif, sıcak ve bulanık hissettiğiniz o harika yer; cildinizin karıncalandığı, başınızın çok ağır olduğu ve dönen bir sandalyeden atlamış gibi hissettiğiniz ama - şaşırtıcı bir şekilde - hasta hissetmediğiniz yer.

"Yorgun bile değilim," diye mırıldandı Sarah, sanki çenesine bir darbe almış gibi hasır kanepede yanıma yayılmıştı.

Şarap kadehimi kalçalarımın arasına koyarak gözlerimi kapattım. "Tek boynuzlu bir at istiyorum."

"Çekiciliğini anlıyorum. Ben bir ejderha tercih ederim. O zaman seni takip eden her kimse kışını ateşe vermesini sağlayabiliriz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh, bu fikri sevdim. Ama onlar bir sapık değil
-Sadece söylüyorum."

Şarabından biraz höpürdetti. "Ben de ejderhayı Bastien'in üzerine salardım." Kaşlarını çatıttım. "Neden? Seninle her şeyin harika gittiğini sanıyordum.
çocuklar."

"Dün geceye kadar öyleydi," dedi cep telefonunu çıkararak. "I Bundan bahsetmeyecektim, çünkü senin yeterince işin var - benimkilerle de uğraşmana gerek yok - ama evet, onu büyük bir şekilde incitmek istiyorum."

"Bokunu her zaman benim üzerime yıkabilirsin, seni aptal düve." Koluna vurmak için elimi uzattım ve neredeyse şarabını deviriyordum. "Siktiğimin kamyoncusu."

Sarah kıkırdadı, vücudu titriyordu. "Dökülmedi."

"Bana ne olduğunu anlat."

"Bekle." Başparmakları hızla cep telefonunun ekranına dokundu. "Facebook durumumu güncelliyorum... *Bastien Novell, gidip bir torba sik yalaman gerekiyor.* Sence yapar mı?"

"Cidden, ne oldu?"

İçini çekti ve biraz daha şarap yuttu. "Tara sarhoşken onu aradı."

Üst dudağını kıvırdım. "Küçük orospu çocuğu bunu Blake'e de yaptı." "Onu rahatlatmak için seni yatağında mı bıraktı?"

"Siktir, hayır."

"Bastien yaptı." Elini kaldırdı ama kolu hafifçe büküldü. "Şimdi, beni yanlış anlamayın. O onun arkadaşı, anlıyorum. Ama doğru olan beni uyandırması, durumu açıklaması ve gitmek zorunda olduğunu söylemesiydi, değil mi? Bana ne yaptığını sor."

"Tanrım, ne yaptı bu salak herif?"

"Bak, telefon etmek için yataktan kalkıp banyoya gitti, ama ben onu gayet net duyabiliyordum, bu yüzden biraz kulak misafiri oldum."

"Eğlenceli, değil mi?"

"Şaşırtıcı bir şekilde, evet! Ama onu dinlediğimi fark etmesini istemedim. Bu yüzden yatak odasına geri döndüğünde uyuyormuş gibi yaptım. Ve o sadece ... çıkıp gitti."

Kaşlarım çatıldı. "Çıkıp gitti mi?"

"Çıkıp gitti. *Beni yalnız bıraktı, bir bileğim yatağa kelepçeliydi.* Buna inanmadım. Fokurdadım. Saatlerce. Tam olarak üç saatten fazla. Geri döndüğünde Tara'yla konuştuğunu inkâr etti ve 'küçük bir meseleyi halletmek için' orada olduğunu söyledi. Tek söylediği buydu."

"Aman Tanrım."

"Ona tuvalete gitmem gerektiğini söyledim, böylece kelepçelerimi çözecekti."

Sonra *onu* yatağa kelepçelerken dikkatini dağıtmak için öptüm. "Hey, nereye gidiyorsun?" dedi. "Küçük bir meseleyi halletmeye" dedim. Sonra da onu orada bırakıp eve gittim. Serbest kalmış olmalı çünkü bütün gün beni arayıp durdu. Blake sana yalan söylediğinde neden bu kadar üzüldüğünü şimdi anlıyorum. Acıtıyor, değil mi?"

"Kalbe saplanan bir bıçak gibi."

Biraz daha şarap içti. "Ortalama olarak erkeklerin aptal olduğunu düşünüyorum."

"Bütün erkekler değil."

"Ama hepsi aptalca şeyler

yapıyor." "Bunu inkar edemem."

"Birini tanıdığınızı düşünürsünüz, ona güvenebileceğinizi düşünürsünüz, hatta ağzınızı tıkamasına ve sizi kırpmasına izin verebileceğinizi düşünürsünüz. Sonra bir bakıyorsunuz ki, vay canına, maymun yalayan, keçi siken, sik emen, orospu çocuğu."

"Biliyor musun, ben de tam bunu söyleyecektim. Kelimesi kelimesine." "Çünkü aynı dalga boyundayız. Bu dürüst bir Lezbiyen olmadığımız için Tanrı bizi kahretsin. Eğer eşcinsel olsaydım, seninle kesinlikle yataardım."

Elimi kalbime götürdüm, duygulandım. "Çok tatlısın. Ben de sana kesinlikle karşılık verirdim."

Sarah ön kapının kapanma sesini duyunca başını eğdi. "Blake evde."

Bu şekilde gülümsedim. Adımı söylediğini duyunca "Balkon!" diye bağırdım. Ayağa kalkmayı düşündüm ama bacaklarımın beni dinleyeceğinden emin değildim. Bunun yerine omzumun üzerinden ona baktım ve zayıfça el salladım. "Dönmüşsün."

Bana doğru geldi, ağzı kıvrıktı ve gözleri parlıyordu. "Vay, vay, vay." Sandalyemin arkasında durarak bana doğru eğildi ve ağzıma yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarıyla boğazımı okşadı. "Ne kadar uçmuş durumdasın?"

Başparmağımla işaret parmağımı birbirinden azıcık ayırdım. "Gerçekten, sadece kafamız güzel. Değil mi Sarah?"

Beni selamladı. "Kesinlikle doğru." Büyük bir çabayla şarabını masaya koymak için dik oturdu ve Blake'e bakmak için iki büklüm oldu. Sonra durdu, gözleri onun arkasındaki bir şeye kilitlenmişti. "Burada ne işin var lan senin?"

Bakışlarını takip ederken Bastien'i gördüm. "Uh-oh."

"Neden her zaman 'lanet olsun' diyorsun?" diye sordu Sarah, çenesi sertleşmişti. "Ve neden burada olmayayım ki? Blake benim iyi bir arkadaşım, unutma."

Bir süre ona baktı. Sonra yavaşça göz kırptı. "Aman Tanrım, gerçekten bana kızgınsın."

"Bütün gün aramalarımı görmezden geldin. Sana sesli mesaj bıraktım." "Oh evet- '*Sarah, lanet telefona cevap ver.*' Güzel."

Blake benden onlara baktı. "Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Tara gecenin bir yarısı Bastien'i sarhoşken aramış," diye yüksek sesle fısıldadım. "Ona gitti ve sonra Sarah'ya bu konuda yalan söyledi."

Blake ona "*Ne düşünüyordun lan?*" der gibi baktı ama Bastien'in dikkati Sarah'nın *üzerindeydi*.

"Yalan söyledim çünkü onu teselli etmek için başka bir kadına gittiğimi duyunca üzüleceğini biliyordum," dedi Bastien Sarah'ya, sanki bu gerçek ve kabul edilebilir bir mazeretmiş gibi. Ona bön bön baktım.

"Ve mantık sana bir yalana inanmamın daha iyi olacağını mı söyledi?" Sarah kıs kıs güldü. "Tara da sarhoşken Blake'i aradı. Ama o *Kensey'i* terk etmedi. Terk etseydi de bu konuda yalan söylemezdi." Kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyle mi yapardı?"

Dudaklarımı büzdüm. "Kıçının demir bir çubukla oyulmasıyla ilgilenmediği sürece hayır."

Sarah, Bastien'e başıyla onay verdi. "Gördün mü? Blake kendisi için neyin iyi olduğunu biliyor ve senin de bilmen gerekirdi. Ya da belki de ben senin için Kensey'nin onun için önemsedığı kadar önemli değilimdir."

Bastien bir elini saçlarının arasına soktu. "Siktir et." Sarah'nın bileğinden tutup ayağa kaldırdı ve omzuna attı.

Yumruklarını adamın sırtına vurdu. "Hey! İndir beni, seni orospu çocuğu kaltak!"

"Seni oturma odasına götürüyorum, böylece özel olarak konuşabiliriz. Eğer benimle gitmek istemiyorsan, gitmek zorunda değilsin."

Ayağa kalkıp onları takip etmek istediğimde Blake elini omzuma koydu. "Ona zarar vermeyecek. Onlara konuşmaları için bir şans verelim." Sarah'nın boşalttığı yere çökerek elini kalçama koydu. "Sen iyi misin?"

"Tabii. Sen?"

Beni tekrar öptü. "Uzun ve sıkıcı bir gündü ama şimdi çok daha iyi oldu." Paket servis kutularına baktı. "Görüyorum ki yemek yemişsin. Güzel."

"İş yemeğiniz nasıldı?"

"Sıkıcı olduğu kadar pahalıydı ama ıstakoz güzeldi. Şu anda bu konu hakkında konuşmak istediğinden şüphelensem de sormak zorundayım çünkü ezilmiş olabileceğin düşüncesi beni endişelendiriyor-"

"Buzzed."

"-Bununla başa çıkmak için. Michael'la görüşmen nasıl geçti?"

Soru kelimenin tam anlamıyla ayıltıcıydı. "Gerçekten zaman kayıydı." Konuşmayı aktardım. "Bazı teorileri olacağını umuyordum ama o sadece bizim zaten düşündüğümüz şeyleri söyledi; Ricky ya da Linton'a bakmamamız büyük olasılık."

Blake enseme masaj yaparken bakışları muhteşem ufuk çizgisi manzarasındaydı. "Belki de Buchanan Tugayı'na bakmalıyız."

"Joshua benimle uğraşmaktan hoşlanıyor, evet ve şüphesiz çabalarının istediği kadar işe yaramamasına kızıyor. Ama Joshua'nın tüm bunları yapmaktansa benim adımı ifşa etmesi daha muhtemel."

"Polisi arayacağınızı umuyor olabilir. O zaman sadece seni adını ifşa etmeye zorladığını bilmenin tatminini yaşamakla kalmaz, aynı zamanda seninle oynayabilirdi. Diğer polislere senin sadece dikkat çekmeye çalıştığını söyleyebilir ve olağanüstü bir şey olursa kimsenin sana inanmamasını sağlayabilirdi."

İyi bir teoriydi ama dünya dönmeyince şaşırarak başımı salladım - zihnim hâlâ çok bulanıktı. "Birlikte olduğumuzu fark ettiğinde gerçekten afallamış görünüyordu."

"Bazı insanlar rol yapmakta çok iyidir."

Bunu söyleme şeklindeki bir şey gözlerimi kısmama neden oldu. "Hâlâ Cade'i düşünüyorsun, değil mi?"

Blake iç çekti. "Sana fiziksel olarak zarar vereceğini düşünüyor muyum? Hayır. Ama Smith sana zarar vermedi. Cade'in ona kaçman umuduyla seni korkutacağını düşünüyor muyum? Belki de. Sana sahip olamadığı için hayal kırıklığına uğrayacağını ve bu hayal kırıklığını böyle bir şekilde dışa vuracağını düşünüyor muyum? Muhtemelen."

"Hayır," dedim. "Yapmazdı."

"Seni kendisi için istiyor. Bunu görmeyi reddediyorsun Kensey, belki de görmek *istemediğin* içindir. Bundan habersiz davrandığın sürece, onun acı çektiğiyle yüzleşmek zorunda değilsin; bir gün ona bu şekilde değer vermediğini söylemek zorunda kalabileceğin gerçeğiyle yüzleşmek zorunda değilsin."

Ona sert bir bakış attım. "Yüzleşmekten rahatsızlık duyduğum şeyleri görmezden gelmem." Blake beni kaldırıp kucağına oturttuğunda küçük bir çığlık attım.

Yüzümü avuçladı. "Clear gibi bir şey olduğunu söylemiyorum," dedi nazıkçe. "Kastettiğim bu değildi. Ama hepimiz bazen cehalet içinde mutluluğu bulabiliriz. Bunda yanlış bir şey yok. Bu insan doğası."

"Cade gerçekten birlikte olmamızı istemeseydi, seninle güvende olduğumu düşündüğünü bana söylemezdi."

Blake sustu. "Bunu ne zaman söyledi?"

"Barın dışındaki otoparkta kendi bölgeni işaretlemeyi gerekli bulduğun gün."

"Birlikte olmamızdan memnun olduğuna bir an bile inanmayacağım. Seni başka bir adamla görmek zorunda kalsaydım, o piç için nefretten başka bir şey hissetmezdim. Onun hayatından çıkmasını isterdim. Bunun olmasını sağlardım."

"Beni korkutmaya çalışarak mı?"

"Asla öyle değil." Blake at kuyruğuyla oynadı. "Ama onun canını yakar ve ödünü koparırdım." Saçımı hafifçe çekti. "Sen benimsin."

"Olmadığımı söylemedim."

"Çünkü bunun bir gerçek olduğunu biliyorsun. Her santiminin bana ait olduğunu biliyorsun. Her santiminin bana ait *olduğunu biliyorum*. Ama seni Cade kadar çok isteyen birinin bunu kabul edebileceğinden pek emin değilim.

Yapsalar bile bundan hoşlanmayacaklarına eminim."

Bir kez daha Cade'in savunmasına geçmek üzereydim ki Blake elini kaldırdı.

"Sadece şu senaryoyu hayal et, Kensey. Diyelim ki ben haklıyım. Diyelim ki Cade her zaman senin bir gün onun olacağına inandı. Belki de senin onun istediğin kişi olduğunu görmeni beklemekten yoruldu ve senin tavsiye ve teselli için ona gideceğini düşünerek süreci hızlandırmaya karar verdi. Ama işe yaramadı. Ve sonra sahnede başka bir adam belirdi - bir anda ortaya çıktı ve seni sahiplendi. Cade bundan nefret ederdi ve o piçin *gitmesini* isterdi. Amacı seni korkutmaya çalışmaktan, araya giren kişiden kurtulmaya çalışmaya dönüşecekti.

"Düşünsene bebeğim, son birkaç olay benimle ilgiliydi. Smith sana benim resimlerimi gönderdi. Seni aradı ve sana göre olmadığım konusunda uyardı. Tüm fotoğraflarda yüzümün üzerini bir kalemle çizdi." Blake enseme rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Cade olmasını istemiyorum çünkü bu seni incitir. Ama aksine inanmak için bir nedenim olana kadar onu şüpheli olarak kabul edeceğim."

"Bu hiç mantıklı değil. Biz gençken ilişkimizi bitiren kişi Cade'di. Beni koca memeli bir amigo kız için terk etti." Bu anıya neredeyse gülümseyecektim çünkü o zamanlar incitici olsa da şimdi gülmek kolaydı.

"Muhtemelen hormonları coştugu için ve çoğu genç erkek gibi o da sikinin peşinden gittiği için. O zamandan beri birkaç kez birlikte yattınız. O zamanları kim başlattı? O başlattı, değil mi?"

"Evet, ama sadece yalnız ya da sarhoş olduğumuzda. Düzenli değildi. Yılda bir ya da iki kez falan oluyordu, o da olsa olsa."

"Şansını denemeyi bıraktı mı, yoksa ona tek gecelik ilişkilerle işinin bittiğini mi söyledin?"

"Ona işimin bittiğini söyledim. Buna saygı duydu. Sinirlenmedi. Zorlamadı. Haklı olduğumu ve daha fazlasına değeceğini söyledi. Bana asla daha fazlasını teklif etmedi. Aslında, bunu kimseye teklif edebileceğini düşünmediğini söyledi."

Blake omuz silkti. "Belki de bu değişmiştir."

Blake'in bu konudaki fikrini değiştiremeyeceğini fark ederek iç çekti. "Eğer o olabileceğini düşünmek istiyorsan, tamam. Titiz olmak istediğin için seni suçlayamam bile. Ben sadece..."

"Biliyorum." Blake beni tekrar öptü. Yumuşak, yavaş, derin. "Devam edelim, önümüzdeki hafta birkaç günlüğüne uzaklara gitmeye ne dersin?"

"Uzakta mı? Nereye?"

"Sıcak ve rahatlatıcı bir yer olsun, böylece bu saçmalığa biraz ara verebilirsin."

Bu konuda hiçbir endişem yok. "Aklınızda belirli bir yer var mı?"

Sırıttı. "Evet, aslına bakarsan öyle."

"Tamamen mantıksız davranıyorsun!" diye bağırды Bastien oturma odasından.

"'Mantıksız' mı görmek istiyorsun, pislik?" Sarah geri böğürdü Onu.

Sert bir gümbürtü duyuldu. Dayanılmaz acının sesi Bastien'den kurtulmak beni ürküttü.

Gözleri eğlenceyle parlayan Blake'e baktım. "Müdahale etmeli miyiz?"

Blake başını salladı. "Bastien kadınların ona istediği gibi davranmasına ve yaptığı her hareketi sorgulamamasına alışkın. Sarah farklı. O hesaba katılmayı talep ediyor. Sanırım bu onu çıldırtsa da hoşuna gidiyor."

"Beni deli ediyorsun!" Bastien bağırды.

Blake'in ağzı çarpıldı. "Gördün mü?"

"Ayağımı kışına sokmamdan iyidir, ki bunu kesinlikle hak ediyorsun!" Sarah bağırды.

"Yapardı," dedim Blake'e. O da iç geçirdi.

"Evet, sanırım yapardı."

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Sarah'nın çıkışını duyunca masayı silmeye ara verip başımı kaldırdım. Hırlamak istedim. Joshua ve başka bir memur bara girmişti ve şimdi geniş alanı tarıyorlardı. Joshua'nın gözleri bana takılınca parladı. Ortağına dirsek attı, çenesini bana doğru eğdi ve ikisi de bana doğru ilerlediler. Görünüşe göre benimle eğlenmeye gelmişti.

Sarah ile alaycı bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ona kumaşımı uzattım. "Umarım uzun sürmez." Onunla yüzleşmek için döndüğümde sıkıntıyla içimi çektim.

"Bayan Lyons." Joshua'nın gülümsemesi benimki kadar kıbar ama sahteydi. "Bildiğiniz gibi ben Memur Buchanan'ım. Bu da Memur Bartley. Bir dakikanız varsa sizinle konuşmak istiyoruz."

Burnum kırıştı. Kahve ve fast food kokuyorlardı. "Dışarıda konuşuruz." Açık arka kapılara doğru telaşsız bir tempoda yürüdüm, Joshua'nın varlığının beni telaşlandırmadığını görmesini istiyordum, eğer oyunu buysa.

Dışarıda bir piknik bankına yerleştim ve onları karşıma oturmaya davet ettim. Bir bacağıma diğerinin üzerine atarak duruşumu rahat tuttum. "Bu ne hakkında?"

"Brownstone Apartmanı'nın 6D numaralı dairesinde yaşıyordunuz. Doğru mu?"

Yavaşça başımı salladım, bununla nereye varmaya çalıştığını merak ediyordum. "Doğru."

"Ama yakın zamanda taşındınız."

"Evet."

"Aslında çok çabuk taşınmışsınız. Kiracılığınızı aniden sona erdirdiniz ve sadece arkadaşlarınızla birlikte arabalarınıza sığdırabileceğiniz kadarını alıp geri kalan eşyalarınızı geride bıraktınız. Patronlarınız birkaç gün sonra bu eşyaları taşımanıza yardım etti."

"Bu doğru."

Memur Bartley, "Pek çok insan bu kadar aceleyle ayrılmaz," dedi, bakışları araştırıyordu. "Ev sahiplerine haber verip çok daha düzenli bir şekilde taşınma eğilimindedirler, eşyalarını geride bırakmazlar."

Ona boş bir bakış attım. "Öyle mi?"

Bartley'nin ağzı inceldi. "Neden bu kadar aceleyle ayrıldığınızı açıklamak ister misiniz?"

"Bu neyle ilgili?" Tekrar ettim. "Ev sahibinin bununla bir sorunu yok. Binayı arsa geliştiricilerine satmayı umuyor."

"Evet, bunun farkındayız," dedi Joshua, sesi sertti. "Soruya cevap verin, Bayan Lyons. Neden bu kadar aceleyle gittiniz?"

İçimi çektim ve utanmış gibi yaptım. "Bir iddiayı kaybettim." Bartley'nin kaşları düştü. "Pardon?"

"Erkek arkadaşım Blake Mercier -sanırım onu tanıyorsunuz, Memur Buchanan- benden yanına taşınmamı istedi. Kabul ettim ama işleri yoluna koymak için biraz zaman istedim. O beklemek istemedi ve bir bahis teklif etti. *Özel* bir şeydi, bu yüzden ayrıntılara girmeyeceğim." Ses tonumda cinsel imalar vardı. "Her halükarda, bahsi kaybedersem hemen taşınmak zorundaydım." O anda aklıma gelen en iyi yalan buydu.

"Peki bahsi kaybettiniz mi?" diye sordu Bartley.

"Belli ki. Bu yüzden mobilyalarımı geride bıraktım, onlara ihtiyacım yoktu. Blake'in mobilyaları var. Birkaç gün sonra geri kalan eşyalarımı bir depoya taşıdım." Bir erkekten diğerine baktım. "Şimdi bana neden böyle bir şeyin polisin dikkatini çekeceğini söylemiyorsunuz?"

Joshua çenesini kaldırdı. "Daire dün gece darmadağın olmuş."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Ama... eşyalarım gitmiş. Boş."

Joshua, "Hâlâ mutfak ve banyo malzemeleri vardı," dedi. "Her iki oda da kör bir aletle, muhtemelen bir sopayla tahrip edilmişti. Mutfak dolapları harap edilmiş, tezgah darbe almış, aletler etrafa savrulmuş ve geride bıraktığınız bulaşıklar duvarlara fırlatılmış. Ayrıca duş demirleri ve perdesi çekilip indirilmiş, küvet ve lavaboya vurulmuş, klozet kapağı kırılmış ve aynalar parçalanmıştır. Tüm bunlara ek olarak, jaluziler ve perdeler yırtılmış ve dairedeki tüm ampuller paramparça edilmişti."

Ağzım açık kaldı. *Hay sikeyim.* Tamamen şoka girmiş bir halde, çabucak toparlanmaya çalıştım. Karnım düğümlenmişti ve ne kadar sarsılmış olduğumu gizlemek için gerçek bir mücadele veriyordum. "Şüphelendiğiniz biri var mı?"

Joshua'nın gözlerinin kenarları gerildi. "Hayır. Eski komşularınız gürültüyü duymuş, vandallar olduğunu düşünmüş ve 911'i aramışlar. Biz geldiğimizde ev boştu ve yangın kapısı ardına kadar açıktı. O mahallede vandalizm nadir değildir, ama eski dairenizin siz bu kadar aceleyle taşındıktan kısa bir süre sonra darmadağın edilmiş olmasını ilginç buluyorum."

"Kısa bir süre sonra' demezdim. İki hafta önce ayrıldım." Ama bir bağlantı olduğundan endişeleniyordum. Yine de bunu Joshua ile paylaşmam pek mümkün değildi. "Gençler boş olduğunu duyup biraz eğlenmeye karar vermiş olabilirler. Bulabildikleri her boş ya da terk edilmiş alana bunu yaparlar."

Joshua gözlerini kıstı. "Bana söylemediğiniz bir şey var Bayan Lyons. Bu benim soruşturmamı engelliyor. Buna 'Adaleti Engelleme' deniyor."

Homurdandım. "Beni karakola götürmek için bir bahane bulmaya bayılırsın."

Bu yüzden yanlış bir şey yapmadığım halde araba kullanırken beni sürekli kenara çekmekte ısrar ediyorsun. Şüpheli değilsin Joshua, sadece bana sorun çıkarma fırsatını değerlendiriyorsun. Farkında olmadığın şey, sen ve ailenin bunu o kadar uzun süredir yapıyor olmanız ki, buna karşı bir tür bağışıklık geliştirdim. Dürüst olmak gerekirse, bu tür saçmalıklar yapmıyor *olsaydınız* garip olurdu." Ağırbaşlı bir şekilde yavaşça ayağa kalktım. "Şimdi izin verirseniz, işimin başına dönmem gerekiyor."

Joshua ayağa kalktı. "Burada işimiz bitmedi."

"Oh, ama sen öylesin," dedi yeni bir ses. Erkek sesiydi. Gürültülü. *Kızgın.*

Omzumun üzerinden bakarak Blake'e zayıf bir gülümseme verdim. Sanırım biri onu aramıştı. Ya da Sarah Bastien'i aramıştı -evet, işleri yoluna koymuşlardı- o da Blake'i aramıştı.

Yanıma yaklaşan Blake bir eliyle saçlarımı okşadı. "Yine kadını mı rahatsız ediyorsun Joshua? Seni uyarmıştım."

Sertçe yutkunan Joshua çenesini dışarı çıkardı. "Bu resmi bir polis meselesi."

"Bana inanmıyor," dedim Blake'e. "Ya da en azından inanmadığını söylüyor."

Blake kaşlarını çatı. "Ne hakkında?"

"O aptal bahsi kaybettiğim için senin yanına taşındığımı. Yine de kaybetmekten keyif aldığımı söylemeliyim," diye ekledim daha alçak bir sesle.

İma ettiğim şeyi anlayan Blake sırtıttı. "Ben de öyle." Bakışlarını tekrar Joshua'ya çevirdiğinde sırtışı soldu. "Onun benim yanıma taşınmasının nasıl bir polis meselesi olduğunu anlamıyorum."

Joshua ellerini kemerinin üzerine koydu. "Önceki dairesi dün gece darmadağın edilmiş. Hasar çok büyüktü." Bunları gayet gerçekçi bir şekilde sıraladı. "Acaba sorun yaşadığı için mi bu kadar çabuk taşındı ve dairedeki hasardan bu sorun mu sorumlu diye düşünmeden edemiyorum."

Blake'in hakkını yemeyelim, hiçbir duygu belirtisi göstermedi; vandalizm olayını duyunca hissetmesi gereken şaşkınlığı bile. "Gerçekten de birinin kadını mı kendi dairesinden kovmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Hayır, yapacağını sanmıyorum," dedi Joshua. "Bu da demek oluyor ki, eğer bir sorunu varsa, bunu halletmek için ne gerekiyorsa yapacaksın, hatta yasaları çiğneyeceksin. Beni endişelendiren de bu."

"Sizi koruyabiliriz Bayan Lyons," diye araya girdi Bartley. "Ama sadece tüm gerçeklere sahip olursak."

"Size vandalın kim olduğunu söyleyemem çünkü bilmiyorum." dedi.

Bartley beklentiyle bana baktı ve sessizliğin uzamasına izin verdi. Sonra yüzü sabırsızlıkla kaplı bir şekilde bana bir kart uzattı. "Aklına bir şey gelirse ara."

Kartı kayıtsız bir sesle aldım, pisliklerin arkasını görmek için sabırsızlanıyordum. Kulak misafiri olmadıklarında Blake beni kendisine doğru çevirdi ve yakınına çekti.

Yüzümü inceledikten sonra "İyi misin?" diye sordu.

"Evet." Ellerimi göğsünde birleştirdim. "Buraya çabuk geldin."

"Neyse ki çok uzakta değildim. Dodger arabayı görür görmez beni aradı. ekip arabası otoparka yanaştı."

"Gerçekten mi?"

"Joshua'nın seninle uğraşmak için mi yoksa Smith'le ilgili olabilecek bir şeyi rapor etmek için mi burada olduğundan emin değildi ama bununla tek başına uğraşmanı istemedi. Bir müşteriyle birlikteydi ve CCC'ye göz kulak olacak Cade yoktu, yoksa Dodger senin yanında olurdu."

Dodger *en iyisiydi*. "Geldiğiniz için teşekkürler. Sanırım Joshua bunu beni sorgulamak üzere karakola götürmek için bir bahane olarak kullanmayı deneyecekti. Belli ki sen oradayken böyle bir saçmalığa kalkışmak istememiş." Blake'in tembel gülümsemesi karşısında, "Ne?" diye sordum.

"Kendi pisliğini temizlemeyi seviyorsun ama geldiğim için bana teşekkür ettin.

Bu konuda sana yardım etmem için bana güvendiğini duyunca nasıl gülümsemeyebilirim?" Beni öptü ve ağzımdan bir yudum aldı. "Smith'in eski dairenin dağıttığını mı düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Yine de biraz gecikmiş bir tepki gibi görünüyor, değil mi? Eğer taşındığının ertesi günü falan olsaydı, evet. Ama iki hafta sonra? Belki de bu gerçekten standart bir genç vandalizmi vakasıdır."

"Ya da sana yaklaşmadığı için yaşadığı hayal kırıklığını dışa vuruyor.

Bugünlerde yanında hep biri var. Belki de kibirli bir şekilde güvenliğimi aşmanın bir yolunu bulabileceğini düşündü. Şimdi bunu yapamayacağını anladı ve çok kızdı." Blake saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Numaranı değiştirdiğin için seni arayamıyorum. Son numaranı nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum ama belli ki bu sefer aynı işlemi tekrarlayamamış. Yine de size e-posta gönderebilirdi. Göndermemiş olması garip."

Aklıma bir şey gelince başımı eğdim. "Emma IP adreslerini takip edebilir mi? Bana gönderdiği e-posta hâlâ bende. Onu bu yolla bulabilir mi?"

"Muhtemelen. Size e-posta adresini vereyim, siz de bu e-postayı ona iletin."

"Smith her kimse, çok zekiymiş. Sinsi. Yani, polise ondan bahsetmek *istesem* bile ne anlamı olurdu ki? Oynadığı oyunlar o kadar önemsiz ki, herhangi bir tehlike içindeymişim gibi görünmüyor. Evime zorla girmesi dışında -ki kimsenin girdiğine dair bir kanıt yoktu- yasadışı bir şey yapmadı. Bir hikaye yazmak, cep telefonumla fotoğraf ve video çekmek, bana fotoğraflarınızı göndermek, erkek arkadaşımın benim için iyi olmadığını söylemek için beni aramak... Bunların hiçbirisi tehdit edici bir davranış değil. Dışarıdan bakıldığında aptalca görünüyor." Ancak bununla yaşarken, bu sizin başınıza gelirken, bu tamamen başka bir konuydu.

"Evet, akıllıca davrandı," diye kabul etti Blake. "Gerçekten ciddiye alınacak bir şey yapmadı. Sizi takip ediyor gibi görünmüyor. Sizi taciz etmiyor. Size tehdit mektupları ya da e-postaları göndermedi. Mülkünüze zarar vermedi. Sanırım bunu yapmak istemediği için değil, polisten destek ve yardım alma ihtimaliniz düşük olduğu için yapıyor. Ve sizinle istediği kadar oynayabilir, çünkü kimse onu aramayacaktır. Ya da, en azından, muhtemelen planı buydu. Ama ben işlerin içinde mecazi bir anahtarım. Ben varım, bu da demek oluyor ki

Emma'nın hizmetleri. Bu adamın şimdiye kadar yaptığı hiçbir şey umduğu gibi sonuçlanmadı, bu yüzden bir şekilde içini dökmesi çok doğal. Beni endişelendiren şey, bir dahaki sefere içini dökmek istediği kişinin *siz olabileceğiniz.*"

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. "Yarın Meksika'ya gideceğimiz için çok mutluyum."

Ağzı kıvrıldı. "Toplandın mı?" "Evet."

"Güzel. Yarın bu saatlerde sahilde olacaksın."

"Kumu pek sevmem ama Kindle'ımı okurken şezlongda tembellik yapmaktan çekinmem."

Parmak eklemlerini boğazımın sütununda gezdirdi. "Eğer seni rahatlatacak şey buysa, yap."

"Peki ihmal edilmiş hissetmeyecek misin? Çünkü başka bir yerdeyken aniden dikkatimi çekmek gibi bir huyun var."

Gülümsedi. "Kendimi ihmal edilmiş hissetmeyeceğim."

Yüzüstü uzanırken dudaklarıma yaklaştırdığım çatallı mango dilimine bakarak iç çektim. "İhmal edilmiş hissetmeyeceğini söylemiştin." Dirseklerimin üzerinde doğruldum, mecburen ağzımı açtım ve meyveyi kabul ettim.

Uzandığım su geçirmez döşemeli yatağın kenarına tüneyen Blake omuz silkti, masum görünüyordu. "Sadece seni beslemek istiyorum."

Homurdandım ve Kindle'ımı kenara ittim. Çok geniş plaj kabanamızın güvertesinde güneşlenmek için biraz zaman harcamıştım ama hava çok sıcaktı. Esinti, iç gıcıklayıcı sıcaktan kurtulmamı sağlayacak kadar serin değildi ve güneş gözlüklerimle bile dalgalanan suda parıltıyan güneşten gözlerim acıyordu. Gölge şu anda benim dostumdu.

Mübarek tavan vantilatörü olmasaydı içerideki hava havasız ve nemli gelebilirdi. Çoğu kabanada olduğu gibi burada da sazdan bir çatı ve mahremiyet perdeleri vardı. Ama sadece rattan sandalyeler, bir yemek masası ve birkaç yatar koltuktan oluşan temel eşyalara sahip değildi. Hayır, özüne kadar hedonistti. Geniş ekran TV, minibar, fasulye torbaları, dijital kasa, müzik sistemi, yastıklı su geçirmez yatak ve hatta gerçek bir sisleme sistemi vardı. Ayrıca bize düzenli olarak soğuk havlular, meyve tabakları ve her türlü atıştırmalık getiren kendi uşağımız vardı.

Mangoyu çiğnerken, köpüklü deniz yeşili suya baktım, dalgaların iç kısımlara doğru yuvarlanmasını, köpüğe dönüşmesini ve kıyıya vurmasını izledim.

Blake müzik sistemini kullanıyordu ama ses, kıyıya vuran suyun ya da kayalara çarpan dalgaların çıkardığı seslerin tadını çıkaramayacağı kadar yüksek değildi.

Deniz kabukları, yosun parçaları, ayak izleri ve ara sıra srf tahtasıyla dolu düzensiz kıyı şerisinde bir dizi benzer kabin yer alıyordu. Plaj zel ve nispeten sessizdi. Büyük, gösterişli tesiste golf sahası ve adrenalin tutkunlarını memnun edecek kadar heyecan verici aktiviteler de dahil olmak üzere hemen her şey vardı.

Blake eğildi ve derin bir nefes aldı. "Güneş kreminin kokusuna bayılıyorum."

Hindistan cevizi kokusu diğer keskin meyve, tuzlu deniz havası ve tuzlu su kokularıyla güzelce karıştı.

"Ve bu bikiniyi gerçekten çok seviyorum." Kireç yeşili askıyı ensemdeki diğer askıyla düğümlendiği yere kadar takip etti. "Tek bir çekişle seni yarı çıplak bırakabileceğimi bilmek hem zevk hem de işkence." Omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Kızarıyorsun."

Evet, omuzlarımdaki ve alnımdaki karıncalanma bana biraz yandığımı söylüyordu.

"Serinlemek için suya geri dönmek ister misin?"

"Hayır." Soğuk suyun tenime değdiğini hissetmek cennet gibiydi. İlk yirmi dakika için. Sonra kumlar bikinimin içine girip hassas yerlerimi tırmalamaya başladı ve evet, işler değişti. Yine de denizde epey zaman geçirmiştik. şimdi ise sadece rahatlamak istiyordum. "Ama sen devam et ve bir dalış yap."

Onun denizden çıkışını ve tüm o suyun başından aşağı ve sert vücudundan aşağı dklşn izlemek gerçekten bir zevkti. Tabii ki, bu zevkten hoşlanan tek kadın ben değildim, bu yüzden belki de olduğu yerde kalması iyi bir fikirdi.

"Hayır," dedi bana bir küp kavun yedirirken. "Ben ailemle kalıyorum. bebeğim."

Perdeler hafif esintide dalgalanırken kaşlarımı çattım. "Neden gizlilik perdelerini kapatır mısınız?"

"Yan kabindeki gencin seni gzetlemesinden bıkmaya başlamıştım. Belki de soğuk bir yere gitmeliydik, orada kat kat giyinmek zorunda kalırdın," diye homurdandı.

Gözlerimi devirdim. "O sadece bir ocuk."

"Bebeğim, gözlerini senden alamayan tek kişi o değil. Erkeklerin sana bakmasına alışkınım, sadece onlar bakarken vücudunun büyük bir kısmının sergilenmesine alışkın değilim. Bu beni düşündüğümde daha çok kızdırıyor. Ve eğer o lanet cankurtaran sana bir kez daha bakarsa, kaburgalarını kıracağım."

"Kaç tane?" "Ne kadar?"

"Kaç kaburga?"

Ağzının bir tarafı kıvrıldı. "Beş. Bu, göğüslerine baktığı her an için. Onlar benim."

"Adam plajda çalışıyor, her zaman bikinili kadınlar görüyor - bu noktada bu görüntüye karşı nispeten bağışıklık kazanmış olmalı." Ama Blake başını salladı. İçimi çektim, sinirlenmişim. "Onlarda bıraktığın ısırlıklara bakıyor olabilir. Bu durumda, bu senin hatan olur."

Blake parmağını göğsümün kabarıklığı üzerinde gezdirdi. "Bir tanesinin neredeyse solmuş olduğunu fark ettim. Bu konuda daha sonra bir şeyler yapmam gerekecek." Bana kırmızı bir üzüm yedirdi. "Babam gençken cankurtaranlık yapıyormuş. Laurel'le de böyle tanışmış, onu boğulmaktan kurtarmış. Olayın, babamın dikkatini çekmek için yaptığı bir hareket olduğunu öğrenmek beni şaşırtmaz."

Gözlerimi kırdım, gönüllü olarak kişisel bilgiler vermesine şaşırmıştım. Babası ya da Laurel hakkında hiç konuşmamıştı. Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanarak, "Babanla yakın mıydınız?" diye sordum.

"Hayır. Anlaşamadığımızdan değil. Sadece ortak bir noktamız yoktu. Gerçekten bağ kuramadık. Laurel'den hoşlanmamam ona zor geldi." Boş boş bikini askımı kopardı. "Çocukken bile ondan hoşlanmazdım."

"Özel bir nedeni var mı?"

"Çok yapmacık ve hastalıklı bir tatlıydı, bana sürekli annem hakkında sorular soruyordu. Annemle babamın boşandıktan sonra iyi geçinmelerinden hiç hoşlanmadı. Arkadaşlıklarını tehdit olarak görüyordu." Bana bir üzüm daha yedirdi. "On bir yaşındayken onu PT'siyle sevişirken yakaladım."

"Kahretsin."

"On üç yaşındayken onu havuzdaki çocukla bastım." "Çifte bok."

"Ama en kötüsü, Emma'ya annemin ölmesinin muhtemelen en iyisi olduğunu söylediğini duyduğumda oldu; Rose karanlıkla bile başa çıkamıyorsa beni yetiştiremeyecek kadar berbat durumdaydı. Öleli sadece üç hafta olmuştu." O

Bir jet ski motorunun gürültüsüyle yanından geçerken durakladı. "O gün Laurel'e karşı kendimi kaybettim. Onu tokatlamaya son derece yaklaştım."

"Seni suçlamıyorum." Muhtemelen onu tokatlardım.

Başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Sanırım insanların annene tokat atmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorsun."

"Evet, nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Bana uzattığı mango dilimini yedim. "Laurel'in sana ilk geldiği gece ne oldu?"

"Levi'nin ölümünün üzerinden iki yıl geçmişti. Zil zurna sarhoş bir halde 'iyi olup olmadığımı' kontrol etmek için odama geldi. Benim için endişelendiğini söyledi ve ona güvenmem için yalvardı. Ona gitmesini söyledim. Ve askılı elbisesinin kancasını açıp yere düşmesine izin verdi. İç çamaşırı yoktu."

Yanaklarım öfkeyle kızardı. "Aman Tanrım."

"Ona odamdan defolup gitmesi için beşe kadar saymasını söyledim. Dörde kadar saydığımda gitmişti."

"Ama tekrar denedi, değil mi?"

Başını salladı. "Rastgele zamanlarda. Mesela babamın cenazesinin olduğu gün, inanabiliyor musun?"

Ağzım açık kaldı. "Şaka yapıyorsun."

"Hayır, değilim. Beni umutsuzca istediğinden falan değil, Kensey. Önüne çıkan hemen hemen her genç erkekle birlikte olmaya çalışıyor. Yaşlanıyor ve bundan nefret ediyor. *Nefret ediyor*. Kendisinden yirmi yaş küçük erkeklerle yatmak ona kendini genç hissettiriyor. Ben sadece birine ihtiyaç duyduğu o özel zamanlarda rahatlıkla oradaydım."

"Bir daha denerse, ağzını burnunu dağıtırım. Bil diye söylüyorum."

Ağzı seğirerek beni öptü. "O senin öfkeni hak etmiyor, bebeğim."

"Benimle olmandan nefret mi ediyor?"

"Hayır. Emma'nın söylediğine göre, biriyle birlikte olduğum için mutluymuş. Dediğim gibi, Kensey, beni umutsuzca istemiyor. Üzerime geldiği zamanlar... asla benimle ilgili değildi. Kendi güvensizlikleri ve yaşlanmayla ilgili endişeleriyle ilgiliydi."

"Hâlâ onun sapkın olduğunu düşünüyorum, ki annesinin bir idam mahkûmuyla evlendiğini kabul eden biri için bu muhtemelen yargılayıcı bir ifade olur." Denize doğru bakarken kız gibi bir çığlık duydum ve ardından büyük bir su sıçraması oldu. Yeniden yüzeye çıkan kız, gülen erkek arkadaşına ters ters baktı. Ona sempati duyuyordum çünkü Blake de daha önce aynı şeyi bana yapmıştı.

"Ailemden bahsetmişken... Emma aradı. E-posta adresi Smith'i bulmamıza yardımcı olmayacak."

Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın?"

"IP adresini Kanada'ya kadar takip etti. Belli ki Smith orada değil. Emma, gerçek IP bilgisini gizlemek ve sahte bir IP adresi vermek için bir Proxy kullandığından şüpheleniyor."

"Siktir et hepsini. İlk başta ona verdiğim krediden çok daha zeki. için."

"Evet," diye onayladı Blake. "Sanırım biz-" Onun sesini duyunca sözünü kesti

cep telefonu çalıyor. "Bana bir saniye ver." Yataktan kalktı, dijital kasadan telefonunu aldı ve güvertede durarak, "Önemli olsa iyi olur," diye cevap verdi. Tüm vücudu gerildi. "Ne?" Yemin etti. "Bunu nasıl kaçırdın?" Uzun bir duraklama. "Pazar günü döndüğümde bu işin çözülmesini bekliyorum... Hayır, neden eve erken geleyim ki? Bunun için bana ihtiyacın yok." İç çekti. "Sadece bununla başa çık." Bununla birlikte aramayı sonlandırdı.

Yataktan kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Ne oldu?"

Kaşları çatılmıştı ama ifadesi taş gibiydi. "Smith'le bir ilgisi yok."

"Projenizle ilgili."

"Evet." Sözcükler kısaydı. Duygusuzdu. Bir kapı çarparak kapandı, konuşmayı bitirdi ve beni öyle aniden dışarı itti ki bir adım geri atmadığıma şaşırdım. Kendimi soğuk hissettim. Dışlanmış. Yalnız hissettim.

Neredeyse acı acı gülecektim. Bir an konuşuyorduk -gerçekten, gerçekten konuşuyorduk- ve bana kemiklerimi eritebilecek bir sıcaklıkla bakıyordu. Bir dakika sonra, gözlerinde bir mesafe ve bir soğukluk vardı ve lanet olsun ki ani soğuktan ürpermediysem.

"Bir telefon görüşmesi yapmam lazım." Sonra da çekip gitti.

Kalsa da fark etmezdi; kulak misafiri olamayacak kadar keyifsizdim. O anda ne lanet projesi umurumdaydı ne de ne olduğunu öğrenmekle ilgileniyordum. Blake'i de umursamadığımı söylemek isterdim ama bu yalan olurdu.

Kısa bir kaçışa ihtiyacım olduğu için elimde kindle'ımla rattan koltuğa kıvrıldım. Ama kendimi aynı cümleyi tekrar tekrar okurken buldum; kelimeler hiçbir şey ifade etmiyordu, onları özümseyemiyordum.

Elimi yüzüme sürdüm, o anda Tara'dan nefret ediyordum. İçimden bir ses arayanın o olduğunu söylüyordu.

Tatilimizi kısa kesmemiz ya da en azından mahvetmesi umuduyla bilerek bir şeyleri berbat ettiğini duymak beni şok etti.

Blake'in yeniden ortaya çıkması birkaç dakika sürdü. Yüzümdeki tüm duyguları silerek, okumadığım Kindle'dan başımı kaldırdım. Yüz ifadesi hâlâ soğuktu, gözleri hâlâ mesafeliydi.

"Bunun bizi buraya kadar takip etmesini istemedim," dedi. "Böyle olduğu için üzgünüm."

Muhtemelen üzgündü ama öyle görünmüyordu. Kelimeler daha çok formalite icabı söylenmiş gibiydi. Omuz silktim ve "Senin hatan değil" dedim. Gözlerimi Kindle'a indirdim. "Bir süre kitap okuyacağım."

"Hey, bana bak."

İçimden sıkıntıyla iç çektim. Şimdi gözlerinde bir parıltı vardı ama sıcak olmaktan çok uzaktı.

"Benden uzaklaşma, Kensey."

Piç kurusu bana bunu söyleyecek kadar ileri gitmişti. Sesimi düz tuttum, bunun ne kadar acı verdiğini görmesine izin vermedim. "Uzaklaşan ben değildim. Mesafe isteyen sensin, Blake. Ben değil." Ve sonra Kindle'ıma geri döndüm.

Bir küfür savurdu ve hışımla kabinden çıktı. Aman Tanrım, bundan daha çocukça bir şey olabilir mi?

Öfkeyle tısladım. *Öfkeyle* çekip gitmeye hakkı olan biri varsa o da bendim. Eşyalarımı alıp otel odasına geri dönmek istiyordum. Ama neden günümü kısa keseyim ki? Sırf o bir pislik gibi davrandı diye neden kendimi süite hapsedeyim? Onun -ve dolayısıyla Tara'nın- günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Yine de orada oturup okuyamazdım. Hayır, çok kızgındım. Beni adım atmaya zorlayan huzursuz bir enerjiyle doluydum. Ben de adım atmayacaktım.

E-okuyucumu kasaya kapattıktan sonra ayaklarımı sıcak kumdan korumak için sandaletlerimi giydim ve suya doğru ilerledim. Belki kumun rahatsız edici sürtünmesi dikkatimi Blake'e ne kadar kızgın olduğumdan uzaklaştırırdı.

Sandaletlerimi kıyıya yakın bir yerde bırakarak denize girdim. Kavurucu sıcak nedeniyle soğuk ama hoş bir şey olan su tenime değdikçe iç çektim. Fazla uzağa gitmedim; denizin kumlu zeminini ayak parmaklarımla hissedebiliyordum. Etrafımda çiftler birbirlerine sarılmış sessizce konuşuyorlardı - Blake ve ben

çok uzun zaman önce yapıyorduk. Nasıl olmuştu *da* sadece saniyeler içinde birbirimizden binlerce duygusal kilometre uzaklaşmıştık?

Kabine doğru yürümeye başladığımda Blake'in geri döndüğünü, şezlongunda oturduğunu ve gözlerini benden ayırmadığını fark ettim. Suda bana katılmaması akıllıca bir davranıştı. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ve onun da bunu bildiğinden şüpheleniyordum.

Merdivenlerin dibinde sandaletlerimi çıkardım, güverteye tırmandım ve başım dik bir şekilde yanından geçip gittim. Ona kısa bir bakış bile atmadım. Siktir et onu. Yanlamasına sikeyim.

Buzdolabından bir şişe su çıkardım. Yüzdüğüm için cildim soğumuş olsa da şişe elimde hâlâ buz gibi duruyordu. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı süzülürken neredeyse memnuniyetle iç geçirecektim. Sonra vücudunun sıcaklığını sırtımda hissettim ve hırlamamak için elimden gelen her şeyi yaptım.

"Sıçıp batırdım."

"Hayır Blake, sen her zaman iyi olduğun şeyi yaptın, beni dışladın. Artık buna alıştım."

Sıcak elleri kalçalarımı kavradı ve çenesi omzuma dayandı. "Seni dışlamıyorum. Daha önce babam ve Laurel hakkında konuşmuştuk."

"Ve sonra bir duvara çarptın. Bir anda sıcaktan buz gibi soğuğa döndün. Tek bir kelimeyle beni tamamen yok saydın. Bunu ilk kez yapmıyorsun ve son da olmayacak ama her zaman çok zor olacak."

Beni kendisine doğru çevirdi. "Bebeğim," dedi usulca. Elleriyle yüzümü avuçladı. "Seni incitmek istemediğimi biliyorsun."

"Biliyorum." Ama yapmıştı. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, öfkeyle çekip gitmek çocukçaydı."

"Öfkeyle çekip gitmedim. Kızgın olduğumu ve yalnız kalmaya ihtiyacım olduğumu biliyordum ve burada kalırsam bunu sana veremeyeceğimi de biliyordum. Peşini bırakmazdım ve işleri daha da kötüleştirirdim."

Buna itiraz edemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Özür dilerim." Ağzıma hafif bir öpücük kondurdu ama karşılık vermedim. Dudakları kıvrıldı. "Gördüğüm kadarıyla hâlâ bana kızgınsın."

"Evet." Beni yatağa doğru iterken kaşlarımı çattım. "Şimdi bir dakika bekle

-" Ağzıyla beni sustururken bizi yatağın üzerine devirdi.

Bizi yan yatırarak bir dirseğinin üzerine çıktı ve "Konuşmak mı istiyorsunuz? Konuşacağız. Konuyu sen seç. Ama proje-"

"Bana söylemeye hazır değilsin. Biliyorum." Yeni bir şey yok. Dudağımı ısırdım. "Bana Levi'den bahsedecek misin?"

Gözleri donuklaştı. "Çoktan yaptım."

Bir kere. Ve neredeyse hiçbir şey açıklamamıştı. "Bana onun intiharını anlatmak zorunda değilsin. Sadece bana ondan bahset; nasıl biriydi, onunla nasıl tanıştın." *Bana bu kadarını ver.*

Blake elini bikinimin altından geçirerek popomun üzerine koydu. "Onu anaokulundan beri tanıyorum."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı, yüzünde nostaljik bir gülümsemenin hayaleti vardı. "Gerçi ilkokulun son yılına kadar pek arkadaş değildik. Bu arkadaşlık liseye kadar sürdü. İyi bir çocuktı. Popülerdi. Oyun kurucuydu. Kızlar onu severdi. Ama içi dışı kadar sert değildi. Yumuşak bir kalbi vardı. Tara, "Bir şairin ruhu" diyor. Blake omuz silkti. "Yakındılar. Ona göz kulak olurdu. Özellikle de evde. Onu babalarından korurdu, babası içki içtiğinde Tara'ya vurmaya severdi - ki bu sık sık olurdu. Tara sadece kardeşini kaybetmedi. Koruyucusunu da kaybetti.

Onu en iyi anladığını hissettiği kişi."

"Babasının onu terk ettiğini, babalarıyla tek başına uğraşmak zorunda bıraktığını düşünüyor," diye tahmin ettim.

"Evet. Bastien şömineyi kaldırdı ve ona yardım etmek için elinden geleni yaptı. Levi'nin kafasının bu kadar karışık olduğunu görmesi gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden Tara sarhoşken onu arayıp uğruna yaşayacak bir şeyi olmadığını söylediğinde ona koştu. Aynı şeyin tekrar yaşanmasından korkuyor."

Bence Tara, Bastien'in dikkatini çekeceğini bildiği şeyi söylemişti. *Manipülatif kaltak.* Elimi Blake'in göğsüne koydum. "Bana Tara'nın bu konuda ne hissettiğini söyledin. Bastien'in bu konuda ne hissettiğini söyledin.

Nasıl hissettin?"

"Ne hissedeceğimi bilemedim," dedi elini omurgamda gezdirirken. "Bir süre hissizleştim. Sonra anladım... ve pek iyi karşılamadım diyelim."

"Kimse yapmaz, Blake." Karın kaslarının çizgilerini ve çukurlarını izleyerek, "Libby kendimi öldürmeye çalıştığım yalanını söylediğinde, bunun ilgi çekmek için bir çılgılık olduğunu düşündün. Levi için de öyle miydi? Çok ileri giden bir ilgi çılgılığı mı?"

"Hayır, Levi ölmek istedi."

Sormak istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum - bugün bana zaten çok şey anlattı, ben de

Diğer sorularımı şimdilik rafa kaldırın. Ve karşılığında kişisel bir şey paylaşmayacak kadar ikiyüzlü olmadığımı için dedim ki, "Clear bir gün hayatına son verecek. Bensiz yaşayamayacağını söylüyor. Buna inanıyorum. Ama Michael olmadan da yaşayamaz. Onun için hiçbir zaman yeterli olamadım. Michael'ın idam edileceği zaman geldiğinde, bence o da aynı gün kendini öldürecek."

"Bunu yaparsa bu senin suçun olmayacak," dedi Blake. "Onun için yeterli olmadığından değil. Eksiklik sende değil, onda. Onu tamamlamak için başkalarına bakıyor, ki bu hiç adil değil ve sana yaptıklarından nefret ediyorum. Ama ondan sen sorumlu değilsin, Kensey. Sen değilsin."

"Ve Levi'nin kendine yaptıklarından sen sorumlu değilsin." Gözleri bir kez daha donuklaştı.

"Değilsin, Blake. Clear'ın bir gün yapacaklarından ben sorumlu olmadığımı sürece değilsin. Peki, hangisi? İkimiz de mi suçluyuz, yoksa ikimiz de mi çok fazla şey üstleniyoruz?"

İç çekti. "Bu tamamen farklı bir durum."

"Bu durum, sizin elinizde ölmediği sürece suçun sizde olmadığı gerçeğini değiştirmez."

Blake bir kez daha iç çekerek düz bir şekilde uzandı ve alnını benimkine yasladı. "Beni bir çemberin içine aldın, değil mi?"

"Bunu senden öğrendim."

Dişleriyle alt dudağımı çekiştirdi ve sonra dilini ağzımın içine soktu. Öpücük yumuşak, derin ve özür diler gibiydi.

"O kadar kolay affedilmiyorsun. Süitimize döndüğümüzde birden fazla orgazm bekliyorum."

Gülümsemesi kurt gibiydi. "Bu bir sorun olmayacak."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Hamuru seviyorsun, değil mi?

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ama bu gece Vault'ta bizim için ne tür bir oda ayırttığını sorduğumda Blake'in bana verdiği tek ipucu buydu. Ve bu gerçekten bir ipucu değildi, değil mi? Hayır, bana hiçbir şey söylemedi ve sadece merakımı daha da artırdı.

Vardiyamı bitirirken barın kapısının arkamdan kapanmasına izin vererek bulutlu gökyüzüne baktım. Bunu tarif etmenin en iyi yolu 'korkunç' demektir. Hava fırtına öncesi gibi yoğun ve bunaltıcıydı. Çantamın askısını ayarlayarak otoparka doğru yöneldim.

Tatilden döndüğümüzden beri beş gün geçmişti. Beş gün olaysız geçti; ne Smith'ten bir hareket ne de Tara, Joshua ya da Libby'den bir saçmalık. Bu huzurun sürmesini beklediğimden değil, ama kesinlikle tadını çıkarmaya niyetliydim.

Saat yedide bodrumda Blake'le buluşacaktım. Önce onun dairesine gitmem gerekiyordu, böylece duş alıp üzerimi değiştirecektim.

"Kensey Lyons?"

Tanımadığım kadın sesini duyunca durdum ve döndüm. Siyah saçlı bir kadın orada duruyordu, gözleri tetikteydi, elleri bir grup anahtarın etrafında sıkıca kenetlenmişti. Kırklı yaşlarındaydı. Belki de daha yaşlıydı - makyaj konusunda o kadar iyiydi ki emin olamadım.

Gazeteci olabilir mi? Hayır, haber peşinde koşan birine benzemiyordu. Endişeli görünüyordu.

Kaşlarımı kaldırdım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Alt dudağını yaladı ve bana doğru küçük, temkinli bir adım attı.

"Benim adım Liza Montgomery."

Ve sonra nefes almayı bıraktım. Bana tokat atsa bile beni daha fazla şok edemezdi. Bu Montgomery olmalıydı. Tedirginlik, şaşkınlığın önüne geçerek devreye girdi ve nabzım hızlandı. Ne bekleyeceğimden emin olamayınca merkezleyici bir nefes aldım ve boş gözlerle ona bakarak bekledim.

"Blake sana benden bahsetmemiş," diye doğru bir tahminde bulundu. Etrafına bir göz attı. "Konuşabileceğimizi umuyordum."

Çantamın askısını tutuşum esnedi. "Ne hakkında?" Telefonumun çalmaya başladığını duydum ama duymazdan geldim.

"Blake. Anladığım kadarıyla onunla yaşıyorsun. Sanırım-"

"Buradan siktir olup gitmen gerek," diye homurdandı bir erkek sesi. *Rossi*. Her zamanki gibi beni Blake'in dairesine kadar takip etmeye gelmişti. Liza'ya dik dik bakmasına, burun deliklerini açmasına bakılırsa onu tanıyordu.

Rossi'nin ifadesi bana döndüğünde biraz yumuşadı. "Kensey, arabaya bin tatlım, tamam mı? Bununla ben ilgileneceğim." Liza'ya dönerek, "Eğer bunu Blake'in dikkatini çekmek için yaptıysan, buraya geleceğini düşünerek zamanını boşa harcıyorsun. O aptal değil."

Kollarını çırpı. "Ne yapmam gerekiyordu? Telefonlarıma çıkmıyor. O-"

"Kadın, neden senin telefonlarına cevap versin *ki*?"

Gözleri kısa süreliğine kapandı. "Kızgın olduğunu anlıyorum ama onunla konuşmam gerek. Bu böyle devam edemez. Durması gerekiyor."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Olanların bedelini ödedim Rossi, on katını ödedim. Redwater'dan ayrıldım. Bu yeterli değil mi?"

"Hiçbir şey asla yeterli olmayacak, Liza." Ancak o zaman hâlâ orada durduğumu fark eder gibi oldu. "Kensey, tatlım, arabaya bin." Ama binmedim.

Liza bana döndü, yüzü yalvarır gibiydi. "Blake'le konuşmalısın. Ona biraz huzuru hak ettiğimi söyle. Söyle ona-"

Rossi, "Liza, *defol git* buradan," diye hırladı.

Çenesini dışarı çıkardı. "Neden? Bana başka ne yapabilir ki?"

"Şaşıracaksın," diye söylendi Rossi.

Liza yutkundu. Bir kez daha bana baktı. "Blake'le konuş ve ya beni aramasını ya da beni rahat bırakmasını söyle. *Lütfen*." Daha iyi günler görmüş bir Volvo'ya doğru koştu ve uzaklaştı.

Rossi'nin omuzları çöktü. "Bunun için şükürler olsun. Yalan söyledim, Kensey.

Blake yolda. Sana yaklaştığını söylediğimde çılgına döndü. Muhtemelen şu anda seni o arıyor. Telefona cevap ver ve aklını kaçırmadan önce iyi olduğuna dair onu temin et."

Liza'nın kaybolduğu yöne bakarak telefonumu çıkardım ve "Alo" diye cevap verdim. Sesim kısıktı. Düzdü.

"Kensey." Blake rahatlamış gibi bir ifadeyle içini çekti. "Sen Tamam mı?"

"Evet."

"Rossi'yi telefona ver, bebeğim."

Telefonu Rossi'ye uzattım, o da kulağına götürdü ve "Gitmiş" dedi. Bana bir bakış fırlattı. "Çok değil, ama bazı rahatsız edici sorulara cevap vermek zorunda kalacağın kadar."

Aman Tanrım, Blake Liza'nın bana ne kadar anlattığını kontrol ediyordu.

Kadın az önce kendi iş yerimin dışında bana yaklaştı ve asıl endişesi değerli projesi hakkında ne kadar şey bildiğimdi.

"Evet. Sizi bekleyeceğiz." Rossi telefonu bana uzattı. "Al, tatlım."

Telefonu aldım ve başparmağımı ekranda kaydırarak Blake'e tek bir kelime bile etmeden aramayı sonlandırdım.

Rossi bana "Neredeyse geldi," dedi.

"Biliyor musun, şaşırtıcı bir şekilde, şu anda gerçekten umurumda değil." Rossi yüzünü buruşturdu. "Boşlukları doldurması için ona bir şans verin."

Ona bir şans verirdim, çünkü nasıl bir cehennemin içine sürüklendiğimi bilmeyi *hak* ediyordum.

Birkaç dakika sonra Blake yanaştığında kollarımı kavuşturmuş arabama yaslanıyordum. Maserati'sinden fırladı ve bana doğru bir hamle yaptı, gözleri üzerimde geziniyor, beni tepeden tırnağa inceliyordu. Garip bir şekilde, kişisel alanıma girmedi. Bana dokunmadı, beni öpmedi, beni kendine çekmedi, hiçbir şey yapmadı.

"Sana dokundu mu?" diye sordu, duruşu sert, çenesi gergindi. Yavaşça başımı salladım.

Rossi ona doğru bir adım attı. "Kensey'den onun adına seninle konuşmasını istedi ama ben şahsen Kensey'i kurtarmaya gideceğini ve böylece seninle yüz yüze konuşabileceğini düşündüğü için geldiğini düşünüyorum."

Blake'in gözleri kısıldı. "Öyle mi?"

"Yaptıklarının bedelini ödediğini, 'bunun' devam edemeyeceğini söyledi. Onu Redwater'dan çıkarmak projenizin hedeflerinden biri miydi?"

Yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Evet."

Yutkundum. "Biraz huzuru hak ettiğini söyledi."

Gözleri midemi bulandıracak şekilde karardı. "Barış mı? Bu onun hak ettiği son şey."

"Bu konuyu Meksika'da konuştuk. Levi'nin intihar etmesi çok trajik. Ama nihayetinde bu onun seçimiydi."

Blake sertleşti. Tek kaşını kaldırdı. "Onun hiçbir suçu olmadığını mı söylüyorsun? Ona istediğini vermem gerektiğini mi?"

"Bana kızma. Onun neyi hak edip etmediğini ben nereden bileyim? Bana hiçbir şey anlatmayacaksın. Olayların nasıl geliştiğı hakkında en ufak bir fikrim yok." Açıklamasını bekledim ama gözlerini kırpmadan bana baktı ve hiçbir şey söylemedi. "Bildiğim şey şu, Blake
-Ben ve annem hayatımız boyunca bizi Redwater'dan kovmaya çalıştılar, Maxwell'in yaptığı hatalar yüzünden bizi suçladılar. Tek istediğimiz biraz huzurdu."

"Aynı şey değıl, Kensey. Yakınından bile geçmiyor." Çenesini ovuşturdu. "Burada bekle. Rossi'yle konuşmam gerek."

Blake onu uzaklaştırdı, yakalayamayacağım kadar alçak bir sesle konuşuyordu... ve tek bir şeyi bile açıklığa kavuşturmadığını fark ettim. Hiçbir boşluk doldurulmamıştı. Hâlâ hiçbir şeyden haberim yoktu. Ve eminim ki, bavulu lanet olası bir otoparkta bana yaklaşmış olsa da, bunların hiçbirini açıklamaya niyeti yoktu. Yoksa neden orada fısıldayarak konuşsun ki?

Öfkeden kaslarım titreyerek arabamın kapısını açtım, içine atladım ve lastiklerin gıcirtısıyla arabayı sürdüm. Dikiz aynasından baktığımda Blake'in kendi arabasına doğıru koştuğunu gördüm. Piç kurusu beni takip edecekti.

Gidecek hiçbir yerim olmadığını fark ederek küfrettim. Dairem yoktu ve kesinlikle onun evine gitmiyordum. Sarah Bastien'le dışarıdaydı, bu yüzden onun dairesine de gidemezdim. Cade'in izin günüydü ama onun evine gidersem kan döküleceğı kesindi. Cade beni üzdüğü için ona bağıracak ve Blake de onunla kavga etmek için bir bahanesi olduğı için mutlu bir şekilde üzerine atlayacaktı. Elbette annemin evi de vardı ama onu bu işe karıştırmak istemedim.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Kararlılıkla yönümü değıştirdim ve arabayı sürerken çalan telefonumu duymazdan geldim. Dikiz aynasından arada bir baktığımda Blake'in çok geride olmadığını gördüm. Ama bu iyi bir şeydi, çünkü bunun için ona ihtiyacım vardı.

Sonunda hedefime ulaştım ve Vault'un özel otoparkının dışında, tuş takımının yanında durdum. Şifrem yoktu, bu yüzden parmaklarım direksiyona vurarak bekledim.

Arabasını benimkinin arkasına park ettikten birkaç dakika sonra açık pencerenin önünde duruyordu. Konuşurken ona bakmadım. "İki seçeneğın var.

Bana ne sakladığını söyleyebilirsin ya da yollarımızı burada, hemen şimdi ayırırız. Zamana ihtiyacın olmasına saygı duyuyorum. Ben de sana verdim. Ama bu durumun bana asla dokunmayacağını söylemiştin. Ama dokundu. Ve beni hazırlıksız yakaladı. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyordum, hazırlıklı değildim ve onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu."

Sonra bakışlarıyla karşılaştım. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, senin bu 'projene' ben de dahil oldum, tıpkı senin benim karmaşama dahil olduğun gibi. Seni kendi durumumun dışına itmeye çalışmadım - kendini korumak için neyle uğraştığını tam olarak bildiğinden emin oldum ve kendini dahil etme hakkına saygı duydum. Şimdi sen de aynısını benim için yapmalısın ya da hiç telaşlanmadan çekip gitmeme izin vermelisin. Seçiminizi yapın."

Hiç konuşmadı. Sadece bana baktı, gözleri sert ve okunaksızdı. Yine de geri adım atmadım. Vazgeçmezdim. Ve bunu yüz ifademde görmesine izin verdim.

Pencereden uzaklaştı ve bir adım geri çekildi. Yine de konuşmadı. Onun yerine tuş takımındaki kodu tuşladı.

Kalbim kaburgalarımın çarptı ve titrek bir nefes verdim. Garaja girdim, arabamı boş bir alana sürdüm ve dışarı çıktım. Arabamın bagajının yanında durup kollarımı kavuşturarak Maserati'sini park etmesini bekledim.

Yanıma geçerek uzun bir süre sessizce bana baktı. "Bilmek istediğine emin misin, Kensey? Tavşan deliğinden daha da aşağı yuvarlanmak istediğine emin misin?"

"Eminim."

Rahatlamış görünmüyordu. "Pekâlâ." Yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ama şunu bil: Eğer öğrendiklerinle başa çıkamayacağını söylersen, şapkamı çıkarıp benden uzaklaşmana izin vermeyeceğim. Bir yere gider ve konuşuruz. Ve sen bana bununla başa çıkabileceğini söyleyene kadar konuşuruz, konuşuruz, konuşuruz çünkü senden vazgeçmeyi reddediyorum."

Tamam, bu beni hazırlıksız yakaladı. Yine de cevap vermedim. Sadece onu kapıdan asansöre kadar takip ettim. Bir anahtarı numara panelindeki B3 düğmesine sokup bastığında kalbim hızla çarpmaya başladı. O zaman bir parçamın o katta ne olduğunu bilmek istemediğini fark ettim, çünkü ya başa çıkamayacağım bir şeyse? Görmezden gelemeyeceğim bir şeyse?

Hayır, Emma bana 'o kadar da kötü olmadığını' söylemişti. Blake'in kendisi de aşağıda 'korkunç bir şey' olmadığını söylemişti. Ve sonra hatırladım.

Emma'nın söylediği başka bir şey...

"Garajda o sahneye rastladığında gösterdiğin cesareti göstereceğini umuyorum çünkü Blake'e zarar verebilecek güce sahip olduğunu düşünüyorum. Ve onun tekrar incindiğini görmekten nefret ediyorum."

O anda asansörün kapıları açıldı. Dışarı çıktım ve ağzım açık kaldı. Korku ya da tiksintiyle değil. Hayır, sadece bunu gerçekten beklemiyordum. Hem de hiç. Boks ringlerinin ve karma dövüş sanatı kafeslerinin etrafına doluşmuş insanlarla dolu geniş bir alan görmeyi gerçekten beklemiyordum. Bağırışları ve yuhalamaları, dövüşçülerin homurdanma ve hırlama seslerine karışıyordu.

Bir yeraltı dövüş kulübü ya da dövüş *pisti*.

Etrafta dolaşırken yumrukların ve ayakların ete çarpışını duyabiliyordum; dövüşçüler yere sertçe vurdukça tahtaların çınlamasını duyabiliyordum. Bazı seyircilerin elinde bira, bazılarının elinde ise para vardı ve paralarını hangi dövüşçüye yatırmışlarsa onu destekliyorlardı. Bir yerde, bir hakem düdüğü çaldı ve-

Lanet olsun. Gözlerimi kırpıttım, boksörlerden birinin lanet olası bir televizyon sunucusu olduğunu fark ettim.

Blake bana, "Buraya kavga etmek için gelen toplumun en alt tabakasına bakmıyorsunuz," dedi. "Bu insanlar buraya gelmek, stres atmak ve kumar oynamak için para ödüyorlar. Milyonerler, politikacılar, aktörler, modeller, hatta bir papaz bile."

"Mankenler ve oyuncular mı? Ama yüzleri-"

"Bir dövüşten önce yüzün veya diğer bölgelerin yasak olduğu belirtilebilir." Beni yakından inceledi, bir şey arıyordu. Muhtemelen bir yargı.

"Bunu benden saklamana gerek yoktu. Ben halledebilirdim, Blake. Yasal olmayabilir ama rızaya dayalı ve hakemlerin ve güvenlik görevlilerinin devriye gezdiğini görebiliyorum. Korkudan yere yığılmazdım; narin biri değilim." O da bunu biliyordu, yani kaçırdığım bir şey olmalıydı. Olmalıydı... Ve sonra aklıma geldi. "Sende gördüğüm çürükler. PT'niz değil."

"Hayır," diye itiraf etti.

"Karnavalın olduğu hafta sonu çenende büyük bir morluk vardı, fotoğraflarda gördüm."

"Bir önceki Pazar çok kötü bir dövüş geçirmişt看 ve o dövüşten çok fazla morluk ve şişlikle çıktım. Solmaları zaman aldı. *Bu* yüzden sizinle görüşmedim."

"Yaraların iyileşmesi ve solması için daha fazla zaman

tanıyordunuz."

Başını öne eğdi. "Aynı sebepten dolayı seninle hafta içi hiç buluşmadım. Eskiden Pazar geceleri buraya gelip stres atmak benim rutinimdi. Bir sonraki hafta sonu seni gördüğümde yaraların çoğu geçmişti."

"Son zamanlarda bunu yapmadın." Birkaç gün önce, hiç çürük olmadığı için son zamanlarda doktorunun ona iyi davrandığına dair bir yorum yapmıştım. Şimdi anlıyordum. "Kavga edemezdin çünkü seninle birlikte yaşıyordum ve bu da yaralarını göreceğim anlamına geliyordu."

"Evet."

"Normalde burada çok dövüşürsünüz." "Evet."

"Bunu da halledebilirdim." *Hoşuma* gitmedi ama üstesinden gelebilirdim.

Aramızdaki küçük mesafeyi tek adımda kat etti ama bana dokunmadı. "Şu anda kafanda dolaşan soru ne? Sor bana."

"Neden burada bu kadar sık kavga ediyorsunuz?" Her Pazar çok fazlaydı.

Bunu haftalık rutininin bir parçası olarak görmek tuhaftı. "Cevap şu ki... Bazen buna ihtiyacım oluyor." Kaşlarım düştü. "Sen... ihtiyaç mı duyuyorsun?"

"Yumruğumun bir şeye çarpması hissine ihtiyacım var. Ve hatta bana çarpan bir yumruğun acısına da ihtiyacım var. Kısacası, acı vermeyi ve acı almayı seviyorum."

Midem dibe vurdu, çünkü aklıma gelen ilk düşünce şuydu: *Tıpkı Michael gibi.*

"Cinsel olarak değil. Sadomazoşizm ya da onun gibi bir şeyle ilgilenmiyorum. Öfkeli biri değilim. Kendimi kaybetmem. Sadece... Sadece buna ihtiyacım var." Ve burada, kontrollü, rızaya dayalı bir ortamda ihtiyacı olanı aldı.

Yutkundum. "Anlamıyorum."

"Acı... bana yardımcı oluyor. Kulağa ne kadar boktan geldiğini biliyorum, Kensey. Biliyorum. Tıpkı yattığın kişinin acı çektirmeyi sevdiğini öğrenmenin karnına bıçak saplamak gibi olduğunu bildiğim gibi, özellikle de Bale de aynı olduğu için. Onunla ilgili makaleler okudum, çünkü senin için bir düğmeye basacak bir şey söylemediğimden emin olmak istedim ve bu şekilde onunla ortak bir boktan şeyimiz olduğunu öğrendim. İşte bu yüzden bu konuşmayı yapmamızı hiç istemedim."

Elimi saçlarımın arasına soktum, her şeyi özümsemeye çalışıyordum - özümsemek *istemi*yordum. "Her girdiğinde kimi

dövüyorsun?

o halkalar ve kafesler? Bu öfkeyi oraya kim koydu?"

Yüzü gerildi. "Seni burada istemiyorum. Benimle üst kattaki ofisime gel. Bu sorularından kaçmak değil. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatacağım. Sadece burada değil."

Oturmaya gerçekten ihtiyacım olduğu için başımı salladım ve kalbim göğsümde küt küt atarken sallanan bacaklarımın üzerinde onunla birlikte asansöre doğru yürüdüm. Üşüdüğümü hissettim. Kafam karışmıştı. Dengesiz.

Bana dokunmadı, belki mesafeye ihtiyacım olduğunu hissetti, belki de onu reddedeceğimden endişelendi. Ama kulübün ana katına ulaştığımızda, görünüşe göre şansını denemeye karar verdi, çünkü elini uzattı.

Öylece bakakaldım, kararsızdım. Artık ondan korktuğumdan falan değildi. Sadece zihnim tam bir kaos içindeydi ve ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum. Kendimi enayi yumruğu yemiş gibi hissediyordum. Cade'in bana hazırlıklı olmamı söylemesine şaşmamalı.

"Sana asla zarar vermem, Kensey." Gözlerindeki acı ifadesi kararlılığımı kırdı. Elimini onun elinin içine koydum ve o da elimi hafifçe sıktı. "Bunu söylediğimde bana inanmamak için her türlü nedenin var ama benimle güvendesin." Saçlarıma bir öpücük kondurdu. "Şimdi konuşacağız."

Vücutuyla beni kalabalıktan koruyarak, kalabalık dans pistini geçip demir basamaklara doğru yönlendirdi. Ofisine girdiğimde kapıyı kilitledi ve beni renkli camın yanındaki deri koltuklara götürdü. Söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyordum, oturdum ve kenetlenmiş ellerimi kucığıma koydum.

"İçki ister misin?" Başımı salladım.

Yanıma oturmak yerine karşımdaki kanepeye uzandı ve kolunu kanepenin arkasına doladı. "Bir keresinde bana hiç ilişkim olup olmadığını sormuştun. Sana o zaman on yedi yaşında olduğumu söylemiştim. Bittiğinde de on yedi yaşındaydım. Başladığında on dört yaşındaydım. Liza Montgomery benim kimya öğretmenimdi."

Ağzım neredeyse açık kalıyordu. Nutkum tutulmuştu, tek yapabildiğim bakmaktı.

ona.

"Her şey annem öldükten hemen sonra başladı. Berbat bir haldeydim. Kızgın hissediyordum ve

Suçluydu çünkü o yanan evde kalıp beni aradı, dışarı çıkması için ne kadar

bağırdıysam da beni duymadı. Yatak odamda öldü." Yutkundu. "Sürekli kavga çıkarıyordum. Kavga etmeyi *seviyordum*. Acıyı seviyordum, içimi dökmeyi seviyordum. Liza endişeli öğretmeni oynadı.

Dersten sonra 'konuşmak' için beni sık sık geride tutardı. Çok geçmeden bir hamle yaptı."

Ellerim yumruk oldu. Eğer o kaltağın yas tutan bir gençten faydalandığını daha önceden bilseydim, saçını başını yolardım. "Ne oldu?"

"Hormonları tarafından yönetilen ergen bir çocuktum. Çok seksiydi ve bir öğretmen için genç sayılırdı. Sence ne oldu?"

"Yani, nasıl oldu da ondan bu kadar nefret etmeye başladın? Ondan nefret etmek için her hakka sahipsın. Ondan nefret ediyorum. Ama bunun Levi'nin intiharıyla bir şekilde bağlantılı olduğunu tahmin ediyorum. Haksız mıyım?"

"Evet." Parmaklarını kanepenin arkasına vurdu. "Meğer ben onun... tımar ettiği ilk çocuk değilmişim, sanırım öyle diyebilirsiniz. Ayrıca o sırada oynadığı tek çocuk da ben değilmişim. Ama Levi intihar edip, onsuz yaşayamayacağını belirten bir not bırakana kadar bunu bilmiyordum."

"Ondan ayrılmış mıydı?"

"Evet. Bunu mektupta neden açıklamadığını tam olarak bilmiyorum. Belki halka açılmalarını istiyordu, belki de onun için fazla yaşlanmıştı. Eğer ikincisiyse, muhtemelen bundan kısa bir süre sonra beni terk ederdi."

Şahsen ben ikincisinin daha muhtemel olduğuna inanıyordum. Belli ki genç erkekleri tercih ediyordu - belki çarpık bir cinsel sapkınlıktan, belki de öğrencileriyle yatma tabusu onu heyecanlandığı için.

"Levi bitene kadar bana ondan hiç bahsetmedi. Bana onun adını söylemedi. Sadece evli bir kadınla görüştüğünü ve kadının onu terk ettiğini söyledi."

"Bekle, o evli mi?"

"Artık değil. Eski kocası bunu biliyordu. Umursamıyordu. Bir keresinde bana, burnunu onun işine sokmadığı sürece yaptığı hiçbir şeyi umursamadığını söylemişti. Her neyse, Levi'ye gelince... Görüştüğü kadının Liza olabileceğini düşünmemiştim bile. Gerçekten aklıma gelmedi. Gelmeliydi. Beynime kazınmalıydı ama olmadı."

"Neden yapmış olsun ki? Sanırım sana değer verdiğini söyledi, öyle olmasaydı seninle birlikte olmak için bu kadar çok kuralı çiğnemeyeceğini söyledi. Kariyerini tehlikeye attığını düşünürsek, seni sevdiğine inanmak kolay olmalı. Haksız mıyım?" Başını sallayınca ekledim,

"O halde, onun başkalarıyla da yattığını varsaymanız çok zordu."

Sözlerimin bir yardımı olduysa bile Blake bunu belli etmedi.

"Neden sürekli bok gibi görüldüğünü ve tanımadığım birine dönüştüğünü öğrenmek istemeseydim Levi ondan bahsetmeyebilirdi. Kilo vermişti, kendine bakmayı bırakmıştı, açıkça uyumuyordu ve günlerce kıyafetlerini değiştirmiyordu. Notları boka sardı, evinden çıkmak istemiyordu - nefret ettiği bir evdi bu - ve futbol takımını bıraktı."

"Depresyondaymış gibi görünüyor." Annem de birkaç kez böyle kötüleşmişti.

"Bana ondan biraz bahsetti ama adını söylemedi. Ona ihtiyacı olduğunu söyledi.

Onu severdim. Onsuz yaşayamazdım. Ne yaptım biliyor musun? Ona kaltaklığı bırakmasını söyledim. Hiçbir kızın ya da kadının, uğruna kendini tehlikeye atmaya değmeyeceğini ve dışarıda çok daha fazlası olduğunu söyledim."

Ses tonundaki kendini suçlama duygusunu duymak acı vericiydi.

"Sen daha gençtin Blake. Onun ne kadar dibe battığını bilemezdin."

Blake bunu görmezden geldi. "Davet edilmeden evine gitti ve beni çıkarken gördü. Dahası, beni verandada Liza'yı öperken gördü."

Parmaklarımı büktüm, keşke fırsatım varken o hasta kaltağı tokatlasaydım diye düşündüm. "Seninle yüzleşti mi?"

"Hayır, daha sonrasına kadar orada olduğunu bilmiyordum. Benim için onu terk ettiğini düşündü. Evimde kendini öldürdü, Kensey. Eve geldim, yatak odama çıktım ve onu orada asılı buldum. Ve her şeyi ayrıntılarıyla anlatan notunu buldum." Blake dişlerini sıktı. "Benden nefret ederek öldü. Benden o kadar nefret ediyordu ki onu bu şekilde bulmamı istedi."

Oh, lanet olsun. Arkadaşının kendi sefaleti için onu suçlayarak kendini öldürmesi yeterince kötü değilmiş gibi, bir de Blake'in odasında ölmüştü... tıpkı annesinin eski odasında dumandan zehirlenerek ölmesi gibi.

Elimi uzatırdım. Elini tutardım. Bir şeyler yapardım. Ama vücut dili "Bana dokunma" diye bağırıyordu.

"Bir soruşturma vardı ve her şey ortaya çıktı. Tutuklandı ama hüküm giymedi."

"Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü polise yalan söyledim ve böyle bir şey olmadığını söyledim. Öğretmenimin başını belaya sokmak için Levi'nin notunu yazanın *ben* olduğumu söyledim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Ama... bunu neden yaptın?" "Diğer çocukların sessiz kalmasıyla aynı sebepten. Videoları vardı, Kensey." Karnım çalkalandı. "Videolar mı?"

"Kendi hastalıklı sebepleri için bizimle gizlice film çekmiş. Belki de videolar onun için kupa gibiydi, bilemiyorum. Okulun dışında benimle yüzleşti ve bana bir örnek gösterdi. O açıdan onun olduğu anlaşılmıyordu ama beni çok net görebiliyordunuz. Eğer gerçeği söylersem, benim ve diğerlerinin tüm videolarını internette, özellikle de çocuk pornosu sitelerinde yayınlamakla tehdit etti. Dediğim gibi, her şey başladığında on dört yaşındaydım. Bu yaş, bazı hasta herifler için doğru yaş. Böyle bir şey bir kez internete düştü mü, Kensey, asla kurtulamazsın. Videolar paylaşıyor.

İndirildi. Kopyalandı. Fiziksel formata dönüştürüldü.

"Ben ve diğer çocuklar bu konuyu konuşmak için bir araya geldik ve ağzımızı kapalı tutmaya karar verdik. O hasta heriflerin bizi gördüklerinde otuz bir çektiklerini bilerek yaşamak istemedik. Birilerinin bizi videolardan tanıyabileceğini ya da bir gün bize karşı kullanılabileceğini bilerek yaşamak istemedik. Hayatımız boyunca bize musallat olmalarını istemedik. Ayrıca Levi'nin anısının da bu görüntülerle lekelenmesini istemedik. Onu kurtaramazdık ama en azından porno videolarının ortalıkta dolaşmadığından emin olabilirdik."

Lanet olsun. "Yani paçayı kurtardı mı?"

"Adaletin farklı türleri vardır. Merak ettiğin buysa, ona zarar vermedim Kensey. Onu hiç halıya sarmadım. Ama ben, Bastien ve Tara ona ve eski kocasına bunu başka şekillerde ödettik. Son işlerini de satın alıp parçaladıktan kısa bir süre sonra boşandılar."

"Onu rahat bırakmazsanız videoları internette yayınlamakla tehdit etmedi mi?"

"Levi'nin ölümünden bir yıl sonra, o ve eski kocası bir akşam yemeğinden döndüklerinde evlerini alevler içinde buldular. Yangından çok az şey kurtulmuş. Yazık oldu."

Onun bu işle bir ilgisi olup olmadığını sormama gerek yoktu. Blake'in annesinin bir yangında öldüğünü düşünürsek, başka birinin evini ateşe vermiş olması beni şaşırtabilirdi. Ama Liza ve eski kocasının evden çıktığını biliyordu ve kayıtların yok edildiğinden emin olmak istediği için onu suçlayamazdım. Birinin elinde sizin müstehcen videolarınızın olduğunu ve bunları yükleyebileceğini bilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezdim.

her an çocuk pornosu sitelerine girebilirdi. Söylediği gibi, bu onu hayatı boyunca rahatsız edecekti. "Ve videoların yok edildiğinden emin misin?"

"Olumlu. Bastien'e şantaj yapıyordu."

"Ne?"

"Bastien hepimizden daha öfkeliydi. Levi gibi o da onu sevmiştir. Ona güvendi. Onun kendisine ve kendisiyle yapmaktan hiç hoşlanmadığı şeyleri yapmasına izin vermişti ama sırf onu mutlu etmek için her şeyi kabul etmişti. Yani, evet, öfkeyle koşuyordu. Evinin yakınlarında dolaşıyor, onu takip ediyor ve sırf onu korkutmak için nerede olursa olsun ortaya çıkıyordu. İşe de yaradı. Onu korkutmuş. Bu yüzden, eğer adam geri çekilmez ve kendisine aylık bir miktar ödemeyi kabul etmezse, onun bazı resimlerini internete yükleyeceği tehdidinde bulundu; Dominatrix kıyafetleri giydiği ve ona ağır sapıkça şeyler yaptığı resimler. Onun için mesele para değildi, onu kontrol altında tutmaya çalışıyordu."

Aman Tanrım. "Hiç ruhu yok, değil mi?" "Hayır, bebeğim, yok."

"Sana ya da diğerlerine şantaj yaptı mı?"

"Ben mi? Hayır. Ama o zaman, sapıkça durumlarda çekilmiş hiçbir fotoğrafım yoktu, onun için cinsel bir çemberden atlamamıştım. Diğerlerine şantaj yapmaya çalıştıysa da bunu söylemediler. Yangından sonra Bastien, resimlerin hâlâ kendisinde olduğunu kanıtlamadığı sürece ona bir kuruş daha ödemeyeceğini söyledi. Ama kanıtlayamadı. Onun yerine videoları yüklemekle tehdit etti ama Bastien blöfünü gördü ve yangından kurtulduklarına inanmadığını söyledi. Ayrıca, eğer elinde olduğunu kanıtlayabilirse, yüklemesini engellemek için ona ödediğinin iki katını ödeyeceğini söyledi. O açgözlü bir sürtük, Kensey-eğer videolar hala elinde olsaydı, ona bir klip gösterirdi, böylece parasını alabilir ve onu kontrolü altında tutabilirdi."

"Videoların tehdidinden kurtulduktan sonra, tüm hikayeyi polise anlattınız mı?"

"Hayır, çünkü ifadelerimizde neden yalan söylediğimizi açıklamak zorunda kalacaktık. Videolar hakkında konuşmak ve polise neler olduğunu tüm ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kalacaktık. Utanç bizi sessiz tuttu. Levi'ye karşı utanç ve suçluluk."

Gereksiz utanç ve suçluluk duygusu - çocuklar yanlış bir şey yapmamıştı. Ama bu sözlerin Blake'i rahatlatmayacağından şüpheleniyordum. O aptal bir adam değildi. Entelektüel olarak bu duyguların anlamsız olduğunu biliyordu. Ama bildiklerinizle hissettikleriniz her zaman aynı değildi.

"Bastien, Tara ve ben hayatımızın her dakikasını ona bunu ödetmek için planlar yaparak geçirmiyoruz," dedi Blake. "Onu her seferinde yıllarca yalnız bırakıyoruz. Ona hayatını yeniden inşa etmesi için bir şans veriyoruz. Yeni bir iş bulması için.

Yeni arkadaşlar edinir. Kendine bir erkek arkadaş bulur. Sonra, tam her şey harika giderken..."

"Sen içeri dal."

"Bir zamanlar hayatımızı cehenneme çevirmişti." Omuz silkti. "Biz sadece iyiliğinin karşılığını veriyoruz."

Bunun için onları kim suçlayabilir ki?

"Birkaç ay önce Louisiana'da çok zengin bir adamla nişanlandı. Çok fazla nişanlanıyor. Erkekleri kendisine aşık etme konusunda çok başarılı." "Ona isimsiz olarak onun tutuklanmasıyla ilgili bilgi göndermişsiniz.

soruşturması gerçekleşti, değil mi?"

"Evet. Diğer nişanlılarına da aynısını yaptık. Şüphesiz hepsinin yalan olduğunu iddia etti, ama hiçbiri ona şüpheyle yaklaşmadı - muhtemelen hepsi politikacılar gibi yüksek sosyetedeki insanlar olduğu için, bu tür bir skandalla ilişkilendirilme riskini göze alamadılar. Bilmiyorum."

Dalgınca kolumun üst kısmını ovuşturdum. "Biz Meksika'dayken Tara nasıl her şeyi berbat etti? Seni arayan oydu, değil mi?"

"Evet, öyleydi. Liza online öğretmen olarak iş bulmayı başardı, web seminerleri falan yapıyor. Bana göre bu, öğrencilerinin güvende olacağı anlamına gelmiyor. Onları kandırıp kendine çekebilirdi - kandırmada iyidir. Tara onu fark edecek kadar yakından izliyor olmalıydı, çünkü uzun zaman önce Liza'nın bir daha asla çocuklarla çalışmamasını sağlayacağını ilan etmişti."

"Anladığım kadarıyla Liza'nın artık işi yok." Bu da nişanlısını ve işini kısa sürede kaybettiği anlamına geliyordu. "Yani, bir kez daha, dünyası başına yıkıldı. Ve senin ortaya çıkmanı sağlayacağını düşünerek bana geldi."

Yavaşça öne doğru eğildi ve kollarını kalçalarına dayadı. "Sana yaklaştığı için çok üzgünüm. Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim. Redwater'da olduğunu bile bilmiyordum. Yıllardır geri dönmedi." Elini belli belirsiz çıplak dizime koydu, gözleri yüzümdeydi. "Seninle konuşmayı bırak, senin havanı solumasını bile istemedim."

Michael'ı onun yakınında istemediğim için bunu anlayabiliyordum. "Tüm bunlarla ilgili bana güvendiğin için teşekkür ederim." Çekip gitmeme izin verme seçeneği vardı ama yapmadı. "Ama Levi'nin yaptığı şeyde senin

hiçbir suçun olmadığını yineleyeceğim. Birinin yumruklarıyla seni dövmesini hak etmiyorsun."

"Acıyı seviyorum, Kensey," dedi, sesi üzgün ve acı arasında bir şeydi.

"Sana yardımcı olduğunu söylüyorsun. Anlamıyorum."

"Bunu daha önce hiç açıklamaya çalışmamıştım. Zihnimi temizliyor. Kendimi gerçek hissettiriyor. Huzurlu. Gerçekten zorlu bir antrenmandan sonra olduğu gibi canlı. Sonrasında daha iyi odaklanabiliyorum. Kendimi daha kontrollü hissediyorum."

Ve hayatında birkaç kez kontrolü elinden alınmıştı.

İçinde şeytanların pusuya yatmış olması pek de şaşırtıcı değildi; annesini, onu bulana kadar ateşten çıkmayı reddettiği için kaybetmişti. Bağ kuramadığı babasını kaybetmiş ve onu defalarca cinsel tekliflerde bulunan berbat bir üvey anneyle baş başa bırakmıştı. Öğretmeni onu tımar etmiş, istismar etmiş ve onu önemseydiğini düşünmesi için kandırmıştı. Ve arkadaşı Blake'in yatak odasında ondan nefret ederek intihar etmişti.

Blake'in eli dizimi sıktığında düşüncelerimden sıyrıldım. nazikçe.

"Benimle yaşamayı bırakmamın tek nedeni seninle birlikte olmak değildi.

Kensey," dedi. "Smith'in sana gönderdiği resimler hakkında benimle yüzleştiğin gün durmaya karar verdim. Sana yalan söylediğim için ne kadar incindiğini gördüm. Bundan nefret ettim. Sana tekrar yalan söylemek zorunda kalmak istemedim, bu yüzden ringlerden ve kafeslerden uzak durdum."

Kaşlarım çatıldı. "Ama acıya ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

"Sana daha çok ihtiyacım var." Başparmağı dizimin üzerinde bir daire çizdi. "Seni hayatımda istiyorsam, bundan vazgeçmem gerektiğini biliyordum. Tamamen. Bir şeyi çok istediğimde, onu elde etmek için ne gerekiyorsa yaparım. Seni elimde tutmak için bunun gerektiğini biliyordum. Sen geldiğinden beri zaten daha az ihtiyaç duymaya başlamıştım.

Bana farklı bir huzur veriyorsun. *Gerçek* olan, endorfinlerin getirmediği bir huzur. Aradaki farkı öğrenmem gerek. Daha önce de söylediğim gibi, sen benim en iyi şeyimsin. Gidişini izlememi isteme benden. Bunu yapamam. Yapmayacağım." Çenesi sertleşti ve bana ciddi olduğunu söyledi. "Bu beni bencil bir piç yapar, biliyorum ama yapmayacağım."

Çekip gitmek istemedim. Bunu yaparsam, her şeyin benden önceki haline döneceğini biliyordum ve bu düşünce boğazımı düğümledi. Beni rahatsız eden kavgalar değil, kavgaların arkasındaki sebeplerdi. Ne düşünürse düşünsün, bu acı vermekten ve acı almaktan hoşlanmak kadar basit değildi. Endorfinleri bir şekilde bağımlılık yapıcı bulmak kadar basit

değildi. Görse de görmese de, birinin onu incitmesine izin verdiği her seferinde kendini cezalandırıyordu. Ne zaman bir ringde ya da kafeste durup

Rakibi, onu incitenlere saldırıyordu. Ve bahse girerim ki kızgın olduğu kişilerden biri de Levi'ydi ve bu onu sadece daha suçlu hissettirdi - bu da bilinçaltındaki kendini cezalandırma dürtüsünü besledi.

Bu bir kısır döngüydü ve onun artık bunun bir parçası olmasını istemiyordum. Onun için bunu istemedim.

"Eğer 'normal' olmayı hak eden biri varsa, o da sensin Kensey. Sadece Bale'in üvey baban olmasından bahsetmiyorum. Annenin kırılğanlığının omuzlarına ağır bir yük bindirdiğini biliyorum. Başka birinin sadakatsizliğinin canlı kanıtı olmanın sende iz bıraktığını biliyorum. Bunlar benim izlerim ve çirkinler. Ama bunlarla başa çıkabileceğini söylemene ihtiyacım var."

Bir nefes üfledim. İzleri çirkin olmanın ötesindeydi. Ama Blake'in benim yüküme, benim onunkine ihtiyacım olduğundan daha fazla ihtiyacı yoktu, değil mi? Yine de buradaydı. Bunu kabul etti. Beni kabul etti. Ve ondan nasıl uzaklaşacağımı gerçekten bilmiyordum. Bu beni parçalara ayırırdı çünkü... çünkü... şey, o piçi seviyordum, değil mi?

Yine de bir şeyden emin olmam gerekiyordu. "Kavgalarla işimin bittiğini söylerken ciddi miydin? Kabul edebileceğim ve başa çıkabileceğim pek çok şey var Blake, kendine zarar vermen bunlardan biri değil. Dürüst ol, her hafta ringe çıkıp dayak yemem hoşuna gitmezdi, özellikle de yapay bir barış arayışındayken."

Elimi ağzına götürdü ve avucumu öptü. "Haklısın, bunu istemezdim. Bundan nefret ederdim ve seni durdurmak için ne gerekiyorsa yapardım. Sana yalan söylemeyeceğim bebeğim, o halkalardan ya da kafeslerden birine girme isteği henüz geçmedi. Geçmesi biraz zaman alabilir. Uzun zamandır benim hızlı çözümümüydü. Ama bırakmaya karar verdim ve buna sadık kalacağım.

Bunu bir daha asla yapmayacağım, Kensey. Bir daha asla."

Sesi ciddi bir içtenlikle çınlıyordu. Yüzünü inceledim ve aynı ciddiyeti orada da gördüm. Ondan şüphe etmek imkânsızdı. Ben de ona inanmak istiyordum. Hem de çok. Belki sözünde duracaktı, belki de durmayacaktı.

Ama bir şansı hak ediyordu, değil mi? Ve zaten çok incinmişti.

... Ruhunu bu şekilde ortaya koyduktan ve sırlarını bana emanet ettikten sonra onu terk edersem nasıl bir insan olurum? Ben bundan daha iyiydim ve o da daha iyisini hak ediyordu.

Derin, temizleyici bir nefes aldım ve kaslarımdaki gerginliğin azalmasına izin verdim. "Tamam ama bu sözünü tutmazsan, o ringde sana katılır ve destansı kışına tekmeysi ben basarım."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gözlerini kapatan Blake burnundan uzun bir nefes çekti. Rahatladığını neredeyse *hissede biliyordum*, o kadar derindi ki. Gözleri tekrar açıldığında, tanımlanamayan ama nabzımın hızlanmasına neden olan bir duyguyla parlıyordu. "Buraya gel, Kensey." Kendimi kanepeden ittim ve ona doğru ilerledim. Bileğimden yakaladı ve beni kucağına çekti. "İşte benim kızım. Kendine verdiğinden çok daha dayanıklı."

Elleriyle yüzümü avuçladı ve boğazımın düğümlenmesine neden olacak şekilde bana baktı. Göğsümdeki gergin his gevşedi ve bedenimi istila eden soğukluk hafifledi. Kendimi sıcak hissettim. Güvende. Önemsendiğimi.

"Benim iyi şeyim," diye fısıldadı. Sonra ağzı benimkini aldı, yumuşak ama ısrarcıydı. Öpücük tembel, ıslak ve sarhoş ediciydi. Orada çok fazla duygu vardı-Blake kendini öpücüğe verdi ve ona geri verdiğim şeyin tadını çıkardı.

Elini kalçama, eteğimin altına soktu ve kıkırmı avuçladı. Ve sonra... Tanrım, sanki biri yoğunluk kadrancısını gidebileceği en yüksek seviyeye getirmiş gibiydi, çünkü öpücük vahşi ve umutsuz bir hal aldı. Kanım hızlandı ve sinir uçları canlandı.

Kendimizi nasıl yerde bulduğumuza dair hiçbir fikrim yoktu, ama aniden oradaydık - eteğim belime kadar sıyrılmıştı, fermuarı açıktı, siki sert ve hazır. Sonra külotumu kenara çekti ve içime girdi. Ne bir ön sevişme, ne bir giriş, ne de bir uyarı. Ama sert sahiplenmeden dolayı acı hissetmek için bir anım bile olmadı, çünkü sanki beni sikmek için dünyaya gelmiş gibi amıma girdi.

Tutundum, tırnaklarım ve topuklarım sırtını kazıyordu. Her hamlesinde suçluluğunu ve öfkesini hissediyordum ama aynı zamanda rahatlamasının ve sahiplenmesinin gücünü de hissediyordum. Başparmağı klitorisime sürtündüğünde ve bana "boşalmamı" emrettiğinde, uçtum. Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve boğuk bir lanetle içimde patladı.

Biz orada yatarken, titrerken ve zor nefes alırken saniyeler geçip gitti. Sonra başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Nasıl oldu da kendimizi yerde bulduk?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum."

Bana baktı, parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirdi. "Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Sana bakmayı seviyorum. Uyandığımda seni yanımda görmeyi seviyorum. Benim olduğunu bilmeyi seviyorum. Benim kalmana ihtiyacım var, Kensey. Sen daha iyisini hak ediyorsun. Daha fazlasını. Normali. Ama benim kalmana ihtiyacım var."

Bu bir rica değildi. Bir soru değildi. Bir itiraz değildi. Daha çok bir özürdü. Beni tutmanın adil olmadığını düşünüyordu ama yine de bunu yapmaya niyetliydi.

Yumuşayan sikini geri çekerken beni öptü. "Sert davrandım. Canını yaktım mı?"

"Hoşuma gitmeyen bir şekilde değil."

Ayağa kalkıp eteğimi düzeltmeme yardım etti. Beni banyoda temizlemeyi yeni bitirmişti, kendisi yapmak için ısrar etmişti.

-Cep telefonu çalmaya başladı. Cebinden çıkardığında, ekranda 'Rossi' yazısının yanıp söndüğünü görecektim kadar uzun süre baktım.

Blake başparmağını ekranın üzerinde kaydırды ve "Ne?" diye cevap verdi. Derin bir nefes verdi. "O iyi... Evet... Her şey... Hayır, yapmadı... Kına yakacağınızı biliyordum. Siktir git, göt herif." Blake aramayı sonlandırdı ve telefonunu cebine koydu. "Arayan Rossi'ydi. Senin için endişeleniyordu."

"Ve böbürlenmek mi? Ne hakkında?"

Blake kalçalarını avuçladı. "Barın dışındaki otoparkta onu kenara çektiğimde, sana her şeyi anlatmam için beni cesaretlendirdi. Bunun üstesinden gelebileceğini söyledi. Benimle konuşmayı ya da sana dokunmama izin vermeyi bırak, bana bakmanın bile saatler alabileceğini düşünmüştüm."

Kaşlarımı çattım. "Michael gibi olduğunu sanmıyorum. Değilsin. Bunu iliklerime kadar biliyorum. İfşaatının bir şok olmadığını ya da beni çok etkilemediğini söylemiyorum. Ve bir an için, evet, onu düşündüm. Ama sadece bir saniyeliğine. Sen sadist değilsin. O kavgalara zalim olduğun ve içindeki sapkın bir şeyi beslediği için girmedin. Rakiplerine işkence etmedin, sakat bırakmadın ve öldürmedin."

"Ama Liza'ya kendi yöntemlerimle işkence ediyorum. Michael'ın yaptığı da bu değil mi?"

Adalet dağıtıldı mı?"

"Hayır, Michael bunu yaptığı şeyler için bir bahane olarak kullandı. Ve bence, eğer gerçekten düşünseydiniz, bunun ona işkence etmekle ilgili olmadığını fark ederdiniz. Seni manipüle etti, kullandı ve incitti. Kontrolü senden aldı. Sen de onun sana yaptığı gibi halıyı onun altından süpürerek kontrolü geri almaya çalışıyorsun."

Blake düşünceli bir sessizliğe gömüldü. "Belki." Parmaklarını çene çizgimde gezdirdi. "Durum ne olursa olsun, beni terk etmek için her türlü hakka ve nedene sahiptin. Bunun için seni suçlayamazdım."

"Benim de kendi payıma düşen yüklerim var. Sen benimkini kabul et. Ben de seninkini kabul ediyorum."

Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi. "Evet, görünüşe göre bunu kabul ediyorsun. Ve bu beni şaşırtıyor." Kollarını bana dolayarak beni bir o yana bir bu yana salladı. İkimiz de tek kelime etmedik. Sadece o anı özümstedik.

Rahatlatmak, rahat vermek, yeniden bağlanmak. Blake saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı ve "Ev. Öyle mi?" dedi.

"Evet," diye onayladım. Ağzı biraz kıvrıldı ama gülümsemesi gergindi ve gözlerine ulaşmıyordu. Göğsüm sıkıştı. Bu gece geçmişteki acılarını yeniden yaşamıştı; üzücü bir anı şeridinde yürümüş ve yaralarını deşerek benimle paylaşmıştı. Tüm bunlar onu çok etkilemişti ve ben bir şekilde acısını hafifletmek istedim. Ruh halini düzeltmek ve tüm bunları aklımdan çıkarmak istedim. "Son bir sorum var. 'Hamuru seviyorsun, değil mi?' derken ne demek istedin? Bu beni deli ediyor."

Bana yavaşça, külotumu indiren bir gülümseme verdi. "Sana göstermeyi tercih ederim." "O zaman elbette göster."

İnanamayarak bana baktı. "Kensey, az önce üzerine bir kova dolusu pislik boşalttım. Bunu sindirmek için biraz zaman istemez misin?"

"Hayır." Akşamımızı Liza Montgomery'ye daha fazla emanet etmeyecektim. "Gerçekten sadece hamurun bodrumla ne ilgisi olabileceğini bilmek istiyorum. Göster bana."

Parmakları saçlarımı taradı. "Beni şaşırtıyorsun, Kensey. Koşmaya çalışmalısın. Uzağa ve hızlı. Bu anlamsız bir girişim olurdu ama yine de denemelisin. Bunun yerine, işte buradasın, bana yaslanmışsın, seni özel bir odaya götürmemi ve seninle sevişmemi istiyorsun."

"Yatakta tam bir rock yıldızısın."

Kıkırdadı. "Bebeğim onu bodruma götürmemi isterse, bunu yaparım. Emin olduğu sürece."

"Eminim."

Beni tekrar öptü, açgözlü ve sahiplenici. "Pekâlâ. Bakalım odamız hazır mı?" Telefonunu tekrar çıkardı, sanki fikrimi değiştirmem için bana zaman vermek istercesine hareketlerini yavaş tuttu. Değiştirmedim. Telefonu kulağına götürmeden önce ekrana birkaç kez dokundu. "Ben Blake. Plan değişikliği. Erken geliyorum. Rezervasyon yaptırdığım oda hazır mı?" Bir duraklama. "Beş dakikanız var." Telefonu kapattı. "Bundan emin misin?"

"Sana söyledim, eminim."

"O zaman asansöre doğru yavaş bir yürüyüş yapalım."

B1'e vardığımızda, "İçkiye ihtiyacın olmayacak" dedi. Beni bir masaya götürmedi, doğruca kubbeye ve özel odalara açılan kapıya yöneldi.

"Yapmayacak mıyım?"

"Hayır." Beni koridora doğru götürdü ve kubbeye varmadan hemen önce durdu. Kartını okutarak bir kapının kilidini açtı ve bir elini belime koyarak beni içeri yönlendirdi.

Kendimi patlamış mısır, tereyağı ve tuz kokan küçük bir sinema salonunun içinde bulduğumda ağzım açık kaldı. Perdelerle gizlenmiş büyük bir ekrana bakan birkaç sıra koyu renkli minderli koltuk vardı. Tek ışık halı kaplı merdivenler boyunca uzanan küçük spotlardan geliyordu.

"Arka sıra," dedi Blake.

Başımı sallayarak tiyatronun arka tarafındaki merdivenlere yöneldim. Sırayı karıştırırken, birinin bize patlamış mısır ve gazoz bıraktığını fark ettim. Aynen öyle.

Oturduğumuzda perdeler açıldı ve ekran göz kırparak canlandı. Birkaç dakika sonra *Pulp Fiction* çalmaya başladı ve ben sııttım. "Bunun en sevdiğim filmlerden biri olduğunu biliyorsun."

Kulağıma konuştu. "Şimdi sen bunu izlerken sikileceksin. Ama önce bana biraz bineceksin. Sonra seni koltuğun arkasına yatırıp sikeceğim."

Lanet olsun, eğer amım titremediyse.

"Önümde dur, bebeğim. Yüzünü ekrana dön. Aferin kıızıma." Eteğimi yukarı iterek külotumun köşebentini kavradı ve aşağı çekti. "İçinden çık. Güzel." Kıçımın bir yanağına beni sarsan bir ısırık bıraktı. "Şimdi tişört ve sütyenden kurtul, ama etekten değil. İşte bu kadar." Kıyafetlerimi boşalttığım sandalyeye koyduktan sonra beni kalçalarının arasına oturmaya çağırdı. "Bacaklarını açık tut. Sen filmi izlerken ve patlamış mısırını yerken ben de amımla biraz oynamak istiyorum."

Lanet olsun.

"Kıpırdama ve ses çıkarma."

Kaslarımı kilitleyerek, elinin kıvrılmış eteğimin altında kaybolmasını izledim. Amımla 'oynamak' derken beni boşaltmayı kastetmediği ortaya çıktı. Hayır, boş boş okşadı. Okşadı. Dans etti

Parmaklarının uçlarını kıvrımlarının üzerinde gezdirdi, küçük desenler çizdi ve hatta adını karaladı. Sanki hiçbir amacı yokmuş ve sadece kendini şımartıyormuş gibiydi.

Bütün zaman boyunca klitorisimden kaçındı. Yine de her tüy kadar hafif dokunuşu beni onun için çıldırtıyordu. Meme uçlarım zonklıyor ve sert, acı verici noktalara doğru geriliyordu. Ağır nefes alışım, mırıldanan, yemek yiyen, içkilerini höpürdeter ve koltuklarını karıştıran diğer insanların ses efektlerine karışıyordu. Başkalarının da bulunduğu gerçek bir sinema salonu olduğu yanılsamasına kolayca kapılabiliyordunuz.

Benimle oynadıkça aklımı kaçırmaya daha da yaklaşıyordum. Kalçalarımı oynatmamak ya da daha fazlası için haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu - bundan daha iyisini biliyordum. Ellerim o kadar titriyordu ki neredeyse birkaç kez patlamış mısırımı düşürüyordum. Blake kutuyu komşu koltuğun üzerinde dengeledi ve ellerimi kolçakların üzerinde düz tutmamı emretti. Sonra 'oynamaya' geri döndü.

Kazara mı oldu yoksa klitorisim çok şiştiği için mi emin değildim ama parmağının ucuyla hafifçe üzerinden geçti. Uzun ve yüksek sesle inledim, elimde değildi.

Amıma şaplak attı. "Sessiz ol yoksa dururum."

Orospu çocuğu. Ona yüksek sesle küfretmeye cesaret edemedim, çünkü acıyı uzatacağını biliyordum.

Sodaları patlamış mısırın yanında dengeledi. "Bacaklarını kolçakların üzerinden geçir."

Yutkundum. "Ne?" Sesim çatallaştı. "Yap şunu."

İstediğini yaptım, serin hava amıma çarptığında nefesim kesildi ve bana Blake'in sık sık amıma üflediğini hatırlattı.

"İşte benim kızım. Bana iyi davrandın, değil mi? Kıvrınmadın, şikayet etmedin ve sadece tek bir ses çıkardın. Seni ödüllendireyim mi?"

Öyle olsa iyi olurdu ama önceki deneyimlerimden sadece tek bir cevabın bana ihtiyacım olanı sağlayacağını farkındaydım. "Sadece sen istersen."

Boynuma doğru gülümsedi. "Çok akıllıca." Kıvrımlarımın arasından bir parmağını kaydırıp ve Tanrım, rahatlama neredeyse orgazmikti. Bunu tekrar tekrar yapıp her seferinde klitorisime sürtünürken başım geriye düştü.

Sonra fiske vurdu, daire çizdi ve nazikçe kopardı, amımın ağrmasına ve spazm geçirmesine neden oldu. Tanrım, kendimi dayanılmaz derecede boş hissediyordum.

Kuru dudaklarımı yaladım. "Blake," diye mırıldandım.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, sesi alçaktı. "Söyle bana."

İçimde bir şey istiyordum. Ne olduğu umurumda bile değildi. Ama bunu söylemedim - bu ona sadece fikir verirdi. "Sikini. Onu içimde istiyorum."

"Hiçbir şey beni senin içine girmekten daha fazla memnun edemez. Ama henüz benim için hazır olup olmadığını bilmiyorum. Bakalım." İki parmağını içime soktu ve bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım. Mırıldandı. "Çok kaygan." Parmaklarını pompalamaya, boynumu yalamaya ve emmeye başladı. "Şu anda buraya birinin girdiğini düşünsene. Pembe, ıslak ve şişmiş amının muhteşem görüntüsüne sahip olurlardı. Parmaklarımı tekrar tekrar içine çektiğini görürlerdi."

Boştaki eli göğsümü sıkarken inledim. Vücudum onun dokunuşuna doğru eğilmekten başka bir şey istemiyordu ama o göğsümü şekillendirmek ve meme ucumu sıkarak arasında gidip gelirken ben hareketsiz kaldım. Bu sırada parmakları beni boşaltmamaya dikkat ederek amımı okşamaya devam ediyordu.

Birden durdu ve parmaklarını geri çekti. "Ayağa kalk, ama yüzün ekrana dönük olsun."

Titreyerek ayağa kalktığımda, fermuarını açtığını ve pantolonunu indirdiğini duydum. *Şükürler olsun.*

"Şimdi bana bineceksin, Kensey."

Kalçalarındaki elleri beni doğru pozisyona getirdi ve sonra sikinin kalın başının beni açmaya başladığını hissettim. İnledim, daha fazlasına ihtiyacım vardı. Beni sertçe aşağı çekti, tek bir sert hareketle beni aletin üzerine oturttu. Ve boşaldım. Sert bir şekilde. Yüksek sesle. Sırtım kemerli. Parmaklarım kolçağı kazıyordu.

Bir elini omurgamdan yukarı kaydırarak saçlarımdan bir tutam yakaladı ve başımı geriye çekti. "Gelebileceğini söylemedim," dedi kulağıma.

Kuru bir boğazın etrafında yutkundum. "Yapamayacağımı söylemedin."

Kıkırdadı. "Bu doğru, o yüzden bunu görmezden geleceğim. Ama ben söyleyene kadar bir daha gelmeyeceksin. Anladın mı?"

"Anladım."

"Güzel. Şimdi sana söylediğim şeyi yap." Saçımı bıraktı ve boğazımı sıktı. "Ve yavaşça yap."

Ellerimi kolçaklara dayayarak sikinin üzerinde yavaşça yükselip alçalmaya başladım. Eli boynumda beni rahatsız etmesi gereken ama daha da ateşlendiren sıkı ve sahiplenici bir tutuş sergiliyordu. Gözlerim o hisle

kapandı.

Uzun, kalın sikinin içimi defalarca kesmesi, aşırı hassas kasların üzerinde sürüklenmesi.

Meme ucumu çimdikledi ve cimcikledi. "Kukunun etrafımda dalgalanmasına bayılıyorum." Ona yavaş, spiral, aşağı doğru bir itme verdiğimde homurdandı. "Bana daha sert binmek istiyorsun, değil mi?"

Boynumdaki kavrayışının izin verdiği ölçüde başımı salladım. Hızımı artırmayı ve ikimiz de boşalana kadar onun sikine yumulmayı çok istiyordum.

"Ama denemedin. Tam olarak istediğimi yaptın. Ve ben kızım iyi olduğunda onu her zaman ödüllendiririm, değil mi?" Kulak mememi emdi. "Ayağa kalk ve koltuğun arkasına doğru eğil."

Uyluklarım titriyordu, yavaşça ayağa kalktım ve sonra önümdeki koltuğun kenarlarından tutarak eğildim.

Arkamda yükselirken elleri kıçımı ve sırtımı yumuşattı. "Çok güzelsin, Kensey. İçten ve dıştan." Elleri omuzlarımda etrafında kıvrıldı. "Sahip olduğum en mükemmel şey." Tek hamlede sikini taşaklarıma kadar soktu ve patlayacağımı sandığım ana kadar içimi doldurdu. Amım onun etrafında sıkıştı ve kasıldı ve ikimiz de inledik.

Kalçalarını çılgınca yumruklamaya, beni sert ve derin bir şekilde becermeye başladığında parmaklarım koltuğa gömüldü. O kadar sertti ki, omuzlarımdaki tutuşu o kadar sıkı olmasaydı devrilebilirdim. Ama beni orada tutacağı konusunda ona güveniyordum; düşmeme asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu ya da koltuğun üst kısmının kaburgalarıma nasıl battığını gerçekten umursamayacak kadar duygulara kapılmıştım.

Aletin her güçlü darbesi sahiplenici olduğu kadar mükemmeldi ve o kadar sıkıydım ki tekrar boşalmam uzun sürmeyecekti.

Blake hırlarken vücudu benimkini örtüyordu, "Burada başka biri olsaydı, göğüslerin sallanırken ve meme uçların sertleşmişken seni eğilmiş görürlerdi. Seni acımasızca sikilirken görürlerdi; iyi bir kız gibi sikimi aldığını görürlerdi. Ve oradaki erkekler... seni *isterlerdi*. Buraya gelip seninle sıralarını savmak isteyeceklerdi. Hatta bazıları amını sikerken ağzını kullanmak isterdi. Sanırım sana sahip olmak için bana her şeyi teklif edebilirler. Onlara izin verir miyim?"

Yutkundum. "Hayır."

"Ben izlerken bir grup erkeğin seni bu şekilde götürmesi gibi küçük bir fantezin olsa bile, onlara izin verir miydin?"

"Hayır."

Kulak mememi ısırıldı. "Peki neden?"

"Ben seninim."

"Her zaman benimsin, Kensey. Sana sahip olabilecek tek erkek benim.

Dokun sana. Seni becermek. Tadına bak. Seni boşaltmasına izin vereceğim tek bir kişi var... o da sensin. Şimdi yap, Kensey, kendini boşalt."

Düşmeme izin vermeyeceğine güvenerek elimi amıma götürdüm ve klitorisimi buldum. Bir, iki kez ovuşturdum ve patladım. Orgazm bir fırtına gücüyle içimde gürledi, beni çözdü ve harap etti. Sırtım eğildi, ağzım sessiz bir çığlıkla açıldı ve amım onun sikine kenetlendi.

Blake küfretti. "Siktir, evet." İçime daha sert, daha hızlı girdi ve sikini derine soktu; etrafında titrerken iç duvarlarıma fişkırان fişkırان boşaldı.

Ertesi sabah mutfak adasında kahvaltı ederken, kaşığım ağzımın yarısına kadar gelmişken durakladım. "Blake, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Başkaları yapmamız gerektiğini söylüyor diye daha yavaş bir tempoda hareket etmeyeceğim." Kızarmış simidini ısırdı. "Zaten benimle yaşıyorsun.

Neden bunu kalıcı hale getirmeyelim?"

"Bir misafirin alanınızı paylaşması ile birinin o alanda sizinle birlikte yaşaması arasında büyük bir fark vardır."

"Biliyorum. Bu fark benim için sorun değil." Kahvesinden biraz içti. "Neden bana sorunun gerçekte ne olduğunu söylemiyorsun, Kensey?" Mısır gevreğini yerken sondalı bakışları yüzümü inceledi. "Bu senin düzenbazlığınla ilgili değil. Hayır, bunların beni rahatsız etmediğini ve benim de senin düzen delisi damarına basmadığımı zaten biliyoruz."

Yüzünde bir farkındalık belirdi. "Konu para, değil mi?"

"Buraya taşınırsam kiranın yarısını ödememe izin vereceğinizden şüpheliyim." "Daire benim, Kensey."

"Peki, ipoteğin yarısını ödememe izin vereceğinden şüpheliyim." "Dairenin tamamı bana ait. Ödenecek ipotek yok."

Tabii ki zengin piç yaptı. "Faturaları kendin ödemekte ısrar edeceksin."

"Ve bu yanlış mı? Bu beni kötü bir insan mı yapar?"

"Sakın bunu çevirmeye kalkma." Ağzıma bir kaşık mısır gevreği daha attım. "Bir şeylere katkıda bulunmasaydım

kendimi evimdeymiş gibi değil, kiracıymışım gibi hissettim."

İç çekerek elimi tuttu ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Her zaman kendi kendine yeten biri olduğunu biliyorum. Buna büyük saygı duyuyorum. Ama neden buna biraz ara verip bir kez olsun birinin sana bakmasına izin vermiyorsun? Bu bağımlılık değil. Beni kullanmak değil. Bu zayıf olmak değil."

"Ben katkıda bulunmasaydım burası benim evim gibi olmazdı, Blake. Öyle olmazdı işte." Ağzıma biraz daha mısır gevreği attım ve ona bu konuda geri adım atmayacağımı belirten bir bakış attım.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak elimi bıraktı ve simidini tekrar ısırdı. "Bakkaliye," dedi sonunda. "Yiyeceklerin parasını sen ödeyebilirsin. Yiyecek büyük bir katkı, onsuz öleceğimizi düşünürsek. Sakın bana yiyeceklerin ucuz olduğunu söyleme. Hiç de ucuz değiller. Bunu bilecek kadar uzun süredir kendim için ödeme yapıyorum."

Bu konuda pazarlık yapmaya açık olması beni gerçekten şaşırttı. "Peki ya daireye kendi damgamı vurmak için bir şey almak isteseydim? Bana kendi dokunuşlarımı ekleyemeyeceğimi mi söyleyeceksin? Bana geri ödeme yapmakta ısrar mı edeceksin?"

Kaşları birbirine çatıldı. "Kendi paranızla ne yapacağınızı kontrol etmek gibi bir niyetim yok. Sana asla ne alıp alamayacağını söylemem. Buraya kendi damganı mı vurmak istiyorsun? Hadi bakalım." Kahvesinden bir yudum aldı ve sonra gözlerini gözlerime dikti. "Ama faturaları ben ödüyorum. Bir sonraki kitabın sana milyonlar kazandırsa bile, yine de ısrar ederim."

Ve sonra anladım. Mesele onun 'evin erkeği' olması ya da benden daha fazla para kazanması değildi. Bu kontrolle ilgiliydi. Bu masrafları ödeyerek kendi dünyasını kontrol ediyordu. Bu duyguya ihtiyacı vardı.

Blake adanın etrafında döndü ve kalçalarımın arasında durdu. "Benimle kalmak istemiyor musun?"

Ona tiksinti dolu bir bakış attım. "Bu kadar savunmasız görünmeye çalışma ve incindim."

Ağzı buruştu. "Gerçeklere bakalım. Sen zaten burada yaşıyorsun, yani Hiçbir şey değişmeyecek ve ikimiz de senin değişiklikten ne kadar hoşlanmadığını biliyoruz. Buraya kendi dokunuşlarını katmak istemen umurumda değil; burası senin evin, burayı kendi evin gibi hissettirmek için ne istersen yap. Eğer gerçekten katkıda bulunmak istiyorsan yiyeceklerin parasını ödeyebileceğini söylüyorum, böylece hayatta kalmak için bana bel bağladığını söyleyemezsin. Ve burada yaşamayı seviyorsun. Huzuru, sessizliği ve manzarayı seviyorsun. Neden tüm bunlardan vazgeçersin ki?"

"Davamda delikler açmayı bırak!"

Gülümsemesi genişledi. "Seni burada istiyorum. Burada olmak istiyorsun. Neden savaşıyorsun? Bu anlamsız. Ve gerçekten buna değmez, çünkü bunun peşini bırakmayacağım."

İçimi çektim. "Bunu gerçekten istediğinden emin olmalısın Blake."

Şimdi *bana* tiksinti dolu bir bakış attı. "Kensey, sence bütün pisliklerimi kaç kişiye açıkladım? Sana söyleyeyim mi? Hiçbirine."

"Ama Rossi-"

"Liseden beri arkadaşsınız ve Bastien'in kuzeni.

Bu yüzden bu kadar çok şey biliyor. Hayır, sen sormadan söyleyeyim, Liza ona dokunmadı." Blake boynumu avuçladı. "Benim için bir anlam ifade etmeseydin tüm bunlar için sana güvenmezdim. Ve sen benim için çok şey ifade ediyorsun. Sen de aynı şekilde hissetmiyorsan, neden burada kalıcı olarak yaşamayı kabul etmediğini anlamıyorum."

"Sadece-"

Yumuşak bir öpücük beni susturdu. "Beni seviyorsun, Kensey."

Kalbim göğüs kafesime çarptı. "Nereden buldun onu fikir?"

"Görüyorum. Hissediyorum. Ve eğer seni sevdiğimi göremiyor ve hissedemiyorsan, sen lanet olası bir cahilsin."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim. Dengesiz bir şekilde ona baktım. Sonunda, "Beni sevdiğini söylediğin için sana sarılmalı mıyım, yoksa bilgisiz olabileceğim düşüncesini aklımdan geçirmeye cüret ettiğin için seni tokatlamalı mıyım, karar veremiyorum" dedim.

"İlk. İlkin sen yapmalısın."

Dişlerimi alt dudağıma gömdüm. "Ciddi misin? Beni seviyor musun?" "Ciddiyim. Sevmesem asla söylemezdim." Ağzı

Ayak parmaklarımı kıvrandıran tembel, durgun bir öpücük beni benimkini. "Söyle, Kensey." Nabzım hızlandı. "Daha önce hiç bir erkeğe söylememiştim."

Gözlerinde kendini beğenmişlik parladı. "Güzel." Elleri boynumdan kayarak saçlarımın arasına girdi. "Söyle."

Gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım ve yutkundum. Kahretsin, ona söylemek neden bu kadar zordu? O zaten biliyordu. Derin, hazırlayıcı bir nefes aldım ve "Seni seviyorum" diye fısıldadım.

Saf bir erkek memnuniyetinin gülümsemesi ağzını kavislendirirken gözleri yumuşak ve uykulu bir hal aldı. "Biliyorum. Bunu itiraf etmek seni savunmasız hissettiriyor, değil mi? Bunu anlıyorum. Ama bu bana senin üzerinde güç vermiyor, Kensey. "Ama bu bana senin üzerinde

gücün var mı? Elbette. Tıpkı senin bana zarar verme gücün olduğu gibi. Ama senin *üzerinde* gücüm yok. Sana defalarca söyledim; benimle güvendesin."

Beni tekrar öptü, ağzımı o kadar sahiplenici bir şekilde yağmaladı ki iliklerime kadar dağlanmış hissettim. Kollarımı beline dolayarak ellerimi sırtında birleştirdim ve "Seni incitebilecek güce sahip olmaktan hoşlanmıyorum. Ve tam tersi."

"Ben de öyle. Ama bazen birbirimizi inciteceğimizi biliyorsun; bundan kaçış yok. Sende en sevdiğim şeylerden biri de üzüldüğün zaman kendini kaybetmemen; drama yok. Buna ihtiyacım var bebeğim, çünkü yeterince drama yaşadım. İsteyeceğim son şey de annemle babamınki gibi bir ilişki."

Başımı öne eğdim. "Kötü müydü?"

"Bunun için çalışmadılar, Kensey. Biri diğerini üzdüğünde konuşmadılar. Hiçbir şeyi çözmeye çalışmadılar. Özür dilemediler. Birinin diğerine kaç kez öfkeyle ve kendini beğenmiş bir şekilde saldırdığını sayamam. Eğer dışarı çıkan babamsa, annem onun kıyafetlerini poşetlere koyar ve yatak odasının penceresinden aşağı atardı. Eğer öfkelenen babamsa, babam beni bir yere götürür ve hava iyice kararana kadar geri getirmezdii."

"Fobisi yüzünden senin için dehşete düşeceğini ama seni aramaya gidemeyeceğini bilerek," diye anladım. Bu çok sertti.

"O ölene kadar geceleri hiç dışarı çıkmadığımdan değil. Buna izin veriyordu ama yine de panikliyordu. Ve sırf ona inat olsun diye beni gece geç saatlere kadar dışarıda tuttuğunu bilmek... bu onu her zaman tam da canının yandığı yerden vurdu."

Clear hiçbir zaman bir erkekle yaşamadığı için, aile içi tartışmalarla hiç karşılaşmamıştım. Bu aynı zamanda ilişkiler hakkında bildiklerimin çoğunun Sherry ve Dodger'dan gözlemlediklerim olduğu anlamına geliyordu. Sıkı fıkıydılar. Mutluydular. Sağlam.

Blake kararlı bir şekilde, "Eğer ikimizden biri diğerine zarar verirse, inadına karşılık vermek yok," dedi. "Öfkeyle kaçmak yok. Oturup konuşacağız. Bunu çözeceğiz. Tamam mı?"

"Evet. Ama biraz kaltak tokatlama olabilir."

Gülümsedi. "Kendimi uyarılmış sayıyorum."

"Ve eğer büyük bir hata yaparsan hediyeler beklerim. Güzel kalemler. Not defterleri.

Pahalı bir şey değil." Yüz ifadesi biraz kaypaklaştı ve gerildim. "Ne?"

"Senin için bir şeyim var." Cebinden bir kutu çıkardı ve açtı.

Siyah kol saatine dikkatle baktım. Gösterişli bir yanı yoktu. Küçük ve kompakttı, silikon bir kayışı vardı. Ama pahalı olduğu belliydi. "Bana saat mi aldın?"

"Bunu giymekten çekinmeden önce beni dinle." Bu cümle pek hayra alamet değildi.

"Bu bir telefon. Kendi sim kartı ve cep telefonu numarası var. Bunu kullanarak arama yapabilir ve arama alabilirsiniz - ancak yalnızca Uygulamadaki hesapta önceden onayladığınız numaralardan, yani sizinle kimin iletişime geçebileceğini siz kontrol edersiniz." Saatin yan tarafındaki küçük bir düğmeyi işaret etti. "Buna beş saniye veya daha uzun bir süre boyunca sertçe basarsanız, programladığınız kişilere bir uyarı gönderecektir. Ayrıca Uygulama üzerinde konumunuzu gösterecek, böylece o kişiler nerede olduğunuzu bilecek."

Kaşlarım havaya kalktı. "Konumum mu? Bu bir takip cihazı mı?" İster istemez kıldandım. "Yani, Uygulama ile herhangi bir zamanda konumumu kontrol edebilir misiniz?"

Bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Mesele nerede olduğunu kontrol etmek değil. Beni bilirsin, Kensey. Talepkâr ve ısrarcıyım ama asla bağımsızlığını elinden almaya çalışmam. Bunun için sana çok fazla saygı duyuyorum. Seni takip etmek istemiyorum. Mahremiyetinizi ihlal etmek istemiyorum. Bu senin güvenliğine ilgili."

"Güvenliğim mi?" Kollarımı göğsümde kavuşturarak saate tekrar baktım. "Bu insanların çocuklarına ya da yaşlı akrabalarına verdiği türden bir şey değil mi?"

"Evet, o akrabaların bağımsızlıklarına sahip olmalarını ama yine de güvende olmalarını sağlamak için." Yüzümü kavradı ve başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "İhtiyacın olduğunda bana ulaşabileceğinin huzuruna ihtiyacım var. Eğer bir şey olursa ve sana ulaşamazsam, nerede olduğunu öğrenmenin bir yolu olduğunu bilmem gerekiyor, böylece sana ulaşabilirim."

"Smith'in benim için bir deneme yapacağını mı düşünüyorsun?"

"Sana yaklaşmasını zorlaştırdım ama seni her zaman burada tutmazsam bunu imkansız hale getiremem. Bunu asla kabul etmezsin ve burada en güvende olduğun yerde olduğunu bilmek daha iyi hissettirse de, ona hayatın üzerinde bu gücü verdiğimiz için nefret ediyorum. Öfkesini senin dairenden çıkardı. Bir dahaki sefere senin peşine düşebilir. Bana her zaman ulaşabileceğini ve seni her zaman bulabileceğimi bilmenin huzuruna ihtiyacım var. Bana bunu ver,

Kensey," diyerek burnunu benimkine sürttü. "Akıllı olalım ve işleri onun için olabildiğince zorlaştıralım."

O böyle söylediğinde nasıl kıllanabilirdim ki? "Bu huzuru bana gerçekten çok mu görüyorsun?" "*Sen* takar mıydın?"

"Senin için o kadar önemliyse, evet. Ama tacize uğrayan ben değilim. Bak, tüm bunlar bittikten sonra takmak zorunda değilsin. Sadece Smith'i yakalayana kadar. Bana bunun akıllıca olmadığını söyle, ben de bırakayım."

Çok sinirlendim ama yapamadım. "Pahalı görünüyor. Ya kırarsam?"

"Eğer kırarsan, yenisini alırım. Ama bu şeylere zarar vermek zordur. Onlar da su geçirmez. *Sana* zarar vermek çok daha kolay olurdu ve bu benim aklımı çok fazla kurcalıyor. Hadi bebeğim, benim için giy."

İçimi çektim. "Bu Rossi'nin bana eşlik etmenin ötesinde bir hayatı olabileceği anlamına mı geliyor?"

"Hayır. Rossi yine de sizi işe gidip gelirken takip edecek, çünkü saatin bana söyleyemeyeceği tek şey takip edilip edilmediğiniz. O söyleyebilir." Blake başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi. "Tak onu, Kensey. Benim için." Boyun eğmiş, uzun süre acı çekmiş iç çekişim onu gülümsetti. "Aferin kızıma."

"Bunu nereden aldın?" Bileğime takarken sordum. "Emma tavsiye etti. Onun evine gideceğimizi unutma. bu gece."

"Gelmemi istediğine emin misin?" Kendisi de davetli olan Sarah'dan duyduğuma göre Emma, Adam'ın doğum günü için her zaman mini bir ev partisi verirmiş. Mini derken, sadece Blake, Bastien, Tara, Laurel ve Emma için çalışan iki özel dedektifin davetli olduğunu kastetmiştim. Ne yazık ki Adam'ın hiç ailesi yoktu. Küçük ilişkileri severdi.

Blake kaşlarını çattı, sanki çok aptalca bir soru sormuşum gibi. "Evet, eminim. Emma seni davet etmemiş olsaydı bile seni götürürdüm. Seni yanımda istiyorum."

"Tara bundan hoşlanmayabilir," diye belirttim. "Neyi sevip sevmediği umurumda değil ama çirkin bir sarhoş olabileceğini söylemiştin. Adam'ın doğum gününde şirretlik yapmasını istemiyorum. Bu onun için adil olmaz."

"Emma'nın dediğine göre, Tara yanında birini getirecekmış." Kaşlarım kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Tara için alışılmadık bir durum." "Ne kadar sıra dışı?"

"Bunu daha önce hiç yapmamıştı."

Tara'nın ya hayatına devam etme kararı aldığını ya da Blake'i kışkandırmak için birini getirdiğini düşündüm. İlkinin olmasını umuyordum ama nefesimi tutmuyordum.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Emma ve Adam'ın evini sevdim. Eski ve modernin karışımıyla ferah ve davetkârdı. Özellikle pelüş döşemeli kanepe, lake antika masa ve sandıklar, yumuşak desenli halı ve altın renkli perdelerin bulunduğu oturma alanını sevdim. En çok da şöminenin yanındaki rahat okuma köşesini ve kitap duvarını sevdim.

Sarah'yı orada buldum, raflara göz atıyordu - birçok insanı şaşırtacağını düşündüğüm tarihi romantizmi seviyordu.

Blake ve Bastien mutfakta Adam'la sohbet ederken, Emma da akşam yemeği için son hazırlıkları yapıyordu - yardım etmeyi teklif etmişim ama beni kibarca başından savmıştı - gülümseyerek Sarah'ya doğru yürüdüm. "Boynundaki de ne öyle?" Gerdanlığın Bastien'den bir hediye olduğu belliydi. "Bekle, sorumu değiştiriyorum. Sana bunu nasıl taktırdı?"

Sarah kadife yakaya dokundu, ağzı kıvrıldı. "Çok ikna edici olabiliyor."

"Ben ciddiym. Bunu nasıl yaptı?" Sarah partnerlerini hiçbir zaman 'erkek arkadaş' olarak görmedi. Kendini hiç kimseye gerçekten adamamıştı. Bir sahiplik sembolü takmak onun için önemli bir şeydi.

Alt dudağını ısırıldı. "Beni sevdiğini söyledi. İlk başta iyi tepki vermedim. Onu terk ettim. Ama sonra geri döndüm. Bana kızmamıştı bile. Korktuğumu bildiğini söyledi. Ayrıca ne zaman kendimi savunmasız ya da korkmuş hissetsem buna dokunmamı ve beni seven biri olduğunu hatırlamamı söyledi."

Oh, bu çok tatlıydı. "Seni anlıyor." "Evet."

"Onu senin için seviyorum."

"Ben de öyle. Blake ile hayat nasıl gidiyor?"

"Dün sabah bana sorduğun zamanki gibi. Sadece onunla kalıcı olarak yaşamayı kabul ettim."

Gözleri sevinç ve şaşkınlıkla açıldı. "Sana bunu nasıl yaptırdı?"

Bu

mu?" "Sizin deyiminizle, çok ikna edici olabiliyor."

Kıkırdadı. "Eminim öyledir."

Ön kapı çalındı ve hemen ardından Adam koridorda ilerlemeye başladı. "Bu Laurel olabilir," diye düşündüm.

Sarah başını salladı. "Adam gelemeyeceğini söyledi."

Tara'nın sesini duyduğumda biraz hırlamaktan kendimi alamadım. Sonra başka bir ses duydum; başımı eğmeme neden olan bir ses... çünkü çok tanıdıktı. Gözleri irileşen Sarah'ya baktım.

"Hayır, olamaz," dedi. "Haklısın, olamaz." Olabilir mi?

Tara ve misafiri koridorda yavaşça yürümeye başlarken göründüler. Tara beni görünce sırtıttı. "Merhaba kızlar. Sizi görmek ne güzel."

Cevap vermedim. Misafirine bakmakla meşguldüm ve Tara'nın tam memesine yumruk atmanın ne kadar tatmin edici olacağını düşünüyordum.

Eski erkek arkadaşım gerçek bir şokla gözlerini kırptırdı. "Kensey." Dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüştü. "Bu bir sürpriz."

"Gage," diye basitçe selamladım. "İyi görünüyorsun."

Tara benden ona baktı. "Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye sordu masum bir ifadeyle, ama bunun cevabını çok iyi bildiği belliydi.

"Tanışmıştık," dedim.

Tara'nın gözleri parladı. "Dünya küçük, değil mi?"

İşte o zaman Blake ortaya çıktı, gözleri anında beni aradı, tamamen okunamazdı.

Tara hemen ona döndü. "Merhaba Blake. Gage, seni en eski arkadaşlarımdan biriyle tanıştırayım. Bu Blake Mercier. Vault'un sahibi."

Gage etkilenmiş görünüyordu. "Hiç gitmedim ama üyelik ücretine değdiğini duydum."

"Öyle," diye onayladı Tara. "Blake, bu Gage Milton. Çok sevdiğim bir arkadaşımıdır. Ve bir dövme; *harika* işler yapıyor."

Gage'in bakışları bana kayınca neredeyse inleyecektim. *Sakın söyleme, Gage.*

Sakın söyleme.

"Kensey benimkilerden birini takıyor," dedi Gage. "Değil mi, tatlım?" "Ona böyle hitap etmemeni tavsiye ederim," dedi Blake ona, sesi alçaktı

ve düz. Gözleri hâlâ Gage'in üzerinde olan Blake elini bana doğru uzattı. "Buraya gel, bebeğim." Yanına gidip elimi onun elinin içine koyduğumda, Blake beni kendine çekti.

Gage'in kaşları yukarı kalktı. "Özür dilerim. İkinizin birlikte olduğunu bilmiyordum."

"Artık biliyorsun." Bir kolunu omuzlarıma dolayan Blake, Bastien, Emma ve Adam'ın meraklı bakışlarını görmezden gelerek beni koridordan, mutfaktan geçirdi ve açık veranda kapılarından dışarı çıkardı.

Güvertede, Emma'nın özel dedektifleri -Chase ve Bran- rattan sandalyelere yayılmışlardı. Onlarla daha önce tanışmıştım ve yeterince iyi görünüyorlardı. Blake beni bahçenin arka tarafındaki çiçeklerle süslü bir kemerin altına rahatça yerleştirilmiş ahşap salıncağa götürürken çenelerini bize doğru eğdiler.

Oturduğumuz anda Blake kolunu salıncağın arkasına doladı ve "Gage senin için kim?" diye sordu. Sesi sert ve gergindi.

"Eski sevgilim."

Blake'in yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ne kadar zaman önce?"

Bir nefes verdim ve bir bacağıma diğerinin üzerine çaprazladım. "Yaklaşık altı ay önce."

Blake, "Seni aldatan kişi o," diye fark etti.

Başımı salladım. "Kızıl saçlı biriyle. Ve şimdi o kızılın aslında Tara olup olmadığını merak ediyorum." Bir anlamda, o benim hayatımdaki adamı almıştı, ben de onunkini. Ne tuhaf bir dünya, değil mi?

"Kızıl saçlı olduğunu nereden biliyorsun?"

"Reed bana Gage'in grubunun çaldığı bir barda Gage'i bir tanesiyle sarmaş dolaş gördüğünü söyledi." Reed ayrıca birasını hilekâr piçin kafasına dökmüştü ki bence bu harikaydı.

"Tara'nın müzisyenlere karşı hep bir ilgisi vardı. Birbirlerini bir süredir tanıdıkları çok açık."

"Onun eski sevgilim olduğunu bildiği de çok açık. Muhtemelen Gage'e benim hakkımda sızlanmış, o da ona geçmişimizden bahsetmiştir."

Blake'in yüzü sertleşti. "Bunu beni kızdırmak için yaptı. Ona ve Bastien'e artık her şeyi bildiğinizi söylediğimde çılgına döndü. Önce onlara sormadan tüm hikâyeyi paylaşmaya hakkım olmadığını düşünüyor. Montgomery'nin sana ulaştığını söylememe rağmen, Tara bir şey bilmen gerektiğini düşünmedi. Bastien ise Montgomery'nin kim ve ne olduğunu tam olarak bilmenin en iyisi olduğu konusunda hemfikir."

"Belki de önce onlara danışmalıydınız."

Kaşlarını çattı. "Tara hazır olduğumda sana söyleyeceğimi zaten biliyordun, bunu ona söyledim."

"Belli ki sana inanmamış." "Belli ki inanmamış."

Bir elimi kalçasına koydum. "Onu dışarı atmak ve sözlü bir dayak atmaktan başka bir şey istemediğini biliyorum - bu fikir gerçekten hoşuna gidiyor - ama bunu bir tepki için yapıyor. Ona istediğini verme."

Blake elini saçlarımın arasına soktu. "Sana dövme yaptırmış olması hoşuma gitmiyor. Sanki teninde kendi damgasını bırakmış gibi."

"O sadece tüy kalemini yaptı. Kelepçeleri ve jartiyerleri bir kadın yaptı." "Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Ama bir kadının tadına baktığını bilmekten nefret ediyorum."

Sana. Sana dokundum. *İçine girdim*. Geldiğinde neye benzediğini bildiği için onu öldürmek istiyorum."

"Bana çılgılık attırmadı. Bunu yapan tek kişi sensin. Ve eminim ki hiçbir zaman kontrolü ona bırakmadım. Ama sana karşı asla kendimi tutmadım."

Blake ağzıma karşı konuştu, "Sana izin vermezdim."

Gülümsedim. "Hayır, yapmazdın." Cep telefonumun bip sesini duyunca çantamdan çıkardım. "Sarah'dan bir mesaj var."

Bu kaltak çok sinirli. Ona bıçağımı saplamamı mı istiyorsun?

Çatal mı?

Bunu bir kaza gibi gösterebilirim xx

Buna gülümseyerek hızlıca bir cevap yazdım:

Hayır. Çok daha kötü bir şey yapacağız. Ona sanki bu bok radarımızda yokmuş gibi davranacağız.

"Bunun Tara'yı daha fazla rahatsız edeceğini mi düşünüyorsun?"

Blake mesajımı okuduktan sonra sordu.

Başımı salladım. "Dediğim gibi, bunu bir tepki için yapıyor. Bunun kendisini çok zeki yaptığını düşünüyor ve bunun seni inciteceğini ve beni rahatsız edeceğini hesaplıyor. Hatta bunun seninle benim aramda bir sürtüşmeye neden olmasını bile umuyor olabilir. Ona istediği hiçbir şeyi vermeye niyetim yok. Ya sen?"

"Hayır." Beni öptü. "Ama yanında getirdiği kalleşi yumruklamamak zor olacak."

"Yemek hazır!" Emma bağırdı.

Eve tekrar girdiğimizde doğruca yemek alanına yöneldik. Gerçek bir kır havası vardı ve uzun, kalın ahır masasına *bayıldım*.

Tara yanındaki boş sandalyeyi okşadı; bu sandalye aynı zamanda masanın kendi tarafındaki tek boş sandalyeydi. "Blake, sana her zamanki koltuğunu ayırdım."

Sanki beni bırakıp onunla oturacaktı gibi. Ona bir öğretmenin yaramazlık yapan altı yaşındaki bir çocuğa yaptığı gibi nazikçe azarlayan bir bakış attım. "Tara, bugün Adam'ın doğum günü. Oyunlarını başka bir zamana sakla, tamam mı?" Sarah'nın yanına oturdum, bu da beni masanın diğer ucunda Tara'nın yanına yerleştirdi.

Blake solumdaki sandalyeye oturdu ve sahiplenici bir kolunu benimkinin arkasına doladı. Boynumu öptü ve sessizce, "Çok güzel kokuyorsun. Bu beni her zaman acıktırıyor."

Yemek için aç olduğunu kastetmediğini bildiğimden gülümsedim. "Şimdilik Emma'nın hazırladığı tüm bu yiyeceklerle idare etmen gerekecek."

Diğer şeylerin yanı sıra, tatlı patates güveci, otlu tavuk, patates püresi ve sırlı havuç vardı. *Harika* kokuyordu.

Yemeğimizi yerken Sarah eğildi ve fısıldadı, "Bu gece bodruma mı gidiyorsunuz?"

"Bunun ne kadar süreceğine bağlı," diye fısıldadım. "En son ben gittim Gece."

"Ve?"

"Bir sinema salonu."

Sırıttı. "Perşembe gecesi gittik." "Ve?"

"Bir spa. Ben bir masözden faydalanan oldukça sürtük bir masözüm. istekli müşteri. Jakuziyi de çok iyi kullandık."

Sarah'nın bu rolü oynadığını hayal edebildiğim için kıkırdadım.

Bastien bize doğru eğildi. "Siz ikiniz ne hakkında fısıldaşıyorsunuz?" "Bir spa, bir masöz ve bir jakuzi," dedi Sarah.

Gözleri ateşle parlayarak ona şehvetli bir gülümseme fırlattı. "Bu Yani?"

Sıcak, güçlü bir elin kalçamı hafifçe sıktığını hissederek döndüm Blake kaşlarını kaldırdı. "Evet, canım?"

Ağzı seğirdi. "Sanırım bir hayranın var." Tam karşımda oturan küçük çocuğu işaret etti.

Bana merakla baktığını ancak o zaman fark ettim. "İyi misin, Kyle?"

Başını salladı. "Gözlerin neden farklı renkte?"

Onları daha önce görmüş olmasına rağmen, görünüşe göre hala şaşırmıştı. Gülümseyerek cevap vermek için ağzımı açtım ama biri benden önce davrandı.

"Bu özelliğini babandan almışsın, değil mi?" diye sordu Tara, *tamamen* yanlış olan kibar bir ilgiyle. "Maxwell Buchanan'dan yani. Michael Bale'den değil."

Sarah sessizce homurdandı ve Bastien elini Sarah'nın elinin üzerine koydu.

"Gözleri neden öyle bakıyordu?" diye sordu Kyle, kaşları çatılmış bir halde. Tara'yı görmezden gelmeye karar vererek ona omuz silktim. "Bilmiyorum.

Garip, değil mi?"

Kyle'in dudakları büküldü. "Benimkilerin farklı renklerde olmasını istiyorum." "Biri kırmızı, biri siyah gibi mi?" Ben önerdim.

Gözleri parladı. "Ooh, evet! Bu insanları korkutur."

"Gençken taktığın kontakt lensler gibi mi, Kensey?" Tara yine tüm nezaketiyle konuşuyordu ama sesinde alaycı bir ton vardı.

Ben daha ona cevap vermeyi düşünmeden Kyle konuştu. "Babamın lensleri var, gözlük takmayı sevmiyor."

"Lenslerim gözlerimi farklı gösterdi," dedim ona. "Korkutucu, hatta." Yaklaştı, büyülenmişti. "Korku filmlerindeki aktörlerin taktığı gibi mi?" "Aynen öyle."

Sarah bana hafifçe dirsek attı. "Onları iyi giymişsin." Sırıttım. "Kertenkele olanları özlüyorum."

Sarah kıkırdadı, yüzünde nostaljik bir ifade vardı. "Mrs. Bannon *çok* kötü."

"Okul müdürü onları giymemeni söylemedi mi?" Emma tabağına biraz daha patates püresi koydu. "Benim okulum çok katıydı, güzel saç başları bile takamazdık."

Suyumu yudumladım. "Benden yapmamamı istedi, ama onu görmezden geldiğimde yaygara koparmadı."

"Senden hoşlandı," dedi Sarah. "Özellikle de tüm öğretmenlere kaba davranan rahibeyle tartıştığın için."

Blake bana döndü, kaşları çatıktı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Bir rahibeyle mi tartıştın?"

"Bilerek yapmadım." Gerçekten benim hatam değildi.

"Kensey'e İncil'in onunla ne şekilde 'konuştuğunu' sordu," diye açıkladı Sarah. "Kensey cevap vermek istemediğini çünkü bunun onu kıracağını söyledi ama Rahibe Margaret üzölmeyeceğine söz verdi."

"Ama üzöldü mü?" Adam düörtükledi.

Tavuğumu keserek, "Ona Tanrı'ya inandığımı ama İncil'i çok fazla harfi harfine almadığımı söyledim, çünkü birçoğunun çeviride kaybolmuş olabileceğini ya da mecazi olabileceğini düşündüm" dedim. Omuz silktim. "Benim lanetli ruhum için dua edeceğini söyledi. Çok nazikti."

"Okulda bir sürü kavgaya karıştığını duydum, Kensey," dedi Tara her zamanki rahatlığıyla.

Dişlerimi sıktım ve kendime o sürtüğün zamanıma ya da ilgime değmediğini hatırlattım.

"Daire arayışın nasıl gidiyor, Kenz?" Sarah sanki Tara hiç konuşmamış gibi sordu. Konuyu açmasının nedeninin Tara'yı kızdırmak ve umarım kışına tekmeyi basmak için hızlı bir yol olduğunu anlamıştım.

Cevap veren Blake oldu, eliyle masanın altından kalçamı okşuyordu. "O iş bitti."

Tara canlandı. "Bir yer mi buldun, Kensey? Bu harika bir haber."

Blake ona baktı. "Kensey benimle kalıyor."

Tara'nın çatalını tutuşu esnedi. "Kalıcı olarak mı?"

Başını sallayınca Emma'nın yüzü aydınlandı. "Güzöl. O büyük dairede tek başına kalacağın düşüncesinden nefret ediyordum Blake. Ayrıca Kensey senden çok daha iyi kahve yapıyor - bu benim gibi ziyaretçilerin için de iyi."

"Biriyle yaşadığını duyacağımı hiç düşünmezdim," dedi Gage bana. "O bok çukurundan kurtulmuş olman çok güzel, tatlım."

"Dikkatli ol," dedi Blake ona, alçak ama tehditkâr bir sesle. "Çok, çok dikkatli ol."

Gage ellerini özür diler bir hareketle kaldırdı. "Eski alışkanlıklar ölür zor."

Adam boğazını temizledi. "Belki bir şey hakkında konuşabiliriz kompleks geliştirmesin diye Kensey'den başka bir şeyle ilgilenmiyorum. Ne kadar harika olduğum gibi. Bu her zaman eğlenceli bir konudur."

Ve böylece gerginlik sona erdi.

Tara yemeğin geri kalanı boyunca benimle konuşmadı, bu da tatlımın tadını huzur içinde çıkarabileceğim anlamına geliyordu. Daha sonra hepimiz verandaya çıktık ve rattan mobilyaların üzerine oturduk. Blake bir sandalyeye çöktü ve beni kucağına çekti.

Konuşuyor, gülüyor ve komik hikâyeler paylaşıyorduk. Tara'ya bir kez bile bakmadım, bu yüzden bana ve Blake'e dikkat edip etmediğinden emin değildim. Ama alt kattaki tuvaleti kullandıktan sonra döndüğümde koridorda beni bekliyordu, gözleri pırlanta gibiydi.

İçimi çektim. "Bunu gerçekten burada, Adam'ın doğum gününde mi yapmak istiyorsun?" "Blake sana Liza Montgomery'den bahsettiğini söyledi."

Görünüşe göre, bunu burada yapmak istiyordu. "Tam da senin hakkındaki düşüncelerimin daha da alçalamayacağını düşünürken..."

"Buna hakkı yoktu-"

"Dördüncü bir silahşör istemiyorsun. Anlıyorum. Bu iş zorla girmeyi planlamıyorum. Bu benim savaşım değil. Senin, Blake'in ve Bastien'in olduğu kadar duygusal bir yatırım yapmam mümkün değil, bu yüzden bunun bir parçası olmak için ısrar etmem müdahaleci olmaktan başka bir şey olmaz. Tamamen yabancı birinin her şeyi bilmesinin senin için rahatsız edici olduğunu anlıyorum. Ama o kaltak beni bu işin içine çekti, Tara. Tam olarak neyle uğraştığımı bilmeye hakkım olduğunu düşünmüyor musun?"

Alay etti. "Bahse girerim sana B3'ten bahsetmemiştir."

"Hayır, bana söylemedi. Bana gösterdi." Bu onun yüzündeki alaycı ifadenin kaybolmasına neden oldu. "Her şeyi biliyorum, Tara. Bana güvendi. Ben de çekip gitmedim. Bütün bunlar sana ne anlatıyor?"

Ağzı ince bir çizgi halinde, göğsü kabararak bana baktı.

"Size şimdiye kadar yaptığınız hamlelerin ve oynadığınız oyunların zaman kaybı olduğunu söylemeli. İçgüdülerinizin size asla sahip olamayacağınızı söylediği bir şey için beklemenin hata olduğunu söylemeli. Size *kesinlikle yolunuza devam etme* zamanının geldiğini söylemelidir."

Bana doğru bir adım attı, ellerini yumruk yapmış, kolları iki yanında dimdik duruyordu. "Ne yaptın, ona ültimatı mı verdin? Her şeyi paylaşmazsa çekip gideceğini mi söyledin? Başka hiçbir şey sana her şeyi anlatmasını sağlayamazdı. Köşeye sıkışana kadar sana açılmadıysa, *bu sana ne anlatıyor?*"

Bundan bıkarak, "Onun mutlu olması senin için yeterli olamaz mı?" diye sordum.

Kadın homurdandı. "Blake asla mutlu olmayacak. Mutlu olmak istemiyor. İçini kemiren suçluluk duygusundan kurtulamayacak çünkü bunun acısını hissetmeyi seviyor."

Hayır, bunu hissetmeyi *hak* ettiğini düşünüyordu - bu aynı şey değildi. Ve Blake'in bilinçaltında bile olsa, öfkeyle boğulmaktansa suçluluk duygusunu kucaklamayı tercih edip etmediğini merak ettim.

"Eğer farklı düşünüyorsanız, onu hiç tanıımıyorsunuz demektir," diye ekledi Tara. "Onun içini dışını biliyorum."

"Hayır, Tara, bilmiyorsun. Onun sana göstermeyi seçtiği yönlerini biliyorsun." Nefes alamayana kadar beni gıdıkladığı, hınzır bir sırıtışla beni okyanusa attığı ya da gömleğine bir buz küpü soktuğum için dairesinin etrafında beni kovaladığı zamanlar olduğuna asla inanmayacağına bahse girerim. Onunla ilk tanıştığımda çok ciddi olduğunu düşünmüştüm. Ama eğlenceli bir yanı vardı; sadece bunu pek sık göstermezdi.

Gerçekten, bunun Blake'i istemesinden daha fazlası olduğunu hissettim. Belki de Blake ve Bastien'in ilişkiye girdiğini ve onunla daha az zaman geçirdiğini görmek, Levi kendini öldürdüğünde hissettiği terk edilmişlik duygularını geri getirdi. Ya da belki de Blake ve Bastien'in hayatlarında böylesine büyük adımlar atarak ilerlediklerini ve projeyi artık o kadar önemli bulmayacaklarını düşünerek endişeleniyordu. Belki de her ikisiydi.

Onun için biraz üzüldüm. Terk edilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Ne anne ne de baba ailem benimle bir şey yapmak istememişti. Hayatımda kan bağımlı olan tek kişi annemdi. Bir kenara atılmak ve bu şekilde reddedilmek hoş bir duygu değildi. Ben nasıl Armstrong'ları ailem yaptıysam, Tara da Blake ve Bastien'i ailesi yapmıştı. Blake'ten daha fazlasını istemeye başlamıştı ama onunla gerçekten bir şansı olduğunu düşünseydi şimdiye kadar bir hamle yapardı.

"Kendine hiç Blake'e sahip olma fikrine -olmayacağını bildiğin bir şeye- tutunmanın nedeninin mutlu olmak istememen olup olmadığını sordun mu Tara? Ya da belki de mutlu olmayı hak etmediğini düşünüyorsun.

Belki de hayatta Levi'nin asla sahip olamayacağı şeylere sahip olduğunuz için kendinizi suçlu hissedersiniz. Bunun nedeni onun ne yapacağını bilmeniz gerektiğini düşünmeniz mi?"

Omurgası dikleşti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Haklı ya da haksız olmam, bir fanteziye tutunarak tek yaptığının kendinizi mutsuz etmek olduğunu değiştirmez. Bırak gitsin. Hayatına devam et. Başka birine seni mutlu etmesi için bir şans ver, çünkü Blake *asla* o kişi olmayacak."

"Bundan emin misin?" Çenesini kaldırdı, ağzında çirkin bir bükülme vardı. "Ona her an sahip olabilirdim. Aklının nasıl çalıştığını biliyorum. İstedikimi elde etmek için onunla nasıl oynayacağımı biliyorum."

"O zaman neden yapmadın?"

"Çünkü bu beni Liza kadar kötü yapardı."

En azından *biraz* ahlakı varmış.

"Sana daha önce de söyledim, Kensey, uzun süre dayanamazsın. Onun hayatındaki kadınlar asla uzun sürmez. İstesem senin yerine arkadaşlığımızı seçeceğini bilmem benim için yeterli."

Ona zekâsını sorgulayan bir bakış attım. Eğer buna gerçekten inanıyorsa, bir gruptan bir Brady eksikti -muhtemelen birden fazla.

"Sence yapmaz mı? O, Bastien ve ben birlikte çok şey yaşadık; insanları güçlü ve onarılamaz bir şekilde birbirine bağlayan türden bir acı. Sen bununla boy ölçüşemezsin, Kensey. Bunu anlamaya bile başlayamazsın. Ve kesinlikle onu gölgede bırakamazsın. Ayrıca, arkadaşlığımızı bitirmek projeyi terk etmek anlamına gelir. O *benim* bebeğim, görüyorsun. Blake onu asla terk etmez, o yüzden evet, arkadaşlığımızı sana tercih eder."

"Belki öyle, ama alacağın tek şey bu *Tara-arkadaşlık*. Başka bir şey değil. Ve eğer onu başka biriyle mutlu görmektense yalnız görmeyi tercih ediyorsan, onun için gerçek bir arkadaş değilsin demektir." Ve bu beni çok kızdırdı, çünkü o daha iyisini hak ediyordu.

"Onu yalnız görmek istemiyorum. Sadece onu *seninle* görmek istemiyorum.

Nereden geldiğine bir bak. Henüz on yedi yaşındayken evli bir adamla ilişki yaşayan ve daha sonra bir seri katille evlenen bir anne. Gerçek baban senin varlığını kabul etmeyi reddetti ve üvey baban otuz iki kadını öldürdü."

Yavaşça başımı salladım. "Evet, bu doğru. Ve?" İnsanların beni aşağılamak için böyle şeyler söylemesi kafamı karıştırıyordu. Bunlar uzun zamandır farkında olduğum temel gerçeklerdi.

"Daha iyisini yapabilir."

"Bir arkadaş olarak senden daha iyisini yapabilir, Tara. Bir keresinde sana aklını başına toplamanı söylediğini hatırlıyorum. Ne yazık ki yapmadın. Şimdi neden gidip yine direğin üzerinde dans etmiyorsun? En azından bunun için iyisin."

Omuz silkerek yanından geçmeye çalıştım ama sadece bir adım atabilmişim ki bir el üst kolumu kavradı, keskin tırnaklar acıyla derime saplandı.

Hızlı ve yumuşak bir hareketle avucumu dirseğinin dış tarafına yerleştirdim, bileğini kavradım, bacağımı onunkinin önüne diktim ve ona çelme taktım. Homurdanarak sertçe yere çarptı. Bileğini tutmaya devam ederek çömeldim, kolunu arkadan büktüm ve dizimi sırtına saplayarak onu karnının üzerine sabitledim.

"Bırak beni!" diye haykırdı.

"Arkadaşının doğum gününde *diğer* arkadaşının kız arkadaşıyla kavga etmek ve bunu bir çocuğun bulunduğu bir evde yapmak... Lanet olsun Tara, sadece dibe vurmakla kalmadın, kazmaya da başladın."

"Bunun olacağını sana söyleyebilirdim, Tara," dedi başka bir ses.

Başımı kaldırdım. Gage mutfak kapısının pervazına yaslanmış beni izliyordu. Ne kadar zamandır orada olduğunu ve ne kadarını duyduğunu merak ettim. Dikkatimi altımdaki kadına vererek, "Seni bırakacağım, Tara. Eğer bir daha üzerime gelersen, kendini tekrar parke zeminde bulursun ve ikinci seferde canın çok daha fazla yanar, bundan emin olabilirsin. Anladın mı?"

"Evet," diye ısrırdı, acı çekerek. "Bu da ne...?"

Yine kafamı kaldırdım. Blake, Sarah ve Bastien, Gage'in yanından geçiyorlardı. Harika.

Yavaşça Tara'yı bıraktım ve ayağa kalktım. Bastien'in uzattığı eli görmezden gelen Tara, kolunu ovuşturarak ayağa kalktı.

"Ne oldu?" Blake bana sordu.

"Tara kendini savunmak için ipuçları istedi. Öyle değil mi, Tara?"

Diğerlerine baktı, utanmış görünüyordu ama ben buna inanmıyordum. Sarah'nın kaymağı yiyen kedi gibi sırtıttığını fark ettiğinde gözleri kısıldı.

"Kensey, bütün bunlar da neydi?" Blake ısrar etti.

"Bana olanları anlattığın için üzgün," diye açıkladım. "Ve seni istiyor," dedi Gage ona. "Ve o senin onunla olan arkadaşlığını Kensey ile olan ilişkiye tercih etti. Kensey'in onu reddetmesinden hoşlanmayan Tara, biraz fiziksel şiddete başvurdu ve bu da onun için iyi sonuçlanmadı."

Görünüşe göre, Gage epey bir şey duymuş.

Tara ona 'hain' diye bağırarak bir bakış fırlattı. "Öyle bir şey değildi. Konuşuyorduk. Konuşma hararetlendi ve pişman olduğum bazı şeyler söyledim. Özür dilerim, Kensey."

O anda Emma ve Adam ortaya çıktı. Gerginliği hissettiği belli olan Emma, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Tara çifte zoraki bir gülümseme verdi. "Bu güzel akşam için teşekkürler. Herkesin bu şekilde bir arada olması harikaydı. Bunu yeterince sık yapmıyoruz.

Ve bir kez daha mutlu yıllar, Adam." Gage'e döndü. "Siz hazır olduğunuzda ben de gitmeye hazırım."

"O zaman bir taksi çağır," dedi ona. "Yemek harikaydı Emma, beni ağırladığın için teşekkürler. Hepinizle tanışmak güzeldi. Kendine iyi bak, Kensey."

Gage tam onu geçmek üzereyken, Tara kolundan yakaladı. "Ne demek taksi çağırayım?"

Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Kullanılmaktan hoşlanmıyorum. Bir dahaki sefere oyun oynamak istediğinde beni buna bulaştırma. Bir süre kışını görmeyeceğimden emin ol. Keşke Kensey onu tekmeleseydi."

Aslına bakarsan, ben de öyle.

Kapı Gage'in arkasından kapandıktan sonra Emma ellerini kaldırdı. "Pekâlâ, birinin az önce neler olduğunu açıklaması gerekiyor."

Cevap vermedim. Blake'in Tara'ya doğru ilerleyişini izlemekle meşguldüm. Hakkını yemeyelim, çenesini öne çıkarmış, sinmeyi reddediyordu.

Blake ona ters ters baktı, gözleri soğuk ve kırılıyordu. "Daha önce telefonda öfke nöbeti geçirdiğinde sana Kensey'le tartışmaya girmemen gerektiğini söylemiştim. Ben de öyle demedim mi?"

Tara bakışlarını kaçırdı. "Bir şey başlatmaya çalışmıyordum. Dediğim gibi, konuşma hararetlendi."

"Bu gerçekleşmemesi gereken bir konuşmaydı. Sana onu rahat bırakmanı söylemiştim."

Tara yanaklarını içine çekti. "Sadece sana ultimatoma vermesinden hoşlanmadım. Bu adil değildi."

Kaşları birbirine çarptı. "Bana ultimatoma verdiğini kim söyledi?"

"Ona her şeyi anlatmanın tek yolu buydu," diye ısrar etti. "Eğer kendini bu kadar açığa vuracaksan, bunu senin için özel olan birine *yapmalıydın* ve bunu hazır olduğunda *yapmalıydın*. Eğer seni önemsiyor olsaydı, seni köşeye sıkıştırmazdı.

Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak etmedin. Mutlu olma şansın olmasın diye bilinçaltında sana uymayan birini seçtiğini görmüyor musun? Sen mutlu olmak istemiyorsun, Blake. Sen mutsuzluğu ve suçluluğu tercih ediyorsun."

"Hayır, Tara, o sensin. Yıllardır kendi Hollywood dizinin yıldızı oldun. Levi öldüğünden beri sahip olduğun her mutluluk şansını sabote ettin. Bir hayata sahip olmaktan kaçmak için kendini projene o kadar kaptırdın ki, çünkü bundan keyif almayı bir türlü beceremiyorsun. Eğer bunu yapmak istiyorsan, tamam, bu senin seçimin. Ama asla benim olmayacak."

"Ya da benimkini," diye araya girdi Bastien, yüzü asıktı. "Bunu görmek üzücü Tara, ama sen kendinin en büyük düşmanısın. Kafanı kışından çıkarman için yıllarca uğraştım ama anladım ki sen kafanı olduğu yerde seviyorsun. Sana yardım edecek kimse yok."

Dudakları düzleşti. "Bu ikisi ortaya çıkana kadar ikinizin de benimle bir sorunu olmaması ne tuhaf," diye kestirip attı, bana ve Sarah'ya kısa bir bakış attı. "Zihinlerinizi bana karşı zehirlediler çünkü üçümüzün ne kadar yakın olduğunu biliyorlar ve beni bir tehdit olarak görüyorlar."

Sarah başını salladı. "Hayır, Tara, gerçekten bilmiyoruz."

"Tüm zararı kendi başına verdin," dedim ona. "Peki ne için? Böylece onları kendinize mi alacaksınız? Bir ilişki içinde olmaları onları kaybettiğiniz anlamına gelmez. Sizin için hala bir arkadaş olabilirler. Siz değiştirmedığınız sürece bu değişmez. Ve onlardan sevdikleri insanlarla sizin aranızda bir seçim yapmalarını istemek, bunu yapmanın kesin bir yolu olacaktır."

Tara yavaşça göz kırptı. Ve sonra güldü. Sesi ve şiddeti giderek artan yavaş bir kahkahaydı bu. "Blake'in seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Oh, bu paha biçilemez."

"Gerçek bu," dedi Blake.

Yüzü düştü ve duruşu buruştu. İnanmayan gözlerle Blake'e baktı. "Bunu kastetmiyorsun."

Emma bir adım öne çıktı. "Onları seçim yapmak zorunda bırakma, Tara. Lütfen onları bu duruma sokma. Bunu yaparsan her zaman pişman olursun."

Tara elini boğazına götürerek geri çekildi. "İzninizle. Gitmem gerekiyor." Aceleyle evden çıktı ve ben de bir nefes aldım. Bu kaltaktan hoşlanmıyordum ama yine de onun için üzülmekten kendimi alamıyordum, her ne kadar hâlâ memesine bir yumruk atmak istesem de.

Adam'a döndüm. "Bunun için üzgünüm." Gözlerini kırptırdı.

"Neden üzgünsün?" "Bugün senin doğum günün ve-"

"Edindiğim izlenime göre, Tara'nın saçmalıklarına karşı kendini savundun. Kimse farklı bir şey beklemezdi."

Başımı salladım, anladığı ve kızmadığı için minnettarım.

Emma iç çekti. "Sanırım Blake ve Bastien'i yüksek sesle ve net bir şekilde duydu. Bu konuyu düşünürken birkaç gün somurtacaktır. Ama bence sonunda özür dileyecek ve onları hayatında tutmanın tek yolunun bu olduğunu bildiği için kendini toparlayacak. Tüm hatalarına rağmen onları önemsiyor."

Blake buna ikna olmuş görünmüyordu ama Bastien sıkı bir
Gülü
mse. Uzun bir nefes vererek bana dönen Blake kaşlarını kaldırdı. "Hazır
mısın?
eve gidelim mi?"

Tamamen.

Arnavut kaldırımlı yoldan Blake'in arabasına doğru yürürken, "Tara
bir konuda haklıydı. Sana ültimatol vermemeliydim." Hikâyesini
öğrenmeye hakkım olsa da, bu yaptığım adil değildi.

"Yanlış." Beni kendisine doğru çevirdi ve ellerini omuzlarıma
koydu. "İhtiyacım olan tekme buydu. Sana söylemekte bu kadar uzun süre
tereddüt ettim çünkü seni yanımda tutmak için elimden geleni yapmama
rağmen gerçeğin seni kaybetmeme neden olabileceğini biliyordum. Sana
söylemediğim takdirde seni kaybedebileceğim bir duruma sokmak beni bu
riski almaya iten şeydi. Ve bunu yaptığımı memnunum." Ben ona karşı
gevşeyene kadar beni öptü. "Tara'nın kafanı karıştırmasına ya da bana ve
sahip olduklarımıza olan inancını sarsmasına izin verme bebeğim.
Yapma. Tamam mı?"

Başımı salladım, lanet bir aptal gibi yaptığım şeyin tam olarak bu
olduğunu fark ettim. "Yapmayacağım."

Beni tekrar öptü. "Şimdi eve gidelim."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Otoparklarda hiç şansım olmadı.

Kızgın olmalıydım. Şok olmalıydım. Üzülmeliydim. Bir sürü şey. Yine de o anda meraktan başka bir şey hissetmedim. Smith'in arabamı *bu hale getirerek* ne elde etmeyi umduğunu merak ediyordum.

Öfkem şüphesiz daha sonra, durumu tam anlamıyla özümseme fırsatı bulduğumda ortaya çıkacaktı. Ama o anda tek yapabildiğim bu son numaranın ne olduğunu merak etmektir. Smith bunu yine öfkesini boşaltmak için mi yapmıştı? Beni arabasız bırakarak daha kolay bir av haline getireceğini mi ummuştu? Bunu şok etkisi yaratmak için mi yapmıştı?

Yanıma yaklaşan Sarah telefonunu cebine soktu. "Bastien çok kızgın."

"Eminim öyledir. Senin güvende olmanı istiyor. Bir pisliğin bunu apartmanınızın önünde yapmış olması ona huzur vermeyecektir." Bakışlarımın loş ışıklı arsada gezinmesine izin verdim. Binanın girişinde duran birkaç kiracı dışında görünürde kimse yoktu.

Sarah bana "Aşağı yukarı aynen böyle söyledi," dedi. "Buraya doğru geliyor. Blake de geliyor mu?"

"Evet." Ona olanları anlattığımda çılgına dönmüştü. "Ondan öfkesini yatıştırmasını istedim, çünkü Smith havai fişekleri görmeyi umarak etrafta dolaşıyor olabilir. Ona tepki vererek tatmin etmek istemeyiz. Ama Blake'in *bunu engelleyip engelleyemeyeceğini* bilmiyorum."

Sabır bu orospu çocuğu tarafından yeterince sınanmıştı zaten. Blake ayrıca Montgomery'nin benimle tekrar iletişime geçmeye çalışabileceği ihtimalinden dolayı da gergindi. Görünüşe göre Tara'ya güvenemediği için onu izleyen biri vardı. Birkaç gün önce partide kavga çıkardığı için özür dilemek üzere henüz aramamıştı ama Emma, Tara'nın önce biraz somurtacağını tahmin etmişti.

Düşüncelerimden sıyrılıp enseme kaşıdım. "Bu bana park yerinin en ucuna park etmeyi öğretecek. Buraya geldiğimde üstümüzdeki lambanın çoktan kırılmış olduğunu sanmıyorum. Arabanın tavanında cam var."

"Kendini gizlemek için ışığı kırmış olmalı." Sarah bir kez daha arabaya bakarken lanet okudu. "Çok fazla hasar var."

Gerçekten de öyleydi. Araba çizikler, kırmızı boya şeritleri ve grafitilerle kaplıydı. Lastikler kesilmiş, camlar ve farlar kırılmıştı ve arabanın altında yakıt borusunun kesildiğini düşündüren bir su birikintisi vardı. Ayrıca, kırık camlardan uzanıp koltukları ve koltuk başlıklarını kesmişti. Bunu arabanın içine parlak kırmızı boya sıçratmadan önce mi yoksa sonra mı yaptığından emin değildim. Garip bir şekilde torpido gözünü açmış ve belgeleri boyayla ıslatmıştı.

"Bu sana ne haykırıyor?" diye sordum. "Bu bir öfke ifadesi mi? Dikkatimi çekmek için bir girişim mi? Yoksa arabamın çalışmamasını sağlamak için çok kapsamlı bir çaba mı? İçgüdüleriniz ne diyor?"

Kollarını çırpı. "İçgüdülerim hiçbir şey söylemiyor. Bu adam kitaba uygun bir takipçi değil."

"Kitaplara göre bir takipçi mi var?"

"Sana mektup, hediye ya da çiçek göndermek gibi tipik şeyler yapmıyor - ölü olanları bile. Seni tehdit etmedi ya da takip etmedi ya da en azından bu konuda açık olmadı. Seninle sadece iki kez doğrudan temas kurdu.

E-posta aslında onun hikayesini görmenizi ve okumanızı sağlamanın bir yoluydu. Telefon görüşmesi aşk ya da nefret beyanları içermiyordu, sadece çok aşırı flört tavsiyeleri içeriyordu. Hatta seni duşta videoya çekmenin alçakça olduğunu bile itiraf etti. Ve eski dairenin dağıtmak dışında yıkıcı hiçbir şey yapmadı. Onu okuyamıyorum. Yaptığı şeylerin hiçbirini neden yaptığını çözemiyorum."

"Belki de istediği budur." Çünkü içgüdülerim de bana bir şey söylemiyordu.

"Akşam yemeği için buraya gelmeni istememeliydim. Doğruca eve gitmene izin vermeliydim. Blake geç saatlere kadar çalışırken senin tek başına yemek yeme fikrinden hoşlanmadım-"

"Sarah, bu olay doğruca eve gitmek yerine buraya geldiğim için olmadı. Bu oldu çünkü adam tüm pisliklerin pisiği.

-Ve bir sürü pislik tanıdım." Bir arabanın yaklaştığını duyunca döndüm... Joshua'dan başkasının kullanmadığı bir devriye arabası gördüm. İnledim. "Pisliklerden bahsetmişken... Gelen *o olmalıydı*, değil mi?"

Sarah'nın herkesin kendisine 'Nana' demesinde ısrar eden ev sahibesi, dışarıda bir kargaşa duyduktan sonra polisleri aramıştı. Ne yazık ki Nana'nın suçluyu tarif edebildiği tek şey orta boylu olduğuydu

Kar maskesi taktığı ve gözleri çok iyi görmediği için orta yapılıydı.

"Gerçekten de polisin gelmesini beklemiyordum," diye ekledim. "En azından bir süre için. Araba vandalizmi buralarda düşük öncelikli bir konu."

"Nana'nın oğlunun ona karşı ne kadar koruyucu olduğunu biliyorsun. Muhtemelen onun iyi olduğundan emin olmak için polisin buraya gelmesini sağlamıştır."

Joshua ve Bartley yavaşça onlara doğru yürürken, Joshua arabayı görünce ıslık çaldı. "Tam bir enkaz." Ancak aracın etrafında dönüp her ayrıntıyı inceledikten sonra bana baktı. "Tekrar merhaba, Bayan Lyons. Bu sizin aracınız mı?"

Sanki beni onlarca kez kenara çekmemiş gibi. "Öyle."

Bartley hasarın farklı açılardan fotoğraflarını çekmeye başlarken, "Bu şekilde keşfettiğinizden beri hiç dokundunuz mu?" diye sordu.

"Hayır," diye basitçe cevap verdim.

Joshua bir not defteri ve kalem çıkardı. "Buraya ne zaman geldiniz, Bayan Lyons?"

"İşten doğruca geldim. Beş buçuk gibi geldim."

Defterine bir şeyler karaladı ama açıkçası müstehcen çöp adamlar falan çiziyor olsaydı beni şaşırtmazdı. "Peki binadan ne zaman çıktınız?"

"Yaklaşık yirmi dakika önce Sarah'nın ev sahibesi onu arayıp otoparktaki mavi Nissan'ın kime ait olduğunu bilip bilmediğini sorduğunda, Nana kiracılarını tek tek arayıp arabayı sormuştu. Dışarı çıktık ve arabayı bu şekilde bulduk."

"Burada seni takip eden birini fark ettin mi?"

Başımı salladım.

"Arabanızı park ettiğinizde etrafta dolaşan biri var mıydı?" Yine başımı salladım.

Joshua çenesini ovuşturdu. "Hem arabanızın hem de eski dairenizin yakın zamanda tahrip edilmiş olması ilginç."

Evet, bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim.

Sarah sinirlenerek kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben olsam 'ilginç' demezdim. Daha çok 'berbat' derdim."

Bartley arabanın altına bakmak için çömeldi ve "Mülkünüze kim böyle bir şey yapmak isteyebilir Bayan Lyons?" diye sordu.

Omuz silktim. "Herhangi bir sayıda insan."

"Daha açık konuşabilir misiniz?" Joshua sabırsızca kıırttı.

"Varlığını rahatsız edici bulan pek çok insan var, Joshua. Sen de onlardan birisin. Ve arabama zarar *verdiğin* bir zamanı hatırlıyorum." Gençken sahip olduğum bir araba.

Sertleşti, burun delikleri açıldı. "Anahtarla çizdim, ben yapmadım-" Sözünü yarıda kesti, yanakları kızarmıştı. İtiraf sekiz yıl geç gelmişti ama hiç yoktan iyiydi. "Bu bir çizikten çok daha fazlası," diye belirtti.

"Evet, bunu görebiliyorum."

Bartley ayağa kalkarak, "Buraya gelip parmak izi için tozunu alacak birini bulacağız," dedi.

Gözlerimi kıırttım, zahmet etmelerine şaşırılmışım. Nana'nın oğlu belli ki *gerçek* çekiş.

Joshua konuştu, "Karakola gelip bir rapor doldurmanız gerekecek."

Omuzlarımdaki kaslar gerildi. Akşamımı Joshua ile hiçbir şekilde geçirmek istemiyordum.

Sarah bana dirsek attı. "İşte Blake."

Maserati'sini gördüğümde tüm sistemim rahat bir nefes aldı. Birkaç dakika sonra Blake bana doğru bilerek adım atıyordu; kasları gergin, çenesi sert bir çizgiye oturmuş, kış sakinliği yayıyordu.

Elleri yüzümü yakaladı. "İyi misin, bebeğim?"

"İyiyim. Arabaya gelince? O kadar da değil."

Ona baktı, dudakları inceldi. "Siktir."

"Evet."

Blake bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi, seni eve götürüyorum."

Joshua bize doğru bir adım attı. "Bir rapor hazırlaması gerekiyor-"

"Yarın," dedi Blake. "Geç oldu."

"Ama-"

Bartley, Joshua'ya geri çekilmesini işaret ederek, "Yarın iyi," dedi.

Onun yerine Joshua yanımıza geldi. "Blake, kız arkadaşını korumaya çalışmanı takdir ediyorum. Bu nedenle neler olduğunu öğrenmek istemelisin. Hem eski dairesinin hem de arabasının vandallar tarafından hedef alınmasının tesadüf olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bu adamların kim olduğunu bulmak istiyorum. Bu benim işim. Ve Kensey'in bir şey var.

bana söylemiyor, bu da işimi yapmamı engelliyor. Onu karakola getirin ki bu işi halledebilelim."

"Onun hakkında en kötüsüne inanmaya ne kadar da hevesli," diye düşündü Blake. "Bunu kimin yaptığını gerçekten bilmiyor olamaz, değil mi? Hayır. Sırf işinizi zorlaştırmak için sizden bir şeyler saklıyor olmalı. Bir şey saklıyor olsa bile, size yardımcı olacağınıza güvenmediği için onu gerçekten suçlayabilir misiniz?"

Joshua'nın ağzı gerildi. "Ben bir polisim. Kurban kim olursa olsun iş."

Homurdandım. "Neredeyse bıçak zoruyla soyulduğum zaman yaptığın gibi mi?

Soruşturma bile yapmadınız."

Küstahlığının bir kısmını kaybetti ve gözleri bir anlığına yara izime kaydı. "Bize bir tarif veremediniz."

"Ve bu sefer sizin için bir tarif veremem. Hiçbir şey görmedim ya da duymadım." Omuz silktim. "Sanırım bunu da araştırmamak için bir bahaneniz var."

Bartley'nin gözleri benden Joshua'ya kaydı, şaşkınlıkla parlıyordu. Belli ki Joshua ona soygundan bahsetmemişti. "Buchanan," diye seslendi. "Gidip ev sahibesiyle konuşalım."

İki adam uzaklaştıktan sonra nefesimi verdim ve Sarah'ya döndüm. "Bastien'i içeride bekle. Burada tek başına durmadığını bilirim kendimi daha iyi hissedeceğim."

Beni selamladı. "Zaten Bastien'den bunu yapmam için kesin talimat aldım." Gözlerini devirdi. "Çok patronluk taslıyor." Geri çekilerek Blake'e sert bir bakış attı. "Sen benim kızıma göz kulak ol."

Kaşlarını çattı. "O *benim* kızım."

Sarah gülerek arkasını döndü ve binanın içine doğru yöneldi.

Maserati'sine bindiğimde yorgun bir iç geçirdim ve emniyet kemerimi taktım. "Biliyor musun, arabamı ne kadar çok sevdiğimi, onu bu halde görene kadar fark etmemiştim."

Otoparktan yavaşça çıkmaya başlarken Blake kalçamı ovuşturdu. "Çöpe atıldığını söylediğinde, o kadar kötü olduğunu kastettiğini düşünmemiştim."

"Sigorta parasının gelmesini beklerken bir araba kiralamam gerekecek."

"Kullanabileceğin bir yedeğim var."

Her zamanki rahat ses tonuyla kaşlarım çatıldı. "Yedek araban var mı?"

"Evet." Kırmızı ışıkta durdu. "Dürüst olmak gerekirse, az önce olanlardan sonra herhangi bir araba kullanman fikri hoşuma gitmiyor. Seni almak için buraya gelirken, iyi olduğunu bilmem için her yere şoförlük yapmayı düşünüyordum. Ama aklıma Smith'in buna güvenebileceğı geldi. Bir sebepten dolayı araban olmasını istemiyor olabilir, ama ihtiyacın olursa diye araban olmasını tercih ederim. Sigorta şirketi parayı ödeyene kadar benim yedek arabamı kullanman daha mantıklı."

"Peki ya yedek parçanızı çöpe atarsa?"

"Bu sadece metal, Kensey. Ona kişisel bir bağılılığım yok. Ancak sana çok bağılıyım. Beni endişelendiren senin güvenliğıın."

Biraz şüphelenerek onu inceledim. Kimin boşta duran bir arabası vardı ki? Tamam, evet, bazı insanların vardı. Ama bundan daha önce hiç bahsetmemişti ve bu konuda çok soğukkanlı ve rahat davranıyordu. "Ne tür bir araba bu?"

"Genesis G80. Piyasadaki en güvenli arabalardan biri."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ve kendin için *güvenli* bir araba mı aradın?" Omuz silkti. "Yaşamayı seviyorum."

Aptal olduğumu mu düşünüyordu? "Bana araba vermiyorsun." "Tamam," dedi basitçe, istediğiniz kadar sakın.

"Param gelene kadar kullanacağım ama bende kalmayacak."

"Tamam."

"Tamam."

Eli kalçama indi. "Bacaklarını aç." Gerildim.

"Ne?"

"Dağıtın onları."

Yavaşça öyle yaptım, kısık gözlerle onu izliyordum. "Neden dikkatimi dağıtmaya çalışıyormuşsun gibi bir hisse kapılıyorum?"

"Bilmiyorum, sen neden biliyorsun?" Elini eteğimin altına soktu ve amımı sahiplenerek kavradı. "Şimdi kıpırdama."

Her zaman yaptığı gibi beni kızdırmadı. Hayır, iki parmağıyla beni sert ve hızlı bir şekilde orgazma ulaştırdı. Ve gerçekten de resmen dikkatim dağılmıştı... ta ki binasına bitişik garaja park edene ve Maseratisinin birkaç araba ötesine park edilmiş, daha önce hiç fark etmediğim parlak, lacivert bir Genesis'i işaret edene kadar. "Bu yepyeni bir araba, Blake."

"Öyle."

"Yedek bir araban olduğunu söylemiştin." "Var."

"Yakın zamanda yedek bir araba mı aldınız?"

Omuz silkti. "Yedek bir tane bulundurmak pratiktir. Ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz. Şimdi olduğu gibi."

İçimi çektim ve bıkkınlıkla başımı salladım. "Bir daha arab

a." "Tamam."

"Senden kiralayacağım."

Kaşlarını çattı. "Bu sadece beni rahatsız eder, aynı senden gelen bir yardım teklifini gururuma yediremeyip geri çevirirsem. Bu benim için adil olmazdı, değil mi? Ve bu seni incitirdi, bu da durumu daha da kötüleştirirdi. Aynı şey burada da geçerli."

"Kendini masum göstermek için bunu çarpıtma." Bu konuda çok iyiydi.

"Beni kötü adam gibi gösterme. Sigorta paran gelene ve başka bir şey alana kadar bunu benden ödünç almanı *istiyorum*. Hepsi bu. Bunun ne zararı var? Özellikle de Smith bunu beklemeyecek ya da buna hazırlıklı olmayacaksa."

Beni lanet olası bir çemberin içine soktu, piç kurusu. Öfkelendim.

"Tamam, ödünç alacağım."

Beni kendine çekti. "Aferin kızıma. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Gözlerimi devirdim ama o sadece gülümsedi ve beni öptü.

"Arabaya bağlanacağımı düşünüyorsun, değil mi?"

"Hayır. Kendiniz almayı tercih edeceğinizi biliyorum. Bu sadece bir kredi."

Bir borç. Hayatının aylarını benimkini sikmeye adanmış olan kişi olmasaydı ihtiyacım olmayacak bir kredi. Ve sonra beni vurdu. Öfke içime hücum etti, parmaklarımı karıncalandırdı ve midemde bayat süt gibi kesildi. Ellerimi küçük sıkı yumruklar haline getirdim. "Onu öldürmek istiyorum, Blake. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Onu senin için öldüreğim. Büyük bir zevk olacak."

Ertesi gün barın önüne düzgün bir şekilde park ettiğimde, bu arabayı *çok* tuttuğumu düşündüm. G80'i kullanmak tam bir *rüyaydı*. Blake'in gizliden gizliye istediği gibi bir hediye olarak kabul edeceğimden değil. Hayır, sigorta param geldiğinde, onu maliyetin bir kısmını ödemek için kullanacaktım ve sonra geri kalanını ona aylık taksitler halinde ödeyecektim. Beğenmezse, kıcımlı öpebilirdi.

Hediye bir kutu ikolataydı. Bir kitap. Yeni bir fincan. Yepyeni bir araba değil.

Blake o sabah erken saatlerde benimle polis merkezine gelmişti. Çok sevindim, ne Joshua ne de Bartley oradaydı. Daha genç bir polis raporu doldurmuş ve sigorta şirketime vermem için bana bir olay numarası vermişti, böylece her şey tamamlanmıştı.

Tam arabadan inerken, tanıdık bir motosiklet yakınımaya park etti. Kaskını ıkaran Cade, G80'e iyice baktı ve gülümsedi. "Güzelmiş."

"Blake'ten dn alıyorum."

Dudakları seğirdi. "dn almak. Doğru." "Nissan'ınıza ne olduğuna dair bir haber var mı?" diye sorarken ayıldı.

"Henüz rapor edilecek başka bir şey yok." Dün gece Clear, Cade ve Sherry'yi arayıp vandalizmden bahsetmiş ve tetikte olmalarını istemiştim. "Joshua'nın ortağı arabada parmak izi arayacaklarını söyledi ama gerçekten aradılar mı bilmiyorum. Sanırım yakında öğreneceğim."

Yolda ilerlerken Cade boğazını temizledi. "Artık Blake'le yaşadığını duydum."

Biraz gerildim. "Evet."

"Bu onun hakkında her şeyi bildiğin anlamına geliyor olmalı. Sizden bir şeyler saklayan birine asla tam olarak bağlanamazsınız."

"Her şeyi biliyorum." "Ve bununla başa çıkabilir misin?"

Cade'e yandan bir bakış attım. "O Michael değil."

"Hayır, yle değil. Ve bunu grmene sevindim, çünkü bu demek oluyor ki yetiştirilme tarzın, tanıştığın her erkekte Michael'ı görecek kadar kafanı karıştırmamış. Blake iyi bir adam ve belli ki seni önemsiyor. Bu iyi bir şey."

Gördün mü, kıskançlık yok. Blake bunu nasıl göremedi? "Kerri nasıl?" Cade, "Her zamanki gibi başımın belası," diye yakındı ama şefkatle söyledi.

"Ona selamımı söyle. Günaydın Dodger," diye seslendim Bandit CCC'den dışarı çıkarken. Kpekle sabah ritelimizi yerine getirdikten ve Dodger'la iyi olduğuma dair kısa bir konuşma yaptıktan sonra bara yöneldim. Kendimi Sherry'nin kollarında bulduğumda ne yapacağımı bilemedim.

Vaftiz annem kimsenin 'sevecen' diyebileceği biri değildi. Tüm kalbiyle severdi ama bunu kelimelere dökmez ya da sarılıp öperek ifade etmezdi. Bu yüzden kollarını bana sarıp beni bir o yana bir bu yana salladığında donup kaldım.

"Buna daha fazla dayanamayacağım, Kensey. O piçin şunu, bunu ya da diğerini yaptığını duymaya dayanamıyorum. *Benim* kafamı karıştırıyor, seninkine ne yaptığını Tanrı bilir. Bir gün *seni* mahvettiğini söyleyen bir telefon alacağım diye çok endişeleniyorum."

Burnunu çekmesi beni gerdi. "Ne yapmalıyım?" Sarah'ya baktım.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı, belli ki gülmenin eşiğindeydi.

Sherry'nin sırtını hafifçe okşadım, beni itmeden önce ne kadar şefkate tahammül edebileceğinden emin değildim. "Ben iyiyim, Sherry. Gerçekten iyiyim."

Geri çekildi ve koluma vurdu. "İyi olduğunu biliyorum. Mesele bu değil."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Endişelendiğinizi anlıyorum. Bu konuda yalnız değilsin. Bu adamın bundan sonra ne yapacağını ya da bu işi ne kadar ileri götürmek istediğini tahmin etmek zor. Ama bu endişenin beni sakatlamasına izin vermeyeceğim, sen de vermemelisin. Tamam mı?"

Sherry yavaşça başını salladı. "Tamam. Çantayı dolabına koy ve işinin başına dön. Sana etrafta güzel görünmen için para ödemiyorum."

"Sence güzel görünüyor muyum?"

Biraz kibirli bir koklamayla çekip gitti.

İşte o zaman işe koyuldum. Sakin bir gündü, bu da zihnimi meşgul edecek pek bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Hiçbir şey yapmamak bana iyi gelmediğinden ve arabamın başına gelenler beni itiraf etmek istediğimden daha fazla strese soktuğundan... vardiyam bitmek üzereyken bayanlar tuvaleti her zamankinden daha kusursuz bir şekilde parıldıyordu ve depo kusursuz bir şekilde düzenlenmişti.

"Hey, Kensey!" Reed'e bir kez daha nasıl kahve yapılacağını öğretmeye çalışırken Henry bağırdı. "Annen o kadar fakir ki, otobüste arabayla ateş ediyor!"

Gülümsedim. "Annen o kadar yaşlı ki, memesini kaldırdığında bir hacı düştü!"

Barda tembel kahkahalar çınılıyordu ama hiçbiri Henry'nin gırtlaktan gelen kahkahalarından daha yüksek değildi.

"*Onun* burada ne işi var?"

Sarah'nın sözleri üzerine döndüm. Ve bir tıslamayı güçlükle bastırdım. "Laurel," diye mırıldandım nefesimin altında, bakışları barın üzerinde gezinirken.

Reed bana doğru eğildi ve "Neden hırlıyorsun?" diye fısıldadı. "Hırlamıyorum," dedim sessizce.

"Şimdi değilsin ama eskiden  yleydin."

Her neyse. O anda Laurel beni fark etti ve temkinli bir gülümsemeyle yanıma geldi. "Merhaba, Kensey."

"Laurel," dedim basitçe. Erkek arkadaşınızın onu defalarca baştan çıkarmaya çalışmış üvey annesine bakıp da onu tokatlamak istememek mümkün müydü? Muhtemelen hayır.

"Burası güzel bir yer." Ciddi görünüyordu. "Emma'dan harika kahve yaptığınızı duydum. Vanilyalı latte yapıyor musunuz?"

"İ iyorum. İçeride mi içmek istersiniz yoksa dışarıda mı?" "İçeride, lütfen."

Lanet olsun. Latte'yi hazırlarken öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım. Başımda yeterince bela vardı, Blake'in üvey annesiyle uğraşarak kendime dram yaratmama gerek yoktu, kafayı yemiş olsa bile.

Ben latteyi uzatırken "Teşekkür ederim," dedi ve parayı barın üzerine koydu. "Bir dakika benimle oturur musun?"

Üst dudağımı geriye kıvrırmamak için kendimi zor tuttum. "Pekâlâ." Denesem sesim daha az hevesli çıkmazdı ama o bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine köşedeki masaya yöneldi. Karşısına oturdum ve ellerimi ku ağımda kavuşturarak beklemeye başladım.

Alt dudağını yaladı. "Emma, Blake'le aranızda ciddi bir şeyler olduğundan bahsetti. Ben de konuşabileceğimizi umuyordum."

"Tamam," dedim basitçe, soğukkanlı ve rahat olmaya çalışarak. Belli ki başaramamıştım, çünkü yüzünü buruşturdu ve omuzları kamburlaştı.

"Sana söyledi."

"Bana söyledi."

"Benim hakkımda ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum."

Hayır, onu ne kadar az düşündüğümü tahmin edebileceğinden şüpheliydim. Zaten yeterince incinmiş ve kullanılmış bir insana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum. "Ne istiyorsun?"

"Blake'in benden nefret etmesini istemiyorum." Derin bir nefes aldı. "Yakın zamanda biriyle tanıştım. Kendi yaşıma yakın bir erkekle birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu." Yüzünde, Michael'dan bahsederken Clear'ı hatırlatan hülyalı bir gülümseme belirdi. "Ben bana karşı çok iyi."

Parmaklarını evirip çevirerek yere baktı. "Bu tür bir sevgiye layık olmadığımı hissettim, bu yüzden ona üvey oğlumu nasıl baştan çıkarmaya çalıştığımı anlattım. Benden uzaklaşacağını düşündüm. Dönmeliydi de. Ama hepimizin hata yaptığını söyledi; hepimiz o anda iyi bir neden gibi görünen kötü şeyler yaparız. Seks benim bildiğim tek rahatlık türü, Kensey. Blake'e bu tür bir teselli sunmanın çizgiyi aştığını bilmediğimi söylemiyorum, ama bulutların altından çıkıp her şeyi bir perspektife oturtana kadar bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

"Ben bana bu konuda yardımcı oluyor. Telafi etmem gerektiğini söyledi. Daha önce Blake'ten özür dilemeye çalışmışım. Birçok kez. Ama o benim sinsice ona yaklaşmaya çalıştığımı ve böylece ona saldıraabileceğimi düşünüyor. Ben gerçekten sadece özür dilemek istiyorum."

"Ne yani, senin için araya gireceğimi mi umuyorsun?" Çünkü böyle bir şey olmayacaktı. Kendi pisliğini yapmıştı; bunu düzeltecek kişi de kendisi olmalıydı. Zor olacaktı elbette ama böyle bir şey o kadar kolay affedilmeyi hak etmiyordu.

"Araya girmek değil. Yine de seninle iyi geçinmek istiyorum. Emma, Adam'la tanıştığında çok gençtiler. Gençtiler. Bunun uzun sürmeyeceğini düşünerek hata yaptım, bu yüzden ona karşı çok... küçümseyici ve kaba davrandım, geçici bir heves olduğunu düşündüm. Adam'a karşı bir şeyim yoktu, sadece küçük kızımı erkeklerle görmekten hoşlanmıyordum. Her neyse, bu kötü ilk izlenim şu anda onunla olan ilişkimde bir gerginlik yarattı. Aynı hatayı seninle yapmak istemiyorum. Arkadaş olmamızı istiyorum."

İçimi çektim. "Mesele şu Laurel. "Arkadaşlık" yapabileceğimden emin değilim. Blake'i önemsiyorum. Hem de çok. Ona olanlardan nefret ediyorum. Öğretmeni tarafından ihanete uğramasından ve istismar edilmesinden nefret ediyorum. İhtiyacı olan son şey Onu bu şekilde kullanmayı uman *başka bir* yaşlı kadın. Sen de onun gibi güvenebileceği biriydin. Ama değildin. Bunu affedemem. Seni bir dost olarak görebileceğimden şüpheliyim. Sana önerebileceğim en iyi şey nezaket. Burada kaba davranmıyorum, dürüst davranıyorum."

Sertçe yutkundu. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Blake'in ilgiye ve anlayışa ihtiyacı vardı, biliyorum. Ona bunu vermeye çalıştım. Kabul etmedi.

Çocukken bile ona yaklaşmadım. Emma yakınlaştı, ki bundan memnundum. Ama o bana hiç ısınmadı. Babası öldüğünde, sahip olduğu tek ebeveyn bendim. Ve bu beni korkutuyordu. Ona nasıl bakacağımı bilmiyordum ama yalnız kalmasını da istemiyordum." Sıkıntıyla iç çekti.

"Ben yalnız değilim.

iyi açıklıyordu. Ben kelimelere döktüğünde kulağa çok daha iyi geliyordu. O beni anlıyor."

"Bu çok iyi."

"Diğer erkekler benimle, hayatımla ya da ailemle hiç ilgilenmediler. Ben ilgileniyor. Yatakta ve yatak dışında saatlerce konuşuyoruz. Sanki hayatımdaki her küçük ayrıntıyı büyüleyici buluyor. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Blake'in babasıyla bile."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Örümcek hislerim olsaydı, karıncalanırlardı. Öne doğru eğildim. "Bana Ben'den biraz daha bahset."

O günün ilerleyen saatlerinde, Laurel'le olan konuşmamı Blake'le balkonda akşam yemeğimizi yerken ona aktardım. Blake onun bara gittiğini duyunca çok sinirlenmişti ve söylediğim her kelimedede daha da sinirleniyordu.

Sonra donup kaldı, gözlerini kırıştırdı ve makarna çatalından kaydı. "Tekrar söyle."

Derin bir nefes aldım. "Sanırım Laurel'in yeni erkek arkadaşı Noah Linton olabilir."

Bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Sen ciddisin."

"Adamın sürekli onun hayatı ve ailesi hakkında sorular sorduğunu söyledi."

"Ben'in kadını hakkında meraklı olması alışılmadık bir şey değil." "Senin hakkında çok soru soruyor. Bana bile."

Bu onu sertleştirdi. "Sen mi?"

"Laurel'le aranızda bir köprü kurulmasına yardımcı olup olamayacağıma dair bir fikir edinmek için." Biraz makarna çatalladım. "Onun benim hakkımdaki algısını sordu. Sana karşı sahiplenici olup olmadığımı. Kıskanç bir tip gibi görünüp görünmediğimi. Yaşam düzenimizin geçici mi yoksa kalıcı mı olduğunu. Seni hapisteki üvey babamla tanıştırmaya götürüp götürmediğimi. Görünüşe göre ismimi tanımış, çok fazla gerçek suç kitabı okuduğunu söyledi."

"Linton ilişkimizin profilini oluşturmaya çalışıyor," diye düşündü Blake. "Sanırım öyle. Seninle birlikte olmamı büyüleyici buluyor, hatırladın mı? Bu

Ben onun hakkında sorular sorana kadar Laurel kendisi hakkında ona ne kadar az bilgi verdiğini fark etmemiş gibiydi."

"Laurel kendisi hakkında konuşmaktan o kadar mutlu ki, aksi takdirde bunu fark etmezdi."

Devam etmeden önce biraz makarna çiğnedim. "Sadece adını, ailesi hakkında bazı temel bilgileri ve bir terapist olduğunu biliyor. Eğer Ben gerçekten Linton'sa bunların hiçbiri doğru değil. Ve bana verdiği kısa fiziksel tasvire bakılırsa, öyle olduğundan oldukça eminim. Ona şüphelerimden bahsetmedim, çünkü onunla yüzleşebilirdi. Eğer Noah ise, onun peşinde olduğumuzu bilmesini istemiyorum."

"Laurel sana inanmazdı," dedi çatalını umursamaz bir tavırla sallayarak. "Birinin onu bu şekilde manipüle edip kullanabileceğini düşünmeni hakaret olarak algıladı. Belki Emma'dan onunla tanışmak istiyormuş gibi yapmasını isteyebilirim."

"Bu işe yarar. Linton'ın neye benzediğini biliyor."

Blake boş tabağını bir kenara itti ve şarabına uzandı. "Eğer bu Linton'sa, Laurel'in hayatına girme riskini göze alması çok cesurcaydı."

Başımı salladım. "Ve her ne yapıyorsa bırakıp gitmek istemeyen birinden bahsediyor. Onun gerçek bir amacı var. Bir hedefi. Belki de bizimle kafa bulmuyordu; belki de gerçekten bir kitap yazmaya niyetliydi, bilemiyorum. Ve bilmemekten nefret ediyorum."

"Emma'ya Laurel'in onunla tanışmasına izin verip vermeyeceğini soracağım. Bu mümkün-" Telefonu çalmaya başlayınca konuşmayı kesti. Telefonu masadan alarak, "Ben Emma. Şeytandan bahsetmişken..." Başparmağını ekranın üzerinde kaydırды ve sonra "Hey" diye cevap verdi. Vücudu kaskatı kesildi. "Ne? Şaka yapıyorsun." Dişlerini sıktı. "Tamam. Yapacağım."

Görüşmeyi bitirdiğinde "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

Blake parmaklarını masaya vurdu. "Ricky Tate'in evini gözetleyen özel dedektif az önce Emma'yı aradı."

Masanın kenarlarından tuttum. "Onu içeri girerken mi gördüler?" "Hayır. Joshua'nın içeri girdiğini gördüler."

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Blake hiç vakit kaybetmeden Rossi'yi arayarak Joshua'nın evinin önünde beklemesini ve Joshua gelir gelmez onu almasını istedi. Plana göre Rossi onu doğruca Vault'a getirecek ve küçük bir sohbet için Blake'in ofisine kadar eşlik edecekti.

Joshua'nın benim önümde fazla bilgi verme olasılığının zayıf olduğu konusunda Blake'le hemfikirdim. Adam beni kızdırmak için *yaşıyordu*. Yine de söyleyeceği her kelimeyi duymak, yüz ifadesini ve vücut dilini gözlemlemek istiyordum.

Neyse ki Blake'in ofisinde, küçük ve şık bir uygulama kullanarak konuşmayı cep telefonundan uzaktan izlememe olanak tanıyan bir güvenlik kamerası vardı. Küçük ve dikdörtgen şekliyle kameraya hiç benzemiyordu ve raflardan birinin üzerine güzelce oturuyordu. Blake genellikle sadece ofisten ayrıldığında açardı. Orada birkaç kez seviştığımız düşünülürse bu rahatlatıcı bir şeydi.

Blake'in Joshua'yı çok iyi tanıdığını çünkü bu pisliğin düzenli olarak B3'e gittiğini söylemesi pek de sürpriz olmadı. Hatta bir kez dövüşmüşlerdi ve Blake Joshua'yı neredeyse bayılıta kadar dövdüğünü iddia etmişti. Bunu görmeyi *çok* isterdim.

Blake beni Greg'le birlikte güvenlik ofisinde bıraktı. Bir sandalyeye çökmüş, ayak bileğimi döndürürken gözlerimi Blake'in cep telefonunun ekranından ayırmıyordum. Joshua *nihayet* Blake'in ofisine girdiğinde dik oturdum.

Blake masasının arkasındaki sandalyede oturmuş, rahatça yayılıyordu. "Merhaba, Joshua."

"Neler oluyor Blake?" Joshua omuzlarını geriye attı. "Rossi gelip arabasına binmem için ısrar etmeden önce garaj yolumda iki adım bile atmamıştım."

Blake hiçbir şey söylemedi. Hareket etmedi. Joshua'nın gözlerinin sinirli bir şekilde titremesini izlerken, Blake'in buz gibi bakışlarından birine maruz kalıp kalmadığını merak ettim. Kameranın açısı Blake'in sadece kafasının arkasını görebileceğim şekilde ayarlanmıştı ama Joshua'nın yüzünü mükemmel bir şekilde görebiliyordum.

Sonunda Joshua uzun bir nefes aldı ve kasları sertliğini biraz kaybetti.

"Otur," dedi Blake. Bu bir davet değildi. Bu bir talimattı. Joshua sarsakça onun karşısındaki koltuğa oturdu. "Bu ne hakkında, Blake?"

"Ricky Tate, daha açık olmak gerekirse."

Joshua bir anda yüzündeki tüm duyguları sildi.

"Annesini ziyaret ettiğini duydum."

"Ben bir polisim," dedi Joshua, doğal olmayan bir durgunlukla. "Bir sürü insanı ziyaret ediyorum." "Hayır, sen görevde değildin." Blake başını öne eğdi. "Sen neden

Orada mı?"

"Ne fark eder ki?"

"Bir süredir Ricky'yi arıyordum. Ben bir onunla biraz sohbet edeceğim. Ne yazık ki, o çok rüzgarda."

Joshua gözlerini kıstı. "Kensey'e sorun çıkaranın o olduğunu mu düşünüyorsun?" "Bence birkaç kişi olabilir. Örneğin senin gibi."

Yemin ederim, Joshua'nın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Ne?" "Kensey'e zorbalık ve taciz konusunda uzun bir geçmişin var. Sen

bir zamanlar ona ait olan bir araca zarar verdiniz. Bıçak zoruyla alıkonulduğu bir olayı soruşturmadınız, bu da bir kişinin kapkaççının gerçekten siz olup olmadığınızı merak etmesine neden olabilir."

"Ne? Hayır!"

"Bana dürüstçe olası bir şüpheli gibi görünmediğini söyleyebilir misin? Eğer bunları yapan başka birinden bahsediyor olsaydık, ondan şüphelenmez miydin?"

Joshua başını eğerek kısa bir süre gözlerini kapattı. "Tamam, evet, bunun için neden bana baktığını anlayabiliyorum. Ona kötü davrandığım oldu ama asla böyle bir şey yapmadım. Ergenlik dönemimdeki o tek sefer dışında, ona asla fiziksel olarak zarar vermedim."

Kısa bir sessizlik oldu. "Peki bu 'bir kez' ne olabilir?" diye sordu Blake, ölümcül bir niyetle dolu bir ses tonuyla.

Joshua'nın gülümsemesi kendisiyle alay eder gibiydi. "Sana bundan bahsetmedi, huh?"

"Bana anlatacaksın."

"Ben... Bakın, o sırada zihinsel olarak iyi bir yerde değildim. Benim Büyükanнем bana annemin boşanma davası açtığını söylemişti. _"

"Ne yaptın sen?" Blake talep etti.

Joshua elini yüzüne sürerek derin bir nefes aldı. "Onu boğazından yakaladı ve duvara doğru itmeye çalıştı."

Şimdi doğal olmayan bir şekilde hareketsiz oturan *Blake*'ti.

"Kaç yaşındaydı?" "Hatırlamıyorum, uzun zaman oldu."

"*Kaç yaşındaydı?*"

"On beş," diye kekeledi Joshua. "Burnumu kırdı, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse."

Blake öne doğru eğilerek, "Öyle değil," diye kııptı. "Şu anda sana bir dünya acı çektirmemem için bana iyi bir neden söyle."

"Benim yok."

"Hayır, çünkü öyle bir şey yok. Ve bu doğru yanıt seni hak ettiğin bir dayaktan kurtardı. Bana bilmek istediğim *her şeyi* anlatacaksın, Joshua. Dalga geçme. Arı kovanına çomak sokmak senin için akıllıca olmaz. Şimdi, seni Ricky Tate'e götüren neydi?"

Joshua içini çekti. "Fırına gittiğimde, fırın sahibi Kensey'in arabasına zarar verenin kim olduğunu bulma şansım olup olmadığını sordu; birkaç ay önce oraya gidip Kensey'den bahseden tuhaf adamsa şaşırmayacağını söyledi. Bill onu tarif etti ve ben de benzer bir eşkale sahip birinin bir keresinde okulun önüne gelip olay çıkardığını duyduğumu hatırladım."

"Ve bu tanım sizi hemen Ricky Tate'e mi götürdü? Onun adını zaten biliyor olmalısınız. Nasıl?"

"Babamın amcamla onun hakkında konuştuğunu duydum." Bu yanıt beklemediğim için gözlerimi kııptım.

"Baban ve amcan mı?" Blake yankılandı, şüphesiz benim kadar şaşırmıştı. öyleydi.

"Amcam çocuk hakkında adı gibi bilgileri sıralıyordu, adresi, tam tanım ve geçmişi. Görünüşe göre babam detayları istemiş."

"Maxwell Kensey'nin hayatında olup bitenleri neden umursasın ki?" diye sordu Blake, soruyu kafamdan çıkarıp atarak.

Joshua'nın dudakları acı bir gülümsemeye dönüştü. "Sorun da buydu. Onu her zaman önemserdi." Adem elması sallanıyordu. "Babam zayıf biriydi. Annesi Eloise ne derse onu yapardı. Kensey'i kollamak onun tek isyanıydı."

Neredeyse şaşkınlıkla geri sıçrayacaktım. Bekle, ne? "Kensey'nin hayatında değildi," diye belirtti Blake.

"Hayır, ama olmak istedi. Belki de onun gözlerine sahip olduğu içindi. Belki de onun tek biyolojik çocuğu olduğu içindi. Evet, bu doğru, ben onun oğlu değilim. Kensey gibi, annemin de bir ilişkisi varmış ve sonuç benmişim. Bir yıl öncesine kadar bunu bilmiyordum. Eloise bana ölüm döşeginde söyledi."

Ağzım açık kaldı. Greg'in iyi olup olmadığını sorduğunu duydum ama tek yapabildiğim uyuşukça başımı sallamaktı.

"Bunca yıldır Kensey'i bir ilişkinin ürünü olduğu için küçümsediğini, oysa senin de aslında farklı olmadığını öğrenmek büyük bir şok olmuş olmalı."

Oh, ironi.

Joshua bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Eloise'e göre annemle babamın sayısız ilişkisi olmuş, ikisi de gizli saklı olduğu sürece birbirlerinin ne yaptığını umursamamışlar. Clear Lyons'ın Maxwell'le bir ilişkisi olduğunu ve Maxwell'in çocuğuna hamile olduğunu alenen iddia etmesi pek de gizli kapaklı bir şey değildi. Annem bununla iyi başa çıkamadı."

"Başka bir adamdan çocuk yapıp seni Maxwell'denmiş gibi gösterdiğini düşünürsek, annenin ikiye yüzünlü davrandığını düşünmüyor musun?"

"*Artık* biliyorum. O zamanlar bunu bilmiyordum. Ben çocukken bir anlık öfkeyle söyleyene kadar o da bilmiyordu. Yine de beni kendi çocuğu gibi büyüttü. Beni gerçekten sevdi. Eloise, annemin onu hamile bırakmadığı için başka birinden hamile kaldığı bahanesini uydurduğunu söyledi. Onun bir çocuğa baba olamayacağına ikna olduğunu söyledi. Clear onun gözleriyle bir kız çocuğu dünyaya getirdiğinde, annemin iddiası boşa çıktı. Gerçi bu iddiası yaptığı şeyi mazur göstermiyordu. Eğer annemi sevseydi, belki yalanlarını önemserdi ama evlilikleri bir sahtekârlıktı."

"Senin biyolojik çocuğun olmadığı halde onun biyolojik çocuğu olması Kensey'in suçu değil," dedi Blake, doğrudan Joshua'nın sorununun kalbini görerek. "Ondan hâlâ bu kadar nefret etmeniz ana nedenlerinden biri de bu, değil mi? Annenle babanın ilişkisi boka sardığı için değil. Hayır, kız onun olduğu için. Bir ilişkinin 'nihai sonucu' olduğunuzu duymak sizi kirli hissettiriyor, değil mi? Daha da kötüsü, kendini *onun* gibi hissettiriyor. Sana söylüyorum Joshua, bu lanet numaraların *artık sona eriyor*." Blake demek istediğini vurgulamak için parmağını masaya vurdu.

"Neden vandalizmleri kendi zamanımda araştırdığımı sanıyorsunuz? Ona borçlu olduğumu biliyorum. Yalan söyleyip ondan özür dileyeceğimi söylemeyeceğim - dilesem bile onun için bir şey ifade etmezdi - ama geri çekileceğim."

"Yapacağını biliyorum Joshua. Çünkü başka türlüünü istemiyorum." Blake öne doğru eğildi. "Şimdi bana neden Maxwell'in onun hayatında olmak istediğine inandığını söylemiyorsun?"

"Sarhoş olduğunda çok konuşkan olurdu. Bir keresinde Clear Lyons hakkında konuşmaya başladı. Onun Bale'le evlendiğini ilk duyduğunda, Maxwell'in kendisini suçlu hissettiğini söyledi. Onun saf ve sevilme için yanıp tutuştuğunu biliyordu ve bunu onunla oynamak için kullanmıştı. Ama Bale'le evlendiğinde -bir insanın yapabileceği en çılgınca, en berbat şey- onu kırmış olması gerektiğini hissetti. Clear'ın Bale'le evliliği yüzünden Kensey'nin nasıl bir hayatı olacağını biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Eğer Eloise tarafından bu kadar kolay korkutulmasaydı, Kensey'in velayetini almaya çalışırdı."

Sandalyeme çöktüm. Yalan söylüyor olmalıydı, değil mi?

"Amcam Ricky'nin adını okuluna gelen çocuğa verince, Maxwell onun evine gitti ve Ricky'nin annesine oğlunu bir doktora göstermesi için para verdi. Eğer oğlunu Kensey'den uzak tutabilirse ona yıllık bir meblağ vaat etmiş, o da bunu yapmış. Artık o kadar başarılı olamayacağını düşünmüştüm."

"Ve?" diye dürttü Blake.

"Ricky'yi birkaç ay önce işini kaybettiğinden beri görmediğini söyledi. Onu bulmam için bana yalvardı; ilaçlarını almayı bıraktığını ve ne yapabileceğinden korktuğunu söyledi."

"Ne *yapabilir*?" Blake yankıladı.

"Bununla ne kastettiğini ayrıntılı olarak açıklamadı. Nereye gitmiş olabileceğine dair herhangi bir ipucu olup olmadığını görmek için odasına bakıp bakamayacağımı sordum. Yoktu. Ama Michael Bale'e olan takıntısının azalmadığını söyleyebilirim. Haber kupürleri, internetten bastığı makaleler ve Bale'in çizimleriyle dolu albümleri vardı. Bu, ilaçlarını kullanmaya başlamadan önce yaptığı bir şey değildi; son makale dört ay öncesine aitti."

Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

"O hatıra defterlerinde Kensey hakkında bir şey var mıydı?" diye sordu.

Blake.

"Küpürler ve makalelerdeki yorumlar sadece Bale'in hayatı. Ama ..."

Blake'in omuzları sertleşti. "Ne?"

"Mektuplar buldum."

"Mektuplar mı?"

"Üç tane. 'Arkadaşın' diye imzalanmışlardı."

"Bu mektuplarda ne yazıyordu?"

"İlki Michael Bale'in ne kadar harika olduğunu düşündükleriyle ilgiliydi. Ricky'nin gerçekten Bale'in oğlu ve onun 'mirasının' varisi olduğuna inanıyorlar." Joshua tiksintiyle kıs kıs güldü. "Ricky'ye aldığı ilaçların onun çarpıtılmış bir gerçeklik görmesine neden olduğunu söylediler. Bu kişi aslında onu ilaçları almayı bırakması için teşvik ediyordu, böylece 'mirasına sahip çıkabilecekti."

"Bu 'Arkadaş' Kensey'den bahsetti mi?"

"İkinci mektuba kadar değil. Bale'in tüm ilgisinin onda olmasının Ricky için adil olmadığını söylediler. Ama aynı zamanda onun kötü bir insan olmadığını, sadece Bale'i Ricky gibi takdir etmediğini ya da anlamadığını söylediler. 'Arkadaş' ayrıca onunla 'ilgileneceklerini' söyledi; Ricky sadece kendine konsantre olmalıydı."

İçimi bir ürperti kaplarken kollarımda tüylerim diken diken oldu. Ne oldu?

Sikey

im "Peki ya üçüncü mektup?" Blake zorladı.

mi? "Ricky, Kensey'in iyi bir insan olduğunu savunmuş gibi görünüyordu.

Bir önceki mektuba verdiği yanıt, çünkü 'Arkadaş' ona bir sorun olmayacağı konusunda güvence veriyordu. Tüm sırlarını, umutlarını, korkularını bildiklerini söylemişti. Bale'i üvey baba olarak istemediğini ve gerçek varis olan Ricky'nin öne çıkması için memnuniyetle kenara çekileceğini söyledi. 'Arkadaş', ikisi nihayet yüz yüze görüştüğünde sırlarını Ricky ile paylaşacaklarını da ekledi."

Nefesimin altında küfrederek enseme ovuşturdum. Eğer Joshua'nın söyledikleri doğruysa, potansiyel olarak *iki* hasta orospu çocuğuyla uğraşıyordum.

"O mektupların sizde olduğunu varsayıyorum," dedi Blake. "Parmak izleri için tozlarını almak niyetindeyim."

Blake elini uzattı. "Onları görmek isterim."

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Size sorgusuz sualsiz inanmak için bir nedenim var mı?"

Joshua iç çekerek onları ceketinin cebinden çıkardı. "Onları kanıt torbalarından çıkaramazsınız."

Blake her birini teker teker plastiğin içinden okudu ve sonra masaya

doğru kaydıldı. "Dönüş adresi yok. Ricky kendi mektuplarını nereye göndereceğini nereden biliyordu?"

"En iyi tahminim, 'Arkadaş'ın adresini ayrı bir kâğıda ya da başka bir şeye yazmış olduğu."

"Eğer parmak izi bulursanız, bunu bilmek istiyorum."

Mektupları cebine geri koyan Joshua ayağa kalktı. "İletilecek bir şey olursa sizinle irtibata geçerim."

Blake ayağa kalkarak onu kapıya kadar takip etti. "Bir şey daha var." Joshua döner dönmez Blake yumruğunu çenesine indirdi. Joshua acı dolu bir homurtuyla geriye doğru sendeledi ve ardından nefesinin altından küfretti. "Bu, kadınıma boğazından tutup duvara yapıştırmaya çalıştığın için," dedi Blake. "Eğer bu kadar işbirlikçi olmasaydın, bu çok daha kötü olabilirdi."

Joshua çenesini ovuşturarak başını salladı ve oradan ayrıldı.

Blake'in telefonundaki kamera yayını kapattım ve sessizce yanıma gelmesini bekledim. Bir dakikadan fazla beklemem gerekmedi. Greg'e odadan çıkmasını işaret etti. Bana kısa ve sempatik bir gülümseme atan Greg dışarı çıktı ve bizi yalnız bıraktı.

Blake'e baktım ve "Şey, bu... Siktir." dedim. Ne diyeceğimi bilemez halde kollarımı güçsüzce çırptım. Ne *düşüneceğimi*.

Blake önümde çömeldi. "Bana sanki birisi Ricky'yi kullanıyormuş gibi geliyor. Neden, bilmiyorum."

"Kötü bir insan olup olmadığımı nereden bileceklerdi? Korkularımı, umutlarımı ve sırlarımı nereden bileceklerdi?"

"Ya seni tanıyan biri ya da seni incelediği için *tanıdığını düşünen* biri. Her iki durumda da, bunca zamandır seninle uğraşan iki kişi olduğunu düşünüyorum."

"Ama o gece bodrumda beni arayan kişi her şeyi itiraf etti."

"Her şey mi? Bir düşünün. Hatırladığım kadarıyla, arayan kişinin dairende olduğunu ve seni duşta videoya çektiğini itiraf ettiğini söylemiştin. Hatta benden aldığınız fotoğraflara da atıfta bulundu. Hikayeden bahsetti mi?"

Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Hayır, hikâyeden bahsettim ama hiç cevap vermedi."

"Ve senin ölmeni istemediğini söyledi, değil mi? Ama siz hikayenin yazarı Smith'in bunu istediğini düşünüyorsunuz."

Gözlerimi kıstım. "Birinin hikayeyi yazdığını ve diğerinin de geri kalanını yaptığını mı düşünüyorsun?"

"Geri kalanların çoğu, evet." Kalçalarımı okşadı. "Eski dairen ve araban darmadağın edildiğinde Smith'in sana ulaşamadığı için öfkeli olduğunu düşünmüştüm ama hasarın miktarı beni şaşırttı. O zamana kadar çok kontrollüydü. Dikkatliydi. Yetkililerin radarı altında çalışıyordu. Eğer Ricky ilaçlarını bıraktıysa, kontrollü olamayacaktır. Bence tüm o hasarı o verdi. Bence o Smith ve hikayeyi sadece seni korkutmak için değil, uzun zamandır senin ölümünü hayal ettiği için yazdı. Ayrıca seni bıçak zoruyla alıkoyan ama yapmak istediği şeyi gerçekleştirecek cesareti olmayan kişinin de o olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam."

Titrek bir nefes aldım. "Tamam, diyelim ki haklısın ve biri onu benim peşinden gelmesi için manipüle etti. Ölmemi istemiyorlarsa bunu neden yapsınlar ki?"

"Ricky'nin senin peşine düşmesini istediklerini sanmıyorum. Bence onlar için başka bir amaca hizmet ediyor. Ricky'ye yazdığı mektupları okudum. Sana zarar gelmesine gerek olmadığı konusunda kararlıydı; Ricky için bir engel teşkil etmiyordun."

"Evet, ama 'Arkadaş' ayrıca benimle 'ilgileneceğini' söyledi."

"Belki de gerçek anlamda söylemiştir. Bir düşün bebeğim. Yaptığı şeyleri düşün-seni izlediğini, benden uzak durman için seni uyardığını, sana yaklaşabileceğini bilmeni istediğini. Belki de, kendi çarpık yöntemiyle, sana göz kulak olduğunu düşünüyor. Belki de kendini bir çeşit koruyucu olarak görüyordur. Ricky'yi neden bu işe bulaştırdığını bilmiyorum, çünkü bana hiç de yararlı biri gibi gelmiyor. Ricky'yi günah keçisi olarak kullanmak istemiş olabilir. Ama daha büyük bir şeyler dönüyor ve biz henüz ne olduğunu göremiyor olabiliriz."

Bir iniltiyle başımı öne eğdim. "Kafamın içinde bir ileri bir geri gidip neler olduğunu anlamaya çalışmaktan çok yoruldum."

Çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavrayan Blake yüzümü kendisine doğru kaldırdı. "Neden bana Joshua'nın bir keresinde seni yakaladığını söylemedin?"

"Dürüst olmak gerekirse her şeyi unuttum. Düşünmekten hoşlandığım biri değil. Elimden gelse ailesinden kimseyi düşünmem."

Blake dudaklarını büzdü. "Maxwell'in sırf zalimlik olsun diye seni çocuğu olarak kabul etmediğini düşündün. Ama eğer bir çocuğa babalık yapabileceğine inanmasaydı, sen doğana kadar senin ondan olmadığına ikna olmuş olabilirdi. Bunun doğru olduğundan emin olamayız ama Joshua'nın bu konuda neden yalan söylediğini anlamıyorum."

"Artık bir önemi yok, değil mi? Maxwell öldü." Ve o anda gerçekten de bunların hiçbirini düşünmek istemiyordum.

Beni çok iyi okuduğu için bunu hissettiğine şüphe olmayan Blake, boynumu nazıkçe ve destekleyici bir şekilde sıktı ve sonra beni ayağa kaldırdı. "Göz önünde bulundurman gereken bir şey var. Joshua'nın o mektupları bulmuş olması, onları onun yazmadığı anlamına gelmez."

"Eğer bunları yazan o olsaydı, kesinlikle size göstermezdi."

"Onu şüpheli olarak gördüğümü biliyor. Belki de bulduğunu iddia ettiği mektupları bana göstererek suçun başkasında olduğunu düşünmemi sağlayacağını düşündü. Mektupları almak için Ricky'nin evine gidip kendini kurtarabilirdi." Kaşlarımı çatmam üzerine Blake ekledi: "Eloise'in bir yıl önce ölüm döşeğindeyken ona gerçeği anlattığını söyledi. Joshua sana her zaman ne yaptı?"

"Öfkesini benden çıkardı."

Blake başıyla onayladı. "Kim hayatı boyunca kendisine yalan söylendiğini duysa öfkelenmez ki? Babalarının *gerçek* babaları olmadığını duymak? Anne babasının ilişkisinde yanlış giden her şey için hep seni ve anneni suçladı. Sonra Eloise'den bu sorunların zaten var olduğunu öğrendi. Clear sadece onların karmaşasına kapılmıştı; o bir kurbandı. Ve sen, hayatı boyunca küçümsediği ve hor gördüğü kişi, aslında babası üzerinde ondan daha fazla hak iddia ediyorsun."

"Biyolojik olarak, belki. Ama Maxwell asla benim babam olmadı." "Olmak istedi."

"Yine de yeterince kötü istemedi, değil mi?" Eğer isteseydi, annesine ve karısına siktirip gitmelerini söylerdi. Tamam, muhtemelen o kadar basit değildi ama kendimi anlayışlı olacak havada hissetmiyordum.

Blake saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Bazı insanlar güçlü değildir, bebeğim. Eloise gibi insanlara kısmen korkak oldukları için, kısmen de kararlarını bir başkasının onlar adına vermesinin rahatlatıcı olması nedeniyle boyun eğler; ayağa kalkıp hesap vermek ya da kendi hayatlarını yönetmek için fazla zayıf ve bağımlıdır. Başkalarının onayına ve övgüsüne ihtiyaç duyarlar ve anneniz gibi kendilerine tapmaları için manipüle edilmesi kolay insanları ararlar."

Maxwell Clear konusunda kesinlikle başarılı olmuştu. Bir zamanlar onun ruh eşi olduğunu düşünmüştü, eğer böyle bir şey varsa tabii. "Dediğim gibi, artık bir önemi yok. O öldü." Kollarımı Blake'in beline doladım. "I

Clear'a söyleyip söylemeyeceğimi bilmiyorum. Bu onun için önemli olabilir ama aynı zamanda inandığı her şeyi de sarsabilir. Dünyasının sarsılması asla iyi bir şey değildir."

Blake dudaklarını büzdü. "Bunu duymak ona yardımcı olmaz. Maxwell ve Eloise'e kızacak ve olayı kapatmak isteyecektir. Ama onlar öldü, bu yüzden onsuz yaşamak zorunda kalacak. Bunu düşünmek için biraz zaman ayır. Eğer ona söylemen gerektiğine karar verirsen, belki bunu daha sonraki bir tarihte, senin için endişelenmediği bir zamanda yapabilirsin."

Başımı salladım. Bu kesinlikle onun şu anda başa çıkabileceği bir şey değildi. Ben de pek iyi başa çıkamıyordum. Alnımı Blake'in göğsüne yasladım ve gözlerimi kapattım. Düşüncelerim dönüp duruyordu ve gerçekten de kafam patlayacakmış gibi hissediyordum.

"Kes şunu."

Kaşlarım çatıldı. "Neyi durduracaksın?"

"Şu anda aklından neler geçtiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Maxwell'in eylemlerini Bale'in eylemleriyle karşılaştırmaktan kendinizi alamadığınızı bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

Tanrım, beni bu kadar iyi okumasından nefret ediyordum.

"Hayatınızda yer almak için mücadele edemeyecek kadar zayıf bir babanız vardı. Annenin kocası ise elinden gelen her şekilde senin yanında oldu. Normal şartlar altında, bu senin için çok değerli bir şey olurdu; Maxwell ile kaçırdıklarını telafi ederdi ve sen de üvey babanı gerçek baban olarak görmekten mutluluk duyardın. Ama bu normal bir durum değil. Kendini baban olarak gören ve seni sevdiğini iddia eden adam ölüm hücrelerinde oturuyor ve onu gerçek baban olarak düşünmek sana suçluluktan başka bir şey getirmez."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Çocukken onu çok severdim." Sesim çatallaştı.

"Elbette sevdin. Eminim sana onu sevmen için her türlü sebebi vermiştir.

Sanırım yazdığı tüm mektuplar size kendinizi çok sevilmiş ve özel hissettirdi. Bence bir insan onun gibi biri için ne kadar özel olabilirse, sen de onun için o kadar özelsin. Bir zamanlar onu sorgusuz sualsiz sevdiğiniz için kendinizi suçlu hissedemezsiniz - sevemeyeceğinize inanmanız için ne gibi bir nedeniniz vardı?"

Sertçe yutkundum. "Ben yedi yaşındayken, oyun parkındaki çocuklar -Libby Williams da onlardan biriydi- bana ailelerinin onun birçok kadını öldürdüğünü söylediklerini duyduklarını söylediler. Bunu Michael'a anlattım. Ne doğruladı ne de yalanladı, sadece onun hakkında pek çok şey

duyduğumu ve hepsinin doğru olmadığını söyledi.

doğru olabilirdi. Biyolojik kızı olmadığımı da söylemeleri onu daha çok rahatsız etti. Bana, ne duyarsam duyayım, *onun* babam olduğunu ve beni sevdiğini asla unutmamam gerektiğini söyledi."

Başımı kaldırıp devam ederken Blake'in gözleriyle karşılaştım. "Clear çocukların yalan söylediğini söyledi. Kadınları öldürdüğünü itiraf etmediği ve kendisi hakkında yalanlar duyacağımı söylediği için, çocukların bana söylediklerinin doğru olmadığına inanmayı seçtim; duyacağım birçok yalandan biriydi."

Blake'in elleri yüzümü nazikçe çerçeveledi. "Sen daha çocuktun, Kensey. Hiçbir çocuk kendilerine karşı bu kadar sevgi dolu olan bir babayla kadınları öldüren bir insanı bağdaştırmayı kolay bulmaz. Sana daha mantıklı gelen şeye ve evet, inanmak istediğin şeye inandın. Başka bir çocuktan bahsediyor olsaydık, bunun için onu suçlar mıydın?"

"Hayır," diye sessizce itiraf ettim.

"Ama suçluluk hala orada ve onu sevebildiysen sende bir sorun olması gerektiğini hissediyorsun; onun seni sevdiğini iddia etmesi de bu inancı pekiştiriyor. Ama sende yanlış olan hiçbir şey yok. Liza'nın beni sevdiğine inandım. Ben de onu sevmedim, ama onun gibi davrandığı kişiyi önemsedim. Bu bende bir sorun olduğu anlamına mı geliyor?"

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Seni manipüle etti ve ona değer vermeni sağlayacağını düşündüğü şeyleri sana gösterdi."

"Tanıdık geliyor mu?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Kapa çeneni."

"Geçerli bir noktaya değindiğim için mi?"

"Evet."

Beni nazikçe öptü. "Senin hiçbir sorunun yok. Söyle." "Sadece sen de söylersen." Ama gözleri donuklaştı. Zayıfça gülümsedim.

"Kulağa geldiği kadar basit değil, değil mi?"

"Hayır. Ama seninle benim aramdaki fark benim berbat durumda olmam." Homurdandım. "Sence ben de kendime has bir şekilde berbat durumda değil miyim?"

Sakın bana temizlik takıntısının dikkatinizden kaçtığını ya da kurgusal bir dünyada kaybolmaya ve bir süreliğine kendi dünyamdan kaçmaya çok ihtiyaç duyduğumu söylemeyin."

"Olumsuz duygularınızı üretken şeylere kanalize ediyorsunuz. Ben hep tam tersini yaptım."

"Bu doğru değil. Bugün nerede olduğunuza bir bakın. Ne kadar başarılı olduğunuza ve ne kadar sosyal ve kişisel güce sahip olduğunuza bakın."

Halkalara ve kafeslere tırmanmak öfke ve suçluluk duygusunu yönlendirmenin sadece bir yoluydu. Bunu yapmanın tek yolu bu değildi."

Blake bana sarılışını sıkılaştırarak beni tekrar öptü. "Bu şekilde düşünmemiştim."

"Yapmalıydın. Akıllı olduğumu sanıyordum." Ağzı kıvrıldı. "Ben senden daha zekiyim."

Ağzım açık kaldı. "Hey!"

"Kaçınılmaz olanla savaşmaya çalıştın. Bunu kim yapar ki?" Alt dudağımı emdi. "Sen her zaman benim olmalıydın, Kensey. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi seni istediğim kadar istemedim. Sana ilk sahip olduğumda senden vazgeçmekle ilgili büyük bir sorun yaşayacağımı biliyordum. Hayır, daha önce de biliyordum, sadece o zamana kadar aklıma gelmemişti. Bahse girerim bunu çözmek için çok zaman harcadın, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey ele vermedin. Ne düşündüğünü asla anlayamadım."

"İstersen şimdi sana ne düşündüğümü söyleyebilirim." Gülümsemesi hınzırlaştı. "Ama şimdiden bilmelisin ki bunların çoğu müstehcen şeylerdi."

"Öyleyse, söyle."

Blake'in parmağı, önünde diz çökmüş, sadece düğmelerini açmamı emrettiği gömleği giymiş, yanaklarımı çukurlaştıracak kadar sert bir şekilde sikini emerken ağzımın dış hatlarını çizdi.

Gecenin bir yarısı kafamda dönüp duran yeni kitap fikirleriyle uyandım ve zihinsel olarak huzursuzlandım. Onu uyandırmak istemediğim için sessizce gömleğini giydim ve aşağıya indim. Büyük pencerelerin önüne yerleşerek, aklıma gelen her fikri defterime not etmeye başladım.

Yarım saat kadar sonra Blake doğduğu günkü gibi çıplak bir halde aşağıya inmişti. Aleti taş gibi sertleşmişti ve onu boşa harcamak utanç verici görünüyordu.

Bir eliyle başımın arkasını avuçlarken, bir eliyle sikinin tabanını yumruklayıp diğer eliyle klitorisimle oynarken onu emmemi kapüşonlu gözlerle izledi. Eğer sikini amımda istiyorsam, bunun için çalışmam gerektiğini söylemişti -ki bu beni kızdırmalıydı ama meydan okumayı seviyordum.

Onu ağızıma almadan önce en az on dakika boyunca ona eziyet etmişim - taşaklarını, iç uyluklarını ve sikini yalamış, kemirmiş, okşamış, tırmalamış ve öpmüştüm. Sonunda, "dalga geçmeyi bırak ve sikimi yala" diye çıkıştı.

Onu emerken bile, dilimi onu çıldırtmak için kullandım - frenulumunu fiskeledim, horozunun alt tarafına sürdüm ve uzunluğunun etrafında dans ettim. Her mırıldanışımda ya da yutkunuşumda dişlerini sıkarak küfrediyordu.

Klitorisimi daha fazla kremle yağlayarak daha sert ovuşturdum. Kendi orgazmım çok uzakta değildi. Yaklaştığını hissedebiliyordum, beni daha sıkı ve daha sıkı sarıyor, amımı daha ıslak ve daha sıcak hale getiriyordu. Orgazm yaklaştıkça onu daha da çılgınca emiyordum.

Sürtünme artmaya devam ederken boynumda ve yüzümde bir kızarıklık oluştu. İnce bir titreme beni sarstı ve onun etrafında yüksek sesle inledim-

"Gelme."

Gözlerim ona dikildi, hiç şüphesiz ateş püskürüyordu.

"Ben içine girene kadar bunu yapamazsın. Kahretsin bebeğim, şu anda ne kadar ateşli göründüğünü görmelisin... gözler seks sarhoşu, yüz kızarmış, meme uçları sert, parmak klitorisini çalıştırıyor, dudaklar aletimin etrafına sarılmış... Mükemmel."

Frenulumuna tekrar fiske vurdum ve dişlerinin arasından tısladı. "Sırt üstü uzan Kensey ve bacaklarını ayır. Gömleğimi giyerken seni tam burada becereceğim."

Başını son bir kez yalayarak sikini serbest bıraktım ve istediğini yaptım.

Kalçalarımın arasına diz çöktü, elini boğazıma götürdü ve sonra boynumdan aşağı, göğüslerimin arasından, karnımdan ve amımdan geçirdi. Bir parmağını içime soktu ve inledi. "Güzel ve kaygan. Birazını ağızda istiyorum." Kalçalarımı kaldırdı ve yüzünü amıma doğru itti.

Keskin bir nefes çekerek saç tutamlarını yakaladım ve beni açgözlülükle yerken tutundum. Becerikli dili içimi yaladı, kamçıladı, fiskeledi ve batırdı. Klitorisime yapışıp nazikçe emdiğinde, neredeyse kafa derisinden bir tutam saç koparacaktım.

Başını kaldıran Blake, bana bakarken parlayan alt dudağını yaladı, gözleri ateşle kararmıştı. "Şimdi seni becermeye hazırım." Kalçalarımı yere doğru indirmedi. Hayır, sikinin başını amıma yerleştirirken kalçalarımı havaya kaldırdı. Kalın ve sert, beni gerdi

Acıyana kadar, ama kesinlikle sevdim. Her santiminin yavaşça içime kaydığını, beni gittikçe daha fazla gerdiğini hissetmeyi sevdim-

Eve çarptı. *Yüce Tanrım*. Amım ona bir yumruk gibi kenetlendi, dalgalandı ve titredi. Sanki beni bir şekilde sabitleyecekmiş gibi avuçlarımı yere vurdum. Olağanüstü bir orgazm olacağını hissettiğim şeyin kıyısında geziniyordum ve tek istediğim onun asla yetmeyecekmiş gibi kabaca içime girdiğini hissetmektir. Ama o bana bunu vermedi. Sanki yaklaşan orgazmımın geri çekilmesini bekliyormuş gibi hareketsiz kaldı.

İşe yarayacağını düşünseydim gelmeme izin vermesi için ona yalvarırdım. Bunun için fazla gururlu değildim ve daha önce bir kez denemiştik. Bu onu hiç etkilememişti. Sadece şöyle demişti: "*Bana hiçbir şey için yalvarmana gerek yok. Sana her zaman istediğini vereceğim... sadece tam olarak istediğin zaman değil.*"

Kalçalarını döndürdü. "Biliyor musun, Kensey?"

"Ne?"

Üzerime kıvrıldı ve sıcak ağzını meme ucumun etrafına kapattı. Gergin tomurcuğun üzerindeki her güçlü ıslak çekiş amımın kasılmasına neden oldu. "Bir gün ..." Meme ucuma üfleme için durakladı ve acıyla gerilmesine neden oldu. "İçine bir bebek koyacağım."

"Ne?"

Ağzı kıvrıldı, sonra doğruldu. "Henüz değil." Acı verici derecede yavaş bir hareketle, sadece başı içimde kalana kadar yavaşça geri çekildi. "Yakın zamanda değil. Ama bir gün, evet, bir gün yapacağım." Derinlere daldı ve sonra kalçalarını tekrar döndürdü. "Yapmayacak mıyım?"

Ben sıçradım. "Sevişirken bu tür bir tartışma yapamayız." Yavaşça tekrar geri çekildiğinde nefesim kesildi.

"Öyle değil mi?" diye tekrarladı.

"Bu konu hakkında konuşmayı reddediyorum."

Yine derinlere daldı. "Yapacağım, Kensey. Yapacağımı biliyorsun." "Bunu şimdi konuşmayalım."

"Ve parmağına bir yüzük takacağım. Bunu yakında yapacağım." Kalçalarını acımasızca pompalamaya başladı, taşaklarına kadar soktu ve beni ağlayabileceğim kadar mükemmel bir şekilde doldurdu. Sahiplenme duygusu yüzünün her çizgisine kazınmıştı. Bu sahipleniciliği her hamlesinde, öfkeli hızında ve parmak uçlarının kalçalarıma batışında hissediyordum. "Şu anda amının ne kadar sıcak olduğunu hissedebilseydin ... Her saniye daha da daralıyor. Gelmeye çok yakınsın, değil mi?"

Başımı salladım, inledim. Klitorisime doğru bir dokunuş beni azdıracaktı. "Ama buna karşı koyacaksın, çünkü seninle işim henüz bitmedi. Kancanı tak

Ellerini dizlerinin altına koy, Kensey. Bacaklarını yukarı çek ve benim için iyice aç." Ben dediğini yaparken hiç duraksamadı. Sert ve hızlı bir şekilde dalmaya devam etti, göğüslerimi tam olarak sıktı.

Onun ağzını istedim. Beni tamamen kemiksiz bırakabilecek o yakıcı, bağımlılık yapan, aç öpücüklerden birini istiyordum. Ben-

İç baldırıma inen keskin bir tokat nefesimin kesilmesine neden oldu. Hafif bir acı amıma yayıldı ve onu alevlendirip spazm haline getirdi. "Tanrım, yapma. Dayanmamı istiyorsan yapma." Ama diğer kalçama bir tokat indirdi ve yanık yine amıma hücum etti. Orada durmadı. Devam etti. İç baldırlarıma attığı her tokatla hava çatırdıyordu. Etim sızlıyor ve karıncalanıyordu ama bu beni daha da ateşlendiriyordu.

Sonunda durdu ve yatıştırıcı bir şekilde kalçalarımı okşadı. "İşte benim bebeğim. Çok mükemmel." Hâlâ sertçe iterken, tekrar üzerime kıvrıldı. Bir eliyle boğazımı kavrarken, diğer eliyle saçlarımı düğümledi. "Sikim nerede, Kensey?"

Dudaklarımı yaladım.

"İçimde." "Nerende?"

"Kukum."

"Peki ne yapıyor?"

"Sik beni." Yavaşladı ve bunun yanlış cevap olduğunu anladım.

Düşünmek için çabaladım. "Bana sahip olmak."

"Sana sahip olmak, evet." Hızını tekrar artırdı, derinlere daldı.

"Benim iyi kızım kime ait olduğunu bilir. İşte bu yüzden ona bir yüzük verdiğimde onu takacak." Çılgınca içime girip çıkıyor, açısını değiştiriyor, böylece sikin her mükemmel darbesi içimde sırtımı eğen büyümlü bir noktaya çarpıyordu.

"Siktir, Blake, boşalacağım." Ve sonra boşaldım. Durdurmak mümkün değildi. Beni parçalayan ve boğazımdan bir çığlık koparan beyaz ateşli zevkle savaşmak yoktu. Blake tam arkamdaydı. Kukumun onun etrafında sıkıştığını ve kasıldığını hissettim, açgözlülükle onun horozundan gelen her damlayı sağlıyordu. Ve sonra ikimiz de sarktık.

Küçük artçı sarsıntılarla titreyerek sırt üstü döndü ve beni de yanına aldı. Ben onun üzerinde tembellik ederken, elini üzerimdeki gömleğin altına soktu ve parmaklarını omurgamda aşağı yukarı gezdirdi. "Demek evlilik bebeğimi korkutuyor." Sesi benim hoşuma gitmeyecek kadar eğlenmiş gibiydi.

Ceza olarak tırnaklarımı göğsüne geçirdim ama o sadece kıkırdadı. "Bu beni korkutmuyor." Omuz silktim ve ekledim: "Sanırım evleneceğimi hiç düşünmemiştim."

"Neden?"

"Çünkü bir sürü yüküm var. Akli başında kim bir seri katilin üvey kızıyla evlenmek ister ki?"

Saçlarımı çekiştirerek yukarı bakmamı ve gözleriyle buluşmamı sağladı. "Michael Bale'in üvey kızı olmak senin *kim* olduğun değil. Sen *Kensey'sin*. Kensey Lyons."

"Ama insanlar genellikle beni görmüyor. Onunla olan bağlantımın ötesini görmüyorlar."

"Görüyorum. Hepinizi görüyorum." Elini sırtımda gezdirdi. "Ve sen de benim her şeyimi görüyorsun."

"Çocuk sahibi olmak için zalim bir orospu olurdum, Blake." Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Çünkü zavallı çocuk benim yaşadıklarımın aynısını yaşayacaktı. Zorbalığa uğrayacak, hor görülecek, dışlanacak, alay edilecek ve insanlar onlar hakkında yalanlar söyleyecekti. Annem tüm bunlarla uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordu ama yine de Michael'la evlendi. Eğer bir bebeğim olsaydı, benimle aynı şeylerle uğraşmak zorunda kalacaklarını bildiğim için ondan çok da farklı olmazdım."

Elini çenemin etrafında kavislendirdi. "Mutlu musun?"

"Ne?"

"Şimdi ve burada mutlu musun?"

"Evet."

"Tüm bunları ve daha fazlasını yaşadın ama hala mutlusun. Neden senin bebeğin de aynı şekilde mutlu olamıyor?" Cevap vermeyince beni usulca öptü. "Bir gün, Kensey."

İçimi çektim. "Bebekler ve evlilik hakkında konuşmak için biraz erken olduğunu belirtmenin bir anlamı olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Toplumun hızına göre hareket etmiyorum.

Kendi hızımda hareket ederim." "Peki ya benim hızım?"

"Çok yavaş hareket ediyorsun. Çoğunlukla bir şeyler üzerinde çok fazla düşündüğün için."

Lanet olsun, buna karşı çıkabilirdim. Kendi kendime oflayıp puflayarak başımı göğsüne yasladım. "Sadece uyu."

"Burada olmaz." Başımı ve kıçımı sıkıca kavrayarak ayağa kalktı. Uzuvlarımı onun etrafında kıvırdım ve beni yukarı taşıırken tutundum.

Merdivenler. Daha başımı yastığa koymadan uyuyakalmıştım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eğer kadın pompaların arasına park edecek kadar kaba olmasaydı, nozul hala arabasına takılıyken dalgın dalgın arabasını sürmeye başladığında gülmeyebilirdim.

Kirli pompalardan birine yanaştım, kontağı kapattım ve arabadan indim... benzin, motor yağı ve egzoz dumanı kokularının içine. Bana tuhaf diyebilirsiniz ama benzin kokusunu hep sevmişimdir. Evet, bu garipti.

Rölantide çalışan bir arabanın camından bir genç bana ısıklık çaldı ama önümdeki karavandan gelen müzik sesinden onu duymam bir mucizeydi. Fişler, kağıt havlular ve pompanın yanındaki çatlak kaldırım kirlenen sigara izmaritleri karşısında ağzım açık kaldı. İnsanlar benzin + sigara = büyük bir hayır-hayır olduğunu anlamıyor muydu?

Kartımı sokup gazın parasını öderken makine her düğmeye basışımda bip sesi çıkarıyordu. Lastikli nozul sapını tutarak gaz girişine sıkıca yerleştirdim, istediğim gaz derecesini seçtim ve ardından başlat düğmesine bastım. Kadranın üzerindeki rakamların dönüşünü izlerken ve hortumdan gelen gazın sesini dinlerken kendimi esnerken buldum.

Kahretsin, çok yorulmuştum. Sarah ile bir kez daha alışveriş merkezine gitmiştim ve buna çok pişman olmuştum. İnternette alışveriş yapmayı tercih ediyordum, kalabalık onu zerre kadar rahatsız etmediği için bunun güzelliğini göremiyordu. Ama yalanlar? Yalanlar onu rahatsız ediyordu, bu yüzden bir kez daha Bastien'le konuşmuyordu.

Alışveriş merkezine gittiğimiz için pişmanlık duymamın bir başka nedeni de buydu; onu Tara'yla birlikte yakındaki bir kahvehanede gördük. Sarah'ya annesini görmeye gittiğini söylediğinde, Sarah oldukça sinirlenmişti. Ona şüpheyile yaklaşan Sarah gözlerden uzak durdu ve nerede olduğunu sormak için onu aradı. Ne de olsa, dışarıdayken Tara'ya rastlamış olması mümkündü, değil mi?

Annesiyle kahve içtiğini söyleyerek yine yalan söylemişti. Hiç öğrenemeyecek mi?

Sarah tahmin edilebileceği gibi kendini kaybetmişti ve şimdi ailesinin evindeki eski odasında saklanıyor, onun telefonlarına çıkmayı reddediyordu. Ona kalmayı teklif ettim.

ama o bir süre yalnız kalmak istemişti. Buna saygı duyarak sonunda oradan ayrıldım ama Dodger'dan "Bastien'in güzel suratını levyeyle sikmekle" tehdit ettiği şeyi yapmamasını istemeden önce değil.

Pompa kesildiğinde bir 'tık' sesi duydum ve düşüncelerimden sıyrıldım. Başlığı çıkarıp yerine taktıktan sonra, ayakkabılarıma gaz damlamamasına dikkat ederek benzin deposunu tekrar kapattım ve makbuzumu elime aldım.

İstasyondan atıştırmalık bir şeyler aldıktan sonra yolun karşısına park ettiği yere dönen Rossi'ye hızlıca el salladıktan sonra arabama kaydım. Camlarından aşağıya doğru çiseleyen yağmur nedeniyle el salladığımı görmemiş olması tamamen mümkündü. Neyse ki çok şiddetli bir yağış değildi, ancak boktan hava havayı yoğun ve ağır hissettiriyordu.

Benzin istasyonunun çatısının altından çıkarken, ince yağmur camlara düzenli olarak çarpıyordu. Ana yola çıktığım anda silecekleri çalıştırdım.

Bir dakika geçmeden telefonum çaldı. Arabanın navigasyon ekranında 'Blake Arıyor' yazısını gördüm. Cep telefonumu Bluetooth ile arabaya eşleştirdiği için, eller serbest telefon sistemini kullanarak aramayı cevaplayabildim.

"Alo?" Ben cevap verdim.

"Hey bebeğim, hala Sarah ile misin?" "Hayır, eve gidiyorum."

"Güzel. Bastien seni ararsa, telefona cevap bile verme. Ona kızın nerede olduğunu söyleyeceğini düşünebilir. Seni onların pisliğine bulaştırmak istemiyorum. Bu onun pisliği, kendi başına düzeltebilir ya da hiç düzeltmez."

Bastien'den gelen telefonlara cevap vermemeyi zaten planlamıştım. Adamdan hoşlanıyordum ama yalancı bir piç olduğu için ona acı çektirmekten kendimi alamayacaktım. O zaman Sarah ile barıştıklarında çok garip olacaktı.

-Eninde sonunda bunu yapacaklardı. İkisinin de biraz sinirlendiklerini düşünmeye başlamıştım. "Merak etme, bu işe bulaşmakla ilgilenmiyorum."

"Geçmişte seni onların dramına çekmemesi için onu uyarmıştım. Ama onu bulamaz ve çaresiz kalırsa, ön dişlerini riske atacak kadar aptal olabilir. Durum tersine dönseydi seni bulmak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyorum."

Gülümsedim. "Bana bir daha yalan söylememen gerektiğini biliyorsun. Hayatını kolayca cehenneme çevirebilirim."

Kıkırdadı. "Hayatımı cehenneme çevirmenin tek yolu o."

Bu çok tatlıydı.

"Seni aramamın başka bir nedeni daha vardı. Haklı olduğun ortaya çıktı." "Ne konuda?" Çünkü sesi pek mutlu gelmiyordu.

"Linton aslında Laurel'in Ben'i."

Küfür ettim. Bu kötü şeyler demekti. Birincisi, bu Linton'ın pes etmemişti. İki, Laurel küplere binerdi. Üç, Blake aklını kaçırabilirdi ve ben onu hapishanede ziyaret etmek istemiyordum.

"Şu anda Emma'nın evinde, Emma'nın onu tanıdığından habersiz," diye devam etti Blake. "Ben de şimdi oraya gidiyorum."

"Tamam, seninle orada

buluşuruz." "Hayır."

"Hayır mı?" Ses tonumu yumuşatarak yineledim.

"Ricky'nin 'Arkadaşı' olma ihtimali olan hiç kimsenin yanında olmanı istemiyorum. Her halükarda, Linton *sana ulaşmak* istiyor. Ona bunu vermek gibi bir planım yok. Doğruca evine git. Yakında orada olacağım."

"Ama Blake-"

"Doğruca eve," diye tekrarladı. Sonra hat kesildi.

"Lanet olası pislik." Tamam, evet, mantıklıydı. Linton'a yakın olmak benim için akıllıca değildi. Tek amacı kitabı için bana sorular sormak olsa bile, onu görmeye gitmek benim için kötü olurdu - bu aslında onun boktan davranışını ödüllendirmek olurdu. Yine de Blake'in mantıklı davranmasından *hoşlanmak* zorunda değildim.

İç çekerek eve doğru yoluma devam ettim. Yağmur artık hızlanmaya başlamıştı, bu da ruh halimi hiç iyileştirmiyordu. Pencerelelerin bazıları çiseleyen yağmur nedeniyle bozulduğundan, sessiz yol boyunca manzaranın tadını bile doğru düzgün çıkaramıyordum. Çoğu insan çimenli arazi ve bodur ağaçlar nedeniyle bu manzarayı yavan bulabilirdi ama ben sevdim. Deniz feneri çok güzel bir manzaraydı.

Gözüm dikiz aynasında yanıp sönen farlara takıldığında Rossi'nin yolun kenarında durduğunu fark ettim. Kaşlarımı çatarak G80'i geri vitese taktım ve başımı camdan dışarı çıkarıp yağmur, çimen ve ıslak toprak kokularını içeri aldım. "Sorun ne?" diye sordum. Yağmur damlaları saçlarıma çarpıp yakamdan aşağı süzülürken yüzümü buruşturarak sordum.

Elinde telefonuyla arabasının yanında dururken omuz silkti.

"Bilmiyorum. İnanır mısınız, motor tekleyerek durdu. Aramam gerekecek

yol yardımı ve birinin gelip çekmesini bekleyin. Sen eve git." "Seni burada tek başına bırakmayacağım." Ve ben aptal değildim. Birisi bizi ayırmak için arabasını kurcalamış olabilir. Bu pek olası değildi ama işi şansa bırakamazdım. "Beklerken gelip burada benimle oturabilirsin."

Bir el salladı. "Ben iyi olacağım, Kensey. Sen eve git." "Bin şu lanet arabaya." Serin rüzgâr tüylerini ürpertirken G80'e geri döndüm ve Blake'i aradım. Telefon çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı. Cevap vermedi. Doğrudan sesli mesaja geçti. Tekrar denedim ama aynı şey oldu. Muhtemelen doğruca eve gitmem için ısrar ettiğinden şikayet etmek için aradığımı düşündü.

Rossi yolcu koltuğuna kaydı ve "Yol yardımı yakın zamanda gelmeyebilir. Benimle beklemek istediğine emin misin?"

"Olumlu. Burada tek başına oturmanı istemiyorum."

İç çekerek emniyet kemerini taktı. "Bizi dairene götür. Greg'e bizimle orada buluşmasını söyleyeceğim. Beni buraya geri getirebilir. Muhtemelen yol yardımı gelmeden geri dönebilirim."

Haklı olduğunu düşünerek başımı salladım. "Tamam. İzin ver de son bir kez o götveren patronunu aramayı deneyeyim."

Rossi'nin dudakları seğirdi. "O neden bir pislik?"

"Beni görmezden geliyor." Linton'ın Laurel'in erkek arkadaşı gibi davrandığını ve şu anda Emma'nın evinde olduğunu, Blake'in de onunla yüzleşmek niyetinde olduğunu açıkladım. "Beni orada istemiyor, bu yüzden de götlük yapıyor."

Rossi'nin kıkırdaması beni daha da sinirlendirdi. Yağmurun kaldırıma vuran sesinin altında, bir kez daha Blake'i aramaya çalışırken bir aracın hafif gürültüsünü duydum. Telefon çaldı, çaldı ama cevapsız kaldı, ben de Rossi'yi deli gibi güldüren yüksek sesli, yaratıcı küfürler savurdum ve-

Lastikler gıcırdadı, dikiz aynamda kırmızı bir karaltı gördüm ve sonra bir şey arabaya çarptığında sanki dünya patlamış gibi bir ses geldi. Emniyet kemeri gerildi ve beni acı veren keskin bir çekişle geriye doğru salladı. Sonra havaya fırladık ve her şey yanlara doğru gitti.

Zaman yavaşlamaya başladı. Araba yere her çarptığında, dayanılmaz derecede yüksek bir çıtırtı ve gıcırtı duyuluyordu. Camlar kırıldı ve içeri doğru patladı. Başım bir o yana bir bu yana savruldu. Vücudum arabanın

kapıyı tekrar tekrar. Eşyalar görüş alanımın önünden geçiyordu. Bir noktada, beyaz bir bulut dışarı doğru patladı ve beni geriye doğru itti. *Hava yastığı.*

Sonra her şey durdu, kalp atışlarım bile.

Sessizlik.

Kulaklarımdaki çınlama dışında.

Sersemlemiş bir halde orada öylece oturdum. Az önce ne olduğunu bilmiyordum. Sanki zihnimde bir sis vardı. Sanki uçuyormuşum gibi hissettim. Olanlardan tamamen kopmuştum.

Karanlık, görüşümün kenarlarında geziniyordu ve bayılacağımı sandım. Ama bayılmadım.

Uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde, sadece etrafımdaki dağınıklığa bakabiliyordum. Cam parçaları, boş bir kahve fincanı, çantam, oda spreyi ve torpido gözündeki belgeler, her şey etrafa saçılmıştı.

Pencereler nereye gitmişti? Neden başımdan aşağı ılık su damlıyordu?

Düşünemiyordum. Hiçbir şeye anlam veremiyordum. Hiçbirini işleyemiyordum.

Bir duman tıslaması duyduğumu sandım ama kulaklarımdaki çınlama emin olamayacağım kadar yüksekti. Gaz, yanmış lastikle karıştığında hiç de güzel kokmuyordu. Hava yastığını ittim, kireçli hissinden dolayı yüzümü buruşturdum ve sönmesini şaşkınlıkla izledim.

Neden başım çok ağrıyordu? Şakağımdaki yanığa dokundum ve parmaklarım kanla geri geldi.

Kan.

Titremeye başladım. Fena halde. Düşüncelerimin etrafındaki sis aniden dağılırken yeterince hava alamıyor gibi görünüyordum ve katıksız bir panik dalgası beni vurdu. Araba takla atmıştı, hatırladım. Kırmızı kamyonlu bir orospu çocuğu *bizi yoldan çıkarmıştı.*

Bunun farkına varmam kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Kulaklarımda attığını duyabiliyordum. Adrenalinin içime doğru pompalandığını hissedebiliyordum. Nefeslerim hızlandı, düzensizleşti ve sığlaştı. Küçük acı işaretleri şimdi vücudumun her yerinde kendini belli ediyordu.

Siktir, dışarı çıkmak istedim. Yardım almak. Get-

Rossi.

Ona bakmak için başımı hızla çevirmeye çalışırken acı boynuma yayıldı. Bir küfür savurarak gözlerimi sıkıca kapattım. Bu kötü bir fikirdi.

Yavaşça ona bakmak için döndüm. Midem bulandı. Vücudu öne doğru yığılmıştı ve yüzünün her yerinde kan vardı. Yaşayıp yaşamadığını anlayamadım.

Emniyet kemerimi çözdüğümde, bileğime beyaz bir acı saplandı ve keskin bir nefes alışla donakaldım. *Yüce Tanrım*. Acı içinde nefes almak bana sadece yeni bir acı getirdi, çünkü göğsüm darbe almış gibi hissediyordu - emniyet kemeri sayesinde olduğuna şüphe yoktu. Sağlam elimle nabzını yoklamak için uzanmaya çalıştım ama parmaklarım çok fazla titriyordu.

"Rossi, uyan artık. Dışarı çıkmalıyız." Kapı koluyla boğuştum, kan lekeleri bıraktım. İşte o zaman duydum: çakılların üzerinde sürtünen ayakkabıların sesini. Kalbim yerinden fırladı. "Rossi, *dışarı çıkmalıyız*."

Hıçkırıklarımı bastırarak tekrar kapının koluyla boğuşmaya başladım. İçimde titremeler oluyordu ama bunun soğuktan mı, şoktan mı yoksa her ikisinden mi kaynaklandığından emin değildim. Umurumda da değildi. Sadece şu lanet kapıyı açmam gerekiyordu. *Hadi, hadi, hadi!*

Botlarımın altındaki camlar çatırdadı ve kalp atışlarım durdu. Sonunda kapı pat diye açıldı. Bir an zafer kazandığımı hissettim... ta ki onu orada dikilirken görene ve kapıyı açanın ben değil *o* olduğunu fark edene kadar.

Ricky Tate gülümsedi. "Şimdi pek hoş görünmüyorsun."

Geri çekildim ve ona tekme attım ama hızlı hareket etti.

Bacağımdan kurtuldu, kolumu yakaladı ve beni arabadan dışarı çekti. Beni yere bırakırken, ağrıyan bileğim sertçe yere çarptı ve vücut ağırlığının etkisini aldı. Ağrı bileğimden omzuma doğru yayıldı ve gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Öğürdüm, hasta olacağımdan emindim ama sonra sırtıma bir şey çarptı. Bir çizme. Acı nefesimi keserken bile dikkatimi dağıttı.

Onu öldürürdüm. Öldürürdüm. O küçük pisliği öldürürdüm.

Bu moral verici düşünceyle ayağa kalkmaya çalıştım. Dizlerimin üzerine çöktüğüm anda bir çizme ağrıyan göğsüme çarptı ve beni geriye doğru savurdu. Başımı bir şeye çarptım. Bir taşa mı? Bilmiyordum. Ama çok acıtmıştı ve görüşümü bozmuştu.

Eller koltuk altlarımdan kayarak beni geriye doğru sürüklemeye başladı. Uzun, pırıl pırıl ıslak çimenler bana tokat gibi çarparken, yağmur tabakası üzerime düşerek saçlarımı ve giysilerimi ıslattı. Zayıf bir şekilde kıvranarak kurtulmaya çalıştım ama tek yaptığı gömleğimin yukarı kalkmasına neden olmaktı. Islak, engebeli kaldırım sırtımın derisine sürtünerek yanmasına neden oldu.

Saat diye düşündüm. Lanet olası düğmeye basmam gerekiyordu!
Aklım önce şok, sonra da panikle o kadar meşguldü ki-

Beni yere düşürdü ve başım kafatasımda yankılanan korkunç bir
çatırtıyla kaldırıma çarptı.

"Şimdi bana sorun çıkarmana izin veremem." Yumruğu şakağıma
çarparak dünyanın dönmesine neden oldu ve sonra her şey karardı.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Tanrım, canım *yanıyordu*. Tüm vücudum ağrıyor ve zonkluyor gibiydi, sanki dev bir çürük gibiydi. Kaslarım sertleşmiş ve kasılmıştı ve sert bir şeyin üzerinde yatıyor olmam da yardımcı olmuyordu.

En çok boynum ağrıyordu. Hayır, başım. *Kesinlikle* başım; sadece bir orospu gibi çarpmakla kalmıyor, şakağımdan başımın yan tarafına doğru uzun bir ateş izi parlıyordu. Bileğimde de derin, sıkıcı bir ağrı vardı. Garip bir şekilde o elimin parmakları karıncalandı ve uçları uyuştı. Tüm bunlar yeterince kötü değilmiş gibi, kendimi halsiz hissediyordum. Titriyordum. Mide bulantısı. Sanki-

Kaza.

Gözlerimi açma dürtüsüne direnerek gerildim. Ricky beni kaçırmıştı, şerefsiz herif. Nereye götürmüştü? Ne zamandır baygındım? Yakın mıydı?

Nerede olursam olayım, birileri yakın zamanda mum yakmış olmalıydı çünkü mum kokusunu alabiliyordum. Ayrıca kir, toz ve pis bir şey kokusu da alabiliyordum. Çürük. Ve bu, çalkalanan mideme hiç yardımcı olmadı.

Burası çok soğuk olduğu için Ricky'nin mum kullanması pek de şaşırtıcı değildi. Yine de benim vücuduma yapışan giysiler kadar ıslak olmasaydı titremeyebilirdim. Nemli saçlarımın bir kısmı alnıma yapışmış, bir kısmı da *başımın* yan tarafındaki ılık, yapışkan ıslaklıkla -kanla - keçeleşmişti.

Kahretsin, saati kullanarak Blake'e ulaşmam gerekiyordu. Önce yalnız olduğumdan emin olmalıydım. Dikkatle dinledim ama tek algılayabildiğim kendi nefes alışımın sesiydi. Sokak ya da trafik gürültüsü bile duyamadım. Hiçbir şey duymuyordum. Bu iyi bir şey değildi, çünkü buranın izole bir yer olduğu anlamına geliyordu.

O an için yalnız olduğumdan emin olarak gözlerimi açtım. Yüksek vitraylı pencereler. Eski bir vaftiz tankı. Yüzsüz bir dini heykel.

Bir kilise, fark ettim. Bir kilisedeydim, öndeki ahşap sıranın üzerinde yatıyordum. Zemindeki döküntülere ve duvarlardaki çatlak ve çöküntülere bakılırsa uzun zaman önce terk edilmişti. Başımı biraz eğince kürsüdeki sunağı fark ettim. Tozla kaplı değildi. Pürüzsüz ve cilalıydı ve *tören* mumlarıyla çevriliydi.

Lanet olsun.

Bileğime kısa bir bakış attıktan sonra yüzümü buruşturdum. Şişmiş ve acayip bir şekilde morarmıştı. Kesinlikle kırılmıştı. İyi tarafından bakarsak, saatim *diğer* bileğimdeydi -hava yastığı yüzünden oluşan küçük bir sürtünme yanığı dışında zarar görmemişti- ve gayet iyi çalışıyordu. Dezavantajı ise, yan taraftaki SOS düğmesine basmak için karıncalanan parmaklarımdan birini kullanmam gerekmesiydi.

Blake'i aramak kötü bir fikir olabilirdi, Ricky'nin burada bir yerlerde olması *gerektiğini* düşünürsek. Blake'le temasa geçtiğimi ve insanların yakında burada olacağını anlarsa, Ricky beni hemen öldürür ve yoluna giderdi. Böyle bir şey olmayacaktı. Hayır, en iyisi SOS düğmesini kullanmaktı.

Yaralanmamış elimi mümkün olduğunca diğerine yaklaştırarak işaret parmağımı kaldırmayı başardım - kahretsin, *bu acıttı* - ve sonra düğmeye sertçe bastım. Parmağımı orada basılı tutup sessizce beşe kadar sayarken acı dolu bir çığlığı bastırmak için dişlerimi sıktım. Bu işlem bittiğinde titrek bir nefes verdim. Blake alarmı alacaktı. Ona ihtiyacım olduğunu bilecekti. Gelecektir.

Kör bir panikle beni aramayı düşünmesi ihtimaline karşı, ekranın üstündeki menü çubuğuna tek bir dokunuşla saati hızlıca sessiz moda aldım. Henüz aramamış olması benim için henüz endişelenmediği anlamına geliyordu, yani çok uzun süre baygın kalmış olamazdım, değil mi? Kahretsin, bu aynı zamanda Rossi'nin ona ulaşamadığı anlamına da geliyordu. Dışarıda hava henüz kararmamıştı ama kesinlikle donuktu - gerçi bu sadece boktan hava yüzünden de olabilirdi - bu yüzden ne kadar zamandır dışarıda tek başına olduğunu tahmin bile edemiyordum.

Rossi'nin iyi olması için dua ederek -hayır, bulunduğum yeri düşününce bunun ironisi gözümünden kaçmadı- sert bir şekilde dik oturdum. Dünya dönüyordu. *Lanet olsun*. Kusmamış olmam tam bir mucizeydi. Yüzümün yan tarafında kabuklu bir şeyin çalkalandığını hissettim ve bunun kuru kan şeritleri olduğunu tahmin ederek hafifçe ovaladım. Parmaklarımdan kırmızımsı kahverengi lekeler çıktı. Harika.

Çevresel görüşümde bir şey yakalayarak sağıma baktım. Kalbim durmuştu. Sonra bir davul gibi çarpmaya başladı. Sıranın ucunda, eski zamanlardan kalma bir cüzzamlı gibi tepeden tırnağa siyah bir pelerinle örtülü biri oturuyordu. Başı dua eder gibi eğikti ve hareket etmiyordu. Azıcık bile. Kendi adımlarını bildiğim kadar emindim ki *bu kötü* kokunun kaynağı buydu. Bir cesede bakıyordum.

Çığlık atmamak için ya da kusma isteğimi bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Belki ikisi de. Bacaklarım jöle gibi olmasaydı kışımı yırtarcasına koşardım.

Göğsüm kabardı, nefes nefese kaldım. *Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.*

Bakışlarım etrafta geziniyor, her şeyi inceliyordu. Olamaz, onlardan daha çok olduğunu görünce göğsüm sıkışmaya başladı. Arkamda sadece tek bir koridorla ayrılmış sıra sıra dizilmiş sıralar vardı. Kukuletalı bedenler ahşap sıraların üzerine tek tük yerleştirilmişti. Hatta bazıları bir arada oturuyordu.

Kafamın içinde çığlık attım. Kaburgalarım aniden tenime yapışan ıslak kot pantolon kadar sıkı hissettirdi. *Dışarı, dışarı çıkmalıydım.*

"Gözlerinin ne kadar geniş olduğunu görmelisin."

Ricky podyuma çıktığında bakışlarım mihraba kaydı, bir eğlence görüntüsü içindeydi.

"Kahretsin, neredeyse hiperventilasyon geçiriyor gibisin. Tamam, kabul ediyorum, burası ürkütücü." Cesetlere baktı. "Bazen hareket etmeye başlamalarını bekliyorum. Endişelenme, Kensey. Sana zarar veremezler. Ölmüş sayılırlar. Ama onlar için cenaze töreni olmayacak. Günahlarından tövbe etmeleri gerekiyor. Diğerleri cezalandırılırken tanıklık etmeleri gerekiyor." Burun delikleri alevlendi. "Yakında *senin* cezalandırıldığını da şahit olacaklar. O zaman tövbe ederken sen de onlara katılacaksın."

Sanki üzerimde bir şey sürünüyormuş gibi derim gerildi ve karıncalandı. Her zaman ürkütücüydü, ama şimdi? Şimdi onda tüylerimi diken diken eden bir şey vardı. Kim bir grup ölü insana bakıp da *gülümseyebilirdi ki?* Tekrar titredim, içim de dışım kadar soğuktu.

İç çekti. "Gerçekten de kazanın seni öldürmesini umuyordum."

Evet ve bahse girerim beni bir yere götürmeyi planlamamıştı. Öyle olsaydı, beni kamyonuna atmadan önce bağlamak için ip getirirdi. Yutkundum. "Neden beni kaza yerinde öldürüp gitmedi?"

"Eğer orada ölmek *senin* kaderin olsaydı, kaza işini görürdü," dedi basitçe. "Ama belki böylesi daha iyidir. Araba çarpışması sonucu cinayet ... kişiliksiz."

Hırlama dürtüsüne direnerek, "*Arkadaşın* nerede?" diye sordum.

Ricky gözlerini biraz kıstı. "Yakında burada olur. Annem mektuplarımı buldu, değil mi?"

"Hayır. Bir polis yaptı." Kuru dudaklarımı yaladım. "Annen *senin* için endişeleniyor. sen."

İnanamayarak başını salladı. "Biliyor musun, onun önünde birinin suratını dağıtabilirim ve o benim yanımda olur. Kalırdı. Bana babamın öldüğünü söyleyecek kadar yalancı bir sürtük olmasaydı onu severdim. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, değil mi?"

Cevap vermedim, ona duymak istediği şeyi söylemeyi reddettim.

Kıs kıs güldü. "En azından 'evet' demedin ve itaatkâr davranmadın. Bunu yutmazdım."

"Bu hikayeyi neden yazdın?" diye sordum. Önemseydiğim için değil, yapmak istediği şeyi geciktirmem gerektiği için. Blake benim için gelecekti. O gelene kadar üzerime düşeni yapmalı ve hayatta kalmalıyım.

Ricky'nin yüzünde çocuksu, huysuz bir ifade belirdi. "Seni yalnız bırakmam gerekiyordu. Ama istemedim. Babam onun için yazdığı öyküleri öve öve bitiremezdi. Evet, istersem *ben* de öykü yazabilirim."

Tanrım, sesi kardeş rekabetiyle boğuşan bir çocuk gibiydi. Ve yetişkin bir adamın bu şekilde konuşmasını dinlemek midemdeki düğümü sıkılaştırdı. "Apartmanlara ve arabalara zarar verme konusunda da iyi iş çıkarabilirsin, değil mi?"

Dudaklarını büzdü, bakışları odaklanmamıştı. "Evet, hepsini çok iyi hatırlamıyorum. Kızgındım ve pek düşünmüyordum." Sanki önemli değilmiş gibi omuz silkti. Ama onun için önemli değildi. Pek bir şey fark etmemişti. Etrafımızdaki cesetler bile.

Yanımda oturan cesedin son derece farkında olarak, ona bir göz atmak istedim. Ama direndim. Tanrım, keşke hiç bakmasaydım dedim. Ama artık görmekten vazgeçmek için çok geçti. O görüntüyü aklımdan asla çıkaramayacağımı biliyordum. Asla.

Zalim bir sırtış dudaklarını böldü. "Cemaatimizin kukuletalarının altını görmek ister misiniz? İçlerinden bir ya da ikisini tanıyabilirsiniz. Eğlenceye eğlence katar."

Dehşet içimi kapladı. Kimi kastetmiş olabilirdi? Annemi... Onunla iki gündür konuşmamıştım. Hayır, olamazdı-

Bir araba motoru.

Ricky sırttı. "Ah, işte burada."

Vücudumdaki her kas gerildi. *Lütfen Blake ol. Lütfen Blake ol. Lütfen Blake ol.* Ama değildi. Olmadığını biliyordum, çünkü kısa süre sonra bize doğru gelmeye başlayan ayak sesleri eşit ve yavaş - hiç acelesi olmayan bir insan. Adımlar Blake'inkilere hiç benzemiyordu.

Panik içinde nefes alıp veriyordum. Kahretsin, buradan *siktir* olup gitmem gerekiyordu. Blake'in bana ulaşamama ihtimali vardı.

beni zamanında. Burada ölmemin imkanı yoktu. Siyah bir pelerinle örtülmüş bir sıranın üzerinde yatmamın imkanı yoktu. Ama kendimi nasıl kurtaracağımı bilmiyordum.

Sakinleşmem gerekiyordu. *Düşünmeye* ihtiyacım vardı. Derin, merkezleyici bir nefes aldım. Ve bir tane daha. Bir nefes daha. Ama ağır ahşap kapılar açıldığında o sakinlik beni terk etti ve Ricky'nin *arkadaşının* içeri girişini izlemek için döndüm. Onun ağzı da benimki gibi şoktan gevşemişti.

Ricky'nin üzerinde dönerek ona doğru yürüdü. "Ne yaptın sen, aptal herif?!"

Ricky çenesini uzattı. "Ben yapılması gerekeni yaptım!"

"Sana onu rahat bırakmanı *söylemişim*! Her tarafı yara bere içinde ve kafasında bir yara var! Ne yaptın sen?"

Ricky bir omzunu silkerek sırttı. "Kamyonum onun arabasına çarpmış *olabilir*."

Reed, Ricky'nin gömleğini yumrukladı. Evet, *Reed*. Lanet olsun, onun tüm bunlarla bir ilgisi olabileceğinden hiç şüphelenmemiştim. Hiç. Bir kere bile.

"Bunda komik bir şey mi var?" Reed, Ricky'ye ters ters bakarken üst dudağını kıvrarak sordu. "Sana onun bir engel olmadığını söylemiştim!"

"En büyük engel o, Reed ve bunu sen de biliyorsun! Michael'ın görebildiği tek şey *o*. Onu yumuşattı. O ve annesi gittiğinde, Michael eski haline dönecek. Olması gereken kişi olacak! Ve biz de onun oğulları olacağız."

Reed dişlerinin arasından tısladı. "Michael onun zarar görmesini istemezdi."

Ricky yine sırttı. "Artık bir önemi yok, değil mi? Senin işini gördü. Onu öldürmek zorunda kalacaksın."

Reed bana döndü, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı, gözlerinde daha önce hiç görmediğim *yanlış bir şeyin* parıltısı vardı. "Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum, Kensey." Ses tonunun güven verici olduğunu *düşündüğünden* emindim ama değildi. "Michael bunu istemezdi. O senin hayatında. Hoşuna gitmese de onu ve yaptıklarını kabul ettin. Bunu da aynı şekilde anlayabileceğini ve kabul edebileceğini söylemeni istiyorum."

Benden çok uzakta olmayan kapüşonlu beden kadar sert bir şekilde Reed'e baktım. Gözlerimin hayal ettiğim kadar soğuk ve cansız olup olmadığını merak ettim. Beni kurtarabilecek tek şeyin Michael'la olan bağlantım olması ne kadar ironikti?

"Ortalama bir seri katil profiline uymuyorum, değil mi? Yakışıklı değilim. Çekici değilim. Çok formda değilim. Ama gücüm burada yatıyor, Kensey. Kimse beni bir tehdit olarak görmüyor. İnsanlar beni hafife alıyor. Hatta beni görmezden geliyorlar. Geldiğimi asla göremiyorlar."

"Bütün bu insanları sen mi öldürdün?" Sesim alçak ve cızırtılı çıktı.

Reed'in yüzündeki ifade neredeyse sempatikti. "Michael'ı hiçbir zaman gerçekten anlamadın, değil mi? Onun suçlarını kabul ettin ama anlamıyorsun. Bazı insanlar yaşamamalı, Kensey. Yaşamamalılar. Michael bunu biliyor. Ben de biliyorum. Ricky de biliyor. Bu insanlar senin merhametini hak etmiyorlar. Cezalandırılmaları gerekiyordu. Bedel ödemeleri gerekiyordu. Her biri bunu o sunakta itiraf etti."

Bahse girerim, acılarını sona erdireceğini düşünselerdi onun istediği her şeyi söyler ya da yaparlardı. *Onu konuşturmaya devam et*, dedim kendi kendime. "Cesetler nasıl tamamen çürümemiş?" Çürümüş olsalardı burası çok daha kötü kokardı.

"Ölüleri nasıl mumyalayacağımı babamdan öğrendim - o bir cenaze levazımatçısı, hatırladın mı? Her birini mumyaladım ve sonra bir pelerin giydirmeden önce onları da mumyaladım."

Mumyalama işlemini tam olarak doğru yapamamıştı. İddiaya göre mumyalar 'ölü' kokmuyordu, küf kokuyorlardı ve bazı durumlarda tütsü kokuyorlardı. Ama burada, zamanla daha da kötüleşeceğinden şüphelendiğim bir çürüme kokusu vardı. "Suçları neydi?"

İlgimden memnun olmuş gibi görünen Reed, benimkinin arkasındaki sıradaki cesedi işaret etti. "Şuradaki Bayan Jenkins, kiracılarının küçük çocuklarına bakıcılık yapmayı teklif ederdi. Aileleri yokken onları çırılçıplak soyar ve açık havuzunda oynamaları için teşvik ederdi. Sonra da *arkadaşlarını* havuz kenarında oturup izlemeye davet ederdi. Ama onlar sadece seyretmezdi, Kensey. O da öyle yapardı."

Midem bulandı, çünkü ima edilen şey son derece açıktı.

Kilisenin diğer tarafında bir köşede toplanmış iki kişiyi işaret etti. "Orada, Mina Best ve Josie Hall var. Sevgililer. Mina'nın beş çocuğu vardı; dört kızı, bir oğlu. Kadınlar üç yaşındaki çocuğa işkence etmişler. Onu sigarayla yaktılar. Çivili bir kemerle kırbaçladılar. Köpek kafesinde uyutup köpek maması yedirmişler. Ve bu yaptıkları şeylerin en kötüsü bile değil - gerisini anlatmayacağım, çünkü midenizde ne kadar yemek varsa kaybetmek üzere olduğunuzu görebiliyorum. Bayan Thorpe'a geçelim..."

Teker teker bana 'cemaatinden' bahsetti. Yıkıcı, üzücü ve mide bulandırıcı bir hikâyeyi her bitirdiğinde, tanıdığım bir isim duymak için kendimi hazırlayarak gerildim. Geriye sadece iki kişi kaldığında, şimdiye kadar hepsi bana yabancı olduğu için rahatlamalıyım. Muhtemelen Ricky kafamı karıştırmaya çalışıyordu -ki bu onun hobisiydi. Ama bir davuldan daha sıkı sarılmıştım, çünkü hâlâ mümkündü-

"Arkada Liza Montgomery var."

İsmi duyunca nabzım hızlandı.

Reed kaşlarını kaldırdı. "Sanırım onun hikâyesini biliyorsunuz. O gün otoparkta size yaklaştığında arabamda oturmuş Ricky ile telefonda konuşuyordum. Konuşmaya kulak misafiri oldum ve kim olduğunu öğrenmeye çalıştım. Hızlı bir Google aramasıyla epey bilgi edindim. Gerisini sunağıma uzanırken anlattı. Özünde zalim biriydi, Kensey. Hepsi öyleydi."

Ayrıca hepsi kadındı. Çocukları şu ya da bu şekilde istismar etmiş kadınlar. O çocukların neler yaşadığını düşününce boğazıma bir safra düğümlendi. Ağzım bir kemik gibi kuruyarak, "Peki onlara ne yaptınız?" diye sordum.

Bana doğru bir adım attı ama ben geri çekilince durdu. Ağzı gerildi ama devam etti: "Biri bir şeyi kendi başına deneyimleyene kadar, bunun nasıl bir şey olduğunu gerçekten bilemez. Nasıl bir his olduğunu bilmedikleri sürece, gerçekten üzgün olamazlar. Kurbanlarının nasıl hissettiklerini bildiklerinden emin oldum. Çaresiz, dehşete düşmüş, ezilmiş ve saldırıya uğramış olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiklerinden emin oldum. Bunun sona ermesi için yalvardılar, çünkü başkalarına defalarca yaşattıkları acıya dayanamadılar." Derin bir nefes aldı. "Michael benim ilham kaynağımdı. Ben ve Ricky Nexus'un bir parçasıydık, biliyorsun."

Sanki beni sabitleyecekmiş gibi nemli gömleğimi yumrukladım. Nexus, Michael'a tapan şeytani bir tarikattı.

"Ona ve davasına inandıklarını söylediler ama inanmadılar, Kensey. Gerçekten inanmadılar. Çünkü işine devam etme zamanı geldiğinde hiçbiri öne çıkmadı. Ritüellerini gerçekleştirdiler, Şeytan'a dua ettiler ve Michael'a adadıkları sunakta ibadet ettiler. Öldürme çılgınlıkları yapmayı bile planladılar ama bunu asla yapmadılar. Bir kez bile."

Bunun için teşekkürler.

"Michael'ın çalışmalarını ilerletmeye gerçekten inanan bir tek ben ve Ricky vardı. Ama Ricky, hayır, onda o katil içgüdüğü yok. Bir bıçağın eti kesmesini hazmedemiyor. Nexus'tan ayrıldıktan sonra bu girişime tek başıma başladım ama paylaşacak kimsem olmadığı için çok zorlandım. Ricky'nin beni anlayacağını biliyordum. Ya *sen*, Kensey?"

Gözlerimi kapattım. O anda Reed'e bakmak çok zordu. Birlikte çalıştığım ve arkadaşım olarak gördüğüm bu insanın böylesine korkunç şeyler yapmış olmasıyla yüzleşmek çok zordu. Bunu nasıl görememiştim? Onun yanında kendimi hiçbir zaman tamamen rahat hissetmemiştim; ona güvenebileceğimi ya da sırlarımı açabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama onun bir katil olduğunu hiç düşünmemiştim.

Reed iç çekti. "Görüyorum ki bununla başa çıkmakta zorlanıyorsun. Benden korkma, Kensey. Yıllardır seni izliyorum."

Sanki korkum onu gerçekten rahatsız edecekmiş gibi, şimdi garip bir şekilde azap çekiyormuş gibi görünen gözlerle karşılaşınca, "Daireme zorla girdin," dedim. Kuzeninin alarm sistemimi kurmasına yardım ettiği için bu onun için hiç de zor olmamıştı. Hangi model olduğunu ve tüm sensörlerin nerede olduğunu biliyordu.

"Yakın olduğumu ve seni koruyacağımı bilesin diye. O hikâyeyi yazan salak yüzünden çok stresliydin ve bu da seni paranoyak yaptı." Ricky'ye alaycı bir bakış fırlattı, ama Ricky sakinleşmiş görünmüyordu; öfkeyle baktı. Reed onu görmezden geldi. "Birinin sana yakın olduğunu, güvende olduğunu ve bu kadar endişelenmene gerek olmadığını bilmeni istedim."

Bunun tam tersi bir etki yarattığını nasıl göremedi?

"Blake'in kollarına koşmak bir hataydı. O senin için iyi değil, Kensey. Ben, Blake ve Ricky gibi insanlar, acı çektirmeyi seven insanlar... asla normal olamayacağız. Asla normal bir hayat süremeyeceğiz. Sen de biraz "normal" olmak istemiyor musun, Kensey? Cade senin için daha iyi olur. Gage gibi pislikler değil. Lanet olsun, Kensey, o adamla çıkarken ne düşünüyordun? Onu o bara kadar takip ettiğimde ve Blake'e karşı ereksiyon halinde olan o kızılın üzerinde bulduğumda buna inanamadım."

O anda istemediğim tek şey Reed'in sinirlenmesiydi ve bu da onu Blake konusundan uzaklaştırmak anlamına geliyordu. "Sunağınızı ve mumları gördüm. Dindar olduğunu bilmiyordum."

Reed homurdandı. "Din tam bir şaka. Annem her Pazar böyle bir kiliseye gider, dua eder, ilahiler söyler ve mumlar yakardı."

Sonra beni eve götürür ve-" Birdenbire savunmasız görünerek keskin bir nefes aldı.

"Sana ne yaptı, Reed?"

Gözleri sertleşti. "Takmayı çok sevdiği straponla ona yapmadığım şey kalmadı. Babam ya onun ne yaptığını bilmiyordu ya da umursamıyordu - ölümlerle oynamakla meşguldü. O benim ilk cinayetimdi." Gözleri sıramın sonundaki cesede takıldı ve fark ettim ki, Tanrım, bu onun annesiydi.

"Başına geleni hak etmediğini söyleyebilir misin, Kensey?"

"Göze göz olduğuna inanırım." Sorusunu tam olarak yanıtlamadı ama memnun görünüyordu.

"Anlamamı sağlayabileceğimi biliyordum. Yaptıklarına rağmen Michael'ı seviyorsun. Her şeyin siyah ve beyaz olmadığını biliyorsun."

Ricky alaycı bir ses çıkardı. "Onu serbest bırakman için her şeyi söyleyecektir. Gerçekten gitmesine izin vermek istiyor olamazsın!"

Reed ona ters ters baktı. "Onu öldürecek *misin*?" Ricky cevap vermeyince alay etti. "Hayır, hiç sanmıyorum. Sen sadece kadınları kaçırmama ve sunağı kurmama yardım etmek için iyisin. *Asıl* işi kendin yapmayacaksın."

Ricky'ye baktım. "Beni bıçak zoruyla alıkoyan sendin, değil mi?"

Ricky kızardı, utandı. Benim için o gece korkutucuydu. Onun için bu, olmak istediği kişi olma konusunda bir başarısızlıktı. "Linton'ı da mı bıçakladın?"

"Seni izliyordu ve bu ben ve Reed için iyi değildi," dedi Ricky. "Bu görmemesi gereken bir şeyi görebileceği anlamına geliyordu."

Ricky'nin kamyonunu arabama çarpması gibi.

"Onu öldürmen gerekiyordu," diye azarladı Reed. "Bu arada Ricky seni yaralamanın bedelini ödedi, Kensey." Reed ona bir kez daha düşmanca bir bakış fırlattı ama Ricky yine de sinmedi. Hatta öncekinden daha da öfkeli görünüyordu.

Reed'e gelince... her zamanki gibi normal görünüyordu. Deli gibi görünmüyordu. Deli gibi davranmıyordu. Ve bu bir şekilde tüm bu olanları daha da korkutucu kılıyordu. Elbette yaptıklarında 'akla yatkın' bir şey yoktu ama ona göre tamamen mantıklıydılar. Yaptığı şeye inanıyordu. Herhangi birinin ona, yaptıklarını sorgulamasına neden olacak tek bir şey söyleyebileceğinden şüpheliydim.

Ricky yumruklarını sıkarak, "O zaman hazır değildim ama şimdi hazırım," diye ısrar etti. "Kendin de söyledin Reed, artık kirazımı patlatmamın zamanı gelmişti.

Buna ondan daha iyi kim başlayabilir ki?"

Reed yavaşça göz kırptı. "Söylediğim hiçbir şeyi duymadın mı? O Michael için özel biri. Onu incitmek Michael'ı incitir."

"Beni küçümsediği ve reddettiği için birazcık acıyı hak etmiyor mu?" Ricky tükürükleri etrafa saçarak talepte bulundu. "O bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor. Babası da onu kabul etmedi. Nasıl bir his olduğunu biliyor; yaşadıklarına biraz sempati duyması gerekirdi! Ama hayır!"

"Kendine gel Ricky, seni sakinleştirmek için yine saatlerimi harcamayacağım."

"Gerçekten gitmesine izin veremezsin! Eline geçen ilk fırsatta polise gidecektir! Ve eğer o yapmazsa, erkek arkadaşı yapacak. Sonra her şey bitecek. Reed, dostum, babamı hayal kırıklığına uğratmak istemediğini biliyorum. Ama uzun vadede, tekrar doğru düşünmeye başladığında onu öldürdüğümüz için bize teşekkür edecek."

"Onu öldürmeyeceğim." Reed bir yumruğunu ağzına götürdü ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. Sonra gözleri parladı. "Onun yerine ben tutacağım. Bodrumum... evet, orada kalabilir. Bir sürü oda var. Sanırım eski yatağım hâlâ orada. Ve Blake gibi insanlar ona ulaşamaz. Daha güvende olur."

Oh, lanet olsun, hayır. *Hayır*. Birinin esiri olursam lanetlenirim.

Ricky ona bön bön baktı. "Dostum, kızın güvende olup olmaması neden umurunda olsun ki?" Sonra ağzı bir 'O' şekli aldı ve kahkahayı patlattı. "Onu istiyorsun, değil mi?" Yine güldü. "Seni asla geri istemeyecek, Reed."

Yanakları kızaran Reed, Ricky'nin yüzüne öyle sert bir tokat indirdi ki, tokat kilisede gök gürültüsü gibi yankılandı. Kahkahalar kesildi. Reed bir parmağını Ricky'nin suratına sapladı. "Sana söyledim, *kimsenin* bana gülmesinden hoşlanmıyorum."

Onlar tartışmaya devam ederken gözlerim kalın ahşap kapılara kaydı. Onlar tartışmakla meşgulken dışarı kaçıp kaçamayacağımı merak ettim. Reed bana zarar vermek istemediğini söylemişti ve ben de ona inanmışım. Ama aynı zamanda beni tutsak olarak istediğini de söylemişti ve bunun olmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu.

İyi bir günde Reed'i geçmek kolay olurdu. Pek formda sayılmazdı. Ama bacaklarım artık o kadar titremese de, vücudum hâlâ nabız gibi atıyordu.

acı ile. Ricky'yi iki yıl önce otoparkta koşarken görmüştüm, çok hızlıydı.

Hayır, pratik olmak zorundaydım. Kaçmak pratik değildi. Henüz değil, özellikle de beni yakalamak için bir ekip olarak çalışmak üzere birleşmelerini teşvik edeceği için. Şu anda birbirlerine düşmüş durumdalar ve bu benim için daha iyiydi. Önüme kaçma fırsatı çıkana kadar hareketsiz kalmak daha mantıklıydı. Bu arada, tamamen savunmasız olduğumu düşünmelerine izin verecektim. Gerçek şuydu ki... Değildim.

Hâlâ kolyemi tutarken, zincirden ayırmak için tepesindeki gizli tokaya hafifçe vurdum. Birbirleriyle tartışmakla meşgul oldukları için, kalın melek kanatlarını açtığımı fark etmediler... aslında gizli bir bıçak olan kısmen tıkalı kanadı ortaya çıkardım. Hafif kavisliydi, bir ataçtan daha uzun değildi ama jilet keskinliğindeydi.

Kör kanadı sıkıca kavradım -ki bu aslında saptı- yumruğumu kalçamın yanına koydum ve kanatlı kanadı altına kaydurdum.

Ricky, "Eğer babamı senin söylediğin gibi kabul etseydi ve sevseydi, onu yılda iki kereden çok daha fazla görürdü," dedi.

Reed homurdandı. "Tabii ki onu bundan daha fazla görmeye gitmiyor. Gitseydi başkalarına nasıl görünürdü? Sen hiçbir zaman uyum sağlamayı ve dikkat çekmemeyi önemsemedin. Geri kalanımız önemsiyor."

"Sana söylüyorum Reed, onu *da* seni de anlamıyor. Ona bir bak. Gözlerinin içine bak. Orada gerçekten kabullenme görüyor musun? Ben görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum. Sanki kafasından geçenleri saklamak için elinden geleni yapıyor."

Reed konuşmadı. Orada öylece durdu, yüzü kızarmıştı. Bana hızlıca bir bakış fırlattı ve sonra içini çekti. "Bileğini sarmak için kullanabileceğim bir şey bulacağım."

Benim tanıdığım Reed buydu. Duydukları hoşuna gitmediğinde, aklını bir işe verirdi. Bu beni endişelendiriyordu, çünkü Ricky'nin sözlerinin kendi kararlarını sorgulamasına neden olduğu anlamına geliyordu.

Reed onu, "Onu izle ama sakın dokunma," diye uyardı. Bana kısa bir bakış attı ve sonra sunağın arkasında kayboldu.

Bir kapının kapanma sesi duyuldu ve ardından Ricky sırtarak bana döndü. "Seni eve götürmek istiyor, Kensey," diye alay etti Ricky, bana doğru yürürken. "Seni kendine saklamak istiyor. Bunun seni korumak için olduğunu ve böylece seni öldürmek zorunda kalmayacağını söylüyor. Ama bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Sana ne yapacağını biliyorsun." Bana ulaşan Ricky öne eğildi ve parmağıyla boynuma bir çizgi çekerek ekledi: "Tıpkı senin gibi

Boğazına bıçak dayamadıkça onun için asla bir şey yapmayacağını biliyorsun. Bunu yapardı. Yapardı. Sana tecavüz ederken ölsen bile onun için fark etmez. Hayır, Reed ölülerini sikkemeyi yaşayanları sikkemeden daha çok sever."

Yüzümdeki kan çekildi. Midem bulandı, neredeyse öğürecektim.

Ricky güldü. "Yüzünü görmelisin, Kensey. Görmelisin."

Bıçağı soluk borusuna sapladım. Yalan söylemeyecektim, çok sertti ve midemi bulandırdı ama... "Benim yerime seni tercih ederim, Ricky." Bıçağı yaranın kapanmaması için döndürdüm ve sonra çekip çıkardım. Geriye doğru sendeledi, sarsak ve panik içinde nefes almaya çalıştı. Sonra kaçtım.

Tahta kapıyı iterek açtım ve taş basamaklardan aşağıya, asfalt araba yoluna doğru koştum. Reed'in arabasını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kolu çektim. *Kilitliydi*. Bektan bir mahallede yaşamının sonucu buydu işte; hiçbir şeyi kilitlemeden bırakamazdınız.

Koşarak Ricky'nin kamyonetine gittim ve kolu çektim. Kapı uçarak açıldı. *Anahtar yoktu*. Koltuğu yumrukladım. *Allah kahretsın*.

Yolun sonundaki yüksek kapılara doğru döndüğümde, hantal asma kilidi görünce kalbim sıkıştı. Bir elimi saçlarıma götürerek döndüm. Eski püskü mezarlıktan başka gidecek hiçbir yer yoktu. Reed'in kilisenin içinde yankılanan küfürlerini duyduğumda başka seçeneğim olmadığını anladım. Havalandım.

İçimdeki adrenalin pompalamasıyla, arkama bakma dürtüsünü görmezden gelerek, paslı demir kemerden geçtim ve titrek bacaklarımla büyümüş çimlerin arasından koştum. Yağmur durmuştu ve kara bulutların arasından ara sıra zayıf güneş ışıkları sızıyordu. Dışarıda hiç çürük kokusu yoktu. Sadece ıslak taş ve nemli toprak. Tüm varlığım kaçmaya odaklanmış olmasaydı açgözlülükle içime çekerdim.

Kuş cıvıltıları ve ağaç dallarının gıcırtilarının altında, taş basamaklardan aşağı vuran botların sesini duyabiliyordum.

"Kensey!" diye kükredi Reed.

Hay sikeyim. Hızımı arttırdım. Kaslarım ağrıya ve beynim kafatasımın içinde zıplıyormuş gibi hissetsem de durmadım. Sadece amaçsızca koştum, aklımda bir hedef yoktu, yıkılmakta olan heykeller ve rengi solmuş mezar taşlarından oluşan bir labirentin içinden geçtim.

Reed'den daha hızlı olmama rağmen, yine de beni yakalayabilirdi. Ne de olsa formumun zirvesinde değildim. Ve bahse girerim ki Ricky de

çok gerisindeydi. Adamın acı çekmeden nefes almakta zorlanacağı kesindi ama soluk borusuna saplanacak tek bir bıçak darbesinin onu öldüreceğinden şüpheliydim.

Bir kez daha hızlanmaya çalıştım ama çimenler bu kadar sık ve gürken bunu yapmak zordu. Ayrıca ıslak kot pantolonum bana ağırlık yapıyor, zımpara kağıdı gibi tenime sürtünüyordu. Yine de devam ettim. Bir yerlerde başka bir geçit olmalıydı, değil mi?

Yan tarafıma bir kramp girmeye başlayınca hızım biraz kesildi. *Kahretsin.* Çılgınca aldığım her nefeste boğazım yanıyor ve öksürük krizine girmemek için kendimi zor tutuyordum.

Sorular beynimi kurcalıyordu... Uzakta mıydılar?

İz bırakmış mıydım?

Beni duyabilirler miydi?

Başka bir kapı daha olmalı, değil mi? Olamaz-

Bir şeye takıldım ve ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Kırık bileğimden acı fışkırdı. Görüşümü siyah noktalar kapladı. Birkaç saniye boyunca orada kaldım ve ciğerlerime hava çektim. Ağrıyan bedenim ayağa kalkmak istemiyordu ama dinlenmek ya da toparlanmak için zamanım yoktu, *hareket etmem gerekiyordu.*

Kalk, dedim kendime. Lanet olsun kalk.

Bıçağımı düşürdüğümü fark ederek etrafıma bakındım ama yüksek otların arasında kaybolmuştu. Sessizce küfrederek yüzümdeki saç tellerini savurdum ve ayağa kalkarken yakındaki yıkık bir mezar taşını tuttum. Hâlâ zor nefes alıyordum, devam ettim.

İtirazlarına aldırmadan bedenimi tekrar koşturmak zorladım ve ağaçların arasından geçerek ferforje çitin arkasına doğru ilerledim. Dallar ve yabani çalılar zaman zaman tişörtüme takılıyor ya da yüzümün ve kollarımın derisini aşındırıyordu.

Açıkçası, ne Ricky'nin ne de Reed'in henüz bana yetişmemiş olmasına şaşırıyordum. Hızım yavaşlıyordu ve vücudumdaki ağırlar çok fazla olmaya başlamıştı. Ciğerlerim artık boğazım kadar fena yanıyor ve yan tarafımdaki kramp her adımda şiddetleniyordu. Kaslarım ağır ve jöle gibi görünüyordu; koşmaktan çok çamurda ilerliyormuşum gibi hissediyordum-

Ayağım çalılara takıldı ve tekrar ellerimin ve dizlerimin üzerine düştüm.

Orospu çocuğu. Acı bir kez daha bileğimi parçaladı. Gözlerim yaşardı.

Göğsümde yükselen acı dolu iniltiyi bastırdım.

"Kensey!" *Reed*.

Gerildim. Yakındaydı ama çok yakın değildi.

"Kaçmanın bir anlamı yok, Kensey! Seni bulacağız! Bu mezarlığa girip çıkmanın tek bir yolu var ve sen onun yakınında bile değilsin! Kımıldamadan dur; gelip seni bulacağız!"

Bileğimi yakan acıya karşı dişlerimi gıcırdatarak, bir ağaca çarpana kadar kığımın üzerinde geriye doğru çabaladım. Destek için kalın meşe ağacını kullanarak yavaşça ayağa kalktım, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken Reed ve Ricky'nin seslerini duymak için kulak kabarttım. Ama tek duyabildiğim, yüksek otların arasından ısıklık çalarak geçen ve ağaç dallarını inleyen rüzgârdı. Kalbim göğsümde o kadar sert atarken bir şey duymak zordu ki, kulaklarımda davul sesi gibiydi.

Derin, ürpertici nefesler alırken sağlam elimin topuğuyla göğüs kemiğime bastırdım. Alnımdaki hafif ter tabakası şakaklarımdan aşağı damlıyor ve oradaki yarığın acımasına neden oluyordu. O lanet şey musluk gibi kan damlatmadığı için şükrediyordum.

Çim hışırtısı.

Hırıltılı nefeslerimi bastırmak için elimle ağzımı kapatarak kıpırdamadan durdum. Sesler arkamdan geliyordu ve bir kişi mi yoksa iki kişi mi olduğunu anlayamıyordum. Dudaklarım ve çenem titriyordu. *Hayır*, burada ölmeyecektim. Burada ölmeyecektim. Bu şekilde değil.

Korkunç bir ses vardı. Darth Vada maskesiyle nefes almaya çalışan biri gibi. *Ricky*. Ve yaklaşıyordu. Ve yaklaşıyordu. Daha da yaklaşıyordu.

Çok geçmeden ağacıma doğru yaklaşıyordu. Ayağımı kaydırıp geçerken ona çelme takmamı gerektirecek kadar hızlı hareket etmiyordu ama... yavaşça ve sessizce kolumu kaldırıp pozisyonumu aldım. İleri doğru bir adım daha attı ve çevresel görüşünde beni fark etmesine fırsat vermeden dirseğimi boğazına geçirdim.

Gözleri şişti, elini boynuna götürdü ve korkunç bir boğulma sesi çıkardı. Geri çekildim, dönüp kaçmaya hazırdım. Topuğum bir şeye takıldı ve garip bir şekilde sırtımın ve dirseklerimin üzerine düştüm. Sonra Ricky üzerime geldi, ellerini boğazıma doladı ve sertçe sıktı.

Ellerine pençe atma içgüdüleriyle savaşıyor, parmaklarımı kan lekeli bir doku tomarının içinden yaralı soluk borusuna doğru soktum. Bir tanesi

Bir elim otomatik olarak boynuna doğru uçarken diğer elim üzerimdeki baskısını gevşetti. İhtiyacım olan tek şey buydu. Ayağa kalktım ve alnımı burnuna çarptım. *Çat*. Burun deliklerinden kan fışkırdı. Kaçmak için geriye doğru tırmandım ama parmakları bileğimi sıkıca kavradı.

Körlemesine elimle toprağı yokladım. Bir taş buldum. Vahşi bir sırtışıla ayağa kalktım ve taşı kafasına indirdim. Ya da onu kenara fırlatan Reed tarafından yolundan çekilmeseydi bunu yapacaktım.

Reed ona hırladı. "Sen gerçekten aptal bir pisliksin." Bana doğru döndü. "Kaçarak ne elde edeceğine sanıyordun? Ha? Seni lanet bir mezarlıkta kovalamaktan daha önemli işlerim olduğunu düşünmüyor musun? Sana yardım etmeye çalışıyorum. Sırlarımı seninle paylaşıyorum. Peki sen ne yapıyorsun? *Kaçıyorum*. Ricky haklıydı; bana duymak istediklerimi söyledin."

"Gerçekten kaçmayacağımı mı düşündün Reed? Ölmek istemiyorum. Kimsenin tutsağı olmak istemiyorum. Eve gitmek istiyorum."

"Oh, eve gideceksin. Yeni evine gideceksin. Ya da bu kilisede, sunağımın üzerinde öleceksin ve sonsuza dek benimle olacaksın. Her iki durumda da benimle kalacaksın." Sarkıt bıçağını havaya kaldırdı. "Bunu yerde buldum. Zekice. Bunun kendini savunma takısı olduğunu bana hiç söylememiştin," diye çıkıştı, sanki bir arkadaş olarak ona ihanet etmişim gibi. "Şimdi ayağa kalk."

"Yapamam. Bileğimi burktum." Pek sayılmaz ama artık koşamayacağımı düşünse daha iyi olurdu.

O anda Ricky ayağa kalktı ve dik dik bakmaya başladı. Bana değil. Bundan habersiz olan Reed'e. Çok hızlıydı, Ricky ona doğru atladı, bıçağı elinden aldı ve gözüne sapladı. *Hay sikeyim*.

Reed vahşi bir çığlıkla sendeleyerek geri çekildi. Ben daha ayağa kalkmaya çalışmadan Ricky tekrar üzerime geldi, bıçağı saldırmaya hazırdı. Bileğini kavradım ve onu uzak tutmaya çalışarak sertçe ittim. Ama piç kurusu ağırlığını saldırının arkasına koydu ve bıçak boğazıma doğru santim santim alçaldı. Diğer elim kesinlikle işe yaramaz olmasaydı, ona vurabilirdim, onu çizebilirdim, bir *şey yapabilirdim*. Bunun yerine, bıçağın gittikçe yaklaşmasını izlemek zorunda kaldım ve-

"Polis! Silahını bırak!"

Ricky de ben de donup kaldık. O sesi tanıyordum. Yıllar boyunca bana acı çektirirken yeterince bağırmıştı.

"*Hemen bırak onu!*" Joshua emretti.

"*Sen, kımıldama!*" diye emretti başka bir ses. *Bartley*. Acaba hâlâ acı içinde inleyen Reed'le mi konuşuyordu?

Üstümde, Ricky inkâr eder gibi bir ifadeyle başını salladı. "Hayır," diye hırıldadı. "Böyle bir şey olamaz. Hayır."

"Bırak. Silahını. Silahını!" Joshua tekrar emretti.

"Eğer o orospu çocuğunu vurmazsan, ben vuracağım!"

Blake'in sesini duyunca rahatlayarak neredeyse gözlerimi kapatacaktım. O buradaydı. Gelmişti.

"Tamam," diye hırıldadı Ricky. "Bırakacağım." Doğruldu ve bıçağı yavaşça kaldırdı. Sanki bıçağı yere indirecekmiş gibi elini yana doğru eğdi. Ama sonra çirkin bir sırtış ağzını kavislendirdi ve ne yapacağını *biliyordum*.

Vücudumu bükerek yoldan çekildim ve-

Keskin bir çatırtı havayı ikiye böldü.

Bıçağın başının yanında yere düştüğünü duyana kadar kıpırdamadan durdum. Haklı olduğumu ve bıçağı boynumun yan tarafına saplamak istediğini anladım. Ben dirseklerimin üzerinde geriye doğru kaçarken, o dehşete düşmüş bir halde omzundaki yaraya baktı. Arkasında Reed dizlerinin üzerine çökmüş, parmaklarını başının arkasında birleştirmiş, gözlerini -ya da tek gözünü- yere dikmişti. Yine de kendimi güvende hissetmiyordum; onlardan yeterince uzakta hissetmiyordum. Ta ki tanıdık bir çift kol beni dikkatlice kaldırına kadar.

Blake'in içine gömüldüm, titreyen bir elle gömleğini kavradım. Burnumdan derin bir nefes çektim, kokusunu içime çektim ve onun burada olduğunu içime sindirmeye çalıştım.

Bana baktı, yaralarımı inceledi ve yüzü bir işkence maskesine dönüştü. "Ah, bebeğim, siktir."

"Çoğu kazada oldu." Boğazım düğümlendi, bir kız gibi ağlayacağımdan korkarak dudağımı ısırdım. "Buraya zamanında geleceğinden emin değildim."

Alnıma nazik bir öpücük kondurdu. "Seni buraya, hiçliğin ortasına getirmemiş olsalardı, sana çok daha erken ulaşabilirdik."

Joshua ona, "Onu buradan götür," dedi. "Bunu biz hallederiz."

"Bu iş bittiğinde o piçlerle beş dakika geçirmek istiyorum," dedi.

Blake.

Joshua'ya baktım ve uyardım, "İçeri girmeden önce kendinizi hazırlayın."

Kilise. Orada görecekleğiniz hiç hoş değil."

OTUZUNCU BÖLÜM

Kahretsin, bu ağrı kesiciler harikaydı. Bütün gerginliğim vücudumu terk etmişti. Öylece gitmişti. Gitti. *Puf*. Kaslarım gevşemişti, uzuvlarım nefis bir şekilde gevşemişti ve kendimi tamamen ağırlıksız hissediyordum. Sanki süzülüyordum.

Hiç acı yoktu. Rahatsızlık yoktu. Endişe yoktu. İlaçlar beni stressiz bir yere götürmüştü. Kolumdaki alçı ya da hastanenin rahatsız edici amonyak, iyot ve el dezenfektanı kokuları bile bu muhteşem sersemliğimi delip geçemiyordu. Peki ya annem? Şey...

Clear en az onuncu kez yatağımdaki yastıkları dolgunlaştırdı. "Uzan tatlım, kendini daha iyi hissedeceksin."

"İstemiyorum." Olduğum yerde kalmak istiyordum; Blake bacaklarımın arasında dururken yatağın kenarında oturuyor, başımı göğsüne yaslıyor ve kalbinin düzenli atışını dinliyordum. Bir kolunu belime dolamış, diğer eliyle de başımın arkasını avuçluyordu. Uysal bir şekilde ona doğru uzanmıştım, güneşin tadını çıkaran bir kedi kadar rahat ve mutluydum. Neyse ki bu durum Blake'i hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Açılır kapanır perdenin arkasında sesler mırıldanıyor ya da inliyor, lastik tabanlı ayakkabılar yerde gıcırıyor ve kapılar vınlıyarak açılıp kapanıyordu. Yarı özel odanın bana ait olan bölümünde, hemşirenin tamamen kızmasına rağmen ortalık daha sessizdi -Clear, Sarah, Sherry, Dodger ve Cade burada toplanmıştı. Zavallı kadın onları değiştirebildiyse ne olaydı.

Benim aksime onlar sinirli ve endişeliydiler. Clear sürekli alyansını buruyor, Sarah dudağını kaşıyor, Dodger ensesini ovuşturuyor, Sherry oturduğu yerde kıpırdanıp duruyor, Cade ise onun yanında oturmuş ayağını yere vuruyordu. Sadece Blake sakin ve kontrollüydü ama gerginliğinin bana da bulaşacağından endişe etmese onun da aynı şekilde sinirli olacağından şüpheleniyordum.

Neyse ki Rossi çok kötü yaralanmamıştı. Kaza sırasında dizlerini torpido gözüne fena halde çarpmıştı. Ama ayaklarının her şeyden daha çok acıdığını söyledi, çünkü ankesörlü telefonu kullanmak ve birkaç dakika sonra SOS mesajımı alan Blake'i aramak için benzin istasyonuna kadar sendeleyerek gitmek zorunda kalmıştı.

"Blake, bir araba kazası geçirdi ve ardından kaçırıldı ve daha sonra bir mezarlıkta kovalandı," dedi Clear, kaşları kırışarak. "Yatması ve dinlenmesi gerekiyor."

Kolunu hafifçe bana doladı. "Neler yaşadığını hatırlatmana gerek yok. Düz yatmak istemiyor."

"Muhtemelen uyuyakalırsa uyandığında senin gitmiş olduğunu göreceğinden endişeleniyordur," diyerek bana doğru alaycı bir gülümseme gönderdi Cade. "Yapışkan."

Ona zayıf bir parmak salladım.

Blake saçlarını öptü. "Hayır, onun yanından ayrılmayacağımı biliyor."

Bunu biliyordum. Gitmesinden endişe ettiğim için ona doğru eğilmiyordum, sadece fiziksel temasa ihtiyacım vardı. Beni mezarlıktan çıkardığı andan beri bana dokunmayı bırakmamıştı, belki o da benim kadar buna ihtiyaç duyuyordu.

"Gel otur Clear," diye ısrar etti Sherry. Cade'e sandalyesini boşaltmasını işaret etti, o da uzun uzun iç çekerek bunu yaptı.

Annem endişeyle ellerini birbirine sürttü. "Onun bu kadar yumuşak başlı olması beni endişelendiriyor, Sherry. Demek istediğim, cehennemi yaşadı. Hıçkıra hıçkıra ağlamasından nefret ederdim ama en azından bu normal bir tepki olurdu."

Blake iç çekti. "Clear, vücudunda bu kadar çok ilaç olan biri için bu normal bir tepki. O kadar çok adrenalin pompalıyordu ki doktorlar kalp atışlarını sabitlemekte zorlandılar. Şimdi sakın ve istikrarlı. Bunu bozmayın."

Sonra burnunu çektiğini duydum. "Anne, ağlamayı kes. Vızıltımı bozuyorsun."

"Vızıldamamalısın," dedi. "Öldürülebilirdin bugün."

"Bu harika ilaçlardan biraz al ve sonra bana bir vızıltı var."

"Deneyeceğim." Sarah'nın gülümsemesi gergindi. "Sinirlerimin bozuk olduğunu itiraf etmekte bir sakınca görmüyorum. Kazanın ne kadar kötü olduğunu düşünürsek, daha fazla yaran olmadığı için şanslısın."

"G80'e teşekkür et." Kahretsin, o arabayı seviyordum. Kazaya karşı iyi dayanmıştı. Eski Nissan'ım bükülmüş bir metal yığınının başka bir şey olmazdı. "Onu özleyeceğim."

Blake'in ağzı saçlarıma doğru hafifçe kıvrıldı. "Sana yeni bir bir tane."

Aslında kendi arabamı alabilirim ama... "Seninle tartışamayacak kadar yumuşak başlı hissediyorum."

"Biliyorum. Bundan faydalaniyorum."

Clear omzumu ovuşturdu. "Uzanmak istemediğine emin misin, tatlım?"

"Senin de belirttiğin gibi, Kensey bugün cehennemi yaşadı," dedi Blake. Sabrının bu noktada kâğıt gibi ince olduğunu söyleyebilirdim. "Oturmak istiyorsa oturabilir. Bana yaslanmak istiyorsa, yaslanabilir. Step dansı yapmak istiyorsa yapsın, sakın olduğu sürece umurumda değil."

Sherry kıkırdadı. "Step dansı yapacak durumda olduğunu sanmıyorum ama bu duyguyu takdir edecektir."

Clear'ın ağzı inceldi. "Peki. Ama yine de doktorun onu taburcu etmeyi kabul etmemesi gerektiğini düşünüyorum."

Gerçekten yine bu noktaya mı geldik? Gerçekten mi?

Blake ona on ikinci kez, "Burada kalmak istemiyor," diye hatırlattı.

"Ama o *yaralı*." Clear bir bakışla ona itiraz etti. "Burası onun için en iyi yer."

Hayır, hiç de öyle değildi. Elbette Clear bunu anlayamazdı. Hastalandığında ya da yaralandığında kendisine bakılmasından hoşlanırdı; bu ona kendini daha iyi hissettirirdi. Bu beni boğuluyormuşum gibi hissettirirdi ki bu da beni asla çıldırtmazdı.

Blake dişlerini sıktı. "Alçıya alındı, dikişleri atıldı ve ihtiyacı olan her türlü tedaviyi gördü. Doktor evrak işlerini bitirip resmi olarak taburcu eder etmez onu eve götüreceğim. Bunu kabullen."

"Ama-"

Sherry sert bir sesle, "Bırak onu Clear," diye araya girdi. "İyi olduğunu söyledi."

Clear ona döndü. "Her şeyi içine atmasını istemiyorum. Daha sonra bunun için kendini daha kötü hissedecektir."

Sherry yanındaki sandalyeyi okşadı. "İçine bir şey attığını sanmıyorum. Belki etrafında dolandığın için sana zarar verme dürtüsü dışında."

Clear koltuğa otururken, "Ben zıplamam," dedi. "Dodger, oyalanıyor muyum?" Dodger iç çekti. "Evet."

Sarah Clear'ın omzunu sıktı. "Kensey güçlüdür. Bunu biliyorsun. Ayrıca buranın onun rahatlayabileceği bir yer olmadığını da biliyorsun. Kalabalık yerleri sevmez. Boşluğu, sessizliği ve mahremiyeti sever. Hastanede bunları bulamazsınız. Ama evde bulacaktır."

Clear boyun eğmiş bir iç çekişle kollarını kavuşturdu. "Babanı aradım, Kensey. Yaralandığın ve senin yanında olamadığı için yıkılmış durumda. Ayrıca kendini de suçluyor. Michael baban olmasaydı seninle hiç ilgilenmezlerdi."

"Kimse kendini suçlamamalı," dedim. "Ama Sherry ve Dodger'ın Reed'i işe aldıkları ve her gün yanımda çalıştırdıkları için kendilerini sorumlu hissettiklerini biliyorum. Sarah ve Cade'in Reed'in gerçek yüzünü göremedikleri için kendilerini kötü hissettiklerini biliyorum. Blake'in bana daha erken ulaşamadığı ya da Ricky'nin yerini tespit edemediği için kendini kötü hissettiğini biliyorum, tıpkı Rossi'nin kaza sırasında bayıldığı için kendini kötü hissetmesi gibi. *Senin de* beni bir şekilde koruman gerektiğini düşündüğünü biliyorum anne. Hepsi aptalca. Ricky ve Reed'in suçu -Başka kimse değil. Hiçbirimiz Reed'de o zalimliği görmedik. Onun gibi insanlar ne olduklarını saklamakta iyidirler; öyle olmak zorundadırlar."

Sessizlik çöktü. Ah, kutsanmış, kutsanmış sessizlik. Uzun sürmedi. "Haklısın elbette," dedi Clear. "Blake, onu bulduğun için teşekkür ederim."

ona. Açıkçası ona bir şey olursa hayatta kalabileceğimi sanmıyorum."

Perde çubuğu boyunca çekilirken metalik bir ses duyuldu. Bastien içeri girdi, kolonya ve kahve kokularını da beraberinde getirmişti. "Hey, Lyons, nasılsın?"

Ona yavaşça gülümsedim, "*Ah-oh, uzun süre kalırsa Sarah çıldırarak*" diye düşünsem de. "Peki, teşekkürler."

Başını öne eğdi. "Şaşırtıcı derecede rahatlamış görünüyorsun." "Cidden Bastien, bu ağrı kesiciler çok boktan."

Kıkırdadı. "İyi olmana sevindim. Hepimizi endişelendirdin." Blake'e başıyla selam verdi. "Seni volta atarken ve aklını kaçırmış halde bulmayı bekliyordum." Dönerek bakışlarını Sarah'ya kilitledi. Yumuşak bir bakış. ... ve sonra sertleşerek taşa dönüştü. "Gerdanlık nerede?"

"Annemin kedisine taktım," dedi Sarah. "Ona çok yakışıyor." Gülümsedim, mücevherin Sarah'nın çantasında güvende olduğuna bahse girdim.

"İkiniz tartışacaksanız bunu başka bir yerde yapın," dedi Blake. "Kensey'nin dramaya ihtiyacı yok."

"Tartışmayacağız. Konuşacağız." Bastien elini Sarah'ya uzattı, o da sanki Noel krakerinin içinde bulunduğu plastik bir bileziği uzatmış gibi kokladı.

"Kız kardeşimin seninle konuşmak istediğini sanmıyorum." Cade ona ters ters baktı. "Seninle konuşmasını istemediğim için bana uyar. İkinizin

arasında ne olduğunu bilmiyorum ama neredeyse onu ağlatıyordun.
Sarah'nın gözleri

gerçekten gözlerim doldu. Benim katı yürekli kız kardeşimin hiç ağlar mı?"

Sarah ona ters ters baktı. "Hey! Benim sert bir kalbim yok!" "Yumuşak bir kalbin de yok."

Sherry gözlerini devirdi. "Çocuklar, çocuklar, yeter."

Perdenin arkasından biri yüksek sesle boğazını temizledi. "Bayan Lyons, ben Memur Bartley. Ortağım ve ben sizinle konuşmayı umuyorduk. Bazı sorularımız var."

Blake onlara göremedikleri bir bakış fırlattı. "Ve bu soruları şimdi sormak zorunda mısınız?"

Bartley, "Bunu Bayan Lyons'un zihninde her şey tazeyken yapmak en iyisi olur," diye cevap verdi. "Uzun sürmeyecek."

Başımı arkaya eğerek Blake'e şöyle dedim: "Bu işi bitirmeyi tercih ederim.

Ama onlarla konuşmadan önce seninle bir dakika yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Sherry sandalyesinden kalktı. "Pekâlâ millet. Gitme zamanı. Polislere hazır olduğunda onları arayacağınızı söyleyeceğim, Kensey."

"Teşekkürler, Sherry." Annem biraz oyalansa da ziyaretçilerin her biri kısa vedalaşmalarla dışarı çıktı. Onlar gittikten sonra Blake'e döndüm. "Bunu sana daha önce söylemedim çünkü evde yalnızken söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Polisin buraya geleceğini hesaba katmamıştım." Öyle yapmalıydım.

"Tamam, ne oldu?"

Dudaklarımı yaladım. "Sana kilisede cesetler olduğunu ve onları Reed'in öldürdüğünü söylemiştim. Onlardan biri Liza Montgomery'ydi. Reed'in aradığı kurban tipiydi. Çocuk tacizcisi bir kadın.

Blake tamamen kaskatı kesildi. Kolunu ovuşturdum, Reed'e hiçbir şey için minnettar olmak istemeyeceğini biliyordum ama muhtemelen hâlâ onun ölmüş olmasından memnundu.

"Sence doğruyu mu söylüyordu?" diye sordu Blake.

"Bu konuda neden yalan söylediğini anlamıyorum ama sanırım polis soruşturmasını tamamlayana kadar kesin bir şey öğrenemeyeceğiz. Sadece onlarla konuşmadan önce sizi uyarmak istedim."

Blake başıyla kısa bir selam verdi. "Hadi şu işi bitirelim." "Artık içeri girebilirsin." diye seslendi.

Bartley ve Joshua içeri girerken başımı bir kez daha Blake'in göğsüne yasladım.

"Eskisinden biraz daha iyi görünüyorsun," dedi Joshua. "Kilise hakkındaki uyarınız için teşekkürler. Ceset beklemiyorduk."

"Reed ve Ricky hâlâ gözaltında mı?" Ben sordum.

Bartley başıyla onayladı. "Evet. Bir daha size yaklaşmayacaklarından emin olabilirsiniz. Yorgun olduğunuzu görebiliyorum Bayan Lyons, ama size gerçekten bazı sorular sormamız gerekiyor," dedi ve şaşırtıcı bir şekilde özür diler gibi konuştu.

"Tamam," dedim ona. "Ama bulunduğum yerden bir santim bile Ben."

Joshua gülümsemeye karşı koyuyormuş gibi görünüyordu. "Sorun değil."

Beni sorgulamaları uzun sürmedi.

Çünkü Blake onlara sabırsız iç çekişler hediye ediyor ve işlerinin bitip bitmediğini soruyordu.

"Melek kanadı bıçağını geri istiyorum," dedim, zaten onlara bundan bahsetmiştim.

Bartley, "Şu anda kanıt olarak sınıflandırılıyor," dedi. "Eninde sonunda size geri vereceğiz."

"Eğer hepsi buysa..." Blake perdeye bir bakış fırlattı.

İpucunu alan Bartley bana başıyla bir selam verdi ve gitti.

Joshua uzun bir süre bana baktı. "Şimdi ödeştik." Bununla birlikte Bartley'i kabinden çıkarken takip etti.

Joshua'nın ne demek istediğini anlamıştım. Yıllarını hayatımı cehenneme çevirmek için harcamıştı ve bugün onu kurtarmıştı.

"Ödeşmenin *yakınından* bile geçmiyorsunuz," dedi Blake. "Sana on kat borçlu bitti."

Başımın arkaya düşmesine izin verdim ve parmağımı kullanarak Kaşlarının arası kırıışmıştı. "Yine de Ricky'yi vurdu."

"Kalbine nişan almaması ne yazık." Blake yüzümü ellerinin arasına aldı. "G80'in durumunu gördüğümde... Bunu bana bir daha asla yapma."

Kaşlarım birbirine çatıldı. "Ben ne yaptım ki?"

"Beni korkuttu. Gerçekten korkuttu. Benimle Emma'nın evinde buluşmanı söylemeliydim. Söyleseydim, Ricky seni almayabilirdi."

"Rossi'nin arabasına bakması için bir tamirci çağırırsanız, kurcalandığını doğrulayacaklarından eminim. Ricky onun bozulmasını istedi. Yalnız kalmamı istedi."

"Evet, ama Emma'nın evine doğru gidiyor olsaydınız, işlek yollardan geçecektiniz. Bu da muhtemelen

Ricky harekete geçmekte tereddüt etti. Ve eğer öyle olmasaydı, birileri ne olduğunu görürdü. Müdahale edebilirlerdi. En azından polisi ararlardı. Ve Rossi'ye de yardım etselerdi, benimle çok daha erken irtibata geçebilirdi."

Parmağımı ağzına götürdüm. "Böyle düşünme. Kendini delirteceksin. Ben buradayım. Ben iyiyim. Emma'nın evinden bahsetmişken, Linton'a ne oldu?"

Blake dişlerini parmağıma geçirdi, kaşlarımı çatarak parmağımı indirdiğimde gülümsedi. "Uzun hikâye. Sana sonra anlatırım."

"Doktoru beklerken bana kısa versiyonunu anlat." Bu umarım Blake'in aklını işlerin ne kadar kötü gidebileceğinden uzaklaştırırdı.

"Senin hakkında bilgi almak için Laurel'i kullandığını itiraf etti. Ben daha yumruk atmaya fırsat bulamadan Laurel çantasıyla onu dövdü. Linton isteksizce dizüstü bilgisayarını bagajından çıkardı ve Michael, sen ve annen hakkında yazdığı kitabı sildi. Ona eğer bir yerlerde bir kopyası varsa ve onu ya da benzer bir şeyi yayınlarsa... şey, bu kısmı duymana gerek yok. Her neyse, Michael hakkında hiçbir şey yayınlamamayı kabul etti. Sonra da onu yumrukladım."

Güzel. "Bunu hak etti."

"Evet, öyle. Özellikle de Michael'ın hayranları tarafından neredeyse öldürüldüğünüzü duymak hoşuna giderdi. Bu onun kitabına renk katardı." Blake ağzıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni bir daha asla rahatsız etmeyecek."

"Teşekkür ederim."

"Reed ya da Ricky de öyle." Bir eliyle saçlarımı okşadı, bana bakarken yüzü yumuşacıktı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Ve seni seviyorum." Memnun bir şekilde başımı tekrar göğsüne yasladım. "Sana Cade olmadığını söylemiştim." demekten kendimi alamadım.

"Kapa çeneni."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Nefis yumuşaklıktaki halının üzerine çıplak bir şekilde uzanıp ateşin tenimdeki sıcaklığının tadını çıkararak uzun, tembel bir esneme hareketi yaptım. "Kahretsin, Vault'u seviyorum."

Daha önce, bir ara kayak merkezine gitmeyi düşünmediğimi söylemiştim. Saatler sonra Blake beni bodrumdaki bu odaya getirdi ve bir gün beni kayak yapmaya götüreceğini ama şimdilik bunun yeterli olacağını söyledi.

Cam pencereler kayak pistlerinin sahte ama son derece nefes kesici manzarasını sunuyordu. Ahşap tavan kirişleri, taş şömine ve kütük duvarlara asılı boynuzlu kafalarla bir kayak kulübesinde olduğunuza kolayca inanabilirdiniz. Evet, oldukça güzeldi. Özellikle de sayvanlı yatak, sahte kürklü battaniyelerle kaplı doldurulmuş koltuklar ve küçük bar. Romantik, huzurlu bir ortamdı; bütün gün içimde tuttuğum ve doğru anı beklediğim haberi vermek için iyi bir yerdi.

Blake halının üzerinde yanıma uzanmış, parmağıyla karnıma desenler çiziyordu. Gözlerimi kapadım, onun dokunuşunun ve ateşin çıtırdama ve patlama seslerinin tadını çıkardım. Odun dumanının kokusu, sıcak çikolatanın ve daha önce tenimden yalayarak çıkardığı krem şantinin kokularına karışıyordu.

Ona bakarken burnum kırıştı ve "Yapış yapış oldum" diye söylendim.

Cinsel tatminin ağırlaştırdığı gözleri köşedeki ayaklı küvete kaydı. "Biz gitmeden önce onu kullanabilirsin," dedi. "Şimdi banyo yapmanın bir anlamı yok. Birkaç dakika içinde seni tekrar yapış yapış yapacağım."

"Hızlı iyileşme süreni takdir ediyorum. Bunu sana yeterince sık söylediğimi sanmıyorum."

Elini kalbinin üzerine koydu. "Burada hissediyorum."

Bir kahkaha patlattım. Fun Blake'e karşı koyamadım. Çoğunlukla ciddi bir insan olduğu için onu pek görmüyordum.

Blake omzuma bir öpücük kondurdu. "Kitabının ne durumda olduğunu kontrol ettim. Korku türü kategorisinde hâlâ bir numara."

Gülümsedim. En yeni kitabım iyi satıyordu ve eleştiriler harikaydı. "Bu öğleden sonra bir yayıncı benimle temasa geçti. Serimin haklarını satın almak istiyorlar."

"Bu beni şaşırtmadı. Tebrik ederim derdim ama onları devretmeye niyetli görünmüyorsunuz."

"Dürüst olmak gerekirse, değilim. Bu da beni nankör hissettiriyor. Pek çok insan bir kitap anlaşması teklif edilmesini ister. Ama ben bir yayıneviyle anlaşmak istemiyorum. Sadece gerçek kimliğimi onlara ifşa etmek anlamına geleceği için değil, aynı zamanda kendi kitabımı yayınlamayayı *sevdiğim için*. Yaratıcı kontrolün tamamen bende olmasını seviyorum. Yayıncı daha geniş bir kitleye ulaşmama yardımcı olabilir, elbette, ama ben bu şekilde iyiyim. Bozuk olmayan bir şeyi düzeltmeye çalışmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum."

"Tamam. Bence yine de tekliflerini dinlemelisin, çünkü neyi reddettiğini her zaman tam olarak bilmelisin. Ama eğer sana göre değilse, onlara hayır de. Ne yapmak istiyorsan seni destekleyeceğim." Şakağında eskiden yaranın olduğu yerdeki ince çizgiyi okşadı. Hafif bir yara izi vardı ama aramadığınız sürece muhtemelen göremezdiniz. Yaralarımın hepsi iyileşmişti, böylece alçı da gitmişti, Tanrı'ya şükür. Çok can sıkıcıydı.

"Teşekkür ederim. Desteğiniz için minnettarım." Onu öptüm. "Şimdi yara izine bakmayı kes. Bu sadece seni kızdırır."

"Olanlar seni işaretledi. Bundan nefret ediyorum. Aynaya her baktığında bunu hatırlamandan da nefret ediyorum."

Tırnaklarımla çenesini hafifçe sıyırdım. "Bu beni senin düşündüğün kadar rahatsız etmiyor. Beni rahatsız eden şey, olanlardan hâlâ kendini sorumlu tutuyor olman." Sadece Ricky ve Reed suçluydu. İkisi de kefaletle serbest bırakılmamıştı ve duruşmaları yakında başlayacaktı. Tanıklık etmek zorunda kalacaktım, ki bunu dört gözle beklemiyordum ama o pisliklerin serbest kalmaması için ne gerekiyorsa yapacaktım. "Yeni G80'i nazikçe kabul edersem suçluluk hissetmeyi bırakacağını söylemiştin. Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmiyorsun."

Blake'in ağzını bir gülümseme kapladı. "Haklısın.

Duracağım." "Moralini düzeltecek bir haberim var."

Kaşlarını kaldırdı. "Oh?"

Bunu ona söylemek için henüz *doğru zaman* gelmediğinden, bunun yerine "Cade Kerri'nin yanına taşındı" dedim.

Blake'in ağzı hafifçe seğirdi. "Bu beni neden ilgilendirsin ki?" diye sordu, soğuk davranarak.

Homurdandım. "Çünkü bu onun benim için yanıp tutuşmadığının bir kanıtı."

Blake bana doğru homurdandı. "Onu senin için gözünü kırpmadan terk ederdi."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Pes ediyorum. Bu konuda yardım nokta. alamazsın."
"

Kıkırdayarak kulağımın altındaki çukuru öptü ve sonra içine çekti derinden. "Kokuna bayılıyorum. Nerede olsa tanırım."

"Şimdi yapar mısın?" Cep telefonumun zil sesini duyunca inledim. Bu özel zil sesini Bastien'e vermiştim, o da beni sadece tartıştıktan sonra Sarah'yı bulamadığında arardı. "Görünüşe göre cennette bir sorun var. Yine."

Blake iç çekti. "Ona seni bu işin dışında tutmasını söyledim."

"Onu bulamayınca paniklediğini biliyorsun. Ve o da saklanmakta usta." Sarah ve Bastien söz konusu olduğunda, melodramatik ama bir şekilde bağımlılık yaratan pembe dizilerden birini izliyor gibiydiniz - bu endişe ve dramı en ufak bir şekilde eğlenceli bulmamanız gerekirdi, ama buldunuz.

İşin komik yanı... aslında her zamankinden daha sıkı fıkıydılar. Birbirlerine tamamen bağlıydılar ve hatta kız onun yanına taşınmıştı. Hatta birlikte bir köpek yavrusu bile almışlardı - ne zaman saklanmaya gitse yanına aldığı bir köpek yavrusu. Ancak Bastien, işleri berbat etmek için çok fazla alana ihtiyaç duyan insanlardan biriydi ve Sarah da hiçbir saçmalığa tahammülü *olmayan* insanlardan biriydi, bu yüzden çok tartıştılar.

Annesiyle kahve içtiği yalanını söyledikten sonra, Sarah onu dinlemeyi kabul etmeden önce haftalarca acı çektirmişti. O gün Tara'yla kahvehanede buluşmasının nedeninin ona projeden ayrılmak istediğini, Sarah'yla bir ayağı geçmişte olmayan bir hayata başlamaya hazır olduğunu söylemek olduğunu açıkladığında, Sarah onu affetmişti. Ama Reed yalan söylemediğine ve Liza da artık gerçekten öldüğüne göre, bütün bunlar zaten önemsizdi.

Tara'ya gelince... herkesten özür dilemiş ve şimdiye kadar uslu durmuştu. Artık onu, Blake'i ve Bastien'i birbirine bağlayan bir proje olmadığından, onu pek görmüyorlardı. Bugünlerde Emma'nın özel dedektiflerinden biri olan Chase'le çok vakit geçiriyor gibiydi.

Joshua da son zamanlarda uslu duruyordu. Soruşturma nedeniyle onu biraz görmüştüm ve her zaman medeni davranmıştı. Bunun Blake'i gizliden gizliye kızdırdığına emindim, çünkü artık onu yumruklamak için bir bahanesi kalmamıştı.

Joshua'nın Maxwell hakkında anlattıklarını anneme söylememiştim, çünkü bu onun Maxwell hakkında inandığı her şeyi sorgulaması anlamına gelecekti. Bu onun küçük dünyasını altüst ederdi ve

annem bu durumdan hiç hoşlanmazdı. Ayrıca,

Maxwell uzun zaman önce onun için önemli olmaktan çıkmıştı. Hayatında gerçekten değer verdiği insanlar vardı, bu yüzden mutluydu.

Annemin hayatındaki insanlardan bahsetmişken... Michael sürekli Blake'le tanışmak istiyordu. Sanki böyle *bir* şey olacaktı gibi. Bundan verimli bir şey çıkmayacaktı ve Michael'ın onun yakınında olmasını istemiyordum... çünkü Blake benim için iyi bir şeydi, tıpkı benim onun için olduğum gibi.

"Tam zamanında," diye mırıldandı Blake, telefonumun çalması nihayet durduğunda. "Seni rahatsız ettiği için Bastien'le konuşacağım. Hazır konu pisliklerden açılmışken... senin kışın nasıl?"

"Dün gecedен beri hala biraz ağrıyor." Sonunda almasına izin verdiğimde. "Bu seni güldürmemeli."

"Gerçekten acı çektiğini düşünseydim, hissetmezdim. Ama hareket ettiğinde ya da oturduğunda, aletimin kışında olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayacak kadar acıyı hissedebileceğini bilmek hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor." Elini bacağımın üzerinde gezdirdi. "Çok pürüzsüz." Aynı el daha sonra amımı hafifçe avuçladı. "Ama burası kadar pürüzsüz değil."

Daha önce, bacaklarımı tıraş edişimi sanki hayatında gördüğü en heyecan verici şeymiş gibi izlemişti. Sonra benim için amımı tıraş edip edemeyeceğini sordu.

Ona izin verdim, dikkatli olacağına güveniyordum ve aslında bu biraz ateşliydi - özellikle de bakışlarını sanki var olan tek şeymiş gibi amıma kilitlediğinde gözlerindeki karanlık, bölgesel parıltıyla.

"Seni tıraş etmek hoşuma gitti." Ağzını meme ucumun etrafına kapattı ve parmakları şişmiş kıvrımlarımın üzerinde dalgalanıp dönerken sertçe emdi. "Bundan sonra bunu yapan tek kişi ben olacağım."

"Öyle mi?" Soru biraz hırıltılı çıktı, çünkü o anı göğsümün yan tarafına emici bir ısırık bırakmak için seçmişti.

"Aynen öyle." İşaretinin üzerini yaladı ve sonra üzerime atlayarak sert aletini tam amımın üzerine yerleştirdi. "Senin içinde olmak istiyorum."

"O zaman ne istiyorsan al." Vücudum otomatik olarak ona doğru kıvrıldı, sanki bir mıknatıs gibiydi. Bu temel çekim ilk günden beri vardı ve ona karşı hiçbir şansım olmamıştı. Sık sık söylediği gibi, ben sadece kaçınılmaz olanla savaşıyordum.

Yüzüme yumuşak, kelebek öpücükleri fısıldarken parmaklarımı sırtında gezdirdim. Bu sırada kalçalarını hafifçe itti; sikini klitorisimin üzerinde ileri geri kaydırды. O kadar iyi hissettirdi ki ayak parmaklarım gerçekten kıvrıldı. Erimiş şehvet içime doldu, beni parmak uçlarıma ve ayak parmaklarıma kadar dolduruyor gibiydi.

Bir iniltiyle kalçalarımı daha da açarak içime boşalmasını işaret ettim. Ama gelmedi. Onun yerine beni öptü. Kalçalarımı titreten ve tırnaklarımı sırtına geçiren bir aciliyetle ağzımı aldı ve harap etti. Bu talebi görmezden geldi, parmaklarını usulca saçlarımda gezdirdi ve kulağımın kabuğunda gezdirdi.

"Blake..."

Ağzı benimkinde oyalanırken mırıldandı ve bana bilmiş bir sırıtış attı. "Ne istediğini biliyorum. Yakında sahip olabilirsin." İki parmağını içime daldırdı ve daha önce bana yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmların karıncalanmalarını alevlendirerek parmaklarını döndürdü. "Becer onları," diye emretti.

Sırtına tutunarak kalçalarımı kaldırdım ve kendimi parmaklarına bırakmaya başladım.

"Yavaş ve sakın. İşte böyle, aferin kızıma."

Daha hızlı, daha sert hareket etmek istiyordum -ki o da bunu çok iyi biliyordu- ama bana söyleneni yaptım. Eğer yapmazsam benimle dalga geçecekti.

"Bakalım kaç parmak alabiliyorsun." Üçüncüyü içeri kaydırды ama ancak yarısına kadar sokabildi. "Devam et bebeğim, dayanabilirsin." Ben parmaklarını sikmeye devam ederken kulağıma cesaretlendirici sözler fısıldadı. Amım üç parmağını da boğumlarına kadar alacak kadar gerildiğinde, "Şimdi dörde çıkalım" dedi. Parmak yine sadece yarısına kadar girebildi. Alt dudağımı ısırды. "Sik onları, Kensey. Hepsini içine al."

"Senin sikini tercih ederim."

"Alacaksın. Önce bunu benim için yap."

Bu alaycı ruh haline girdiğinde onu sırt üstü çevirip sikinin üzerine sertçe düşebilecek kadar güçlü olmak için daha fazla egzersiz yapmaya kararlı bir şekilde kendimi parmaklarına bırakmaya devam ettim. Kukum onları içine almak için gerildikçe acıyordu ama sonunda dördünü de aldı. "Artık yok." Yumruk sokmak bana göre değildi.

"Artık yok," diye kabul etti, parmaklarını geri çekerek. "Benim için çok iyisin, değil mi? Sanırım kızıma istediğini vermenin zamanı geldi." Ellerimi tuttu ve başımın üzerinde sabitledi. Kavrayışı canımı acıtacak kadar sıkı değildi. Sadece benden ne kadar güçlü olduğunu hissetmemi sağlayacak kadar sıkıydı. "Gözlerini benden ayırma, Kensey." Sertçe itti, sikini taşaklarına kadar içime gömdü.

Anında sahip olmasının şoku keskin bir şekilde nefes almamı sağladı. Ağzına kadar dolu olan amım onun etrafında sıkıştı ve titredi. Blake'ten önce

tutulmaktan hiç hoşlanmazdım. Ama hareket edememekle, sadece bana vermeyi seçtiği şeyi almaya zorlanmakla ilgili, ihtiyacımı ateşleyen ve kanımı kalınlaştıran bir şey vardı.

"Bu kadar ateşli ve sıkı olmana bayılıyorum. Bayılıyorum." Yavaşça geri çekildi, aşırı hassas duvarlarımı okşayarak ısınmalarını ve spazm geçirmelerini sağladı. Sonra tekrar eve çarptı, amım ona kenetlenirken homurdandı. Gözleri ihtiyaç ve saf erkeksi sahiplenmeyle kararmıştı, bunu tekrar tekrar yaptı - yavaşça geri çekildi ve sonra sertçe daldı.

Normalde 'yavaş' kelimesi beni bu kadar heyecanlandırmazdı. Ama onun güçlü ellerinin benimkini kavraması ve her itişinde sikinin klitorisimin üzerinde kayması beni dayanılmaz derecede germişti. Amım onun sikinin etrafında dalgalanıyor ve titriyordu. O baskın ve kontrolü tamamen elinde tutuyordu, bense ateşli, muhtaç ve ağlayabilecek kadar çaresizdim.

Kalçalarımı salladım. "Daha fazla. Boşalmam lazım."

Acı verici bir yavaşlıkla, sadece sikinin başı içimde olana kadar geri çekti. "Sana izin vermem için iyi bir nedenin var mı?"

Gözlerimi sıkarak kapattım. "Pek sayılmaz." Bana karşı gülümsediğini hissettim.

Kul

ak. "Beni seviyor musun, Kensey?"

"Evet."

Çiğerlerimdeki nefesi keserek kendini derinlere itti. "Are benim misin?"

"Evet," diye nefes aldım, bir kez daha yavaşça geri çekilirken dudaklarımı ayırdım. "Benim olarak mı kalacaksın?"

"Evet." Aleti derine inip içimi onunla doldururken inledim.

Tekrar.

"İşte benim güzel kızım. Çok mükemmel." Beni yavaş ve derin sikerken

beni öptü. Sıcak, ıslak ve aç. Ağzımı *almadı*. Baştan çıkardı. Dişlerimi yaladı. Ağzımın kenarlarını emdi. Dilimle oynadı, benimkini oynamaya ikna etti.

Dili benimkiyle dans ederken nefeslerimizi ve inlemelerimizi paylaştık. Acele etmedi. Hayır, tadını çıkardı. Öpücüğün içine, onun içine, olağanüstü yetenekli ağzının bağımlılık yaratan sıcaklığına gömüldüm. Aletini her derine soktuğunda vücudum ona doğru eğiliyor, beni patlayacak kadar dolduruyordu.

Başını eğerek beni daha derinden öptü. Daha aç. Beni onun için daha da deli ediyordu. Sonra beni usulca öpmeye devam etti. Tembelce.

Sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi.

Tekrar tekrar yer değiştirdi, dengemi bozdu ve aklımı karıştırdı.
Her şey lezzetli ve sarhoş ediciydi ve ... ve ... ve bu da neydi?

Gözlerimi açtığında üçüncü parmağımın üzerinde soğuk ve pürüzsüz
bir şey olduğunu fark ettim. "Az önce ne yaptın sen?"

Ağzı kıvrıldı. "Bana ait olanı talep ettim." "Öylece-"

"Beni sevdiğini söyledin. Benim olduğunu söyledin. Gitmeyeceğini
söylemiştin."

"Koridorda yürüyeceğimi söylemedim." Ve o bile
sordu.

"Yapacaksın, bebeğim. Başka türlüşünü istemem." O pompaladı
Kalçalarını sıkıyor, beni sert ve hızlı bir şekilde beceriyor, şiddetli bir
kararlılıkla parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Benimle evleneceksin,
Kensey."

"Blake-"

"Benimle evleneceksin."

"Ben-"

"Benimle evleneceksin. Öyle değil mi?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

Ellerimi sıkıca kavradı. "Yüzüme bak, Kensey. Vazgeçecekmişim
gibi mi görünüyor? İstediğimden başka bir cevabı kabul edecekmişim gibi
mi görünüyor? Öyle mi?"

Hayır, hiç de bile. Hırladım. "Sana bulabildiğim en saçma iliği
giydireceğim."

Bunu 'evet' olarak kabul ederek bana hınzır, kendinden memnun bir
gülümseme verdi. "Hepsi benim." Sonra sanki onu boğazımda hissetmemi
istiyormuş gibi amıma girmeye başladı. Sonrasında ağrım olacaktı ama
umurumda değildi. Aleti her yumuşak, sahiplenici itişinde g noktama çarpıp
içimdeki sürtünmeyi dayanamayacağım kadar artırdığında değil.

Vücudum gerildi. Sarsıldı. Serbest kalmak için çığlık attı.

Beni sertçe öptü ve ağzımın içinde hırladı. "I fucking love
sen."

Bu sözlerle paramparça oldum. Çığlığım boğazımda düğümlendi.
Neredeyse dayanılamayacak kadar yoğun zevk dalgaları üzerine çöktü ve
beni parçalara ayırdı. Blake sikini derine soktu ve patladı, boşalmasının
gidebildiği kadar derine gittiğinden emin olmak istercesine kalçalarını
esnetti. Sonra ikimiz de nefes nefese halının üzerine yığıldık.

Beynim nihayet tekrar çalışmaya başladığında parmaklarımı oynattım. "Görmeme izin verecek misin?" Ellerimi bıraktı ve beyaz altın bir yüzüğün içine yerleştirilmiş küçük parlak taşlarla çevrili prenses kesim pırlantayı görünce boğazım düğümlendi. "Bu çok güzel."

"Senin gibi," diye fısıldadı ağızma karşı, sonra da yumuşak, uyuşturucu bir öpücük verdi.

Derin bir şey söylemek istedim. Anlamlı bir şey. İçimden geçen duyguları yansıtan bir şey. Ama doğru kelimeleri bulmak zordu. Özellikle de boğazım düğümlenip gözlerim dolduğunda. En sonunda ... "Kalbim dolu hissediyorum. Sanki göğsümün içinde bir şey şişiyor."

Yüzü yumuşadı. "Çünkü mutlusun ve seviyorsun Ben."

Gülümsedim. "Evet, öyle. Peki, insanlar nasıl evlenme teklif ettiğinizi sorduklarında Onlara söyleyeyim mi?"

"Doğruyu söylüyorum. Sen dalginken yüzüğümü parmağına taktım ve sonra çıkarmana izin vermedim." Alnını benimkinin üzerine koydu. "Tek dizimin üstüne çökseydim gülerdin."

O haklıydı. Klişe bir şey yapsaydı, yüzümü asmadan duramazdım. Beni çok iyi tanıyordu.

Eli karnımın üzerinde sahiplenici bir şekilde yayıldı. "Bir gün."

Ne demek istediğini anlayınca içimi çektim. "Bir gün." Orantısız sırtışı beni gülümsetti. "Şu anda sinir bozucu derecede kendini beğenmiş görünüyorsun."

"Neden kendimi beğenmiş olmayayım ki? İstedğim her şeye sahibim. Şunu bilmelisiniz ki ben kadını evlenmeden önce iki yıl beklemek isteyen insanlardan değilim. Düğünün ne kadar büyük ya da küçük olduğu umurunda değil - nasıl istersen öyle olsun - ama dört aydan fazla beklemeyeceğim."

Genel karakteri göz önüne alındığında bu pek de şaşırtıcı değildi. "Zaten büyük bir prodüksiyon istemiyorum." O günü sadece benim için gerçekten önemli olan insanlarla paylaşmak istiyordum. "O kadar sade bir şey yapmayı tercih ederim ki planlamak için muhtemelen bir aydan fazlasına ihtiyacım olmaz. İşin püf noktası bu kadar kısa sürede mekân kiralamak olacak. Bodrum katında evlenemeyecek olmamız gerçekten çok yazık." Annem burada neler olduğunu fark etse fitık olurdu.

Dudakları büküldü. "Vault'un çatısında evlenebiliriz. Orada bir sürü oda var. Resepsiyonu ana katta yapabiliriz. Sonra da düğün gecemizi bodrumda geçirebiliriz."

Gülümsedim. "Bu fikir gerçekten hoşuma gitti." "Bunu söyleyebilirim."

Kork "Her zaman ne istediğimi benden önce biliyor gibisin." Neredeyse unç.

Omuz silkti. "Ben sadece kızımın nelerden hoşlandığını biliyorum. Onun nasıl düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Evet."

"O zaman anında tatmin olmayı sevdiğimi biliyorsun, o zaman neden boşalmama izin vermeden önce beni hep bekletiyorsun?"

"Çünkü yapabilirim. Ve çünkü bunu yaptığımda daha da sert boşalıyorsun."

Mesele şu ki... bunu inkar bile edemezdim. "Her neyse. Şimdi çekil de parlak yüzüğüme biraz daha hayran olayım."

Yan dönerek, ben yüzükle oynarken eğlenen bir gülümsemeyle beni izledi. "Fotoğrafını çekip insanlara göndermek istiyorsun, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Sana söyledim, kızımın nasıl düşündüğünü biliyorum." Beni öptü. "Kesinlikle önce Cade'e bir fotoğrafını göndermelisin." Ona ters ters baktığımda omuz silkti. "Seni en yakın arkadaşısı olarak görüyor, Kensey. Nişanlandığımızı ilk onun öğrenmesi onun için adil olur. Onu gerçekten bu onurdan mahrum bırakır mısın?"

Açıkçası ona sadece aval aval bakabildim. "Hiç utanman yok mu senin?" Gülümseyerek elini boğazıma doladı. "Öp beni, Kensey."

"Neden?"

"Çünkü beni seviyorsun."

Oflayıp puflayarak onu öptüm. Sadece hızlı bir öpücük olması gerekiyordu ama yumuşak, derin ve uyuşturucu bir şeye dönüştü. Lanet olsun, eğer o piçi sevmediysem.

Mırıldandı. "Şimdi seni şu küvete sokalım. Seni yapış yapış yapan benim; seni temizleyecek olanın da ben olmam doğru olur."

"Bunu yapmadan önce bir şeyi bilmelisin."

"Ne?"

Yanağımın içini ısırđım. "O 'bir gün' istediğın bebek... düşündüğünden çok daha erken gelecek."

Dondu kaldı. "Hamile misin?"

Başımı salladım. "Regl olmadığımı fark ettikten sonra test yaptım. Pozitif çıktı. Emin olmak için yaptığım diğer üç test de öyle."

Gözlerini iki kez kırptırdı. "Nasıl?"

"Belki de ağrı kesicilerim hapın etkisini azaltmıştır, bilemiyorum. Hap zaten kusursuz değil."

Yutkundu ve bir elini karnıma koydu. "Bebeğimi mi taşıyorsun?"

"Bebeğimiz, aslında."

Dudakları benimkini öylesine yakıcı ve duygu yüklü bir öpücükle kavradı ki gözlerim yeniden yaşardı. Beni işaret etti. "Bir rahibin önünde durmadan önce bir haftan var."

"Oh, Tanrı aşkına."

"Düğün planlamak yorucudur. Emma kendi düğününe aylar kala çok gergindi. Hamilelik boyunca stresli olmanı istemiyorum, Tanrı biliyor ya, bir ömür boyu yetecek kadar stres yaşadın. Bir hafta, Kensey. Bir haftan var."

"Daha zalim olabilir miydin?"

"Muhtemelen, bu yüzden seni ne kadar çabuk karım yaparsam o kadar iyi. O zaman bana yapışıp kalırsın. Kaçamazsın."

"Ben kaçmam."

Gülümsedi. "Hayır, öyle değil. Benim güçlü, sert kızım sevdiği insanların yanında durur. Ve sen de benim yanımda olacaksın. Bir hafta içinde. Bir rahibin önünde. Doğru değil mi?"

İçimi çektim. "Kendi bildiğini okumaya çok alışmışsın." Ama bunu yapacaktım, çünkü o zaman düğün fotoğraflarımda hamilelik şişliğim olmayacaktı. "Daha fazla isyan etmeliyim."

Gülümsemesi yumuşaktan hınzıra dönüştü. "Bunu yapmaktan çekinmeyin. Seni cezalandırmak genellikle eğlencelidir. Aslında, bir cezayı hak ediyorsun."

Gözlerim büyüdü. "Ne için?"

Kendini üzerime attı. "Hamile olduğunu bu sabahtan beri biliyordun ama bunu bana şimdi söylüyorsun."

"Doğru anı bekliyordum!"

"Bu bir mazeret değil," dedi incinmiş gibi yaparak. "Benden sakladın. Şimdi orgazmı senden uzak tutacağım. Adil görünüyor."

"Hayır, hiç de öyle değil, sen-" Sikini içime soktuğunda nefes nefese kaldım. "Sen gerçekten bir piçsin."

Sadece sırtıttı. "Ben söyleyene kadar gelme."

"Gördün mü? Sen tam bir piçsin."

TEŞEKKÜRLER

Aileme (ünkü harikasınız), harika asistanım Melissa'ya (ünkü siz de aynı derecede harikasınız) ve tüm okuyucularıma çok büyük bir teşekkür etmem gerekiyor - her biriniz kesinlikle harikasınız.

Kendine iyi bak,

Suzanne Wright, Yazar

YAZAR HAKKINDA

Suzanne Wright kocası, iki çocuğu ve iki Bengal kedisiyle birlikte İngiltere'de yaşıyor. Ailesiyle vakit geçirmediği zamanlarda yazıyor, okuyor ya da kendi ev işi versiyonunu yapıyor - evi süpürüyor bir bakışla.

SUZANNE WRIGHT'IN BAŞLIKLARI

Damarlarınızın Derinliklerinde Serisi

İşte Cinsiyetçi Vampirler
Bağlayan Isırık Tüketilen
Eziyetin Tadı
Kırılmış

Anka Sürüsü Serisi

Vahşi Günahlar
Kötü Arzular
Şehvetli Sırlar
Karanlık
İçgüdüler Vahşi
Dürtüler Şiddetli
Takıntılar
Vahşi Açlık (2018'de çıkacak)

İçinizdeki Karanlık Serisi

Burn
Blaze

Küller

Mercury Pack Serisi

İhtiyaç Sarmalı

Baştan Çıkarma

Gücü Unutmanın

Cazibesi

Standalones

Rags'den

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

 [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)

 [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)

 [Çeviri Sohbet Grubumuz](#)

 [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)

 [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)

 [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi